Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Γενική Συνέλευση

Οκτώβριος 2008

178η Φθινοπωρινή Γενική Συνέλευση
Σωλτ Λέηκ Σίτυ
Οκτώβριος 2008

GREEK
133

Translation of: *October 2008 General Conference Talks*
04568 133 Greek

Περιεχόμενα

Συγκέντρωση πρωινού Σαββάτου

Καλωσόρισμα στη Συνέλευση
Πρόεδρος Τόμας Μόνσον 4

Ας μεταδίδει με απλότητα
Πρεσβύτερος Τομ Πέρι 6

«Αφού, λοιπόν, πορευτείτε»
Αδελφή Σίλβια Όλρεντ 10

Γνωρίζετε αρκετά
Πρεσβύτερος Νιλ Άντερσεν 14

Επειδή ο πατέρας μου διάβασε το Βιβλίο του Μόρμον
Πρεσβύτερος Μάρκος Εδουκαΐτης 17

Η συγκέντρωση μεταλήψεως και η μετάληψη
Πρεσβύτερος Ντάλιν Όουκς 20

Η απέραντη δύναμη της ελπίδος
Πρόεδρος Ντίτερ Ούχτντορφ 25

Συγκέντρωση απογεύματος Σαββάτου

Η Υποστήριξη των κατεχόντων υπεύθυνη θέση στην Εκκλησία
Πρόεδρος Χένρυ Άιρινγκ 31

Ας έλθει ό,τι είναι να έλθει και ας μας αρέσει
Πρεσβύτερος Τζόζεφ Γουέρθλιν 33

Η διακονία των αγγέλων
Πρεσβύτερος Τζέφρυ Χόλαντ 38

Ακόμη κι ένα παιδί μπορεί να καταλάβει
Πρεσβύτερος Ζεράλντ Κοσέ 42

Ο δρόμ
Πρεσβύτερος Λόρενς Κόρμπριντζ 46

«Ελάτε στη Σιών»
Πρεσβύτερος Τοντ Κριστόφερσον 50

Να προσεύχεστε πάντα
Πρεσβύτερος Ντέιβιντ Μπέντναρ 55

Συγκέντρωση Ιεροσύνης

Να τιμάτε την Ιεροσύνη και να την χρησιμοποιείτε καλά
Πρεσβύτερος Ρίτσαρντ Σκοτ 60

Στην αγκαλιά της σιγουριάς
Πρεσβύτερος Τζέι Τζένσεν 64

Κερδίζοντας τη μάχη εναντίον του κακού
Πρεσβύτερος Τζέιμς Χαμούλα 68

Σηκώστε εκεί όπου είσθε
Πρόεδρος Ντίτερ Ούχτντορφ 73

Ω σεις, που επιβιβάζεστε
Πρόεδρος Χένρυ Άιρινγκ 78

Να μάθουμε, να κάνουμε, να είμαστε
Πρόεδρος Τόμας Μόνσον 83

Συγκέντρωση πρωινού Κυριακής
Οι καρδιές μας συνυφασμένες με ενότητα
Πρόεδρος Χένρυ Άιρινγκ ... 89
Χριστιανικό Κουράγιο: Το τίμημα της ιδιότητος του μαθητού
Πρεσβύτερος Ρόμπερτ Χέιλς ... 94
Ο Θεός αγαπά και βοηθά όλα τα τέκνα Του
Επίσκοπος Κιθ ΜακΜούλιν ... 99
Η επιστροφή στην αρετή
Αδελφή Ιλέιν Ντάλτον ... 103
Η αλήθεια του Θεού θα ξεπροβάλει
Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ ... 107
Βρίσκοντας χαρά στο ταξίδι
Πρόεδρος Τόμας Μόνσον ... 112

Συγκέντρωση απογεύματος Κυριακής
Η δοκιμή
Πρόεδρος Μπόιντ Πάκερ ... 118
Σελέστιος Γάμος
Πρεσβύτερος Ράσελ Νέλσον ... 123
Η διδασκαλία του ευαγγελίου--η πιο σημαντική μας κλήση
Αδελφός Ουίλιαμ Όσβαλντ ... 129
Επιστροφή στο σπίτι
Πρεσβύτερος Εντουάρντο Γκαβαρέτ ... 133
Η μαρτυρία ως μία διαδικασία
Πρεσβύτερος Κάρλος Γκοντόι ... 136
«Ελπίζω να καταλαβαίνεις, ήταν πολύ δύσκολο»
Πρεσβύτερος Κουεντίν Κουκ ... 139
Μέχρι να συναντηθούμε ξανά
Πρόεδρος Τόμας Μόνσον ... 145

Γενική συγκέντρωση Ανακουφιστικής Εταιρείας
Εκπληρώνοντας τον σκοπό της Ανακουφιστικής Εταιρείας
Αδελφή Τζούλυ Μπεκ ... 147
Άγιοι ναοί, ιερές διαθήκες
Αδελφή Σίλβια Όλρεντ ... 153
Λοιπόν ας χαρούμε
Αδελφή Μπάρμπαρα Τόμπσον ... 157
Η ευδαιμονία, η κληρονομιά σας
Πρόεδρος Ντίτερ Ούχτντορφ ... 161

Συγκέντρωση πρωινού Σαββάτου

Καλωσόρισμα στη Συνέλευση

Πρόεδρος Τόμας Μόνσον

Ο Επουράνιος Πατέρας μας, γνωρίζει τον καθένα από εμάς και τις ανάγκες μας. Είθε να γεμίσουμε με το πνεύμα Του καθώς συμμετέχουμε σε αυτήν την... συνέλευση.

Αγαπητοί μου αδελφοί και αδελφές, σας καλωσορίζουμε στη Συνέλευση. Οι τελευταίοι έξι μήνες από την προηγούμενη συνάντησή μας, πέρασαν γρήγορα. Πολλά έχουν συμβεί καθώς το έργο του Κυρίου έχει προχωρήσει αδιάλειπτα.

Ήταν προνόμιό μου συνοδευόμενος από τους συμβούλους μου και άλλα μέλη της Γενικής Εξουσίας, να αφιερώσω τρείς καινούργιους ναούς: στο Κουριτίβα της Βραζιλίας, στη Πόλη του Παναμά στο Παναμά, στο Τουίν Φαλς του Άινταχο- φέρνοντας των αριθμό των Ναών σε λειτουργία σε 128 σε όλο τον κόσμο.

Το απόγευμα πριν από κάθε αφιέρωση, διεξήχθησαν καταπληκτικά πολιτισμικά δρώμενα. Στο Κουριτίβα της Βραζιλίας, τέσσερις χιλιάδες τριακόσια τριάντα μέλη από την περιφέρεια του Ναού, στο οποίο ακούστηκε μια χορωδία που αποτελούταν από χίλιες επτακόσιες φωνές παρουσίασαν ενα πολύ εμπνευσμένο πρόγραμμα με τραγούδι, χορό και βίντεο.Το γήπεδο ποδοσφαίρου, στο οποίο διαδραματίστηκε το γεγονός, είχε γεμίσει θεατές.Ο αέρας φυσούσε και απειλούσε για βροχή. Προσευχήθηκα και ζήτησα από τον Επουράνιο Πατέρα να κοιτάξει με ευσπλαχνία αυτούς που αφοσιωμένα προετοιμάστηκαν για την διασκέδασή μας και των οποίων τα κοστούμια και οι παρουσιάσεις θα καταστρέφονταν αν ξεσπούσε μια δυνατή βροχή ή άνεμος. Τίμησε την προσευχή μου, και δεν έβρεξε μέχρι που τέλειωσε η παράσταση και λίγο αργότερα, εκείνο το απόγευμα.

Αφηγήθηκαν την ιστορία της Εκκλησίας στη Βραζιλία με χορό και τραγούδι. Με ένα πολύ συγκινητικό τρόπο δόθηκε το πορτραίτο του Πρεσβύτερου Τζέιμς Φάουστ και του Γουίλιαμς Γκράντ Μπάνγκερτερ, οι οποίοι υπηρέτησαν ως ιεραπόστολοι στο Κουριτίβα το 1940. Καθώς οι φωτογραφίες τους παρουσιάζονταν σε μια μεγάλη οθόνη, επευφημίες ακούγονταν από το ακροατήριο. Ήταν ένα μεγαλόπρεπο γεγονός σε όλα.

Στην Πόλη του Παναμά στον Παναμά, το απόγευμα πριν την αφιέρωση του ναού, είδαμε να συγκεντρώνονται εννιακόσιοι από τη νεολαία μας από όλον τον Παναμά. Ήταν ντυμένοι με πολύχρωμες παραδοσιακές στολές καθώς χόρευαν και παρουσίαζαν τα μηνύματα της οικογένειας, της συντροφικότητας και της πίστης. Μάθαμε ότι είχαν κάνει εξάσκηση για ένα χρόνο. Ήρθαν από σημεία τόσο μακρινά όσο τα νησιά Σαν Μπλάς και την πολιτεία του Τσανγκινόλα στα νότια του Παναμά. Το ταξίδι για την πρωτεύουσα για τη νεολαία του Σαν Μπλας ήταν ακριβώς τρεις μέρες περνώντας από στεριά και θάλασσα. Αυτό το γεγονός ήταν καταπληκτικό και έδινε έμπνευση.

Στην προετοιμασία για την πιο πρόσφατη αφιέρωση Ναού, στο Τουίν Φαλς του Άινταχο, τα μέλη της Εκκλησίας εκεί κατασκεύασαν μια τεράστια σκηνή στον εκθεσιακό χώρο στο Φίλερ του Άινταχο, και κάλυψαν το βρόμικο χώρο με χλοοτάπητα και άλλες διακοσμήσεις, συμπεριλαμβάνοντας έναν μεγάλο καταρράκτη που αντιπροσώπευε το Σόσοουν Φάλς, ένα διάσημο ορόσημο που βρίσκεται 3 χιλιόμετρα

από τον καινούργιο ναό. Το απόγευμα της παράστασης, τρεις χιλιάδες διακόσιοι νέοι άνδρες και νέες γυναίκες μπήκαν στον υπαίθριο χώρο κυματίζοντας μπλε και άσπρες κορδέλες, γεγονός που έκανε το χώρο να μοιάζει με μεγάλο ποταμό όπου έρρεαν τα νερά. Ονομάστηκε «Το Ζωντανό Νερό», από το Κατά Ιωάννην, 4:10, 14 και η εορτή συγκέντρωσε νεολαία από δεκατέσσερις πασσάλους στην περιοχή του καινούργιου ναού. Απεικόνισαν, μέσω τραγουδιού και χορού, τόσο την εξάρτησή τους της πνευματικής ζωής τους στο ζωντανό νερό από τον Σωτήρα, και την εξάρτησή τους της φυσικής ζωής τους στους ποταμούς του βουνού στην περιοχή τους. Αυτοί από εμάς, που είχαμε το προνόμιο να παρακολουθήσουμε αυτό το γεγονός, είχαμε πνευματική ανάταση και εξύψωση.

Είμαι ένας υποστηρικτής τέτοιων γεγονότων. Βοηθούν τη νεολαία μας να συμμετάσχουν σε κάτι πραγματικά αξέχαστο. Οι φιλίες που δημιουργούν και οι αναμνήσεις που φτιάχνουν θα είναι δικές τους για πάντα.

Τον επόμενο μήνα ο ναός της πόλης του Μεξικού στο Μεξικό θα επαναφιερωθεί μετά από εκτεταμένες ανακαινίσεις. Στους επόμενους μήνες οι οικοδομήσεις άλλων ναών θα ολοκληρωθούν, και θα γίνουν θυρανοίξια και αφιερώσεις.

Αυτό το πρωί είμαι σε ευχάριστη θέση να ανακοινώσω πέντε καινούργιους ναούς των οποίων οι τοποθεσίες έχουν αποκτηθεί, στις οποίες τους επόμενους μήνες και χρόνια θα κτιστούν στις ακόλουθες περιοχές: Στο Κάλγκαρι, Αλμπέρτα του Καναδά· στην Κόρντοβα της Αργεντινής· στην ευρύτερη περιοχή της πόλης του Κάνσας· στη Φιλαδέλφεια της Πενσυλβάνια και στη Ρώμη της Ιταλίας.

Αδελφοί και αδελφές, οι ιεραπόστολοί μας, υπηρετώντας σε όλον τον κόσμο, συνεχίζουν να αναζητούν αυτούς οι οποίοι ψάχνουν τις αλήθειες, οι οποίες βρίσκονται στο Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού. Η Εκκλησία μεγαλώνει σταθερά, όπως γίνεται από την οργάνωσή της πριν από 178 χρόνια.

Ήταν προνόμιό μου να συναντηθώ με ηγέτες χωρών και με εκπροσώπους των κυβερνήσεων, κατά την διάρκεια των περασμένων έξι μηνών. Αυτοί με τους οποίους συναντήθηκα είχαν ευγενικά συναισθήματα προς την εκκλησία και τα μέλη μας, και ήταν συνεργάσιμοι και φιλόξενοι. Παρ' όλα αυτά, υπάρχουν περιοχές του κόσμου, όπου η επιρροή μας είναι περιορισμένη και δεν μας επιτρέπεται να διαδίδουμε το Ευαγγέλιο ελεύθερα. Όπως έκανε ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ πριν από τριάντα δύο χρόνια, σας παρακινώ να προσευχηθείτε να ανοίξουν αυτές οι περιοχές, ώστε να μπορέσουμε να μοιραστούμε τη χαρά του ευαγγελίου. Καθώς προσευχηθήκαμε ανταποκρινόμενοι στις παρακλήσεις του Προέδρου Κίμπαλ, είδαμε θαύματα να γίνονται καθώς η μία χώρα μετά την άλλη που προηγουμένως ήταν κλειστές στην Εκκλησία, άνοιξαν. Τέτοια θα συμβούν ξανά καθώς θα προσευχόμαστε με πίστη.

Τώρα, αδελφοί και αδελφές μου, έχουμε έρθει εδώ για να καθοδηγηθούμε και να λάβουμε έμπνευση. Μερικοί από σας είστε καινούργιοι στην Εκκλησία. Σας καλωσορίζουμε. Μερικοί από σας αντιμετωπίζουν προβλήματα, δυσκολίες, απογοητεύσεις, απώλειες. Σας αγαπάμε και προσευχόμαστε για σας. Πολλά μηνύματα θα ακουστούν κατά την διάρκεια των επόμενων δύο ημερών. Σας διαβεβαιώ, ότι αυτοί οι άνδρες και οι γυναίκες που θα μιλήσουν, έχουν προσευχηθεί για το τι πρέπει να πουν. Έχουν εμπνευστεί καθώς αναζήτησαν βοήθεια και καθοδήγηση από τους Ουρανούς.

Ο Επουράνιος Πατέρας μας, γνωρίζει τον καθένα από εμάς και τις ανάγκες μας. Είθε να γεμίσουμε με το πνεύμα Του καθώς συμμετέχουμε σε αυτήν την 178η Φθινοπωρινή Γενική Συνέλευση της Εκκλησίας.

Αυτή είναι η ειλικρινής προσευχή μου, στο όνομα του Ιησού Χριστού, Αμήν.

Ας μεταδίδει με απλότητα

Πρεσβύτερος Τομ Πέρι
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Στην αναζήτησή μας να λάβουμε ανακούφιση από το στρες της ζωής, είθε να επιζητήσουμε ένθερμα τρόπους ώστε να απλουστεύσουμε τη ζωή μας.

Όσοι από εμάς ζουν κάποιο διάστημα εδώ στη γη --και ο Πρεσβύτερος Γουέρθλιν κι εγώ ζούμε αρκετά μεγάλο διάστημα-- έχουμε αναγνωρίσει ορισμένα υποδείγματα στη δοκιμασία της ζωής.
Υπάρχουν κύκλοι καλών και κακών στιγμών, σκαμπανεβάσματα, περίοδοι χαράς και λύπης και εποχές αφθονίας, όπως και ελλείψεων. Όταν η ζωή μας παίρνει μια απρόσμενη και ανεπιθύμητη κατεύθυνση, μερικές φορές βιώνουμε άγχος και ανησυχία. Μία από τις απαιτήσεις αυτής της θνητής εμπειρίας είναι να μην επιτρέπουμε τις πιέσεις και το άγχος της ζωής να μας καταβάλλουν -- να υπομένουμε τις διάφορες περιόδους της ζωής παραμένοντας θετικοί, ακόμα και αισιόδοξοι. Ίσως, όταν μας βρίσκουν δυσκολίες και προκλήσεις, θα πρέπει να έχουμε χαραγμένα στο νου μας αυτά τα ελπιδοφόρα λόγια του Ρόμπερτ Μπράουνινγκ: «Το καλύτερο είναι αυτό που θα 'ρθει» ("Rabbi Ben Ezra," στο Charles W. Eliot, επιμ., *The Harvard Classics*, 50 τόμοι [1909-10], 42:1103). Δεν μπορούμε να προβλέψουμε όλα τα εμπόδια και τις θύελλες της ζωής, ούτε ακόμα κι εκείνες στο κοντινό μέλλον, όμως ως άτομα πίστης και ελπίδας, γνωρίζουμε πέρα από κάθε αμφιβολία ότι το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού είναι αληθινό και ότι το καλύτερο είναι αυτό που θα 'ρθει.

Θυμάμαι μια συγκεκριμένη περίοδο της ζωής μου, όπου είχα ένα ασυνήθιστο στρες. Είχα προβλήματα με τη δουλειά μου και την ίδια εποχή, διαγνώσθηκε ότι η σύζυγός μου έπασχε από μια θανατηφόρο ασθένεια. Ήταν από τις φορές εκείνες όπου θα έλεγες πως οι αντιξοότητες είχαν κάνει κατά μέτωπο επίθεση σ' εμένα και την οικογένειά μου. Τις ημέρες όπου το στρες και οι αγωνίες της ταραχώδους ζωής μας κινδύνευαν να μας κατακυριεύσουν, η σύζυγός μου κι εγώ βρήκαμε έναν τρόπο να ανακουφιστούμε από αυτά.

Πήγαμε με το αυτοκίνητο σε ένα μέρος λίγα μόνο μίλια μακριά από το σπίτι μας, για να ανακουφιστούμε λίγες στιγμές από τα βάσανά μας, να μιλήσουμε και να παρηγορήσουμε συναισθηματικά ο ένας τον άλλο. Το μέρος που διαλέξαμε ήταν το Γουόλντεν Ποντ. Ήταν μια όμορφη μικρή λιμνούλα, περιτριγυρισμένη από μυριάδες δέντρα. Όταν η σύζυγός μου αισθανόταν αρκετά δυνατή, πηγαίναμε μια βόλτα γύρω από τη λιμνούλα. Άλλες μέρες, όταν δεν είχε διάθεση για την προσπάθεια αυτή για περπάτημα, καθόμασταν απλώς στο αυτοκίνητο και μιλούσαμε. Το Γουόλντεν Ποντ ήταν το ξεχωριστό μέρος μας για να σταθούμε, να συλλογιστούμε και να θεραπευθούμε. Εν μέρει, ίσως να ήταν εξαιτίας της ιστορίας του --τη σύνδεσή του με τις προσπάθειες του Χένρυ Ντέιβιντ Θόρο να αποσυρθεί από τα εγκόσμια για ένα διάστημα ετών-- που μας πρόσφερε τόσο πολλή ελπίδα για απλότητα και μια διαφυγή ανανέωσης από την υπερβολικά πολύπλοκη ζωή μας.

Ήταν τον Μάρτιο του 1845 που αποφάσισε ο Θόρο να μετακομίσει στις όχθες του Γουόλντεν Ποντ και πέρασε δύο χρόνια προσπαθώντας να φανταστεί τι ήταν η ζωή. Εγκαταστάθηκε σε ένα κομμάτι γης, ιδιοκτησία ενός καλού φίλου του, του Ραλφ Γουάλντο Έμερσον. Αγόρασε ένα παλιό καλυβάκι από έναν εργάτη των σιδηροδρόμων, το κατεδάφισε, και κατασκεύασε από την ξυλεία της καλύβας και την ξυλεία από τα δάση το δικό του καλύβι. Κρατούσε λεπτομερή οικονομικά αρχεία και κατέληξε στο ότι για ένα σπίτι και την ελευθερία του δαπάνησε μόνο 28,12 δολάρια. Έφτιαξε έναν κήπο, όπου έσπειρε μπιζέλια,

πατάτες, καλαμπόκι, φασόλια και γογγύλια για τη διατήρηση της απλής ζωής του. Φύτεψε δυόμισι εκτάρια φασόλια, με σκοπό να χρησιμοποιήσει το μικρό κέρδος για να καλύψει τις ανάγκες του. Μικρό κέρδος, πράγματι: 8,71 δολάρια.

Ο Θόρο έζησε αρκετά απαγκιστρωμένος από το χρόνο. Δεν είχε ούτε ρολόι ούτε ημερολόγιο στο καλυβάκι του. Περνούσε το χρόνο του γράφοντας και μελετώντας τις ομορφιές και το θαύμα της φύσης που τον περιέβαλλε, καθώς και τα τοπικά φυτά, πουλιά και ζώα. Δεν ζούσε σαν ερημίτης -- επισκεπτόταν την πόλη Κόνκορντ τις περισσότερες ημέρες και προσκαλούσε κόσμο στο καλυβάκι του για διαφωτιστικές συζητήσεις. Όταν πέρασαν τα δύο χρόνια, έφυγε από το σπιτάκι χωρίς θλίψη. Θεώρησε το χρόνο που δαπάνησε εκεί ως ένα σωστό χρονικό διάστημα ώστε να εκπληρώσει το στόχο του -- να βιώσει την εμπειρία των πνευματικών ευεργετημάτων ενός απλουστευμένου τρόπου ζωής. Θεωρούσε, επίσης, ότι είχε και άλλες εμπειρίες της ζωής εμπρός του -- ήταν καιρός να προχωρήσει και να εξερευνήσει άλλες ευκαιρίες.

Από τις εμπειρίες του στο Γουόλντεν Ποντ, ο Θόρο κατέληξε ότι υπήρχαν μόνο τέσσερα πράγματα που πραγματικά χρειαζόταν ένας άνθρωπος -- τροφή, ρουχισμό, κατάλυμα και πηγή θέρμανσης. Θα ήθελα να επεκταθώ στην καθεμία από αυτές τις τέσσερις βασικές ανάγκες της ζωής, καθώς και στα πνευματικά οφέλη ενός απλουστευμένου τρόπου ζωής.

Το πρώτο απαιτούμενο είναι η τροφή. Ως μέλη της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, διαθέτουμε ιερή γνώση από αποκεκαλυμμένη αλήθεια σχετικά με την αλληλεξάρτηση σώματος και πνεύματος. Το Διδαχή και Διαθήκες 88:15 δηλώνει: «...το πνεύμα με το σώμα αποτελούν την ψυχή του ανθρώπου». Για να μας ευλογήσει τόσο σωματικά, όσο και πνευματικά, ο Κύριος αποκάλυψε επίσης σε εμάς ένα νόμο υγείας, λέγοντάς μας ποιες τροφές και ουσίες είναι καλές για το σώμα και ποιες όχι. Με τις οδηγίες αυτές έρχεται η υπόσχεση που βρίσκουμε στο τμήμα 89 του Διδαχή και Διαθήκες:

«Και όλοι οι άγιοι που θυμούνται να τηρούν και να εφαρμόζουν αυτά τα λόγια, βαδίζοντας υπάκουα κατά τις εντολές, θα έχουν υγεία στον ομφαλό τους και μυελό στα οστά τους.

»Και θα βρουν σοφία και μεγάλους θησαυρούς γνώσεων, αυτούς τους κρυμμένους θησαυρούς.

»Και θα τρέχουν και δε θα αποκάμνουν, και θα βασίζουν και δε θα ατονούν.

»Και εγώ, ο Κύριος του δίνω υπόσχεση, ότι ο καταστροφέας άγγελος θα τους προσπεράσει, όπως τα τέκνα του Ισραήλ, και δε θα τους θανατώσει» (Δ&Δ 89:18-21).

Δεν υπάρχει καλύτερη συμβουλή σχετικά με τον Λόγο Σοφίας, από εκείνη που βρίσκουμε στο φυλλάδιο, *Για την ενδυνάμωση των νέων*. Αναφέρει:

«Ο Κύριος σας έχει προστάξει να φροντίζετε καλά το σώμα σας. Για να γίνει αυτό, να τηρείτε το Λόγο Σοφίας που βρίσκεται στο Δ&Δ 89. Να τρώτε θρεπτική τροφή, να ασκείστε τακτικά και να κοιμάστε αρκετά. Όταν κάνετε αυτά, είστε απαλλαγμένοι από βλαβερές εξαρτήσεις και έχετε έλεγχο της ζωής σας. Κερδίζετε τις ευλογίες ενός υγιούς σώματος, ενός νου σε εγρήγορση και την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος...

»Οποιαδήποτε χρήση ναρκωτικών, χημικών ουσιών ή άλλη επικίνδυνη πρακτική που εφαρμόζεται με σκοπό να παραγάγει μια αίσθηση ή ένα «ανέβασμα», μπορεί να καταστρέψει τη σωματική, νοητική και πνευματική ευημερία σας. Εδώ περιλαμβάνονται σκληρά ναρκωτικά και άλλες χημικές ουσίες, συνταγογραφημένα ή μη φάρμακα των οποίων γίνεται κατάχρηση και χημικά για χρήση στο νοικοκυριό» ([2001], σελ. 36).

Δεν θέλουμε να βλάψουμε το θνητό σώμα μας, διότι είναι ένα δώρο από τον Θεό και ένα μέρος του μεγάλου σχεδίου ευδαιμονίας του Πατέρα μας είναι η επανένωση του αθάνατου σώματός μας με το πνεύμα μας.

Μια άλλη βασική αναγκαιότητα είναι η ένδυσή μας. Μια απλουστευμένη ζωή η οποία φέρνει πνευματικές ευλογίες, απαιτεί να ντυνόμαστε με απλά και αξιοπρεπή ρούχα. Το ντύσιμό μας και η εμφάνισή μας στέλνει ένα μήνυμα στους άλλους για το ποιοι είμαστε και επηρεάζει επίσης τον τρόπο που φερόμαστε ανάμεσα στον κόσμο. Όταν είμαστε αξιοπρεπώς ντυμένοι, προσκαλούμε, επίσης, το Πνεύμα του Κυρίου να είναι μια ασπίδα και προστασία για εμάς.

Οι τάσεις του κόσμου στη γυναικεία μόδα είναι πάντοτε δελεαστικές εξτρεμιστικές τάσεις. Με τις τελευταίες δημιουργίες τους, πολλοί σχεδιαστές μόδας δείχνουν ότι προσπαθούν να φτιάξουν δύο ή τρία ρούχα με την ποσότητα του υφάσματος που απαιτείται για ένα. Κυρίως, αφαιρούν πάρα πολύ από το επάνω μέρος και πάρα πολύ από το κάτω μέρος του γυναικείου ρούχου και μερικές φορές τσιγκουνεύονται το ύφασμα και στο μέσον του ρούχου. Αλλά και η ανδρική μόδα υιοθετεί εξτρεμιστικές τάσεις. Στην εποχή μου θα τα ονόμαζαν απεριποίητα και απαράδεκτα. Πιστεύω ότι το πολύ ανέμελο ντύσιμο ακολουθείται σχεδόν πάντοτε από πολύ ανέμελους τρόπους.

Πολλοί από εσάς προσπαθείτε πολύ να είστε ξεχωριστοί στο ντύσιμο και την εμφάνισή σας για να ελκύετε, αυτό που ο Κύριος θα θεωρούσε λανθασμένο είδος προσοχής. Στην ιστορία του Βιβλίου του Μόρμον για το δέντρο της ζωής, οι άνθρωποι που «το είδος της ενδυμασίας τους ήταν εξαιρετικά κομψό», ήταν εκείνοι οι οποίοι κορόιδευαν αυτούς που μετείχαν του καρπού του δέντρου. Καταλαβαίνουμε, αν σκεφθούμε λογικά, ότι οι «συνειδητοποιημένοι της μόδας» χλευαστές στο μεγάλο και εκτεταμένο κτίριο ήταν υπεύθυνοι για την ενόχληση που προκαλούσαν σε πολλούς και εκείνοι που ντράπηκαν «παραστράτησαν μέσα σε απαγορευμένα μονοπάτια και χάθηκαν» (Νεφί Α΄ 8:27-28).

Ο Πρόεδρος Έλντον Τάνερ, μας προειδοποίησε κάποτε με αυτά τα λόγια: «Η σεμνότητα στην ένδυση είναι ένα προτέρημα του νου και της καρδιάς, η οποία πηγάζει από το σεβασμό προς τον εαυτό μας, προς του συνανθρώπους μας και προς τον Δημιουργό όλων μας.

»Η σεμνότητα αντικαθρεφτίζει μια στάση ταπεινότητας, αξιοπρέπειας και ευπρέπειας. Συνεπείς με τις αρχές αυτές και καθοδηγημένοι από το Άγιο Πνεύμα, ας συζητήσουν οι γονείς, οι δάσκαλοι και οι νέοι τις συγκεκριμένες λεπτομέρειες της ένδυσης, της περιποίησης της εμφάνισής μας και του παρουσιαστικού μας και με ελεύθερη βούληση ας αποδεχθούν την ευθύνη και ας επιλέξουν το σωστό» ("Friend to Friend," *Friend*, Ιούνιος 1971, 3).

Ας επιστρέψουμε τώρα στο τρίτο απαιτούμενο του Θόρο, αυτό του καταλύματος. Οι εφημερίδες είναι γεμάτες με αναφορές στην παρούσα στεγαστική κρίση. Έχουμε παροτρυνθεί σχεδόν σε κάθε Γενική Συνέλευση της Εκκλησίας που θυμάμαι, να μη ζούμε πέρα από τις δυνατότητές μας. Το εισόδημά μας είναι που πρέπει να προσδιορίσει το είδος της στέγασης την οποία μπορούμε να έχουμε και όχι η μεγάλη κατοικία του γείτονα απέναντι από εμάς. Ο Πρόεδρος Χίμπερ Γκραντ, είπε κάποτε:

«Από τα πρώτα πράγματα που θυμάμαι, από την εποχή του Μπρίγκαμ Γιανγκ έως τώρα, είναι να ακούω άνδρες στον άμβωνα... να παροτρύνουν τον κόσμο να μην παρασύρεται στα χρέη. Και πιστεύω ότι τα περισσότερα προβλήματά μας σήμερα πηγάζουν από την αποτυχία να συμπορευτούμε με αυτή τη συμβουλή» (στο Conference Report, Οκτ. 1921, 3).

Ένας από τους καλύτερους τρόπους να απλουστεύσουμε τη ζωή μας είναι να ακολουθήσουμε τη συμβουλή που τόσο συχνά λάβαμε, ώστε: να ζούμε στα πλαίσια του εισοδήματός μας, να παραμένουμε μακριά από τα χρέη και να εξοικονομούμε για μια ώρα ανάγκης. Θα πρέπει να ασκούμε και να διευρύνουμε τη συνήθειά μας για προσεκτική διαχείριση χρημάτων, εργατικότητα, οικονομία και λιτότητα. Τα μέλη μιας οικογένειας με σωστή διαχείριση των οικονομικών, δεν πληρώνουν τόκο, τον κερδίζουν.

Η τελευταία αναγκαιότητα κατά τον Θόρο ήταν τα καύσιμα. Ακούμε πολλά για τα καύσιμα και την ενέργεια -- για το υψηλό κόστος τους, τις περιορισμένες ποσότητες, τη μη ασφαλή και απρόβλεπτη εξάρτηση από τους προμηθευτές τους και την ανάγκη για νέες, μακράς διαρκείας και μη καταστροφικές πηγές ενέργειας. Αφήνω τις συζητήσεις για τα πολύπλοκα αυτά θέματα στους ηγέτες της κυβέρνησης και της βιομηχανίας. Το καύσιμο για το οποίο θέλω να συζητήσω είναι το πνευματικό καύσιμο.

Ο Κύριος μας έχει δώσει ένα όμορφο σχέδιο σχετικά με το πώς μπορούμε να επιστρέψουμε σε αυτόν, όμως η ολοκλήρωση του θνητού ταξιδιού μας απαιτεί πνευματικά καύσιμα. Θέλουμε να μιμηθούμε τις πέντε φρόνιμες παρθένες που είχαν αποθηκεύσει επαρκή ποσότητα καυσίμου για να συνοδεύσουν το νυμφίο όταν ήρθε (βλέπε Κατά Ματθαίον 25:7-9). Τι απαιτείται για να διατηρήσουμε επαρκές απόθεμα πνευματικών καυσίμων; Πρέπει να αποκτήσουμε γνώση του αιωνίου σχεδίου του Θεού και του ρόλου μας σε αυτό και κατόπιν, ζώντας ενάρετα, υποτάσσοντας τη θέλησή μας στο θέλημα του Κυρίου, λαμβάνουμε τις υπεσχημένες ευλογίες.

Όπως δίδαξε ο Πρεσβύτερος Ουίλιαμ Μπράντφορντ σε τούτον τον άμβωνα:

«Στη χρηστότητα υπάρχει μεγάλη απλότητα. Σε κάθε περίσταση στη ζωή, με την οποία ερχόμαστε αντιμέτωποι, υπάρχει είτε ένας σωστός δρόμος είτε ένας λανθασμένος δρόμος να προχωρήσουμε. Εάν επιλέξουμε το σωστό δρόμο, στηριζόμαστε στις πράξεις μας από τις αρχές της χρηστότητας, όπου ενυπάρχει η δύναμη από τους ουρανούς. Εάν επιλέξουμε το λανθασμένο δρόμο και πράττουμε βάσει αυτής της επιλογής, δεν υπάρχει εκείνη ουράνια υπόσχεση ή δύναμη και είμαστε μόνοι και προορισμένοι να αποτύχουμε (Righteousness, *Liahona*, Ιαν. 2000, 103).

Λίγο πριν πεθάνει ο Θόρο, τον ρώτησαν αν είχε κάνει ειρήνη με τον Θεό. Εκείνος απάντησε: «Δεν νομίζω να είχαμε μαλώσει ποτέ». (στο Mardy Grothe, συλλ., *Viva la Repartee* [2005], 181).

Στην αναζήτησή μας να λάβουμε ανακούφιση από το στρες της ζωής, είθε να επιζητήσουμε ένθερμα τρόπους ώστε να απλουστεύσουμε τη ζωή μας. Είθε να συμμορφωνόμαστε με την εμπνευσμένη συμβουλή και καθοδήγηση που μας έχει δώσει ο Κύριος στο μεγάλο σχέδιο ευδαιμονίας. Είθε να είμαστε άξιοι να έχουμε τη συντροφιά του Αγίου Πνεύματος και να ακολουθούμε την καθοδήγηση του Πνεύματος κατά την πλοήγησή μας σε τούτο το θνητό ταξίδι. Είθε να προετοιμαστούμε για να εκπληρώσουμε τον υπέρτατο σκοπό αυτής της θνητής δοκιμασίας, να επιστρέψουμε και να ζήσουμε με τον Επουράνιο Πατέρα μας, είναι η προσευχή μου, στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

«Αφού, λοιπόν, πορευτείτε»

Αδελφή Σίλβια Όλρεντ
Πρώτη Σύμβουλος στη Γενική Προεδρία της Ανακουφιστικής Εταιρείας

Μπορούμε όλοι να συμμετάσχουμε στο ιεραποστολικό έργο. Αυτό είναι το έργο του Κυρίου και Εκείνος θα μας βοηθήσει να το πραγματοποιήσουμε.

Ο Κύριος δίδαξε ότι «Αν κάποιος δεν γεννηθεί από νερό και Πνεύμα, δεν μπορεί να μπει στη βασιλεία του Θεού»1. Επομένως, το βάπτισμα είναι απαραίτητο για τη σωτηρία μας.

Πριν αναληφθεί στους ουρανούς, ο Σωτήρας έδωσε οδηγίες στους μαθητές Του: «Αφού, λοιπόν, πορευτείτε, κάντε μαθητές όλα τα έθνη, βαπτίζοντάς τους στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντάς τους να τηρούν όλα όσα παρήγγειλα σε σας»2.

Κατά την εποχή της αποκατάστασης, Εκείνος επανέλαβε την εντολή του: «Γι' αυτόν το λόγο, καλείστε να διαλαλείτε μετάνοια προς αυτόν το λαό»3.

Η Εκκλησία του Κυρίου έχει την ευθύνη να κηρύξει το ευαγγέλιο σε όλο τον κόσμο. Αυτό είναι το θεμέλιο του ιεραποστολικού έργου και το καθήκον των ιεραποστόλων μας είναι να «προσκαλούμε τους άλλους να έρθουν στον Χριστό, βοηθώντας τους να λάβουν το αποκατεστημένο ευαγγέλιο μέσω της πίστης στον Ιησού Χριστό και στην Εξιλέωσή Του, τη μετάνοια, το βάπτισμα, λαμβάνοντας το Άγιο Πνεύμα και υπομένοντας μέχρι τέλους»4.

Θα ήθελα να μιλήσω και να καταθέσω μαρτυρία για το σημαντικό αντίκτυπο και τις ευλογίες του ιεραποστολικού έργου στη ζωή των μεταστραφέντων, των μελλοντικών γενεών και των ιεραποστόλων και για το πώς μπορούμε να συμμετάσχουμε στο ιεραποστολικό έργο.

Όταν ήμουν δεκατεσσάρων ετών, ένα όμορφο αυγουστιάτικο πρωινό, ο Πρεσβύτερος Πράινα και ο Πρεσβύτερος Πέρκινς χτύπησαν την πόρτα μας. Άρχισαν να διδάσκουν την οικογένειά μας για την αληθινή φύση του Θεού. Στις επισκέψεις που ακολούθησαν, μας δίδαξαν πώς να προσευχόμαστε. Μας δίδαξαν, επίσης, σχετικά με την Αποκατάσταση και το Σχέδιο Σωτηρίας. Μετά την τρίτη ή τέταρτη επίσκεψη, τα περισσότερα μέλη της οικογένειάς μου σταμάτησαν να ακούν τους ιεραπόστολους, εκτός από τη δεκαεπτάχρονη αδελφή μου, Ντίνα, και εμένα. Και οι δύο αισθανθήκαμε στην καρδιά μας τη μαρτυρία του Αγίου Πνεύματος και λάβαμε την πνευματική επιβεβαίωση ότι το μήνυμα ήταν αληθινό.

Αγοράσαμε ένα αντίτυπο του Βιβλίου του Μόρμον και αρχίσαμε να το διαβάζουμε. Κάθε μέρα μετά το σχολείο τρέχαμε στο σπίτι, ποια θα φτάσει πρώτη για να διαβάσει το βιβλίο. Ενόσω η πρώτη που είχε φτάσει σπίτι διάβαζε, η άλλη περίμενε ανυπόμονα μέχρι το μεσημεριανό, έτρωγε βιαστικά και μετά καθόταν να διαβάσει με τη σειρά της, μέχρι την ώρα του ύπνου. Τόσος ήταν ο ενθουσιασμός μας. Αρχίσαμε να παρευρισκόμαστε στην Εκκλησία και σύντομα ζητήσαμε να βαφτιστούμε. Ο πατέρας μας έδωσε πρόθυμα την άδεια, όμως η μητέρα μας ήταν διστακτική και χρειάστηκε ένας ακόμα μήνας για να την πείσουμε να υπογράψει το έντυπο της γονικής άδειας. Την ημέρα του βαπτίσματός μας, η ίδια και τα άλλα αδέλφια μας πήγαν για πρώτη φορά στην εκκλησία. Η μητέρα αισθάνθηκε το Πνεύμα. Αφού άκουσε τις μαρτυρίες μας, πήγε στους ιεραπόστολους και τους ζήτησε να αρχίσουν ξανά να την διδάσκουν.

Μερικές βδομάδες αργότερα, βαφτίστηκε η ίδια, η μικρότερη αδελφή μας και οι αδελφοί μας. Η ζωή μου άλλαξε για πάντα και το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού έγινε μια αδιαφιλονίκητη δύναμη στη ζωή μου.

Τα λόγια αδυνατούν να εκφράσουν τα βαθιά συναισθήματα ευγνωμοσύνης απέναντι στον Κύριο και στους ιεραποστόλους που Εκείνος έστειλε στο σπίτι μας. Ο Κύριος με ευλόγησε με τη γνώση του αποκατεστημένου ευαγγελίου και αισθάνθηκα την επιτακτική ανάγκη να μοιραστώ αυτή τη γνώση με τους άλλους. Ήθελα να γίνω ιεραπόστολος.

Μέσα σε μερικούς μήνες κληθήκαμε μαζί με την αδελφή μου, Ντίνα, ως τοπικοί ιεραπόστολοι στο Σαν Σαλβαδόρ. Η κλήση αυτή μας έδωσε την ευκαιρία να πάμε από πόρτα σε πόρτα να μιλήσουμε για τα χαρούμενα νέα του αποκατεστημένου ευαγγελίου του Ιησού Χριστού και να φέρουμε πολλούς ανθρώπους στα νερά του βαπτίσματος. Αργότερα, υπηρετήσαμε και οι δύο πλήρους απασχόλησης ιεραποστολές στην Ιεραποστολή Κεντρικής Αμερικής.

Η ιεραποστολή μου είχε μεγάλο αντίκτυπο στη ζωή μου. Έμαθα να βασίζομαι περισσότερο στον Κύριο, να επιζητώ την καθοδήγηση του Πνεύματος και να αισθάνομαι μια απεριόριστη αγάπη για τα παιδιά του Θεού. Η γνώση μου για τις γραφές και η κατανόησή μου για τη διδαχή, αυξήθηκαν. Το ίδιο και η επιθυμία μου να είμαι υπάκουη και να τηρώ επιμελώς τις εντολές. Η μαρτυρία μου για το Σωτήρα και την απέραντη Εξιλέωσή του, ενδυναμώθηκαν. Οι ιεραποστολικές εμπειρίες μου έγιναν μέρος του ποια και τι είμαι. Το ιεραποστολικό έργο έγινε το πάθος μου. Επέδρασε στη ζωή μου και στη ζωή της οικογένειάς μου περισσότερο από οτιδήποτε άλλο.

Ο Πρεσβύτερος Τζέφρυ Χόλαντ περιγράφει τον αντίκτυπο που είχε η ιεραποστολή του στη ζωή του, με αυτά τα λόγια: «Η ιεραποστολή μου είναι τα πάντα για μένα, 47 χρόνια μετά. Ίσως να υπήρξε μία ημέρα σε αυτά τα 47 χρόνια που δεν σκέφτηκα την ιεραποστολή μου. Όμως δεν είμαι βέβαιος ποια ημέρα μπορεί να ήταν αυτή»5.

Πριν από μερικά χρόνια, ο εγγονός μου Κρίστιαν, γινόταν οκτώ χρονών και σχεδίαζε με μεγάλη ανυπομονησία την τελετή βαπτίσματός του. Ρώτησε τη μητέρα του αν μπορούσα να είμαι εγώ μία από τους ομιλητές και να διηγηθώ την ιστορία της μεταστροφής μου [προς τον Κύριο]. Όταν τον ρώτησα γιατί το ήθελε αυτό, απάντησε: «Διότι, γιαγιά, είναι τόσο πολύ σημαντικό. Καταλαβαίνεις πως αν δεν είχες αποδεχτεί το ευαγγέλιο, δε θα βαφτιζόμουν εγώ; Δε θα ήμουν καν αυτός που είμαι».

Δεν ξέρω αν οι ιεραπόστολοι συνειδητοποιούν το μακροπρόθεσμο αντίκτυπο του έργου τους. Στην οικογένειά μου, οι ευλογίες του ευαγγελίου έχουν τώρα αγγίξει τέσσερις γενιές. Δεν είπε ο Πρόεδρος Χίνκλι πως «όταν σώζουμε ένα κορίτσι, σώζουμε γενεές;»6 Παντρεύτηκα στο ναό και έχω οκτώ παιδιά. Είναι όλα πιστά μέλη της Εκκλησίας και έχουν λάβει το ενδάωμά τους στο ναό. Έξι από αυτά είναι τώρα παντρεμένα και έχουν τα δικά τους παιδιά. Σήμερα, είμαστε τριάντα τέσσερα άτομα. Και δεν είναι μόνο αυτό. Τόσο ο σύζυγός μου, όσο κι εγώ υπηρετήσαμε ιεραποστολές, το ίδιο και οι δύο γιοι μας και τρεις από τις έξι κόρες μας. Όλοι μαζί βοηθήσαμε εκατοντάδες να αποδεχθούν το ευαγγέλιο σε πολλές χώρες. Κάποιοι από αυτούς τους νεοφώτιστους και τα παιδιά τους, υπηρέτησαν ιεραποστολές.

Το ιεραποστολικό έργο είναι το ζωτικό στοιχείο της Εκκλησίας. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο έργο, δεν υπάρχει σημαντικότερο. Ευλογεί τη ζωή όλων εκείνων οι οποίοι έχουν συμμετάσχει σ' αυτό. Θα εξακολουθήσει να ευλογεί τις μελλοντικές γενιές.

Ίσως να αναρωτηθείτε: Πώς μπορώ να βοηθήσω στο ιεραποστολικό έργο; Με ποιους τρόπους μπορώ να συμμετάσχω; Υπάρχουν δύο θεμελιώδεις αλήθειες να έχετε κατά νου καθώς ξεκινάτε για το έργο. Πρώτον, να κατανοείτε ξεκάθαρα ότι ο Θεός αγαπά όλα τα παιδιά Του και επιθυμεί τη σωτηρία τους. Στο Δ&Δ 18:13 διαβάζουμε: «Και πόσο μεγάλη είναι η χαρά του για την ψυχή που μετανοεί». Δεύτερον, το μήνυμά μας για τον Χριστό και το αποκατεστημένο ευαγγέλιό Του είναι το σημαντικότερο δώρο που έχετε να δώσετε.

Όπως σκιαγραφείται στο *Να κηρύττετε το ευαγγέλιό μου*, το ιεραποστολικό έργο είναι μια τετραμερής προσπάθεια: η εύρεση ερευνητών, η διδασκαλία και το βάπτισμα, η συντροφιά προς τα νέα μέλη και η συντροφιά και διδασκαλία προς τα λιγότερο ενεργά μέλη7. Κάθε μέλος της εκκλησίας --παιδιά, νέοι και ενήλικες-- μπορούν να βοηθήσουν σε κάθε μία και σε όλες από τις προσπάθειες αυτές.

Ξεκινήστε όντας καλοί γείτονες και φίλοι. Δώστε το παράδειγμα της χρηστότητας και της καλοσύνης. Αφήστε το χαμόγελό σας να ακτινοβολήσει αγάπη, ειρήνη και ευτυχία. Ζήστε μια ζωή επικεντρωμένη στο ευαγγέλιο.

Μετά, να είστε πιο συγκεκριμένοι στις ιεραποστολικές προσπάθειές σας. Επιτρέψτε μου να προτείνω μερικές ιδέες. Ίσως βρείτε δύο ή τρεις που ταιριάζουν σε σας:

• Αν έχετε παιδιά στο σπίτι, βοηθήστε τα να προετοιμαστούν για ιεραποστολική υπηρέτηση.

• Προετοιμαστείτε κι εσείς οι ίδιες για ιεραποστολική υπηρέτηση.

• Προσκαλέστε την οικογένεια και φίλους να ακούσουν τους ιεραπόστολους ή να παρευρεθούν στις συγκεντρώσεις μας και τις δραστηριότητες της εκκλησίας.

• Συνοδέψτε τους ιεραπόστολους στα σπίτια των ερευνητών ή προσκαλέστε τους ιεραπόστολους να διδάξουν μη μέλη στο σπίτι σας.

• Προσκαλέστε κόσμο σε μία οικογενειακή βραδιά στο σπίτι σας.

• Προσκαλέστε κόσμο σε ένα κέντρο οικογενειακής ιστορίας ή βοηθήστε τους να κάνουν έρευνα οικογενειακής ιστορίας.

• Δώστε αναφορές στους ιεραπόστολους. Τα μέλη μπορούν να είναι η μεγαλύτερη και καλύτερη πηγή αναφορών.

• Μιλήστε για τα πιστεύω και τη μαρτυρία σας με φίλους μη μέλη και με την οικογένεια.

• Αναζητήστε ευκαιρίες για να προσεγγίσετε τους άλλους.

• Εκτείνετε τη φιλία σας προς ερευνητές και νέους μεταστραφέντες.

• Προσπαθήστε όσο μπορείτε να βρίσκετε εκείνους που αναζητούν την αλήθεια.

• Εάν έχετε μέλη της οικογένειας ή φίλους σε ιεραποστολές, στείλτε τους γράμματα αγάπης και ενθάρρυνσης και προσευχηθείτε γι' αυτούς.

Θα βιώσετε χαρά από τους καρπούς του μόχθου σας. Ένας μεγαλύτερος ενθουσιασμός για το ιεραποστολικό έργο θα ενθαρρύνει ολόκληρο τον τομέα ή τον κλάδο σας. Ολόκληρη η Εκκλησία θα αισθανθεί τα αποτελέσματα του μόχθου σας.

Όταν η κόρη μας, Μάρτζι, πήγαινε στη Δευτέρα τάξη, προσκάλεσε την καλύτερη φίλη της να πάει μαζί της στην Προκαταρκτική. Και στις δύο ανατέθηκε κάποια συμμετοχή για την Παρουσίαση στη συγκέντρωση μετάληψης. Ο πατέρας της φίλης της είχε απορρίψει τους ιεραπόστολους στο παρελθόν, όμως όταν η Μάρτζι εμφανίστηκε στο σπίτι του με φυλλάδια της Εκκλησίας, άκουσε προσεκτικά τις απλές εξηγήσεις και τη μαρτυρία του Τζόζεφ Σμιθ καθώς και για το Πρώτο Όραμα. Όχι μόνο επέτρεψε στην κόρη του να εξακολουθήσει να πηγαίνει στην Προκαταρκτική, αλλά της έδωσε την άδεια να δεχθεί τα μαθήματα από τους ιεραπόστολους και να βαφτιστεί. Ο ίδιος και η σύζυγός του παρευρέθησαν στη συγκέντρωση βαπτίσεως.

Μπορούμε όλοι να βοηθήσουμε στο ιεραποστολικό έργο. Αυτό είναι το έργο του Κυρίου και Εκείνος θα μας βοηθήσει να το πραγματοποιήσουμε. Το ευαγγέλιό του πρέπει να πάει σε κάθε έθνος και μπορούμε να είμαστε όργανα στα χέρια του για να ευλογήσουμε τη ζωή των άλλων, μιλώντας σε αυτούς για την αλήθεια Του. Θα ευλογηθούμε πολύ κατά τη διαδικασία.

Είμαστε τα παιδιά ενός στοργικού Επουράνιου Πατέρα. Έστειλε τον Υιό Του για να ανοίξει το δρόμο, ώστε να μπορέσουμε να ζήσουμε με Εκείνον παντοτινά. Για αυτό καταθέτω μαρτυρία, στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
1. Κατά Ιωάννην 3:5.
2. Κατά Ματθαίον 28:19-20.
3. Δ&Δ 18:14.
4. *Να κηρύττετε το ευαγγέλιό μου* (2004), 1.
5. Τζέφρυ Χόλαντ, «Η εξιλέωση» (σεμινάριο για νέους προέδρους ιεραποστολής, 26 Ιουνίου 2007), 1.
6. Γκόρντον Χίνκλι, "Our Responsibility to Our Young Women," *Ensign*, Σεπτ. 1988, 8.
7. *Να κηρύττετε το ευαγγέλιό μου*, 219.

Γνωρίζετε αρκετά

Πρεσβύτερος Νιλ Άντερσεν
Της Προεδρίας των Εβδομήκοντα

Ως μαθητές του Κυρίου Ιησού Χριστού, έχουμε τεράστιες πνευματικές αποθήκες φωτός και αλήθειας διαθέσιμες... Στις δύσκολες ημέρες μας, επιλέγουμε το δρόμο της πίστης.

Χαίρομαι μαζί με εσάς, διότι είμαστε μέλη της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών. Σε όλον τον κόσμο, σε κάθε ήπειρο, σε μεγάλες πόλεις και σε μικρά χωριά, είμαστε μία μεγάλη οικογένεια πιστών. Μαζί ξεκινήσαμε το ταξίδι μας, προς την αιώνια ζωή. Είναι το μεγαλύτερο από όλα τα ταξίδια. Προχωρούμε παίρνοντας επάνω μας «το όνομα του Χριστού, όντας αποφασισμένοι να τον υπηρετήσου[με] μέχρι τέλους»[1].

Μολονότι υπάρχουν πολλές εμπειρίες, όπως αυτή που ζούμε σήμερα, γεμάτη πνευματική δύναμη και επικύρωση, υπάρχουν και ημέρες όπου αισθανόμαστε ανεπαρκείς και απροετοίμαστοι, όταν η αμφιβολία και η σύγχυση εισέρχονται στο πνεύμα μας, όταν δυσκολευόμαστε να βρούμε την πηγή της πνευματικής δύναμής μας. Ένα μέρος της νίκης μας ως μαθητές του Χριστού είναι το τι κάνουμε όταν έρχονται αυτά τα συναισθήματα.

Πριν από σαράντα περίπου χρόνια, καθώς συλλογιζόμουν τη δυσκολία μιας ιεραποστολής, ένιωσα πολύ ανεπαρκής και απροετοίμαστος. Θυμάμαι ότι προσευχόμουν: «Επουράνιε Πατέρα, πώς μπορώ να υπηρετήσω μια ιεραποστολή, όταν ξέρω τόσο λίγα;» Πίστευα στην Εκκλησία, όμως αισθανόμουν ότι η πνευματική γνώση μου ήταν πολύ περιορισμένη. Καθώς προσευχόμουν, ήρθε το συναίσθημα: «Δεν γνωρίζεις τα πάντα, όμως γνωρίζεις αρκετά!» Εκείνη η διαβεβαίωση μου έδωσε το κουράγιο να προχωρήσω στο επόμενο βήμα, στο ιεραποστολικό πεδίο.

Το πνευματικό ταξίδι μας είναι μια διαδικασία ζωής. Δεν γνωρίζουμε τα πάντα από την αρχή ούτε ακόμα και κατά τη διαδρομή μας. Η μεταστροφή μας έρχεται λίγο-λίγο, γραμμή επάνω στη γραμμή. Πρώτα οικοδομούμε ένα θεμέλιο πίστης στον Κύριο Ιησού Χριστό. Διαφυλάσσουμε ως θησαυρό τις αρχές και τις διατάξεις της μετάνοιας, του βαπτίσματος και της λήψης της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος. Συμπεριλαμβάνουμε μια διαρκή δέσμευση για προσευχή, μια προθυμία να είμαστε υπάκουοι και μία συνεχή μαρτυρία για το Βιβλίο του Μόρμον. (Το Βιβλίο του Μόρμον αποτελεί ισχυρή πνευματική τροφή.)

Κατόπιν, παραμένουμε σταθεροί και υπομονετικοί καθώς προοδεύουμε στη θνητότητα. Μερικές φορές, η απάντηση του Κυρίου θα είναι: δεν γνωρίζεις τα πάντα, όμως γνωρίζεις αρκετά -- αρκετά ώστε να τηρείς τις εντολές και να κάνεις το σωστό. Θυμηθείτε τα λόγια του Νεφί: «Γνωρίζω ότι αγαπάει τα τέκνα του. Όμως, δεν γνωρίζω τη σημασία όλων των πραγμάτων»[2].

Κάποτε επισκέφθηκα μια ιεραποστολή στη Νότια Ευρώπη. Έφθασα την ημέρα που ένας νέος ιεραπόστολος ετοιμαζόταν να επιστρέψει σπίτι του, μετά από δικό του επίμονο αίτημα. Είχε βγάλει εισιτήριο για να φύγει την επομένη.

Καθίσαμε μαζί στο σπίτι του προέδρου ιεραποστολής. Ο ιεραπόστολος μου μίλησε για τη δύσκολη παιδική ηλικία του, για μαθησιακά προβλήματα, για τις μετακινήσεις του από τη μία οικογένεια στην άλλη. Μίλησε ειλικρινά για την αδυναμία του να μάθει μια νέα γλώσσα και να προσαρμοστεί σε μία νέα

κουλτούρα. Μετά προσέθεσε: «Αδελφέ Άντερσον, δεν ξέρω καν αν με αγαπά ο Θεός». Καθώς έλεγε εκείνα τα λόγια, αισθάνθηκα ένα ακλόνητο και δυνατό συναίσθημα να με καταλαμβάνει: «Γνωρίζει ότι τον αγαπώ. Το γνωρίζει».

Τον άφησα να συνεχίσει για μερικά ακόμα λεπτά και μετά είπα: «Πρεσβύτερε, διάκειμαι φιλικά προς τα περισσότερα από όσα έχεις πει, όμως σε ένα πράγμα θα πρέπει να σε διορθώσω: το ξέρεις ότι ο Θεός σε αγαπά. Το ξέρεις αυτό».

Καθώς του έλεγα αυτά τα λόγια, εκείνο το ίδιο πνεύμα που είχε μιλήσει σε εμένα, μίλησε σε εκείνον. Έσκυψε το κεφάλι του και άρχισε να κλαίει. Ζήτησε συγγνώμη. «Έχεις δίκιο, αδελφέ Άντερσεν», είπε, «το ξέρω ότι ο Θεός με αγαπά, το ξέρω». Δεν γνώριζε τα πάντα, όμως γνώριζε αρκετά. Γνώριζε ότι ο Θεός τον αγαπούσε. Αυτό το ανεκτίμητο κομμάτι πνευματικής γνώσης ήταν αρκετό ώστε η αμφιβολία του να αντικατασταθεί από πίστη. Βρήκε τη δύναμη να παραμείνει στην ιεραποστολή του.

Αδελφοί και αδελφές, ο καθένας μας έχει στιγμές πνευματικής δύναμης, στιγμές έμπνευσης και αποκάλυψης. Πρέπει να τις θέσουμε βαθιά μέσα στην ψυχή μας. Πράττοντας αυτό, προετοιμάζουμε τα αποθέματα πνευματικής δύναμης για στιγμές προσωπικής δυσκολίας. Ο Ιησούς είπε: «Ας κατασταλάξει αυτό μέσα στην καρδιά σας, ότι θα κάνετε τα πράγματα που θα σας διδάξω και θα σας προστάξω»[3].

Πριν από μερικά χρόνια, η νεαρή κόρη κάποιου φίλου μου πέθανε σε ένα τραγικό ατύχημα. Ελπίδες και όνειρα γκρεμίστηκαν. Ο φίλος μου ένιωθε αβάσταχτη θλίψη. Άρχισε να διερωτάται τι είχε διδαχθεί και τι είχε διδάξει ως ιεραπόστολος. Η μητέρα του φίλου μου, μου έγραψε ένα γράμμα, όπου με ρωτούσε αν ήθελα να του δώσω μια ευλογία. Καθώς έθετα τα χέρια μου επάνω στο κεφάλι του, ένιωσα την παρότρυνση να του πω κάτι το οποίο δεν είχα σκεφθεί έτσι ακριβώς μέχρι τότε. Η εντύπωση που ήρθε σε εμένα, ήταν: Η πίστη δεν είναι μόνο ένα συναίσθημα, είναι μια απόφαση. Χρειαζόταν να επιλέξει την πίστη.

Ο φίλος μου δεν γνώριζε τα πάντα, όμως γνώριζε αρκετά. Επέλεξε το δρόμο της πίστης και της υπακοής. Γονάτισε. Η πνευματική ισορροπία του επανήλθε.

Έχουν περάσει αρκετά χρόνια από το γεγονός αυτό. Πριν από λίγο καιρό, έλαβα ένα γράμμα από το γιο του, ο οποίος υπηρετεί τώρα ιεραποστολή. Ήταν γεμάτο πεποίθηση και μαρτυρία. Καθώς διάβαζα αυτό το ωραίο γράμμα του, είδα πόσο βαθιά είχε επηρεάσει την επόμενη γενεά η επιλογή πίστης ενός πατέρα σε μια πολύ δύσκολη στιγμή.

Προκλήσεις, δυσκολίες, ερωτήματα, αμφιβολίες -- όλα αυτά αποτελούν μέρος της θνητότητάς μας. Όμως δεν είμαστε μόνοι. Ως μαθητές του Κυρίου Ιησού Χριστού, έχουμε τεράστιες πνευματικές αποθήκες φωτός και αλήθειας διαθέσιμες. Φόβος και πίστη δεν μπορούν να συνυπάρχουν! Στις δύσκολες ημέρες μας, επιλέγουμε το δρόμο της πίστης. Ο Ιησούς είπε: «Μη φοβάστε, αλλά να πιστεύετε» [4].

Με την πάροδο των ετών πραγματοποιούμε αυτά τα σημαντικά πνευματικά βήματα ξανά και ξανά. Αρχίζουμε να βλέπουμε ότι «αυτός που δέχεται φως, και συνεχίζει με το Θεό, λαβαίνει περισσότερο φως. Και αυτό το φως γίνεται λαμπρότερο και ακόμα πιο λαμπρό μέχρι την τέλεια ημέρα»[5]. Τα ερωτήματα και οι αμφιβολίες μας επιλύονται ή γίνονται λιγότερο βασανιστικά. Η πίστη μας γίνεται απλή και καθαρή. Καταλήγουμε να γνωρίζουμε αυτό που ήδη γνωρίζαμε. Ο Ιησούς είπε: «Αν δεν... γίνετε σαν τα παιδάκια, δεν θα μπείτε στη βασιλεία των ουρανών»[6].

Η Χάντλυ Πέι είναι τώρα επτά χρονών. Γεννήθηκε με μία πολύ σοβαρή βλάβη ακοής, η οποία απαιτούσε πολλές χειρουργικές επεμβάσεις για να της αποφέρουν έστω και μια περιορισμένη δυνατότητα ακοής. Στη συνέχεια οι γονείς της, ακούραστα την εκγύμναζαν για να την βοηθήσουν να μάθει να μιλά. Η Χάντλυ και η οικογένειά της, προσαρμόστηκαν αγόγγυστα στη δυσκολία αυτή της κωφότητος.

Κάποτε, όταν η Χάντλυ ήταν τεσσάρων ετών, στεκόταν μαζί με τη μητέρα της στη σειρά για το ταμείο, στο παντοπωλείο. Κοίταξε πίσω της και είδε ένα μικρό αγόρι καθισμένο σε μία αναπηρική καρέκλα. Παρατήρησε ότι το αγόρι δεν είχε πόδια.

Μολονότι η Χάντλυ είχε μάθει να μιλά, δυσκολευόταν να ελέγξει την ένταση της φωνής της. Με τη δυνατότερη φωνή που διέθετε, ερώτησε τη μητέρα της γιατί το αγοράκι δεν είχε πόδια.

Ήρεμα και απλά η μητέρα της εξήγησε στη Χάντλυ ότι «ο Επουράνιος Πατέρας κάνει διαφορετικά όλα τα παιδιά Του». «Εντάξει», απάντησε η Χάντλυ.

Μετά, απροσδόκητα, η Χάντλυ στράφηκε στο μικρό αγόρι και είπε: «Ήξερες ότι όταν με έφτιαξε ο Επουράνιος Πατέρας, τα αυτιά μου δεν λειτουργούσαν; Αυτό με κάνει ξεχωριστή. Σε έφτιαξε χωρίς πόδια και αυτό σε κάνει ξεχωριστό. Όταν έρθει ο Ιησούς, εγώ θα μπορώ να ακούω και εσύ θα έχεις τα πόδια σου. Ο Ιησούς θα τα φτιάξει όλα εντάξει».

«Αν δεν... γίνετε σαν τα παιδάκια, δεν θα μπείτε στη βασιλεία των ουρανών»[7].

Η Χάντλυ γνώριζε αρκετά.

Ο Ιησούς είναι ο Χριστός. Έχει αναστηθεί. Είναι ο Σωτήρας και Λυτρωτής μας. Όλα θα φτιάξουν όταν Εκείνος έρθει ξανά. Αυτό είναι το άγιο έργο Του. Μέσω του Προφήτου Τζόζεφ Σμιθ, η ιεροσύνη Του αποκαταστάθηκε στη γη και ο προφήτης Του σήμερα είναι ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον. Για αυτό, καταθέτω μαρτυρία στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Μορόνι 6:3.
2. Νεφί Α΄ 11:17.
3. Τζόζεφ Σμιθ Μετάφραση, Κατά Λουκάν 14:28.
4. Κατά Μάρκον 5:36.
5. Δ&Δ 50:24.
6. Κατά Ματθαίον 18:3.
7. Κατά Ματθαίον 18:3.

Επειδή ο πατέρας μου διάβασε το Βιβλίο του Μόρμον

Πρεσβύτερος Μάρκος Εδουκαΐτης
Των Εβδομήκοντα

Προσκαλώ όλους όσοι με ακούν σήμερα, να διαβάσουν το Βιβλίο του Μόρμον και να προσηλωθούν στην υπόσχεση που περιέχει. Εκείνοι που το πράττουν, θα ξέρουν ότι το βιβλίο είναι αληθινό.

Καλημέρα, αγαπητοί αδελφοί και αδελφές. Αισθάνομαι βαθιά χαρά και τιμή που σας μιλώ σήμερα. Προσεύχομαι ώστε ο Θεός να καθοδηγήσει τα λόγια μου και ώστε το Πνεύμα Του να είναι μαζί μας, ώστε «αυτός που κηρύττει και αυτός που λαβαίνει, [να] καταλαβαίνουν ο ένας τον άλλο, και [να] εξυψώνονται πνευματικά και [να] αγαλλιάζονται κι δυο μαζί» (Δ&Δ 50:22).

Θεωρώ την 2α Ιουνίου 1940, μια πολύ σημαντική ημέρα στην ιστορία της οικογένειάς μου. Την ημέρα αυτή ο πατέρας μου βαπτίσθηκε στην Εκκλησία.

Γράφοντας στον πατέρα του, ο Πρεσβύτερος Τζακ ΜακΝτόναλντ, ένας από τους ιεραπόστολους που βάφτισε τον πατέρα μου, περιέγραψε την ημέρα εκείνη με αυτά τα λόγια:

«Η περασμένη Κυριακή ήταν μια ιδιαίτερα όμορφη ημέρα. Εμείς οι ιεραπόστολοι πήγαμε σε ένα απομονωμένο μέρος στις όχθες του ποταμού, έξω στην εξοχή, και εκεί ο Πρεσβύτερος Τζόουνς και εγώ [Πρεσβύτερος ΜακΝτόναλντ] τελέσαμε το πρώτο βάπτισμά μας. Ο Άντονυ Εδουκαΐτης εισήλθε στα παγωμένα νερά και έγινε μέλος της Εκκλησίας... Τα πάντα ήταν τέλεια. Ο ουρανός ήταν τόσο γαλανός, η εξοχή τόσο γαλήνια, τόσο πράσινη, τόσο υπέροχη, ώστε όλοι μας αισθανόμασταν την παρουσία κάποιας μεγάλης επιρροής».

«Πηγαίνοντας σπίτι με το νέο μέλος μας, είπε ότι δεν μπορούσε να εξηγήσει πόσο υπέροχη υπήρξε αυτή η ημέρα για εκείνον, πόσο πραγματικά αισθάνθηκε νέος άνθρωπος... Ήταν η πρώτη βάπτισή μας -- και δεν το αποδίδουμε αυτό σε εμένα ή κάποιον άλλο. Μεταστράφηκε μόνος του».

Το γεγονός αυτό άλλαξε την ιστορία της ζωής μου. Δεν είμαι βέβαιος ότι ο πατέρας μου μπόρεσε να προβλέψει τη σοφία της πράξης του, όμως τον αγαπώ για αυτό που έκανε εκείνη την ημέρα. Είναι περισσότερα από 30 χρόνια που έχει πεθάνει, όμως θα τιμώ και θα ευλογώ παντοτινά το όνομά του.

Ο πατέρας μου ήταν γιος Λιθουανών, αλλά είχε γεννηθεί στη Σκοτία. Μετακόμισε στη Βραζιλία όταν ήταν ακόμα νέος. Η ικανότητά του να μιλά Αγγλικά, διευκόλυνε τη μεταστροφή του, δεδομένου ότι μπορούσε να διαβάσει το Βιβλίο του Μόρμον στα Αγγλικά και τότε δεν υπήρχε ακόμα αξιόπιστη μετάφραση στα Πορτογαλικά. Αυτό το εμπόδιο της γλώσσας εμπόδισε τη μητέρα μου να προσχωρήσει στην Εκκλησία και χρειάστηκε να περάσουν κάποια χρόνια, όμως όταν το έκανε, έγινε ένα εξαίρετο παράδειγμα προς μίμηση ως προς την αφοσίωση στους άλλους και την αγάπη προς τον Θεό στην οικογένειά μας. Είναι τώρα 92 ετών και βρίσκεται εδώ σήμερα. Μου δίνει μεγάλη χαρά που μπορώ να πω ότι την αγαπώ για τη μεγάλη πίστη της. Θα τιμώ και θα ευλογώ παντοτινά και το δικό της όνομα.

Θαυμάζω το κουράγιο του πατέρα μου να βαπτισθεί στην Εκκλησία, παρά τις υπάρχουσες συνθήκες εκείνη την εποχή. Δεν ήταν εύκολο γι' αυτόν. Η σύζυγός του δεν βαπτίστηκε μαζί του. Τα ελαττώματα του ποτού και του τσιγάρου ήταν δυνατοί πειρασμοί για εκείνον. Ήταν φτωχός. Η μητέρα του ήταν εναντίον

της προσχώρησής του στην Εκκλησία και του είπε πως αν βαφτιζόταν, δε θα τον θεωρούσε πια γιο της. Με λιγότερα από 300 μέλη στη Βραζιλία, η Εκκλησία δεν είχε ούτε μία κυρίως εκκλησία. Ειλικρινά έχω εκπλαγεί με την αποφασιστικότητα και το κουράγιο του πατέρα μου.

Πώς μπόρεσε να πάρει μια τέτοια απόφαση, με τόσο αντίξοες συνθήκες; Η απάντηση είναι απλή: Επειδή ο πατέρας μου διάβασε το Βιβλίο του Μόρμον. Όταν το διάβασε, έμαθε για την αλήθεια του μηνύματος της Αποκατάστασης. Το Βιβλίο του Μόρμον είναι μια απόδειξη ότι η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών είναι αληθινή. Το *Να κηρύττετε το ευαγγέλιό μου,* διδάσκει ότι «το Βιβλίο του Μόρμον, σε συνδυασμό με το Πνεύμα είναι [η] πλέον ισχυρή πηγή για τη μεταστροφή» ([2004], 104).

Ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι, δήλωσε: «Όσοι έχουν διαβάσει με προσευχή [το Βιβλίο του Μόρμον], είτε πλούσιοι είτε φτωχοί, μορφωμένοι ή αμόρφωτοι, έχουν αυξηθεί πνευματικά κάτω από τη δύναμή του. ...Σας υπόσχομαι ανεπιφύλακτα ότι εάν διαβάσετε με προσευχή το Βιβλίο του Μόρμον, ασχέτως με το πόσες πολλές φορές το έχετε ήδη διαβάσει, θα έρθει στην καρδιά σας... το Πνεύμα του Κυρίου. Θα έρθει μια ενδυναμωμένη αποφασιστικότητα να προχωρήσετε με υπακοή στις εντολές του και θα έρθει μια δυνατότερη μαρτυρία για τη ζώσα πραγματικότητα του Υιού του Θεού» ("The Power of the Book of Mormon," *Ensign,* 6 Ιουνίου 1988. Βλέπε, επίσης, "The Book of Mormon," *Tambuli*, 7 Οκτωβρίου 1988).

Οι υποσχέσεις αυτές, πραγματοποιήθηκαν για τον πατέρα μου και για την οικογένειά μου. Σύμφωνα με τα όσα έχουμε διδαχθεί, διαβάζουμε τις γραφές καθημερινά ως οικογένεια. Αυτό το κάνουμε επί πολλά χρόνια. Έχουμε διαβάσει αρκετές φορές στο σπίτι μας το Βιβλίο του Μόρμον και θα εξακολουθήσουμε να το διαβάζουμε. Όπως ήταν η υπόσχεση, το Πνεύμα του Κυρίου έχει έρθει στην καρδιά της οικογένειάς μας και έχουμε αισθανθεί μια ενδυναμωμένη αποφασιστικότητα να προχωρήσουμε υπακούοντας τις εντολές Του και μια ισχυρότερη μαρτυρία για τη ζώσα πραγματικότητα του Υιού του Θεού.

Γνωρίζοντας ότι το Βιβλίο του Μόρμον είναι αληθινό, γνωρίζετε ότι ο Τζόζεφ Σμιθ κλήθηκε από τον Θεό για να αποκαταστήσει την Εκκλησία του Ιησού Χριστού στη γη. Γνωρίζετε ότι ο Τζόζεφ Σμιθ είδε τον Πατέρα και τον Υιό. Γνωρίζετε ότι δεν υπάρχει παρά μία μόνο πίστη και ένα έγκυρο βάπτισμα. Γνωρίζετε ότι ένας προφήτης του Θεού ζει σήμερα στη γη και έχει όλα τα κλειδιά της ιεροσύνης και το δικαίωμα να τα ασκεί, όπως έκανε ο Πέτρος στην αρχαία εποχή. Γνωρίζετε ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Υιός του Θεού, το μόνο όνομα δια του οποίου μπορείτε να λάβετε σωτηρία. Γνωρίζετε ότι ο Θεός Πατέρας ζει και ότι μας αγαπά. Γνωρίζετε ότι το σχέδιό Του της σωτηρίας είναι τέλειο και έχετε την επιθυμία να τελείτε διατάξεις, να ζείτε τις εντολές και να υπομείνετε μέχρι τέλους.

Με λυπεί όταν κάποιος, στον οποίο έχουν δώσει το Βιβλίο του Μόρμον και του έχουν εξηγήσει αυτά τα πράγματα, εξακολουθεί να αρνείται να το διαβάσει. Με λυπεί διότι κάποιοι άνθρωποι επιτρέπουν στον εαυτό τους να επηρεάζεται από τους άλλους, αρνούνται να ερευνήσουν το βιβλίο και το αφήνουν παράμερα, σαν κάτι χωρίς αξία, χωρίς να συμμετάσχουν ποτέ στο πνευματικό συμπόσιο που προσφέρει. Αυτό για μένα είναι ακατανόητο. Είναι σαν ένας γιος ή μια κόρη, απομακρυσμένοι από έναν στοργικό πατέρα, αρνούνται να διαβάσουν ένα γράμμα από αυτόν, χωρίς καν να ανοίξουν το φάκελο. Όσοι κάνουν αυτήν την επιλογή είναι σαν κακομαθημένα παιδιά που αρνούνται έστω και να δοκιμάσουν ένα γεύμα, στοργή ετοιμασμένο γι' αυτούς από τη μητέρα τους.

Ο Θεός αποκαλύπτει την αλήθεια Του όταν οι άνθρωποι ακολουθούν τη θερμή παράκληση του Μορόνι, στο Μορόνι 10:3-5, στο Βιβλίο του Μόρμον. Το *Να κηρύττετε το ευαγγέλιό μου,* συνοψίζει τις οδηγίες του Μορόνι ως εξής:

• Πρώτον, «διαβάστε το Βιβλίο του Μόρμον και συλλογιστείτε το μήνυμά του σχετικά με τον Ιησού Χριστό».

• Δεύτερον, «προσευχηθείτε στον Θεό με πίστη στον Ιησού Χριστό, για να λάβετε μια μαρτυρία ότι το Βιβλίο του Μόρμον είναι αληθινό και ότι ο Τζόζεφ Σμιθ είναι ο προφήτης της αποκαταστάσεως».

• Τρίτον, «προσευχηθείτε ειλικρινά και να έχετε αληθινή πρόθεση καρδιάς, πράγμα που σημαίνει ότι σκοπεύει κάποιος να πράξει κατά την απάντηση που λαμβάνει από τον Θεό» (111).

Προς εκείνους που ίσως διαφωνήσουν ότι μπορούμε να ξέρουμε αυτά τα πράγματα, δίνω μαρτυρία ότι μπορούμε, όταν είμαστε αρκετά ταπεινοί για να πράττουμε όπως μας έχει καθοδηγήσει ο Θεός μέσω των προφητών του σε αυτήν τη γη. Το να πιστεύουμε διαφορετικά, θα ήταν να αποδεχθούμε την παράλογη υπόθεση ότι ο Θεός δεν γνωρίζει πού μπορεί να βρεθεί η αλήθεια ή δεν έχει τη δύναμη να μας την δείξει. Επειδή κάποιος δεν ενήργησε κατά την υπόσχεση αυτού του βιβλίου, δεν σημαίνει ότι και οι άλλοι δεν το έχουν πράξει.

Γιατί αγαπώ και τιμώ το όνομα του πατέρα μου; Διότι ο πατέρας μου διάβασε και ενήργησε κατά την υπόσχεση του Βιβλίου του Μόρμον. Γιατί αγαπώ και τιμώ το όνομα του πατέρα μου; Διότι δεν οπισθοδρόμησε από την απάντηση που έλαβε, ακόμα κι όταν αντιμετώπιζε μεγάλες δυσκολίες. Γιατί αγαπώ και τιμώ το όνομα του πατέρα μου; Διότι ευλόγησε τη ζωή μου, προτού ακόμα γεννηθώ, έχοντας το θάρρος να πράξει αυτά που ο Θεός περίμενε από εκείνον να πράξει.

Προσκαλώ όλους όσοι με ακούν σήμερα, να διαβάσουν το Βιβλίο του Μόρμον και να προσηλωθούν στην υπόσχεση που περιέχει. Εκείνοι που το πράττουν, θα ξέρουν ότι το βιβλίο είναι αληθινό.

Καταθέτω τη μαρτυρία μου ότι το Βιβλίο του Μόρμον είναι ο λόγος του Θεού. Χάρη σ' αυτό, ξέρω ότι ο Τζόζεφ Σμιθ είναι ένας προφήτης του Θεού. Γνωρίζω ότι δεν έγραψε το Βιβλίο του Μόρμον, αλλά το μετέφρασε με το χάρισμα και τη δύναμη από τον Θεό. Γνωρίζω ότι ο Τόμας Μόνσον είναι ένας προφήτης του Θεού σήμερα στη γη, ο μόνος άνθρωπος στη γη ο οποίος κρατά όλα τα κλειδιά της ιεροσύνης και το δικαίωμα να τα ασκεί. Γνωρίζω ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Σωτήρας μας, ότι ζει και είναι η κεφαλή αυτής της Εκκλησίας. Γνωρίζω ότι ο Θεός ζει και μας αγαπά. Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

Η συγκέντρωση μεταλήψεως και η μετάληψη

Πρεσβύτερος Ντάλιν Όουκς
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Η διάταξη της μεταλήψεως καθιστά τη συγκέντρωση μεταλήψεως την πιο ιερά και σημαντική συγκέντρωση της Εκκλησίας.

Ζούμε σε επικίνδυνους καιρούς, οι οποίοι προφητεύθηκαν από τον Απόστολο Παύλο (βλέπε Προς Τιμόθεον Β΄ 3:1). Όσοι προσπαθούν να βαδίζουν στο στενό και στενόχωρο μονοπάτι βλέπουν δελεαστικές παρακάμψεις σε κάθε χέρι. Μπορούν να μας αποσπάσουν την προσοχή, να μας εξευτελίσουν, να μας αποθαρρύνουν ή να μας καταθλίψουν. Πώς μπορούμε να έχουμε το Πνεύμα του Κυρίου να καθοδηγεί τις επιλογές μας και να μας διατηρεί στο μονοπάτι;

Σε σύγχρονη αποκάλυψη, ο Κύριος έδωσε την απάντηση με αυτήν την εντολή:

«Για να μπορείς πιο απόλυτα να διατηρείσαι ακηλίδωτος από τον κόσμο, να πηγαίνεις στον οίκο προσευχής και να προσφέρεις τη θεία ευχαριστία σου κατά την άγια μου ημέρα.

»Γιατί αληθινά αυτή είναι η μέρα που έχει προσδιοριστεί σε σένα για να αναπαύεσαι από τους μόχθους σου, και να εκφράσεις τη λατρεία σου στον Ύψιστο» (Δ&Δ 59:9-10).

Αυτή είναι μία εντολή με υπόσχεση. Με την εβδομαδιαία και κατάλληλη συμμετοχή μας στη διάταξη της μεταλήψεως, πληρούμε τις προϋποθέσεις ώστε να «έχου[με] πάντοτε το Πνεύμα του μαζί [μας]» (Δ&Δ 20:77). Το πνεύμα αυτό αποτελεί το θεμέλιο της μαρτυρίας μας. Δίδει μαρτυρία για τον Πατέρα και τον Υιό, φέρνει στη μνήμη μας τα πάντα και μας οδηγεί στην αλήθεια. Είναι η πυξίδα που μας οδηγεί στο μονοπάτι. Αυτό το δώρο του Αγίου Πνεύματος, δίδαξε ο Πρόεδρος Ουίλφορντ: «είναι το μεγαλύτερο δώρο που μπορεί να απονεμηθεί στον άνθρωπο» (*Deseret Weekly*, 6 Απρ. 1889, 451).

I.

Η διάταξη της μεταλήψεως καθιστά τη συγκέντρωση μεταλήψεως την πιο ιερά και σημαντική συγκέντρωση της Εκκλησίας. Είναι η μόνη συγκέντρωση της Ημέρας του Κυρίου στην οποίαν ολόκληρη η οικογένεια μπορεί να παρευρεθεί μαζί. Το περιεχόμενό της, επιπροσθέτως της μεταλήψεως, θα πρέπει πάντοτε να σχεδιάζεται και να παρουσιάζεται, ούτως ώστε να εστιάζει την προσοχή μας στην εξιλέωση και τις διδασκαλίες του Κυρίου Ιησού Χριστού.

Οι πρώτες μου αναμνήσεις της συγκεντρώσεως μεταλήψεως προέρχονται από μία μικρή κωμόπολη της Γιούτα, όπου χειροτονήθηκα διάκονος και συμμετείχα στη διανομή της μεταλήψεως. Εν συγκρίσει με αυτές τις αναμνήσεις, οι συγκεντρώσεις μεταλήψεως στις οποίες παρευρίσκομαι τώρα, σε πολλούς διαφορετικούς τομείς, έχουν βελτιωθεί σε μεγάλο βαθμό. Αντιπροσωπευτικώς, η μετάληψη χορηγείται, διανέμεται και λαμβάνεται από τα μέλη σε μία ατμόσφαιρα σιωπηλής ευλαβείας. Η διεύθυνση της συγκεντρώσεως, συμπεριλαμβανομένων των απαραίτητων εργασιών, είναι σύντομη και αξιοπρεπής και οι ομιλίες είναι πνευματικές σε περιεχόμενο και εκφορά. Η μουσική είναι κατάλληλη και το ίδιο είναι οι προσευχές. Αυτό είναι το πρότυπο και αντιπροσωπεύει μεγάλη πρόοδο από τις εμπειρίες της νεότητός μου.

Υπάρχουν περιστασιακές εξαιρέσεις. Νοιώθω ότι ορισμένοι στην ανερχόμενη γενεά και ακόμη και ορισμένοι ενήλικοι δεν έχουν ακόμη κατανοήσει τη σημασία αυτής της συγκεντρώσεως και τη σημασία της ατομικής ευλαβείας και λατρείας σε αυτήν τη συγκέντρωση. Τα πράγματα για τα οποία αισθάνομαι την παρότρυνση να ομιλήσω εδώ, απευθύνονται σε όσους δεν έχουν ακόμη κατανοήσει και δεν εφαρμόζουν αυτές τις σημαντικές αρχές και δεν απολαμβάνουν ακόμη την υπεσχημένη πνευματική ευλογία, σύμφωνα με την οποία θα έχουν πάντοτε το καθοδηγητικό Του πνεύμα μαζί τους.

II.

Αρχίζω με το πώς τα μέλη της Εκκλησίας θα έπρεπε να προετοιμάζονται να συμμετάσχουν στη διάταξη της μεταλήψεως. Σε μία Παγκόσμια Συγκέντρωση Ηγεσίας πριν από πέντε χρόνια, ο Πρεσβύτερος Ράσελ Νέλσον της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων δίδαξε στους ηγέτες της ιεροσύνης της Εκκλησίας πώς να σχεδιάζουν και να διευθύνουν συγκεντρώσεις μεταλήψεως. «Τιμούμε την Εξιλέωσή Του με έναν πολύ προσωπικό τρόπο», είπε ο Πρεσβύτερος Νέλσον. «Φέρουμε μια συντετριμμένη καρδιά και μεταμελημένο πνεύμα στη συγκέντρωση μεταλήψεώς μας. Είναι το σημαντικότερο σημείο της τηρήσεώς μας της Ημέρας του Κυρίου» ("Worshiping at Sacrament Meeting," *Liahona*, Αύγ. 2004, 12).

Καθόμαστε καλώς προτού αρχίσει η συγκέντρωση. «Κατά τη διάρκεια αυτού του ήσυχου μεσολαβούντος διαστήματος, η μουσική προανακρούσματος είναι σε χαμηλότερη ένταση. Αυτή δεν είναι ώρα για συζήτηση ή μετάδοση μηνυμάτων, αλλά περίοδος περισυλλογής κατόπιν προσευχής, καθώς οι ηγέτες και τα μέλη προετοιμάζονται πνευματικώς για τη μετάληψη» (*Liahona*, Αύγ. 2004, 13).

Όταν ενεφανίσθη ο Σωτήρας στους Νεφίτες, μετά από την ανάστασή Του, τους δίδαξε ότι θα έπρεπε να σταματήσουν την πρακτική των θυσιών με αιματοχυσία. Αντιθέτως, «να προσφέρετε για θυσία προς εμένα, καρδιά συντετριμμένη και πνεύμα μεταμελημένο» (Νεφί Γ΄ 9:20). Εκείνη η εντολή, η οποία επανελήφθη σε σύγχρονη αποκάλυψη που μας καθοδηγεί να μεταλαμβάνουμε κάθε εβδομάδα, μας λέγει πώς πρέπει να προετοιμαζόμαστε. Όπως δίδαξε ο Πρεσβύτερος Νέλσον: «Κάθε μέλος της Εκκλησίας φέρει ευθύνη για την πνευματική βελτίωση που μπορεί να προέλθει από τη συγκέντρωση μεταλήψεως» (*Liahona*, Αύγ. 2004, 14).

Στα όσα έγραψε στο doctrines of salvation (διδαχές της σωτηρίας), ο Πρόεδρος Τζόζεφ Φίλντινγκ Σμιθ διδάσκει ότι μεταλαμβάνουμε ως μέρος της τιμήσεως του θανάτου του Σωτήρος και των δεινών για τη λύτρωση του κόσμου. Η διάταξη αυτή εισήχθη, ούτως ώστε να μπορούμε να ανανεώνουμε τις διαθήκες μας να Τον υπηρετούμε, να Τον υπακούμε και να Τον θυμόμαστε πάντοτε. Ο Πρόεδρος Σμιθ προσθέτει: «Δεν μπορούμε να διατηρήσουμε το Πνεύμα του Κυρίου, εάν δεν συμμορφωνόμαστε με συνέπεια σε αυτήν την εντολή» (*Doctrines of Salvation*, συλλεχθέν υπό Bruce R. McConkie, 3 τόμοι [1954-56], 2:341).

III.

Η ένδυσή μας αποτελεί σημαντική ένδειξη της στάσεως και της προετοιμασίας μας για οιανδήποτε δραστηριότητα στην οποία θα λάβουμε μέρος. Εάν πάμε για κολύμβηση ή για πεζοπορία ή για να παίξουμε στην ακτή, η ένδυσή μας, συμπεριλαμβανομένης της υποδήσεώς μας, θα το δεικνύει. Το ίδιο αληθεύει για την ένδυσή μας, όταν πρέπει να συμμετάσχουμε στη διάταξη της μεταλήψεως. Είναι σαν να πηγαίνουμε στο ναό. Ο τρόπος ενδύσεώς μας δεικνύει τον βαθμό στον οποίον κατανοούμε και τιμούμε τη διάταξη, στην οποίαν θα συμμετάσχουμε.

Κατά τη διάρκεια της μεταλήψεως --και ειδικώς κατά τη διάρκεια της ευλογήσεως και διανομής της μεταλήψεως-- θα πρέπει να επικεντρωθούμε στη λατρεία και να απέχουμε από όλες τις άλλες δραστηριότητες, ειδικώς από τη συμπεριφορά που θα μπορούσε να παρέμβει στη λατρεία των άλλων.

Ακόμη και το άτομο που αποκοιμάται, δεν παρεμβαίνει στους άλλους. Η συγκέντρωση μεταλήψεως δεν είναι ώρα για διάβασμα βιβλίων ή περιοδικών. Νέοι, δεν είναι ώρα για ψιθυριστές συζητήσεις στα κινητά τηλέφωνα ή για αποστολή μηνυμάτων προς άτομα σε άλλα μέρη. Όταν μεταλαμβάνουμε, συνάπτουμε ιερά διαθήκη ότι θα θυμόμαστε πάντοτε τον Σωτήρα. Πόσο λυπηρό να βλέπεις άτομα που προφανώς παραβιάζουν τη διαθήκη στην ίδια τη συγκέντρωση όπου τη συνάπτουν.

Η μουσική της συγκεντρώσεως μεταλήψεως αποτελεί ζωτικό μέρος της λατρείας μας. Οι γραφές διδάσκουν ότι το τραγούδι του δικαίου αποτελεί προσευχή προς τον Κύριο (βλέπε Δ&Δ 25:12). Η Πρώτη Προεδρία έχει διακηρύξει ότι «ορισμένες από τις σπουδαιότερες ομιλίες κηρύττονται με το ψάλσιμο ύμνων» (Hymns, σελ. ix). Πόσο υπέροχο όταν κάθε άτομο που παρευρίσκεται συμμετέχει στη λατρεία του ψαλσίματος -- ειδικώς στον ύμνο που μας βοηθά να μεταλάβουμε. Όλη η μουσική της συγκεντρώσεως μεταλήψεως απαιτεί προσεκτικό σχεδιασμό, πάντοτε να θυμόμαστε ότι αυτή η μουσική είναι για λατρεία, όχι για παράσταση.

Ο Πρόεδρος Τζόζεφ Φίλντινγκ Σμιθ δίδαξε: «Αυτή είναι μία περίσταση όπου το ευαγγέλιο θα πρέπει να παρουσιάζεται, όταν θα πρέπει να καλούμεθα να ασκούμε πίστη και να συλλογιζόμεθα την αποστολή του Λυτρωτή και να αφιερώνουμε χρόνο στην εξέταση των σωτήριων αρχών του ευαγγελίου και όχι για άλλους σκοπούς. Διασκέδαση, γέλιο, επιπολαιότης, είναι όλα εκτός τόπου στις συγκεντρώσεις μεταλήψεως των Αγίων των Τελευταίων Ημερών. Θα πρέπει να συγκεντρωνόμαστε με πνεύμα προσευχής, πραότητος, με αφοσίωση στην καρδιά μας» (*Doctrines of Salvation,* 2:342).

Όταν το κάνουμε αυτό --όταν συμμετέχουμε με επισημότητα, ότι θα συνοδεύουμε πάντοτε τη διάταξη της μεταλήψεως και τη λατρεία αυτής της συγκεντρώσεως-- πληρούμε τις προϋποθέσεις για τη συντροφιά και αποκάλυψη του Πνεύματος. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίον λαμβάνουμε καθοδήγηση για τη ζωή μας και γαλήνη κατά μήκος της οδού.

IV.

Ο ανεστημένος Κύριος τόνισε τη σημασία της μεταλήψεως, όταν επισκέφθηκε την αμερικανική ήπειρο και καθιέρωσε αυτήν τη διάταξη ανάμεσα στους πιστούς Νεφίτες. Ευλόγησε τα σύμβολα της μεταλήψεως και τα έδωσε στους μαθητές Του και το πλήθος (βλέπε Νεφί Γ΄ 18:1-10), προστάζοντας:

«Και πάντα θα το κάνετε αυτό σε εκείνους που μετανοούν και βαπτίζονται στο όνομά μου. Και θα το κάνετε σε ανάμνηση του αίματός μου, το οποίο έχυσα για εσάς, ώστε να μαρτυρείτε προς τον Πατέρα ότι με θυμάστε πάντα. Και αν με θυμάστε πάντα, θα έχετε το Πνεύμα μου μαζί σας.

»...Και αν πάντα τα εκτελείτε όλα αυτά, είστε ευλογημένοι, γιατί έχετε οικοδομηθεί επάνω στο βράχο μου.

»Όμως όσοι από εσάς κάνουν περισσότερα ή λιγότερα από αυτά, δεν έχουν οικοδομηθεί επάνω στο βράχο μου, αλλά έχουν οικοδομηθεί επάνω σε αμμώδες θεμέλιο. Και όταν πέσει η βροχή, και έλθουν οι πλημμύρες, και οι άνεμοι φυσούν, και κτυπούν επάνω τους, θα πέσουν» (Νεφί Γ΄ 18:11-13).

Η μετάληψη είναι η διάταξη που αντικατέστησε τη θυσία με αίμα και καύση του μωσαϊκού νόμου και μαζί της ήλθε η υπόσχεση του Σωτήρος: «Και όποιος έρχεται σε μένα με καρδιά συντετριμμένη και πνεύμα μεταμελημένο, αυτόν θα τον βαφτίσω με φωτιά και με το Πνεύμα το Άγιο» (Νεφί Γ΄ 9:20).

V.

Τώρα, ομιλώ ειδικώς προς τους φέροντες την ιεροσύνη, οι οποίοι ιερουργούν στη μετάληψη.

Η διάταξη αυτή θα πρέπει πάντοτε να τελείται με ευλάβεια και αξιοπρέπεια. Οι ιερείς που προσφέρουν τις προσευχές εκ μέρους του εκκλησιάσματος θα πρέπει να λέγουν τα λόγια αργά και ευκρινώς, εκφράζοντας τους όρους των διαθηκών και των υπεσχημένων ευλογιών. Αυτή είναι μία πάρα πολύ ιερά πράξη.

Οι διδάσκαλοι που προετοιμάζουν και οι διάκονοι που διανέμουν τα σύμβολα της μεταλήψεως, επίσης, επιτελούν μία πολύ ιερά πράξη. Μου αρέσει η αφήγηση του Προέδρου Τόμας Μόνσον για το πώς, ως δωδεκάχρονος διάκονος, ο επίσκοπός του τού ζήτησε να πάει τη μετάληψη σε έναν κλινήρη αδελφό, ο οποίος επιθυμούσε αυτήν την ευλογία. «Η ευγνωμοσύνη του με κατακυρίευσε», είπε ο Πρόεδρος Μόνσον. «Το Πνεύμα του Κυρίου με κατέλαβε. Ήμουν σε αγία γη» (*Inspiring Experiences that Build Faith,* [1994], 188). Όλοι όσοι ιερουργούν σε αυτήν την ιερά διάταξη είναι «σε αγία γη».

Οι νέοι άνδρες, αι οποίοι ιερουργούν στη διάταξη της μεταλήψεως, θα πρέπει να είναι άξιοι. Ο Κύριος έχει πει: «Να είστε καθαροί εσείς που βαστάτε τα σκεύη του Κυρίου» (Δ&Δ 38:42). Η προειδοποίηση των γραφών σχετικώς με το να μεταλαμβάνουμε αναξίως (βλέπε Προς Κορινθίους Α΄ 11:29, Νεφί Γ΄ 18:29) σίγουρα ισχύει για όσους ιερουργούν σε αυτήν τη διάταξη. Στην απονομή πειθαρχίας σε μέλη της Εκκλησίας, τα οποία έχουν διαπράξει σοβαρές αμαρτίες, ένας επίσκοπος μπορεί να αποσύρει παροδικώς το προνόμιο της μεταλήψεως. Η ίδια αυτή εξουσία είναι ασφαλώς διαθέσιμη να αποσύρει το προνόμιο της ιερουργίας σε αυτήν την ιερά διάταξη.

Όσα είπα νωρίτερα σχετικώς με τη σημασία της κατάλληλης ενδύσεως για όσους λαμβάνουν τη διάταξη της μεταλήψεως, προφανώς ισχύει εντονότερα για τους νέους άνδρες της Ααρωνικής Ιεροσύνης, οι οποίοι ιερουργούν σε οιονδήποτε μέρος αυτής της ιεράς διατάξεως. Όλοι θα πρέπει να είναι περιποιημένοι και ενδεδυμένοι με σεμνότητα. Δέν θα πρέπει να υπάρχει τίποτε στην προσωπική τους εμφάνιση ή τις πράξεις τους που θα εφιστούσε την προσοχή επάνω τους ή θα αποσπούσε την προσοχή κάποιου παρόντος από την πλήρη προσοχή στη λατρεία και τη σύναψη διαθηκών, πράγματα τα οποία αποτελούν τον σκοπό της ιεράς αυτής συγκεντρώσεως.

Ο Πρεσβύτερος Τζέφρυ Χόλαντ έδωσε μία βαρύτιμη διδασκαλία επί του θέματος τούτου στη Γενική Συνέλευση, πριν από δεκατρία χρόνια. Αφού οι πλείστοι εκ των παρόντων διακόνων μας δεν είχαν καν γεννηθεί, όταν ελέχθησαν αυτά τα λόγια εδώ, τα επαναλαμβάνω για δικό τους όφελος και για όφελος των γονέων και των ηγετών τους: «Επιτρέψατέ μου να υποδείξω ότι όποτε είναι δυνατόν θα πρέπει οι διάκονοι, οι διδάσκαλοι και οι ιερείς που διεξάγουν τη μετάληψη να φορούν λευκό υποκάμισο. Για ιερές διατάξεις στην Εκκλησία συχνά φορούμε τελετουργική αμφίεση και το λευκό υποκάμισο μπορεί να θεωρηθεί ως ευγενής υπενθύμιση της λευκής ενδυμασίας που φορούσατε στο βαπτιστήριο και ως προσδοκία του λευκού υποκαμίσου που θα φορέσετε συντόμως στο ναό και στην αποστολή σας» ("This Do in Remembrance of Me," *Ensign,* Νοέμβρ. 1995, 68).

Τελικώς, η μετάληψη χορηγείται μόνον όταν υπάρχει εξουσιοδότηση από εκείνον που κρατά τα κλειδιά αυτής της διατάξεως της ιεροσύνης. Γι' αυτό, η μετάληψη δεν διεξάγεται γενικώς κατ' οίκον ή σε οικογενειακές επανενώσεις, ακόμη κι εκεί όπου υπάρχουν διαθέσιμοι αρκετοί φέροντες την ιεροσύνη. Όσοι ιερουργούν στην τράπεζα μεταλήψεως, προετοιμάζουν τη μετάληψη ή τη διανέμουν στο εκκλησίασμα, θα πρέπει να καθορίζονται από εκείνον που κρατά ή ασκεί τα κλειδιά αυτής της διατάξεως. Αναφέρομαι στην επισκοπική ηγεσία ή τις προεδρίες των διδασκάλων ή τις απαρτίες των διακόνων. «Ο οίκος [μου] είναι οίκος τάξης», διεκήρυξε ο Κύριος (Δ&Δ 132:8).

Πώς μπορούμε να έχουμε το Πνεύμα του Κυρίου να καθοδηγεί τις επιλογές μας, ούτως ώστε να παραμένουμε «ακηλίδωτο[ι] από τον κόσμο» (Δ&Δ 59:9) και στο ασφαλές μονοπάτι κατά τη θνητότητα;

Χρειάζεται να πληρούμε τις προϋποθέσεις για την δύναμη καθαρμού της εξιλεώσεως του Ιησού Χριστού. Το κάνουμε αυτό τηρώντας τις εντολές Του να έλθουμε σε Εκείνον με καρδιά συντετριμμένη και πνεύμα μεταμελημένο, και σε εκείνη την υπέροχη εβδομαδιαία συγκέντρωση μεταλαμβάνουμε τα σύμβολα της μεταλήψεως και συνάπτουμε διαθήκες που μας δίδουν τις προϋποθέσεις για την πολύτιμη υπόσχεση ότι θα έχουμε πάντοτε το Πνεύμα του μαζί μας (βλέπε Δ&Δ 20:77). Είθε να το κάνουμε πάντοτε αυτό, είναι η ταπεινή προσευχή μου, την οποίαν προσφέρω στο όνομα Εκείνου του οποίου η εξιλέωση καθιστά τα πάντα δυνατά, δηλαδή του Ιησού Χριστού, αμήν.

Η απέραντη δύναμη της ελπίδος

Πρόεδρος Ντίτερ Ούχτντορφ
Δεύτερος Σύμβουλος στην Πρώτη Προεδρία

Η ελπίδα στον Θεό, στην καλοσύνη και τη δύναμή Του, ανανεώνει το θάρρος μας κατά τη διάρκεια δύσκολων καταστάσεων.

Αγαπητοί αδελφοί, αδελφές και φίλοι μου, τι υπέροχη ημέρα για μας να είμαστε μάρτυρες της ανακοινώσεως πέντε νέων ναών από τον αγαπημένο μας προφήτη. Τι όμορφη ημέρα για όλους μας.

Προς το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου, ο πατέρας μου στρατολογήθηκε στο γερμανικό στρατό και έφυγε για το δυτικό μέτωπο, αφήνοντας τη μητέρα μου μόνη να φροντίσει την οικογένειά μας. Μολονότι ήμουν μόνο τριών χρονών, θυμάμαι ακόμα αυτή την εποχή του φόβου και της πείνας. Ζούσαμε στην Τσεχοσλοβακία και κάθε ημέρα που περνούσε, ο πόλεμος ερχόταν πιο κοντά και ο κίνδυνος αυξανόταν.

Τελικά, κατά τη διάρκεια του ψυχρού χειμώνα του 1944, η μητέρα μου αποφάσισε να διαφύγει στη Γερμανία, όπου ζούσαν οι γονείς της. Μας φόρεσε χειμωνιάτικα ρούχα και κατόρθωσε με κάποιο τρόπο να μπούμε στο τελευταίο τρένο προσφύγων με κατεύθυνση δυτικά. Το ταξίδι εκείνη την εποχή ήταν επικίνδυνο. Όπου κι αν πηγαίναμε, ο ήχος των εκρήξεων, τα αγχωμένα πρόσωπα και η πανταχού παρούσα πείνα, μας θύμιζε ότι βρισκόμασταν σε εμπόλεμο ζώνη.

Στη διαδρομή το τρένο σταματούσε πότε πότε για ανεφοδιασμό. Ένα βράδυ, στη διάρκεια μιας από αυτές τις στάσεις, η μητέρα μου κατέβηκε βιαστικά από το τρένο προς αναζήτηση τροφής για τα τέσσερα παιδιά της. Όταν επέστρεψε, ανακάλυψε με τρόμο ότι το τρένο και τα παιδιά της είχαν φύγει!

Συντετριμμένη από ανησυχία, άρχισε να προσεύχεται απελπισμένα μέσα από την καρδιά της. Πυρετικά άρχισε να ψάχνει το μεγάλο και σκοτεινό σιδηροδρομικό σταθμό, πηγαίνοντας με βιασύνη πάνω κάτω ανάμεσα στα αναρίθμητα τρένα, ελπίζοντας απελπισμένα ότι το τρένο δεν είχε αναχωρήσει.

Ίσως να μη μάθω ποτέ όλα όσα έζησε η καρδιά και πέρασαν από το νου της μητέρας μου εκείνη τη μαύρη νύχτα, καθώς έψαχνε σε εκείνο το ζοφερό σιδηροδρομικό σταθμό τα χαμένα παιδιά της. Ότι ήταν τρομοκρατημένη, δεν αμφιβάλλω. Είμαι βέβαιος ότι θα της πέρασε η σκέψη πως αν δεν έβρισκε το τρένο, ίσως να μην ξανάβλεπε τα παιδιά της. Όμως ξέρω με βεβαιότητα: η πίστη της ξεπέρασε το φόβο της και η ελπίδα της ξεπέρασε την απελπισία της. Δεν ήταν από τις γυναίκες που κάθονται και θρηνούν για την τραγωδία που τις βρήκε. Ανέλαβε δράση. Έθεσε σε πράξη την πίστη και την ελπίδα της.

Κι έτσι, έτρεχε στις σιδηροδρομικές γραμμές κι από τρένο σε τρένο, μέχρι τελικά βρήκε το τρένο μας. Είχε μετακινηθεί σε μια απομακρυσμένη περιοχή του σταθμού. Εκεί, τελικά, ξαναβρήκε τα παιδιά της.

Έχω πολλές φορές σκεφθεί εκείνη τη νύχτα και το τι θα πέρασε η μητέρα μου. Αν μπορούσα να γυρίσω πίσω στο χρόνο και να καθίσω πλάι της,. θα την ρωτούσα πώς μπόρεσε να προχωρήσει μέσα στους φόβους της. Θα την ρωτούσα για την πίστη και την ελπίδα και για το πώς υπερνίκησε την απελπισία της.

Αν και αυτό είναι αδύνατον, θα μπορούσα ίσως να καθίσω σήμερα πλάι σας και πλάι σε οποιονδήποτε, ο οποίος ίσως να αισθάνεται αποθαρρυμένος, ανήσυχος ή μόνος. Σήμερα, θα ήθελα συζητήσουμε για την απέραντη δύναμη της ελπίδας.

Η σπουδαιότητα της ελπίδος

Η ελπίδα είναι το ένα πόδι σε ένα σκαμνί με τρία πόδια, με την πίστη και τη χριστιανική αγάπη. Αυτά τα τρία σταθεροποιούν τη ζωή μας, άσχετα με τις αντιξοότητες που αντιμετωπίζουμε. Οι γραφές είναι σαφείς και δεν αμφισβητούν τη σπουδαιότητα της ελπίδας. Ο Απόστολος Παύλος δίδαξε ότι οι γραφές γράφτηκαν με σκοπό «να έχουμε την ελπίδα»1.

Η ελπίδα έχει τη δύναμη να γεμίζει τη ζωή μας με ευτυχία2. Όταν η επιθυμία αυτή της καρδιάς μας αναβάλλεται, «ατονεί την καρδιά»3.

Η ελπίδα είναι ένα δώρο από το Πνεύμα4 -- είναι η ελπίδα ότι μέσω της Εξιλέωσης του Χριστού και της δύναμης της ανάστασής Του, θα υψωθούμε σε ζωή αιώνια και αυτό χάρη στην πίστη μας στο Σωτήρα5. Αυτού του είδους η ελπίδα είναι και μία αρχή υπόσχεσης αλλά και μία εντολή6 και όπως με όλες τις εντολές, έχουμε την ευθύνη να την κάνουμε ενεργό μέρος της ζωής μας και να υπερνικήσουμε τον πειρασμό να χάσουμε την ελπίδα. Η ελπίδα στο ευσπλαχνικό Σχέδιο Ευδαιμονίας του Επουράνιου Πατέρα μας, οδηγεί στην ειρήνη7, την ευσπλαχνία8, την αγαλλίαση9 και τη χαρά10. Η ελπίδα της σωτηρίας είναι σαν ένα προστατευτικό κράνος11, είναι το θεμέλιο της πίστης μας12 και μία άγκυρα για τις ψυχές μας13.

Ο Μορόνι, μέσα στη μοναξιά του --ακόμα κι όταν είχε σταθεί μάρτυρας του ολοκληρωτικού αφανισμού του λαού του-- πίστευε στην ελπίδα. Στο λυκόφως του έθνους των Νεφιτών, ο Μορόνι έγραψε πως χωρίς ελπίδα, δεν μπορούμε να λάβουμε μια κληρονομιά στη βασιλεία του Θεού14.

Όμως, τότε, γιατί υπάρχει απελπισία;

Οι γραφές λένε πως θα πρέπει να υπάρχει «αντίθεση σε όλα τα πράγματα»15. Το ίδιο συμβαίνει με την πίστη, την ελπίδα και τη χριστιανική αγάπη. Η αμφιβολία, η απελπισία και η αποτυχία να φροντίσουμε για τους συνανθρώπους μας, οδηγεί στον πειρασμό που μπορεί να μας κάνει να στερηθούμε ξεχωριστές και πολύτιμες ευλογίες.

Ο ενάντιος χρησιμοποιεί την απελπισία για να δέσει την καρδιά και το νου στο ασφυκτικό σκοτάδι. Η απελπισία στραγγίζει από εμάς καθετί ζωντανό και χαρούμενο και αφήνει πίσω τα κενά υπολείμματα αυτού που θα έπρεπε να είναι η ζωή. Η απελπισία σκοτώνει τη φιλοδοξία, προάγει την αρρώστια, μολύνει την ψυχή και απονεκρώνει την καρδιά. Η απελπισία μοιάζει με μια σκάλα που οδηγεί μόνο και πάντοτε προς τα κάτω.

Η ελπίδα, από την άλλη μεριά, είναι σαν το φως του ήλιου που ανατέλλει και ανεβαίνει ψηλά και πάνω από τον ορίζοντα των παρουσών συνθηκών μας. Διαπερνά το σκοτάδι με μια λαμπρή αυγή. Μα ενθαρρύνει και μας εμπνέει να θέσουμε την εμπιστοσύνη μας στη στοργική φροντίδα ενός αιώνιου Επουράνιου Πατέρα, ο οποίος έχει προετοιμάσει μία οδό για εκείνους που επιζητούν την αιώνια αλήθεια σε έναν κόσμο σύγχυσης, φόβου, που πιστεύει ότι τα πρότυπα είναι μεταβλητά.

Τι είναι, λοιπόν, η ελπίδα;

Η πολυπλοκότητα της γλώσσας προσφέρει αρκετές παραλλαγές και ποικιλίες έντασης για τη λέξη ελπίδα. Για παράδειγμα, ένα μωρό που αρχίζει να περπατά, μπορεί να ελπίζει για ένα τηλέφωνο-παιχνίδι, ένας έφηβος μπορεί να ελπίζει για ένα τηλεφώνημα από κάποιο ξεχωριστό φίλο, ένας ενήλικας μπορεί απλώς να ελπίζει ότι το τηλέφωνο θα σταματήσει τελείως να χτυπά.

Επιθυμώ να μιλήσω σήμερα, για την ελπίδα που υπερβαίνει τα ασήμαντα και επικεντρώνεται στην Ελπίδα του Ισραήλ16, τη μεγάλη ελπίδα των ανθρώπων, δηλαδή το Λυτρωτή μας, Ιησού Χριστό.

Η ελπίδα δεν είναι γνώση17, αλλά μάλλον η ενυπάρχουσα πίστη ότι ο Κύριος θα εκπληρώσει τις υποσχέσεις Του προς εμάς. Είναι η πεποίθηση ότι αν ζούμε σύμφωνα με τους νόμους του Θεού και τα λόγια των προφητών Του τώρα, θα λάβουμε τις επιθυμητές ευλογίες στο μέλλον18. Είναι να πιστεύουμε και να αναμένουμε ότι οι προσευχές μας θα απαντηθούν. Είναι εκδήλωση πεποίθησης, αισιοδοξίας, ενθουσιασμού και υπομονετικής επιμονής.

Στη γλώσσα του ευαγγελίου, η ελπίδα αυτή είναι βέβαιη, ακλόνητη και ενεργή. Οι προφήτες της παλαιάς εποχής μιλούν για «σταθερή ελπίδα»19 και «ζωντανή ελπίδα»20. Είναι μία ελπίδα που δοξάζει τον Θεό μέσω καλών έργων. Με την ελπίδα έρχεται χαρά και ευτυχία21. Με την ελπίδα μπορούμε «να έχου[με] υπομονή, και να υποφέρου[με] όλα [μας] τα βάσανα»22.

Υπάρχουν πράγματα *για* τα οποία ελπίζουμε και πράγματα *στα* οποία ελπίζουμε

Τα πράγματα *για* τα οποία ελπίζουμε, είναι συχνά τα μελλοντικά γεγονότα. Αν θα μπορούσαμε μόνο να κοιτάξουμε πέρα από τον ορίζοντα της θνητότητας, σε εκείνο που μας περιμένει μετά από αυτή τη ζωή! Είναι δυνατό ὑα φανταστούμε ένα ενδοξότερο μέλλον από αυτό που είναι προετοιμασμένο για μας από τον Πατέρα μας στους ουρανούς; Χάρη στη θυσία του Ιησού Χριστού δε χρειάζεται να φοβόμαστε, γιατί θα ζήσουμε παντοτινά και δε θα γευθούμε ξανά το θάνατο23. Χάρη στην απέραντη Εξιλέωσή Του, μπορούμε να καθαριστούμε από την αμαρτία και να σταθούμε αγνοί και άγιοι ενώπιον του βήματος της κρίσεως24. Ο Σωτήρας είναι ο Αίτιος σωτηρίας25.

Και για τι είδους ύπαρξη μπορούμε να ελπίζουμε; Εκείνοι που έρχονται στον Χριστό, μετανοούν για τις αμαρτίες τους και ζουν με πίστη, θα κατοικήσουν παντοτινά εν ειρήνη. Σκεφθείτε την αξία αυτής της αιώνιας δωρεάς: περιτριγυρισμένοι από τα αγαπημένα μας πρόσωπα, θα γνωρίζουμε την έννοια της απόλυτης χαράς καθώς προοδεύουμε σε γνώση και ευτυχία. Όσο ζοφερό κι αν φαίνεται σήμερα το κεφάλαιο της ζωής μας, χάρη στη ζωή και τη θυσία του Ιησού Χριστού μπορούμε να ελπίζουμε και να είμαστε βέβαιοι ότι η κατάληξη του βιβλίου της ζωής μας θα υπερβεί τις μεγαλύτερες προσδοκίες μας. «Εκείνα που μάτι δεν είδε, και αφτί δεν άκουσε, και σε καρδιά ανθρώπου δεν ανέβηκαν, τα οποία ο Θεός ετοίμασε γι' αυτούς που τον αγαπούν»26.

Τα πράγματα *στα* οποία ελπίζουμε, μας στηρίζουν στην καθημερινή ζωή μας. Μας στηρίζουν σε δοκιμασίες, πειρασμούς και θλίψη. Όλοι έχουν βιώσει την αποθάρρυνση και τις δυσκολίες. Πράγματι, υπάρχουν φορές όπου το σκοτάδι μπορεί να φανεί αβάσταχτο. Σε αυτούς τους καιρούς είναι που οι ουράνιες αρχές του αποκατεστημένου ευαγγελίου στις οποίες ελπίζουμε, μπορούν να μας στηρίξουν και θα μας κρατήσουν μέχρις ότου, ξανά, περπατήσουμε στο φως.

Ελπίζουμε στον Ιησού Χριστό, στην καλοσύνη του θεού, στις θεϊκές εκδηλώσεις του Αγίου Πνεύματος, στη γνώση ότι οι προσευχές ακούγονται και απαντώνται. Επειδή ο Θεός υπήρξε πιστός στην τήρηση των υποσχέσεών Του στο παρελθόν, μπορούμε να ελπίζουμε με εμπιστοσύνη ότι ο Θεός θα κρατήσει τις

υποσχέσεις του προς εμάς, στο παρόν και στο μέλλον. Σε εποχές αποθάρρυνσης, μπορούμε να κρατιόμαστε γερά από την ελπίδα ότι τα πράγματα θα «συνεργαστούν για το καλό [μας]»27, καθώς ακολουθούμε τη συμβουλή των προφητών του Θεού. Αυτού του είδους η ελπίδα στον Θεό, στην καλοσύνη και τη δύναμή Του, ανανεώνει το θάρρος μας κατά τη διάρκεια δύσκολων καταστάσεων και δίνει δύναμη σε εκείνους που αισθάνονται απειλημένοι από τα τείχη του φόβου, της αμφιβολίας και της απελπισίας που τους περιβάλλουν.

Η ελπίδα οδηγεί σε καλά έργα

Μαθαίνουμε να καλλιεργούμε την ελπίδα με τον ίδιο τρόπο που μαθαίνουμε να περπατάμε, ένα βήμα κάθε φορά. Καθώς μελετάμε τις γραφές, μιλάμε με τον Επουράνιο Πατέρα μας, δεσμευόμαστε να τηρούμε το Λόγο Σοφίας και πληρώνουμε πλήρη δέκατα, κερδίζουμε την ελπίδα28. Αυξανόμαστε πνευματικά στην ικανότητά μας να «γεμίσ[ουμε] με κάθε χαρά... με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος»29 καθώς ζούμε το ευαγγέλιο «πιο τέλεια».

Θα υπάρξουν φορές όπου θα χρειαστεί να πάρουμε μια θαρραλέα απόφαση να ελπίζουμε, ακόμα κι όταν όλα γύρω μας αντιστρατεύονται αυτή την ελπίδα. Όπως ο πατέρας Αβραάμ, «καίτοι μη έχοντας ελπίδα, [θα πιστέψουμε] με την ελπίδα»30. Ή, όπως είπε κάποιος συγγραφέας: «Στο μέσο του χειμώνα [βρίσκουμε] μέσα [μας] ένα αόρατο καλοκαίρι»31.

Η πίστη, η ελπίδα και η χριστιανική αγάπη, συμπληρώνουν το ένα τ' άλλο και καθώς το ένα αυξάνεται, θα αυξηθούν και τα άλλα. Η ελπίδα έρχεται από την πίστη32, διότι χωρίς πίστη δεν *υπάρχει* ελπίδα33. Ομοίως, η πίστη έρχεται από την ελπίδα, διότι η πίστη είναι «βεβαίωση για πράγματα που δεν βλέπονται»34.

Η ελπίδα είναι αποφασιστική τόσο για την πίστη, όσο και για τη χριστιανική αγάπη. Όταν η ανυπακοή, η αποθάρρυνση και η αναβολή διαβρώνουν την πίστη, η ελπίδα βρίσκεται εκεί για να την στηρίξει. Όταν η απογοήτευση και η ανυπομονησία δοκιμάζουν τη χριστιανική αγάπη, η ελπίδα αναζωογονεί την αποφασιστικότητά μας και μας παροτρύνει να φροντίσουμε τους συνανθρώπους μας, ακόμα και χωρίς να περιμένουμε ανταμοιβή. Όσο φωτεινότερη είναι η ελπίδα μας -- τόσο μεγαλύτερη η πίστη μας. Όσο δυνατότερη η ελπίδα μας -- τόσο αγνότερη η χριστιανική αγάπη μας.

Τα όσα *για* τα οποία ελπίζουμε, μας οδηγούν στην πίστη, ενώ αυτά *στα* οποία ελπίζουμε, μας οδηγούν στη χριστιανική αγάπη. Αυτές οι τρεις ιδιότητες --η πίστη, η ελπίδα και η χριστιανική αγάπη35-- συνεργαζόμενες, βασισμένες στην αλήθεια και το φως του αποκατεστημένου ευαγγελίου του Ιησού Χριστού, μας οδηγούν να ευημερούμε σε καλά έργα36.

Ελπίδα από προσωπική εμπειρία

Κάθε φορά που εκπληρώνεται μια ελπίδα, φέρνει πεποίθηση και οδηγεί σε μεγαλύτερη ελπίδα. Μπορώ να σκεφθώ πολλές περιστάσεις στη ζωή μου, όπου έμαθα από πρώτο χέρι τη δύναμη της ελπίδας. Θυμάμαι πολύ καλά ημέρες των παιδικών χρόνων μου γεμάτες τρόμο και απελπισία εξαιτίας του παγκοσμίου πολέμου, την έλλειψη ευκαιριών εκπαίδευσης, προβλήματα υγείας που απειλούσαν την υγεία στη διάρκεια της νεότητάς μου και τις δύσκολες και αποθαρρυντικές οικονομικές εμπειρίες ως πρόσφυγας. Το παράδειγμα της μητέρας μου, ακόμα και στους χειρότερους καιρούς, να προχωρεί και να κάνει πράξη την πίστη και την ελπίδα, όχι απλώς να ανησυχεί ή να εύχεται, στήριξε την οικογένειά μου κι εμένα και μου έδωσε την πεποίθηση ότι οι παρούσες περιστάσεις θα δώσουν τη θέση τους σε μελλοντικές ευλογίες.

Γνωρίζω από τις εμπειρίες αυτές ότι είναι το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού και η ιδιότητα του μέλους στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών που ενδυναμώνει την πίστη, προσφέρει μεγαλύτερη ελπίδα και οδηγεί τους οπαδούς του Ιησού Χριστού στη χριστιανική αγάπη.

Η ελπίδα μας στηρίζει στην απελπισία. Αν θα μπορούσαμε για μια στιγμή να δούμε τι έχει αποθηκεύσει ο Κύριος για εμάς --όχι μόνο στην άλλη ζωή, αλλά και σε τούτη εδώ-- η ελπίδα μας θα ήταν ανείπωτη και η απελπισία ποτέ δε θα μας κατέβαλλε. Η ελπίδα διδάσκει ότι υπάρχει λόγος να αγαλλιάζουμε, ακόμα κι όταν όλα φαίνονται σκοτεινά γύρω μας.

Μαζί με τον Ιερεμία, διακηρύσσω: «Ευλογημένος ο άνθρωπος... του οποίου ο Κύριος είναι η ελπίδα»37.

Μαζί με τον Ιωήλ, καταθέτω μαρτυρία ότι: «Ο Κύριος, όμως, θα είναι το καταφύγιο του λαού του, και η δύναμη των γιων Ισραήλ»38.

Μαζί με τον Νεφί, διακηρύσσω: «Βαδίστε με σταθερότητα προς το Χριστό, έχοντας απόλυτη λαμπρή ελπίδα, και αγάπη προς το Θεό και προς όλους τους ανθρώπους... και χορτασθείτε με τα λόγια του Χριστού, και υπομείνετε μέχρι τέλους, ιδέστε, έτσι είπε ο Πατέρας: Θα έχετε ζωή αιώνια»39.

Αυτή είναι η ιδιότητα της ελπίδας που πρέπει να περιθάλπουμε και να αναπτύσσουμε. Αυτή η ώριμη ελπίδα έρχεται από και μέσω του Σωτήρα μας, Ιησού Χριστού, διότι: «Καθένας που έχει αυτή την ελπίδα επάνω σε αυτόν αγνίζει τον εαυτό του, όπως εκείνος είναι αγνός»40.

Ο Κύριος μας έχει δώσει ένα καθησυχαστικό μήνυμα ελπίδας: «Μη φοβάσαι, μικρό ποίμνιο»41. Ο Θεός θα περιμένει με «ανοιχτές αγκάλες για να δεχτεί»42 εκείνους που απαρνούνται τις αμαρτίες τους και συνεχίζουν με πίστη, ελπίδα και χριστιανική αγάπη.

Και προς όλους όσοι υποφέρουν --προς όλους όσοι αισθάνονται αποθαρρυμένοι, ανήσυχοι ή μόνοι-- σας λέω με αγάπη και βαθιά έγνοια για σας, ποτέ μην εγκαταλείπετε.

Ποτέ μην υποκύπτετε.

Ποτέ μην επιτρέπετε να κατακλύσει το πνεύμα σας η απελπισία.

Αποδεχθείτε και βασιστείτε στην Ελπίδα του Ισραήλ, διότι η αγάπη του Υιού του Θεού διαπερνά κάθε σκοτάδι, γλυκαίνει κάθε θλίψη και χαροποιεί κάθε καρδιά.

Γι' αυτό καταθέτω μαρτυρία και σας αφήνω την ευλογία μου, στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Προς Ρωμαίους 15:4.
2. Βλέπε Ψαλμοί 146:5.
3. Παροιμίες 13:12.
4. Βλέπε Μορόνι 8:26.
5. Βλέπε Μορόνι 7:41.
6. Βλέπε Προς Κολοσσαείς 1:21-23.
7. Βλέπε Προς Ρωμαίους 15:13.
8. Βλέπε Ψαλμοί 33:22.

9. Βλέπε Προς Ρωμαίους 12:12.
10. Παροιμίες 10:28
11. Βλέπε Προς Θεσσαλονικείς Α΄ 5:8.
12. Προς Εβραίους 11:1, Μορόνι 7:40.
13. Προς Εβραίους 6:19, Εθέρ 12:4.
14. Βλέπε Εθέρ 12:32. Βλέπε, επίσης, Προς Ρωμαίους 8:24.
15. Νεφί Β΄ 2:11.
16. Βλέπε Ιερεμίας 17:13.
17. Βλέπε Προς Ρωμαίους 8:24.
18. Βλέπε Δ&Δ 59:23.
19. Άλμα 34:41.
20. Πέτρου Α΄ 1:3.
21. Βλέπε Ψαλμοί 146:5.
22. Άλμα 34:41.
23. Βλέπε Άλμα 11:45.
24. Βλέπε Νεφί Β΄ 2:6-10.
25. Βλέπε Προς Εβραίους 5:9.
26. Προς Κορινθίους Α΄ 2:9.
27. Δ&Δ 90:24.
28. Βλέπε Προς Ρωμαίους 15:14.
29. Προς Ρωμαίους 15:13.
30. Προς Ρωμαίους 4:18.
31. Albert Camus, στο John Bartlett, συλλ., *Familiar Quotations*, 17η έκδοση. (2002), 790.
32. Βλέπε Εθέρ 12:4.
33. Βλέπε Μορόνι 7:42.
34. Προς Εβραίους 11:1.
35. Βλέπε Μορόνι 10:20.
36. Βλέπε Άλμα 7:42
37. Ιερεμίας 17:7.
38. Ιωήλ 3:16.
39. Νεφί Β΄ 31:20.
40. Ιωάννου Α΄ 3:3.
41. Βλέπε Μόρμον 6:17.

Συγκέντρωση απογεύματος Σαββάτου

Η Υποστήριξη των κατεχόντων υπεύθυνη θέση στην Εκκλησία

Πρόεδρος Χένρυ Άιρινγκ
Πρώτος Σύμβουλος στην Πρώτη Προεδρία

Προτείνεται να υποστηρίξουμε τον Τόμας Σπένσερ Μόνσον ως προφήτη, βλέποντα και αποκαλυπτή και Πρόεδρο της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, τον Χένρυ Μπίνιον Άιρινγκ ως Πρώτο Σύμβουλο στην Πρώτη Προεδρία και τον Ντίτερ Ούχτντορφ ως Δεύτερο Σύμβουλο στην Πρώτη Προεδρία.

Αυτοί που συμφωνούν, μπορούν να το δείξουν.

Αυτοί που διαφωνούν, εάν υπάρχουν, μπορούν να το δείξουν.

Προτείνεται να υποστηρίξουμε τον Μπόιντ Κένεθ Πάκερ ως Πρόεδρο της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων και τους κάτωθι ως μέλη αυτής της απαρτίας: Μπόιντ Πάκερ, Τομ Πέρι, Ράσελ Νέλσον, Ντάλιν Όουκς, Ράσελ Μπάλαρντ, Τζόζεφ Γουέρθλιν, Ρίτσαρντ Σκοτ, Ρόμπερτ Χέιλς, Τζέφρυ Χόλαντ, Ντέιβιντ Μπέντναρ, Κουεντίν Κουκ και Τοντ Κριστόφερσον.

Αυτοί που συμφωνούν, παρακαλώ να το δείξουν.

Όσοι διαφωνούν, ας το δηλώσουν με τον ίδιο τρόπο.

Προτείνεται να υποστηρίξουμε τους Συμβούλους στην Πρώτη Προεδρία και τους Δώδεκα Αποστόλους ως προφήτες, βλέποντες και αποκαλυπτές.

Αυτοί που συμφωνούν, παρακαλώ να το δείξουν.

Όσοι είναι αντίθετοι, εάν υπάρχει κανείς, με την ίδια ένδειξη.

Προτείνεται να απαλλάξουμε των καθηκόντων του τον Πρεσβύτερο Ερλ Τίνγκι ως μέλος της Προεδρίας στις Απαρτίες των Εβδομήκοντα και τους Πρεσβύτερους Ερλ Τίνγκι και Σέλντον Τσάιλντ ως μέλη της Πρώτης Απαρτίας των Εβδομήκοντα και να τους ορίσουμε ως επίτιμα Μέλη της Γενικής Εξουσίας.

Προτείνεται, επίσης, να απαλλάξουμε των καθηκόντων τους τον Τζέραλντ Λαντ και τον Ρόμπερτ Στόια ως μέλη της Δευτέρας Απαρτίας των Εβδομήκοντα. Όλοι όσοι επιθυμούν να εκφράσουν, μαζί μας, την ευγνωμοσύνη τους προς αυτούς τους αδελφούς για την άριστη υπηρέτησή τους, παρακαλώ να το δείξουν.

Προτείνεται να απαλλάξουμε των καθηκόντων τους ως Μέλη Ευρύτερης Περιοχής-Μέλη των Εβδομήκοντα τους Πρεσβυτέρους Χόρχε Ρόχας και Τ. Λα Μαρ Σλάιτ εν ισχύι από 1ης Νοεμβρίου. Όσοι επιθυμούν να εκφράσουν μαζί μας την ευγνωμοσύνη τους προς αυτούς τους αδελφούς, παρακαλώ να το δείξουν.

Προτείνεται να υποστηρίξουμε τον Πρεσβύτερο Τζέι Τζένσεν ως μέλος της Προεδρίας στις Απαρτίες των Εβδομήκοντα.

Αυτοί που συμφωνούν, παρακαλώ να το δείξουν.

Όσοι διαφωνούν, εάν υπάρχουν.

Προτείνεται να υποστηρίξουμε τα άλλα Μέλη της Γενικής Εξουσίας, Μέλη Ευρύτερης Περιοχής-Μέλη των Εβδομήκοντα και τις γενικές προεδρίες των βοηθητικών οργανώσεων όπως συγκροτήθηκαν τώρα.

Αυτοί που συμφωνούν, παρακαλώ να το δείξουν.

Όσοι διαφωνούν, μπορούν να το δείξουν.

Πρόεδρε Μόνσον, στο μέτρο που ήμουν εις θέσιν να παρατηρήσω, η ψηφοφορία στο Κέντρο Συνελεύσεων υπήρξε παμψηφεί ομόφωνη.

Σας ευχαριστώ, αδελφοί και αδελφές, για την ψήφο υποστηρίξεώς σας, την πίστη, την αφοσίωση και τις προσευχές σας.

Ας έλθει ό,τι είναι να έλθει και ας μας αρέσει

Πρεσβύτερος Τζόζεφ Γουέρθλιν
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Ο τρόπος που αντιδρούμε στις αντιξοότητες μπορεί να αποβεί σημαντικός παράγοντας για το πόσο ευτυχείς και επιτυχημένοι μπορούμε να είμαστε στη ζωή.

Όταν ήμουν νέος, μου άρεσε να συμμετέχω σε σπορ και έχω πολλές ωραίες αναμνήσεις από εκείνες τις ημέρες. Αλλά δεν ήταν όλες ευχάριστες. Θυμάμαι μια ημέρα όταν η ποδοσφαιρική ομάδα μου έχασε ένα δύσκολο αγώνα. Γύρισα στο σπίτι αποκαρδιωμένος. Η μητέρα μου ήταν εκεί. Άκουσε τη θλιμμένη ιστορία μου. Είχε διδάξει τα παιδιά της να έχουν εμπιστοσύνη στον εαυτό τους και ο ένας στον άλλο, να μην κατηγορούν τους άλλους για τις ατυχίες τους και να καταβάλλουν κάθε προσπάθεια σε οτιδήποτε επιχειρούσαν.

Όταν αποτυγχάναμε κάπου, περίμενε από εμάς να ανακάμψουμε και να συνεχίσουμε. Η συμβουλή, λοιπόν, που μου έδωσε η μητέρα μου τότε, ήταν αναμενόμενη σχεδόν. Την κράτησα σε όλη τη ζωή μου.

«Τζόζεφ», είπε, «ας έρθει ό,τι είναι να έρθει και ας μας αρέσει».

Έχω συχνά σκεφθεί αυτή τη συμβουλή.

Νομίζω ότι εννοούσε πως η ζωή έχει καλές και κακές στιγμές και φορές όπου φαίνεται ότι τα πουλιά δεν κελαηδούν και οι καμπάνες δε σημαίνουν. Ωστόσο, παρά την αποθάρρυνση και τις αντιξοότητες, εκείνοι που είναι οι ευτυχέστεροι, δείχνουν να έχουν έναν τρόπο να παίρνουν μαθήματα από τις δύσκολες εποχές, να γίνονται δυνατότεροι, σοφότεροι και, συνεπώς, ευτυχέστεροι.

Ίσως υπάρχουν κάποιοι που νομίζουν ότι τα Μέλη της Γενικής Εξουσίας, σπάνια γνωρίζουν πόνο, βάσανα ή θλίψη. Μακάρι να ήταν αλήθεια αυτό. Αν και κάθε άνδρας και γυναίκα σ' αυτό το βάθρο σήμερα έχει γνωρίσει άφθονη χαρά, έχει, επίσης, πιει πολύ από το ποτήρι της απογοήτευσης, της θλίψης και της απώλειας. Ο Κύριος, με τη σοφία Του, δεν προφυλάσσει κανέναν από τη δυστυχία ή τη στενοχώρια.

Για μένα, ο Κύριος έχει ανοίξει τα παράθυρα των ουρανών και έστειλε ευλογίες σε εμένα και την οικογένειά μου, πέρα από κάθε δυνατότητα να τις περιγράψω. Ωστόσο, όπως κάθε άλλος, υπήρξαν εποχές στη ζωή μου όπου νόμιζα ότι το βάρος που είχα στην καρδιά μου ήταν ίσως μεγαλύτερο από ό,τι μπορούσα να αντέξω. Στη διάρκεια αυτών των εποχών, γυρίζω πίσω σε εκείνες τις ημέρες της τρυφερής νεότητάς μου, όταν η θλίψη με κατέβαλλε με την ήπα σε ένα ποδοσφαιρικό παιχνίδι.

Πόσα λίγα ήξερα τότε για το τι με περίμενε τα κατοπινά χρόνια. Όμως όποτε τα βήματά μου οδηγούνταν μέσα από εποχές θλίψης και στενοχώριας, τα λόγια της μητέρας μου έρχονταν συχνά στο νου μου: «Ας έρθει ό,τι είναι να έρθει και ας μας αρέσει».

Εάν προσεγγίσουμε τις αντιξοότητες με σύνεση, οι δυσκολότερες εποχές της ζωής μας μπορούν να γίνουν εποχές μέγιστης πνευματικής ανάπτυξης, η οποία με τη σειρά της μπορεί να οδηγήσει σε εποχές μεγάλης ευτυχίας.

Με την πάροδο των ετών έμαθα κάποια πράγματα τα οποία με βοήθησαν σε εποχές δοκιμασίας και βασάνων. Θα ήθελα να σας μιλήσω γι' αυτά.

Μάθετε να γελάτε

Το πρώτο πράγμα που μπορούμε να κάνουμε, είναι να μάθουμε να γελάμε. Έχετε ποτέ δει κάποιον εξοργισμένο οδηγό ο οποίος, όταν κάποιος άλλος κάνει ένα λάθος, αντιδρά σαν να έχει προσβάλλει αυτό το άτομο την τιμή του, την οικογένειά του, το σκύλο του και όλους τους προγόνους του, μέχρι τον Αδάμ; Ή έχετε ποτέ δει την πόρτα κάποιου ντουλαπιού που έχει μείνει ορθάνοιχτη σε λάθος σημείο και σε λάθος ώρα, να την καταριέται, να την βρίζει και να ζητά εκδίκηση κάποιο θύμα που έπεσε επάνω της και χτύπησε;

Υπάρχει ένα αντίδοτο για στιγμές όπως αυτές -- μάθετε να γελάτε.

Θυμάμαι που έβαζα κάποτε τα παιδιά μας σε ένα στέισον βάγκον αυτοκίνητο για να πάω στο Λος Άντζελες. Ήμασταν τουλάχιστον εννέα άτομα στο αυτοκίνητο και σίγουρα θα χάναμε το δρόμο. Αντί να θυμώσουμε, γελούσαμε. Κάθε φορά που στρίβαμε κάπου λάθος, γελούσαμε περισσότερο.

Το να χάσουμε το δρόμο δεν ήταν ασυνήθιστο για μας. Μια φορά, καθώς κατευθυνόμασταν νότια, στο Σένταρ Σίτι, στρίψαμε κάπου λάθος και το καταλάβαμε μόλις δύο ώρες αργότερα, όταν είδαμε τις πινακίδες «Καλωσήρθατε στη Νεβάδα». Δε θυμώσαμε. Γελάσαμε και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να υπάρχει σπάνια θυμός και μνησικακία. Το γέλιο μας, άφησε αξέχαστες αναμνήσεις σε εμάς.

Θυμάμαι όταν η κόρη μας βγήκε ραντεβού με κάποιον που δε γνώριζε. Είχε ντυθεί και περίμενε να έρθει ο καβαλιέρος της, όταν χτύπησε η πόρτα. Μπήκε μέσα κάποιος άνδρας που έδειχνε κάπως μεγάλος σε ηλικία, ωστόσο εκείνη προσπάθησε να είναι ευγενική. Τον σύστησε σε εμένα, στη σύζυγό μου και τα άλλα παιδιά και έπειτα φόρεσε το παλτό της και βγήκε έξω. Παρακολουθούσαμε καθώς έμπαινε στο αυτοκίνητο, όμως αυτό δεν ξεκινούσε. Τελικά η κόρη μας βγήκε έξω και κατακόκκινη έτρεξε μέσα στο σπίτι. Ο άνδρας με τον οποίο νόμιζε ότι θα έβγαινε ραντεβού, είχε στην πραγματικότητα έρθει για να πάρει μια άλλη από τις κόρες μας που είχε συμφωνήσει να κρατήσει τα παιδιά για εκείνον και τη σύζυγό του.

Γελάσαμε όλοι με την καρδιά μας γι' αυτό. Πραγματικά, γελούσαμε ασταμάτητα. Αργότερα, όταν ήρθε ο πραγματικός καβαλιέρος για την κόρη μας, δεν μπόρεσα να βγω να τον δω, γιατί ήμουν ακόμα στην κουζίνα. Τώρα καταλαβαίνω ότι η κόρη μας θα μπορούσε να είχε νιώσει ταπεινωμένη και σε δύσκολη θέση. Όμως έβαλε τα γέλια και όλοι μας ακόμα γελάμε γι' αυτό σήμερα.

Την επόμενη φορά που θα μπείτε σε πειρασμό να γκρινιάξετε, προσπαθήστε να γελάσετε. Θα παρατείνει τη ζωή σας και θα κάνει τη ζωή των τριγύρω σας περισσότερο ευχάριστη.

Επιζητήστε αυτά που έχουν παντοτινή αξία

Το δεύτερο πράγμα που μπορούμε να κάνουμε είναι να επιζητούμε αυτά που έχουν παντοτινή αξία. Ίσως να αισθανθείτε ότι αυτό συμβαίνει μόνο σε σας, όταν οι αναποδιές έρχονται στη ζωή σας. Κουνάτε το κεφάλι και αναρωτιέστε «γιατί σ' εμένα;»

Όμως ο δείκτης του πίνακα στον τροχό της θλίψης, τελικά δείχνει τον καθέναν από εμάς. Κάποια στιγμή, όλοι πρέπει να βιώσουμε τη θλίψη. Κανένας δεν εξαιρείται.

Αγαπώ τις γραφές, διότι έχουν παραδείγματα σπουδαίων και ευγενών ανδρών και γυναικών, όπως ο Αβραάμ, η Σάρα, ο Ενώχ, ο Μωυσής, ο Τζόζεφ, η Έμμα και ο Μπρίγκαμ. Ο καθένας τους γνώρισε αντιξοότητες και θλίψη που δοκίμασαν, ενδυνάμωσαν και εξευγένισαν το χαρακτήρα τους.

Το να μάθουμε να υπομένουμε τους καιρούς της απογοήτευσης, των βασάνων και της θλίψης, αποτελεί μέρος της εκπαίδευσής μας στη ζωή. Οι εμπειρίες αυτές, ενώ συχνά είναι δύσκολο να τις αντέξουμε εκείνη τη στιγμή, είναι ακριβώς το είδος εκείνο των εμπειριών που μεγαλώνουν την κατανόησή μας, οικοδομούν το χαρακτήρα μας και αυξάνουν τη συμπόνια μας προς τους άλλους.

Επειδή ο Ιησούς Χριστός υπέφερε αφάντασα, καταλαβαίνει τα βάσανά μας. Καταλαβαίνει τη θλίψη μας. Έτσι βιώνουμε δύσκολες καταστάσεις ώστε κι εμείς οι ίδιοι να έχουμε μεγαλύτερη συμπόνια και κατανόηση για τους άλλους.

Θυμηθείτε τα ανυπέρβλητα λόγια του Σωτήρος στον Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ όταν υπέφερε με τους συναδέλφους του στο αποπνικτικό σκοτάδι της φυλακής Λίμπερτι: «Γιε μου, ειρήνη ας είναι στην ψυχή σου. Η δυστυχία σου και τα βάσανά σου δε θα είναι παρά για μία μικρή στιγμή.

»Και ύστερα, αν το υπομείνεις σωστά, ο Θεός θα σε υπερυψώσει στα ύψη. Θα θριαμβεύσεις υπεράνω όλων των εχθρών σου»1.

Με αυτή την αιώνια προοπτική, ο Τζόζεφ παρηγορήθηκε από αυτά τα λόγια και το ίδιο έγινε με εμένα. Μερικές φορές, αυτές οι ίδιες οι στιγμές που δείχνουν να μας καταβάλλουν με πόνο, είναι εκείνες που τελικά θα μας κάνουν να θριαμβεύσουμε.

Η αρχή της ανταμοιβής

Το τρίτο πράγμα που μπορούμε να κάνουμε, είναι να καταλάβουμε την αρχή της ανταμοιβής. Ο Κύριος ανταμείβει τον πιστό για κάθε απώλεια. Αυτό το οποίο αφαιρείται από εκείνους που αγαπούν τον Κύριο, θα προστεθεί σ' αυτούς με τον δικό Του τρόπο. Αν και μπορεί να μην έρθει τη στιγμή που επιθυμούμε, οι πιστοί θα ξέρουν ότι κάθε σημερινό δάκρυ, θα ανταποδοθεί τελικά με εκατονταπλάσια δάκρυα αγαλλίασης και ευγνωμοσύνης.

Μία από τις ευλογίες του Ευαγγελίου είναι η γνώση πως όταν η αυλαία του θανάτου πέσει και σημάνει το τέλος της θνητής ζωής μας, η ζωή θα εξακολουθήσει από την άλλη πλευρά του πέπλου. Εκεί θα μας δοθούν νέες ευκαιρίες. Ούτε κι αυτός ο θάνατος δεν μπορεί να αποσπάσει από εμάς τις αιώνιες ευλογίες που έχουν επαγγελθεί από έναν στοργικό Επουράνιο Πατέρα.

Επειδή ο Επουράνιος Πατέρας είναι ευσπλαχνικός, επικρατεί μία αρχή ανταμοιβής. Το έχω δει στη δική μου ζωή. Ο εγγονός μου, Τζόζεφ, ήταν αυτιστικός. Ήταν οδυνηρό για τη μητέρα και τον πατέρα του να αντιμετωπίσουν τις επιπλοκές αυτής της θλίψης.

Ήξεραν ότι ο Τζόζεφ ίσως να μη γινόταν ποτέ σαν τα άλλα παιδιά. Καταλάβαιναν τι σήμαινε αυτό, όχι μόνο για τον Τζόζεφ αλλά και για την οικογένεια. Όμως τι χαρά ήταν αυτό το παιδί για μας. Τα αυτιστικά

παιδιά δυσκολεύονται συχνά να δείξουν τα συναισθήματά τους, όμως κάθε φορά που είμαι μαζί του, ο Τζόζεφ με αγκαλιάζει σφιχτά. Παρά τις δυσκολίες, γέμισε τη ζωή μας με χαρά.

Οι γονείς του τον ενθάρρυναν να συμμετέχει σε αθλήματα. Όταν άρχισε για πρώτη φορά να παίζει μπέιζμπολ, ήταν στο έξω μέρος του γηπέδου. Αλλά δε νομίζω ότι θεωρούσε αναγκαίο να πιάνει χαμένες μπαλιές. Σκέφτηκε έναν αποτελεσματικότερο τρόπο να παίζει. Όταν ερχόταν στο μέρος του η μπάλα, ο Τζόζεφ την παρακολουθούσε να περνάει, μετά έβγαζε μια άλλη μπάλα από την τσέπη του και την έστελνε στον ρίπτη της μπάλας.

Όποιες επιφυλάξεις πιθανόν να είχε η οικογένειά του στην ανατροφή του Τζόζεφ, όποια θυσία κι αν έκαναν, τους ανταποδόθηκε στο δεκαπλάσιο. Εξαιτίας αυτού του ξεχωριστού πνεύματος, η μητέρα κι ο πατέρας του έμαθαν πολλά για παιδιά με ανικανότητες. Γνώρισαν από πρώτο χέρι τη γενναιοδωρία και τη συμπόνια της οικογένειας, των γειτόνων και των φίλων. Αγαλλίασαν μαζί με την πρόοδο του Τζόζεφ. Θαύμασαν την καλοσύνη του.

Εμπιστοσύνη στον Πατέρα και τον Υιό

Το τέταρτο πράγμα που μπορούμε να κάνουμε είναι να θέσουμε την εμπιστοσύνη μας στον Επουράνιο Πατέρα μας και τον Υιό Του, Ιησού Χριστό.

«Επειδή με τέτοιον τρόπο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό του τον μονογενή»2. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι ο σύντροφος, βοηθός και συνήγορος. Θέλει να είμαστε ευτυχισμένοι. Θέλει να είμαστε επιτυχημένοι. Εάν πράξουμε ό,τι μας αναλογεί, Εκείνος θα έρθει κοντά.

Εκείνος ο οποίος κατέβηκε κάτω από τα πάντα, θα έλθει σε βοήθειά μας. Θα μας παρηγορήσει και θα μας στηρίξει. Θα μας ενδυναμώσει στην αδυναμία μας και θα μας ενισχύσει στην απελπισία μας. Θα κάνει τα αδύνατα πράγματα να γίνουν δυνατά3.

Μία από τις κόρες μας, μετά τη γέννα της, αρρώστησε σοβαρά. Προσευχηθήκαμε γι' αυτήν, της χορηγήσαμε ευλογία και την στηρίξαμε όσο καλύτερα μπορούσαμε. Ελπίζαμε ότι θα λάμβανε μία ευλογία ίασης, όμως οι μέρες έγιναν μήνες και οι μήνες χρόνια. Κάποια στιγμή της είπα ότι αυτή η θλίψη της ίσως να ήταν κάτι με το οποίο θα πάλευε στην υπόλοιπη ζωή της.

Ένα πρωί, θυμάμαι ότι έβγαλα μια μικρή κάρτα και την έβαλα στη γραφομηχανή μου. Ανάμεσα στα λόγια που δακτυλογράφησα για εκείνη, ήταν κι αυτά: «Το απλό μυστικό είναι αυτό: θέσε την εμπιστοσύνη σου στον Θεό, κάνε ό,τι καλύτερο μπορείς και μετά άφησε τα υπόλοιπα σε Εκείνον».

Έθεσε την εμπιστοσύνη της στον Θεό. Όμως τα βάσανά της δεν εξαφανίστηκαν επί χρόνια, αλλά τον κατάλληλο καιρό ο Κύριος την ευλόγησε και τελικά επανήλθε η υγεία της.

Ξέροντας αυτήν την κόρη μου, πιστεύω ότι ακόμα κι αν δεν έβρισκε ποτέ ανακούφιση, θα εξακολουθούσε να εμπιστεύεται τον Επουράνιο Πατέρα της και «θα άφηνε τα υπόλοιπα σε Εκείνον».

Συμπέρασμα

Μολονότι η μητέρα μου έχει από καιρό περάσει στην αιώνια ανταμοιβή της, τα λόγια της μένουν πάντα μαζί μου. Θυμάμαι ακόμα τη συμβουλή που μου έδωσε εκείνη την ημέρα πριν από καιρό, όταν η ομάδα μου έχασε σε έναν ποδοσφαιρικό αγώνα: «Ας έρθει ό,τι είναι να έρθει και ας μας αρέσει».

Ξέρω γιατί πρέπει να υπάρχει αντίθεση στα πάντα. Η αντιξοότητα, αν την χειριστούμε σωστά, μπορεί να αποβεί ευλογία για τη ζωή μας. Μπορούμε να μάθουμε να μας αρέσει.

Καθώς αναζητάμε την ευθυμία, επιζητούμε την αιώνια προοπτική, κατανοούμε την αρχή της ανταμοιβής και ερχόμαστε πιο κοντά στον Επουράνιο Πατέρα μας, μπορούμε να υπομείνουμε ταλαιπωρίες και δοκιμασίες. Μπορούμε να πούμε όπως η μητέρα μου: «Ας έρθει ό,τι είναι να έρθει και ας μας αρέσει». Για αυτό καταθέτω μαρτυρία στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
1. Δ&Δ 121:7, 8.
2. Κατά Ιωάννην 5:16.
3. Εθέρ 12:27.

Η διακονία των αγγέλωνΠρεσβύτερος Τζέφρυ Χόλαντ
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Οο Θεός δεν μας αφήνει ποτέ μόνους μας ή χωρίς βοήθεια στις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε.

Όταν ο Αδάμ και η Εύα πέρασαν προθύμως στη θνητότητα, εγνώριζαν ότι αυτός ο τελέστιος κόσμος θα περιείχε αγκάθια, τριβόλια και προβλήματα κάθε είδους. Εντούτοις, ίσως συνειδητοποίησαν ότι η μεγαλύτερη δυσκολία τους δεν ήταν η δυσχέρεια και ο κίνδυνος που θα υπέμεναν, αλλά το γεγονός ότι τώρα θα απομακρύνονταν από τον Θεό, θα χωρίζονταν από Εκείνον με τον οποίον είχαν περιπατήσει και συνομιλήσει, εκείνος που τους είχε δώσει συμβουλές ενώπιος ενωπίω. Ύστερα από αυτήν τη συνειδητή επιλογή, όπως λέγει το χρονικό της δημιουργίας: «δεν τον έβλεπαν, γιατί είχαν αποκλειστεί από την παρουσία του»1. Ανάμεσα σε όλα τ' άλλα, αυτό πρέπει να τους ανησύχησε, ασφαλώς αυτό πρέπει να τους ανησύχησε περισσότερο.

Αλλά ο Θεός ήξερε τις δυσκολίες που θα αντιμετώπιζαν και ασφαλώς ήξερε πόσο μόνοι και προβληματισμένοι θα ένοιωθαν ενίοτε. Για τον λόγο αυτόν, επέβλεπε την αυξανόμενη θνητή οικογένειά Του συνεχώς, εισάκουγε τις προσευχές τους πάντοτε και απέστελλε προφήτες (και αργότερα αποστόλους) για να τους διδάσκουν, να τους συμβουλεύουν και να τους καθοδηγούν. Αλλά σε στιγμές ειδικής ανάγκης, απέστελλε επίσης αγγέλους, ουράνιους αγγελιαφόρους, προκειμένου να ευλογεί τα τέκνα Του, να τα καθησυχάζει ότι οι ουρανοί ήταν πάντοτε πολύ κοντά και ότι η βοήθειά Του ήταν πάντοτε πολύ σιμά. Πράγματι, συντόμως αφού ο Αδάμ και η Εύα ευρέθησαν στον μοναχικό και καταθλιπτικό κόσμο, ένας άγγελος ενεφανίσθη σε αυτούς2, ο οποίος τους δίδαξε το νόημα της θυσίας και τον εξιλεωτικό ρόλο του Υπεσχημένου Σωτήρος, ο οποίος επρόκειτο να έλθει.

Όταν ο καιρός για τον ερχομό αυτού του Σωτήρος ήταν κοντά, ένας άγγελος απεστάλη για να ανακοινώσει στη Μαρία ότι θα ήταν η μητέρα του Υιού του Θεού3. Τότε, μία στρατιά αγγέλων επιφορτίσθηκε να τραγουδήσει τη νύκτα όπου γεννήθηκε το βρέφος Ιησούς4. Συντόμως μετά τούτου, ένας άγγελος θα ανακοίνωνε στον Ιωσήφ ότι το αρτιγέννητο βρέφος ήταν σε κίνδυνο και ότι αυτή η μικρή οικογένεια έπρεπε να φύγει στην Αίγυπτο για ασφάλεια5. Όταν ήταν ασφαλές να επιστρέψουν, ένας άγγελος διεβίβασε αυτήν την πληροφορία στην οικογένεια και οι τρεις επέστρεψαν στη γη της κληρονομίας τους6.

Από την αρχή και μέσα σε όλες τις θεϊκές νομές, ο Θεός έχει χρησιμοποιήσει αγγέλους ως αντιπροσώπους Του στο να διαβιβάσουν την αγάπη και το ενδιαφέρον για τα τέκνα Του. Ο χρόνος που έχω να ομιλήσω εδώ δεν επιτρέπει ούτε μία σύντομη εξέταση των γραφών ή της ιστορίας μας των τελευταίων ημερών, η οποία περιέχει πολλές διηγήσεις για αγγέλους που εκτελούν διακονία στους ανθρώπους επί της γης, αλλά αποτελεί πλούσια διδαχή και ιστορία πράγματι.

Συνήθως τέτοια όντα *δεν* είναι ορατά. Ενίοτε είναι. Αλλά είτε είναι ορατά είτε όχι, είναι *πάντοτε* κοντά. Ενίοτε, η ανάθεσή τους είναι μεγάλη και έχει σημασία για όλον τον κόσμο. Ενίοτε, τα μηνύματα είναι πιο προσωπικά. Περιστασιακώς, ο σκοπός των αγγέλων είναι να προειδοποιούν. Αλλά πιο συχνά είναι να παρηγορούν, να προσφέρουν κάποιας μορφής ευσπλαχνική προσοχή, καθοδήγηση σε δύσκολες στιγμές. Όταν στο όνειρο του Λεχί ευρέθηκε σε ένα τρομακτικό μέρος, «μια σκοτεινή και καταθλιπτική ερημιά», όπως το περιέγραψε, συνάντησε έναν άγγελο, «έναν άνθρωπο... ντυμένο με ένα λευκό χιτώνα... μου μίλησε», είπε ο Λεχί, «και μου είπε να τον ακολουθήσω»7. Ο Λεχί τον ακολούθησε προς την ασφάλεια και τελικώς προς το μονοπάτι της σωτηρίας.

Στην πορεία της ζωής όλοι μας δαπανούμε χρόνο «σκοτειν[ά] και καταθλιπτικ[ά]» μέρη, συνθήκες λύπης ή φόβου ή αποθαρρύνσεως. Η τωρινή εποχή μας είναι γεμάτη με παγκόσμια θλίψη επί οικονομικών κρίσεων, ενεργειακών προβλημάτων, τρομοκρατικών επιθέσεων και φυσικών καταστροφών. Αυτά προκαλούν ανησυχίες στα άτομα και τις οικογένειες, όχι μόνον για τα σπίτια που θα ζήσουμε και το φαγητό που θα φάμε, αλλά επίσης σχετικώς με την τελική ασφάλεια και την ευημερία των τέκνων μας και τις προφητείες των τελευταίων ημερών για τον πλανήτη μας. Πιο σοβαρά από αυτά --και ενίοτε σχετίζονται με αυτά-- είναι ζητήματα δεοντολογικής, ηθικής και πνευματικής παρακμής που είναι ορατά σε πληθυσμούς μεγάλους και μικρούς, στο εσωτερικό και το εξωτερικό. Αλλά καταθέτω μαρτυρία ότι οι άγγελοι αποστέλλονται ακόμη για να μας βοηθούν, όπως απεστέλλοντα για να βοηθήσουν τον Αδάμ και την Εύα, για να βοηθήσουν τους προφήτες και πράγματι για να βοηθήσουν τον Σωτήρα τον Ίδιο του κόσμου. Ο Ματθαίος καταγράφει στο ευαγγέλιό του ότι αφού ο Σατανάς έβαλε σε πειρασμό τον Χριστό στην ερημία «ήλθαν κοντά του άγγελοι και τον υπηρετούσαν»8. Ακόμη και ο Υιός του Θεού, ο Ίδιος ο Θεός, έχρηζε επουράνιας παρηγοριάς κατά την προσωρινή διαμονή του στη θνητότητα. Και περί τούτου οι άγγελοι θα συνεχίσουν να εκτελούν διακονία προς τους ενάρετους μέχρι το τέλος του χρόνου. Όπως είπε ο Μόρμον στον υιό του, Μορόνι, ο οποίος μία ημέρα θα *γινόταν* άγγελος:

«...Έχει άραγε η μέρα των θαυμάτων πάψει;

»Ή μήπως έχουν πάψει να εμφανίζονται άγγελοι στα τέκνα των ανθρώπων; Ή έχει άραγε εκείνος κρατήσει τη δύναμη του Πνεύματος του Αγίου από αυτούς; Ή μήπως θα γίνει αυτό, όσο υπάρχει ο χρόνος, δηλαδή όσο θα στέκεται η γη, δηλαδή όσο θα υπάρχει έστω και ένας άνθρωπος επάνω στο πρόσωπο της για να σωθεί;

»Ιδέστε, σας λέω, Όχι. Γιατί... είναι με την πίστη που οι άγγελοι εμφανίζονται και εκτελούν τη διακονία τους προς τους ανθρώπους...

»Γιατί ιδέστε, είναι υπήκοοί του [του Χριστού], για να εκτελούν τη διακονία τους σύμφωνα με το λόγο της προσταγής του, εμφανιζόμενοι σε εκείνους που έχουν ισχυρή πίστη και σταθερή σκέψη σε κάθε μορφή αγιοσύνης»9.

Ζητώ από όλους άσοι με ακούν να έχουν θάρρος, να είναι γεμάτοι με πίστη και να θυμούνται ότι ο Κύριος είπε πως θα «πολεμούσ[ε] τις μάχες... τις μάχες των παιδιών [μας], και [τις μάχες] των παιδιών των παιδιών [μας]»10. Τι κάνουμε για να αξίζουμε τέτοια υπεράσπιση; Πρέπει να «ψάχν[ουμε] επιμελώς, να προσε[υχόμαστε] διαρκώς, και να πιστεύ[ουμε]. [Τότε] όλα θα συνεργασθούν για το καλό [μας], αν βαδίζ[ουμε] ορθώς και θυμ[όμαστε] την ιερή υπόσχεση την οποία υποσχεθήκα[με]»11. Οι τελευταίες ημέρες *δεν* είναι καιρός να φοβόμαστε και να τρέμουμε. *Είναι* καιρός να πιστεύουμε και να θυμόμαστε τις διαθήκες μας.

Έκανα λόγο εδώ περί επουράνιας βοηθείας, περί απεσταλμένων αγγέλων για να μας ευλογούν σε ώρα ανάγκης. Αλλά όταν ομιλούμε για αυτούς που είναι όργανα στα χέρια του Θεού, λαμβάνουμε την υπενθύμιση ότι δεν είναι όλοι οι άγγελοι από την άλλη πλευρά του πέπλου. Με ορισμένους βαδίζουμε και ομιλούμε -- εδώ, τώρα και κάθε ημέρα. Ορισμένοι εξ αυτών κατοικούν στη γειτονιά μας. Ορισμένοι εξ αυτών μας γέννησαν και στην περίπτωσή μου ένας εξ αυτών εδέχθη να με παντρευθεί. Πράγματι, οι ουρανοί ποτέ δεν φαίνονται πιο κοντά παρά όταν βλέπουμε την αγάπη του Θεού να εκδηλώνεται στην καλοσύνη και αφοσίωση των ανθρώπων, οι οποίοι είναι τόσο καλοί και αγνοί που το «αγγελικός» είναι η μόνη λέξη που έρχεται στο νουν. Σε αυτό το κλίμα, επιτρέψατέ μου να σας πω μία διήγηση από τον φίλο

μου και συνάδελφο στο ΠΜΓ, τον εκλιπόντα Κλυν Μπάρους. Το κάνω αυτό με την άδεια της συζύγου του, της Μέριλιν, και της οικογενείας τους.

Αναφερόμενος στην παιδική του ηλικία, σε ένα μεγάλο αγρόκτημα στο Άινταχο, ο αδελφός Μπάρους έκανε λόγο περί της νυκτερινής του αναθέσεως να μαζεύει τις αγελάδες κατά την ώρα του αρμέγματος. Επειδή οι αγελάδες έβοσκαν σε ένα χωράφι, το οποίο συνόρευε με το συχνά επικίνδυνο ποταμό Τέτον, ο αυστηρός κανών στο σπίτι του Μπάρους ήταν ότι κατά τη διάρκεια της εποχής των εαρινών πλημμύρων τα παιδιά δεν έπρεπε ποτέ να κυνηγούν καμία αγελάδα που έβοσκε πέρα στο ποτάμι. Έπρεπε να γυρίζουν πάντοτε σπίτι και να επιζητούν τη βοήθεια από μεγαλύτερους.

Ένα Σάββατο, μόλις μετά από τα έβδομα γενέθλιά του, οι γονείς του αδελφού Μπάρους υποσχέθηκαν στην οικογένεια μία βραδιά στον κινηματογράφο, εάν οι δουλειές είχαν γίνει εγκαίρως. Αλλά όταν ο μικρός Κλυν έφθασε στον βοσκότοπο, οι αγελάδες που αναζητούσε είχαν περάσει τον ποταμό, αν και έτρεχε σε υψηλό επίπεδο πλημμύρας. Γνωρίζοντας ότι η σπάνια νύκτα στον κινηματογράφο ήταν σε κίνδυνο, απεφάσισε να κυνηγήσει τις αγελάδες ο ίδιος, αν και είχε προειδοποιηθεί πολλές φορές να μην το κάνει αυτό ποτέ.

Καθώς ο επτάχρονος παρότρυνε το γέρικο άλογό του, Μπάνερ, να μπει μέσα στο κρύο και γρήγορο ρεύμα, η κεφαλή του αλόγου ήταν μόλις μετά βίας έξω από το νερό. Ένας ενήλικος επάνω στο άλογο θα ήταν ασφαλής, αλλά στην τρυφερή ηλικία του αδελφού Μπάρους, το ρεύμα τον κάλυψε εντελώς εκτός όταν το άλογο εφορμούσε προς τα εμπρός αρκετές φορές, φέρνοντας την κεφαλή του Κλυν πάνω από το νερό, απλώς για να πάρει αέρα.

Εδώ περνώ στα λόγια του αδελφού Μπάρους:

«Όταν ο Μπάνερ τελικώς ανέβηκε στην άλλη όχθη, συνειδητοποίησα ότι η ζωή μου ετέθη σε μεγάλο κίνδυνο και ότι είχα κάνει κάτι τρομερό -- είχα παρακούσει εν γνώσει μου τον πατέρα μου. Αισθάνθηκα ότι θα μπορούσα να λυτρωθώ μόνον εάν έφερνα τις αγελάδες με ασφάλεια στο σπίτι. Ίσως τότε ο πατέρας μου θα με συγχωρούσε. Αλλά ήταν ήδη απόβραδο και δεν εγνώριζα σίγουρα πού ήμουν. Η απόγνωση με κατέβαλε. Ήμουν βρεγμένος και κρύωνα, χαμένος και φοβισμένος.

»Κατέβηκα από τον γέρικο Μπάνερ, έπεσα στο έδαφος κοντά στα πόδια του και άρχισα να κλαίω. Ανάμεσα στους λυγμούς, προσπάθησα να προσφέρω μία προσευχή, επαναλαμβάνοντας πάλι και πάλι στον Πατέρα μου στους Ουρανούς: 'Συγγνώμη. Συγχώρησέ με! Συγγνώμη. Συγχώρησέ με!'

»Προσευχόμουν για πολλή ώρα. Όταν τελικώς κοίταξα επάνω, είδα μέσα στα δάκρυά μου μία μορφή ενδεδυμένη στα λευκά να βαδίζει προς εμένα. Στο σκότος, ήμουν βέβαιος ότι ήταν ένας άγγελος απεσταλμένος εις απάντησιν των προσευχών μου. Δεν κουνήθηκα ούτε έκανα θόρυβο καθώς πλησίαζε η μορφή, τόσο κατακυριευμένος ήμουν από αυτό που έβλεπα. Θα απέστελλε πραγματικά ο Κύριος έναν άγγελο σε εμένα που ήμουν τόσο ανυπάκουος;

»Τότε μία οικεία φωνή είπε: 'Γιε μου, σε έψαχνα'. Στο σκότος ανεγνώρισα τη φωνή του πατέρα μου και έτρεξα στην ανοικτή αγκάλη του. Με κράτησε σφικτά, και κατόπιν είπε απαλά: 'Ανησύχησα. Χαίρομαι που σε βρήκα'.

»Προσπάθησα να του πω πόσο λυπόμουν, αλλά μόνον αποσπασματικές λέξεις έβγαιναν από τα τρεμάμενα χείλη μου -- 'Ευχαριστώ... σκότος... φοβάμαι... ποταμός... μόνος'. Αργότερα εκείνη τη νύκτα

έμαθα ότι, αφού δεν είχα επιστρέψει από τον βοσκότοπο, ο πατέρας μου είχε έλθει να με ψάξει. Όταν δεν βρήκε ούτε εμένα ούτε τις αγελάδες, ήξερε ότι είχα διασχίσει τον ποταμό και ήμουν σε κίνδυνο. Επειδή ήταν σκότος και ήταν κρίσιμο να με βρει, έβγαλε τα ρούχα του εκτός από το μακρύ θερμικό εσώρουχο, έδεσε τα υποδήματά του γύρω από τον λαιμό του και κολύμβησε στον επικίνδυνο ποταμό, προκειμένου να διασώσει έναν άστατο υιό»12.

Αγαπημένοι μου αδελφοί και αδελφές, καταθέτω μαρτυρία για τους αγγέλους, τόσο τους επουράνιους όσο και τους θνητούς. Κάνοντάς το αυτό, καταθέτω μαρτυρία ότι ο Θεός δεν μας αφήνει ποτέ μόνους μας ή χωρίς βοήθεια στις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε. «[Ούτε] θα γίνει αυτό, όσο υπάρχει ο χρόνος, δηλαδή όσο θα στέκεται η γη, δηλαδή όσο θα υπάρχει έστω και ένας άνθρωπος επάνω στο πρόσωπό της για να σωθεί»13. Σε περιστάσεις, παγκόσμιες ή προσωπικές, ενδεχομένως αισθανόμαστε ότι έχουμε απομακρυνθεί από τον Θεό, έχουμε αποκλεισθεί από τους ουρανούς, είμαστε χαμένοι και μόνοι στο σκότος και σε σκοτεινά και καταθλιπτικά μέρη. Πολύ συχνά αυτή η θλίψη μπορεί να είναι το αποτέλεσμα κάποιου πράγματος που έχουμε κάνει, αλλά ακόμη και τότε ο Πατέρας όλων εμάς βλέπει και βοηθά. Και πάντοτε υπάρχουν εκείνοι οι άγγελοι, οι οποίοι έρχονται και πηγαίνουν γύρω μας, ορατοί και αόρατοι, γνωστοί και άγνωστοι, θνητοί και αθάνατοι.

Είθε να πιστεύουμε όλοι με περισσότερη προθυμία και να έχουμε περισσότερη ευγνωμοσύνη για την υπόσχεση του Σωτήρος: «Θα βαδίζω ενώπιον του προσώπου σας. Θα βρίσκομαι στα δεξιά σας και στα αριστερά σας... το Πνεύμα μου θα είναι μέσα στην καρδιά σας, και οι άγγελοί μου τριγύρω σας, για να σας σηκώνουν»14. Ενώ προσευχόμαστε να μας παραστέκονται αυτοί οι άγγελοι, είθε όλοι να προσπαθήσουμε να είμαστε οι ίδιοι ολίγον τι πιο αγγελικοί -- με έναν καλοσυνάτο λόγο, μία δυνατή αγκαλιά, μία διακήρυξη πίστεως και «την ιερή υπόσχεση την οποία υποσχεθήκα[με]»15. Ίσως τότε θα μπορούμε να είμαστε αντιπρόσωποι απεσταλμένοι του Θεού, όταν κάποιος αναφωνεί: «σκότος... φοβάμαι... ποταμός... μόνος». Προσεύχομαι γι' αυτό, στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Μωυσή 5:4.
2. Βλέπε Μωυσή 5:6-8.
3. Βλέπε Κατά Λουκάν 1:26-38.
4. Βλέπε Κατά Λουκάν 2:8-14.
5. Βλέπε Κατά Ματθαίον 2:13-15.
6. Βλέπε Κατά Ματθαίον 2:19-23.
7. Νεφί Α΄ 8:7, 5-6.
8. Κατά Ματθαίον 4:11.
9. Μορόνι 7:35-37, 30.
10. Δ&Δ 98:37, η πλάγια γραφή προστέθηκε.
11. Δ&Δ 90:24.
12. Βλέπε Clyn D. Barrus, "Coming Home," *Liahona*, Νοέμβρ. 1995, F5-F7.
13. Μορόνι 7:36.
14. Δ&Δ 84:88.
15. Δ&Δ 90:24.

Ακόμη κι ένα παιδί μπορεί να καταλάβει

Πρεσβύτερος Ζεράλντ Κοσέ ·
Των Εβδομήκοντα

Ο Θεός... έχει διασφαλίσει ώστε οι αλήθειες αναφορικές προς τον Θεό να είναι κατανοητές σε όλα τα τέκνα Του, όποιο κι αν είναι το μορφωτικό τους επίπεδο ή η διανοητική τους ικανότητα.

Οι γονείς συχνά εκπλήσσονται από τις απαντήσεις που δίδουν τα παιδιά τους σε ερωτήσεις από ενηλίκους. Ένα βράδυ, όταν η σύζυγός μου κι εγώ απουσιάζαμε, η φύλακας των παιδιών μας, σαστισμένη από την προσευχή που τα άκουσε να λένε, τους έκανε αυτήν την ερώτηση: «Αλλά ποια είναι η διαφορά μεταξύ της δικής σας και της δικής μου θρησκείας;» Η απάντηση από την οκτάχρονη μεγαλύτερη θυγατέρα μου ήταν άμεσος: «Είναι σχεδόν ίδια, εκτός του ότι εμείς γνωρίζουμε πολλά περισσότερα από εσένα!» Κάθε άλλο παρά να προσβάλει τη φύλακά της, η μικρή μου θυγατέρα ήθελε απλώς να τονίσει, με τον δικό της τρόπο, τη σημασία που δίδουν οι Άγιοι των Τελευταίων Ημερών στην αναζήτηση της γνώσεως.

Ο Τζόζεφ Σμιθ διεκήρυξε: «Είναι αδύνατο ένας άνθρωπος να σωθεί μέσα σε άγνοια» (Δ&Δ 131:6). Προσέθεσε: «Η αρχή της γνώσεως είναι η αρχή της σωτηρίας... και όποιος δεν αποκτά επαρκή γνώση για να σωθεί, θα καταδικασθεί» (*History of the Church,* 5:387). Αυτή η γνώση θεμελιώνεται επί της κατανοήσεως της φύσεως του Θεού και του Ιησού Χριστού και του σχεδίου σωτηρίας, το οποίο προετοίμασαν, ούτως ώστε να μας επιτρέψουν να επιστρέψουμε στην παρουσία τους. «Κι αυτή είναι η αιώνια ζωή, το να γνωρίζουν εσένα τον μόνον αληθινό Θεό, κι αυτόν που απέστειλες, τον Ιησού Χριστό» (Κατά Ιωάννην 17:3).

Η αρχή της γνώσεως έχει συχνά παρερμηνευθεί από τους ανθρώπους. Η δόξα του Θεού είναι η διάνοια (Δ&Δ 93:36). Υπερβαίνει όλα όσα μπορούμε να καταλάβουμε εντός των διανοητικών μας ικανοτήτων. Οι άνθρωποι που προσπαθούν να βρουν τον Θεό, ενίοτε νομίζουν ότι πρέπει να Τον αναζητήσουν σε διανοητικώς περιπεπλεγμένες έννοιες.

Εντούτοις, ο Επουράνιος Πατέρας μας είναι πάντοτε διαθέσιμος για εμάς. Προσαρμόζεται στο δικό μας επίπεδο κατανοήσεως. «Αν έλθει σε ένα μικρό παιδί, θα προσαρμοσθεί στη γλώσσα και την ικανότητα ενός μικρού παιδιού». (Τζόζεφ Σμιθ, στο *History of the Church,* 3:392).

Ο Θεός θα ήταν πράγματι άδικος, εάν το ευαγγέλιο ήταν προσιτό μόνον στην αφρόκρεμα της διανοήσεως. Με την καλοσύνη Του, έχει διασφαλίσει ώστε η θεία αλήθεια να είναι κατανοητή σε όλα τα τέκνα Του, όποιο κι αν είναι το μορφωτικό τους επίπεδο ή η διανοητική τους ικανότητα.

Στην πραγματικότητα, το γεγονός ότι μία αρχή μπορεί να γίνει κατανοητή ακόμη κι από ένα παιδί, αποτελεί απόδειξη της δυνάμεώς της. Ο Πρόεδρος Τέιλορ είπε: «Αποτελεί πραγματικη ευφυΐα για έναν άνθρωπο να παραλάβει ένα θέμα μυστηριώδες και σπουδαίο αφ' εαυτού και να το εκτυλίξει και να το απλοποιήσει, ούτως ώστε να μπορεί να το καταλάβει ένα παιδί». ("Discourse," *Deseret News,* 30 Σεπτ. 1857, 238). Κάθε άλλο από την υποβάθμιση της επιρροής της, η αγνότης και η απλότης εκφράσεως επιτρέπουν στο Άγιο Πνεύμα να καταθέτει μαρτυρία με μεγαλύτερη βεβαιότητα στην καρδιά των ανθρώπων.

Κατά την επίγεια διακονία του, ο Ιησούς συνεχώς συνέκρινε την απλότητα και την αυθεντικότητα των διδασκαλιών του με την παραπειστική λογική των Φαρισαίων και άλλων διδασκάλων του νόμου.

Προσπάθησαν κατ' επανάληψη να Τον δοκιμάσουν με εξεζητημένες ερωτήσεις, αλλά οι απαντήσεις Του ήταν πάντοτε πεντακάθαρες και στην απλότητά τους σαν να απευθύνονταν σε ένα παιδί.

Μία ημέρα, οι μαθητές του Ιησού Του έκαναν την ακόλουθη ερώτηση: «Ποιος είναι, άραγε, μεγαλύτερος στη βασιλεία των ουρανών;»

Και ο Ιησούς, καλώντας ένα παιδάκι σε εκείνον, το έστησε στο μέσον τους, και είπε: «Σας διαβεβαιώνω, αν δεν επιστρέψετε, και γίνετε σαν τα παιδάκια, δεν θα μπείτε στη βασιλεία των ουρανών.

»Όποιος, λοιπόν, ταπεινώσει τον εαυτό του σαν αυτό το παιδάκι, αυτός είναι ο μεγαλύτερος στη βασιλεία των ουρανών» (Κατά Ματθαίον 18:1, 2-4).

Σε μία άλλη περίσταση, ο Ιησούς είπε: «Σ' ευχαριστώ, Πατέρα, Κύριε του ουρανού και της γης, ότι τα απέκρυψες αυτά από σοφούς και συνετούς, και τα αποκάλυψες σε νήπια». (Κατά Λουκάν 10:21)

Η Βίβλος πιθανώς αποτελεί θέμα περισσότερων ερμηνειών και φιλοσοφικών αντιπαραθέσεων από οιονδήποτε άλλο βιβλίο. Εντούτοις, ένα παιδί που διαβάζει αυτό το βιβλίο για πρώτη φορά θα έχει τουλάχιστον τόση πολλή, εάν όχι περισσότερη, τύχη να καταλάβει τις διδαχές παρά η πλειονότης των διδακτόρων των γραφών. Οι διδασκαλίες του Σωτήρος προσαρμόζονται σε όλους. Σε ηλικία οκτώ ετών ένα παιδί μπορεί να έχει επαρκή κατανόηση, ούτως ώστε να εισέλθει στα ύδατα του βαπτίσματος και να συνάψει διαθήκη με τον Θεό, εν πλήρει κατανόησει.

Τι θα καταλάβαινε ένα παιδί, εάν διάβαζε την ιστορία της βαπτίσεως του Ιησού; Ο Ιησούς βαπτίσθηκε στον ποταμό Ιορδάνη από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή. Το Άγιο Πνεύμα κατήλθε επάνω Του «σε σωματική μορφή, σαν ένα περιστέρι». Ακούσθηκε μία φωνή: «Εσύ είσαι ο Υιός μου ο αγαπητός, σε σένα ευαρεστήθηκα». (Κατά Λουκάν 3:22). Το παιδί θα είχε μία πλήρη εικόνα του τι είναι η Θεϊκή Κεφαλή: τρία διακριτά άτομα σε πλήρη ενότητα, ο Θεός Πατέρας, ο Υιός Του, Ιησούς Χριστός, και το Άγιο Πνεύμα.

Η απόρριψη της αρχής της απλότητος και της ευκρινείας ήταν η ρίζα πολλών αποστασιών, τόσο συλλογικών όσο και ατομικών. Στο Βιβλίο του Μόρμον, ο Προφήτης Ιακώβ απεκήρυξε τα άτομα στην αρχαία εποχή που «περιφρονούσαν τα λόγια της απλότητος και σκότωναν τους προφήτες και έψαχναν για πράγματα που δεν μπορούσαν να καταλάβουν. Γι' αυτό, εξαιτίας της τύφλωσής τους, η οποία τύφλωση επήλθε επειδή κοιτούσαν πέρα από το σημάδι, και πρέπει και είναι ανάγκη να καταρρεύσουν. Γιατί ο Θεός αφαίρεσε από αυτούς την απλότητά του, και τους έδωσε πολλά τα οποία δεν μπορούν να καταλάβουν, επειδή το επιθύμησαν. Και επειδή το επιθύμησαν, ο Θεός το έκανε για να σκοντάφτουν». (Ιακώβ 4: 14)

Ενίοτε, μπαίνουμε σε πειρασμό να νομίζουμε: «Είναι πολύ εύκολο». Όπως ο Νεεμάν, αυτός ο Σύριος στρατηγός, ο οποίος βεβιασμένος από την υπερηφάνειά του, δίστασε να υπακούσει τη συμβουλή του Ελισσαιέ, η οποία ήταν πολύ απλή με τα δικά του μάτια, για να θεραπεύσει τη λέπρα του. Οι δούλοι του τον οδήγησαν να δει την τρέλα του:

«Πατέρα μου, αν ο προφήτης σου έλεγε ένα μεγάλο πράγμα, δεν θα το έκανες; Πόσο μάλλον τώρα, όταν σου λέει: Να λουστείς και να καθαριστείς; Τότε, κατέβηκε, και βυθίστηκε επτά φορές στον Ιορδάνη, σύμφωνα με τον λόγο του ανθρώπου του Θεού· και η σάρκα του αποκαταστάθηκε σαν μια σάρκα μικρού παιδιού, και καθαρίστηκε». (Β΄ Βασιλέων 5:13).

Ο καθαρμός του δεν ήταν μόνον σωματικός: η πνευματική του σάρκα καθαρίσθηκε επίσης, όταν απεδέχθη αυτό το όμορφο μάθημα με ταπεινότητα.

Τα μικρά παιδιά έχουν μία θαυμάσια προδιάθεση να μαθαίνουν. Έχουν πλήρη εμπιστοσύνη στον δάσκαλό τους, αγνό πνεύμα και μεγάλη ταπεινότητα -- με άλλα λόγια, τα ίδια χαρακτηριστικά που ανοίγουν τη θύρα στο Άγιο Πνεύμα. Είναι ο δίαυλος μέσω του οποίου αποκτούμε γνώση των πραγμάτων του πνεύματος. Ο Παύλος έγραψε προς τους Κορινθίους: «Έτσι, κι εκείνα που είναι μέσα στον Θεό δεν τα γνωρίζει κανένας, παρά μονάχα το Πνεύμα του Θεού». (Προς Κορινθίους Α΄ 2:11)

Και προσέθεσε: «Ο φυσικός άνθρωπος, όμως, δεν δέχεται αυτά που ανήκουν στο Πνεύμα του Θεού· επειδή, είναι σ' αυτόν μωρία, και δεν μπορεί να τα γνωρίσει· επειδή ανακρίνονται πνευματικώς». Γνωρίζουμε ότι ο σαρκικός ή ο φυσικός άνθρωπος είναι «εχθρός του Θεού... εκτός αν υποχωρεί στις προτροπές του Αγίου Πνεύματος». Διότι πρέπει να γίνει: «σαν παιδί, ενδοτικός, πράος, ταπεινόφρονας, υπομονετικός, γεμάτος αγάπη, πρόθυμος να υποταχθεί σε όλα όσα ο Κύριος κρίνει ότι ταιριάζει να του επιβάλλει, ακριβώς όπως ένα παιδί υποτάσσεται στον πατέρα του» (Μωσία 3:19).

Στη φιλοσοφική σύντομη ιστορία *Ο μικρός πρίγκιπας*, ο Αντουάν ντε Σεντ-Εξιπερί περιγράφει τη σύγχυση ενός μικρού αγοριού, ο οποίος αφού ανεκάλυψε έναν αγρό με ρόδα, αντιλαμβάνεται ότι το άνθος που έχει, και που φρόντιζε με τέτοια αγάπη, δεν είναι μοναδικό, αλλά πολύ σύνηθες. Κατόπιν συνειδητοποιεί ότι αυτό που καθιστά το ρόδο του μοναδικό δεν είναι η εξωτερική του εμφάνιση, αλλά ο χρόνος και η αγάπη που έχει αφιερώσει για την περιποίησή του. Αναφωνεί:

«Οι άνθρωποι... καλλιεργούν πέντε χιλιάδες ρόδα στον ίδιο κήπο... και δεν ευρίσκουν αυτό που αναζητούν.

»Κι όμως, αυτό που αναζητούν μπορεί να ευρεθεί σε ένα μοναδικό ρόδο και λίγο νεράκι...

»Αλλά τα μάτια τους είναι τυφλά. Πρέπει να αναζητείς με την καρδιά σου» ([1943], 79).

Με τον ίδιο τρόπο, η γνώση μας για τον Θεό δεν εξαρτάται από το πόσες πληροφορίες συγκεντρώνουμε. Εξάλλου, όλη η γνώση του ευαγγελίου, η οποία είναι σημαντική για τη σωτηρία μας, μπορεί να συνοψισθεί σε ορισμένα σημεία διδαχών, αρχών και ουσιωδών εντολών, τα οποία υπάρχουν ήδη στα ιεραποστολικά μαθήματα που κάνουμε προ της βαπτίσεως. Κατ' αντίθεση, το να γνωρίζουμε τον Θεό είναι ένα ζήτημα ανοίγματος της καρδιάς μας, προκειμένου να αποκτήσουμε πνευματική κατανόηση και ένθερμη μαρτυρία για την αλήθεια αυτών των ελαχίστων θεμελιωδών σημείων διδαχών. Το να γνωρίζουμε τον Θεό είναι σαν να έχουμε μία μαρτυρία για την ύπαρξή Του και να αισθανόμαστε στην καρδιά μας ότι μας αγαπά. Είναι σαν να αποδεχόμεθα τον Ιησού Χριστό ως Σωτήρα και σαν να έχουμε μία ένθερμη επιθυμία να ακολουθούμε το παράδειγμά Του. Υπηρετώντας τον Θεό και τον πλησίον μας, είμαστε μάρτυρες του Χριστού και επιτρέπουμε στους γύρω μας να Τον γνωρίσουν καλύτερα.

Αυτές οι αρχές έχουν απτή εφαρμογή στη διδασκαλία, η οποία παρέχεται στους τομείς και τους κλάδους μας. Για εσάς, διδάσκαλοι της Εκκλησίας, ο πρωτεύων στόχος του μαθήματός σας είναι η μεταστροφή της καρδιάς. Η ποιότης ενός μαθήματος δεν μετράται από τον αριθμό κάποιων πληροφοριών που δίδετε στους μαθητές σας. Προέρχεται από την ικανότητά σας να προσκαλείτε την παρουσία του Πνεύματος και να παροτρύνετε τους μαθητές σας να δεσμεύονται. Θα αυξήσουν την πνευματική τους γνώση με το να ασκούν την πίστη τους, θέτοντας σε πρακτική τα διδαχθέντα μαθήματα.

Προσεύχομαι να γνωρίζουμε πώς να ανοίγουμε την καρδιά μας σαν ένα μικρό παιδί και να ευαρεστούμεθα, όταν ακούμε και θέτουμε σε εφαρμογή τον λόγο του Θεού, με όλη τη δύναμη της απλότητός του. Καταθέτω μαρτυρία ότι, εάν το κάνουμε αυτό, θα αποκτήσουμε τη γνώση των «μυστ[ηρίων] [του Θεού] και ό,τι ειρηνικ[ού] -- αυτ[ού] που φέρνει μεγάλη χαρά, αυτ[ού] που φέρνει ζωή αιώνια» (Δ&Δ 42:61). Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

Ο δρόμος

Πρεσβύτερος Λόρενς Κόρμπριντζ
Των Εβδομήκοντα

Υπάρχει μόνο ένας δρόμος που οδηγεί στην ευτυχία και την ολοκλήρωση. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο δρόμος.

Ο Ιησούς Χριστός, το Άλφα και το Ωμέγα, η Αρχή και το Τέλος.

«Στην αρχή ήταν ο Λόγος, και ο Λόγος ήταν προς το Θεό, και Θεός ήταν ο Λόγος...

»Μέσα σ' αυτόν ήταν ζωή και η ζωή ήταν το φως των ανθρώπων»1.

Είπε: «Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, ο Χριστός ο Κύριος. Μάλιστα, εγώ είμαι αυτός, η αρχή και το τέλος, ο Λυτρωτής του κόσμου»2.
Είπε: «...Όποιος, όμως πιει από το νερό που εγώ θα του δώσω, δεν θα διψάσει στον αιώνα· αλλά, το νερό που θα δώσω σ' αυτόν, θα γίνει μέσα του πηγή νερού, που θα αναβλύζει σε αιώνια ζωή»3.

Είπε: «Εγώ είμαι το ψωμί της ζωής, όποιος έρχεται σε μένα, δεν θα πεινάσει ,και όποιος πιστεύει σε μένα, δεν θα διψάσει ποτέ»4.

Είπε: «Εγώ είμαι το φως του κόσμου· όποιος ακολουθεί εμένα, δεν θα περπατήσει στο σκοτάδι, αλλά θα έχει το φως της ζωής»5.

Είπε: «Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή· αυτός που πιστεύει σε μένα, και αν πεθάνει, θα ζήσει.

»Και ο καθένας που ζει και πιστεύει σε μένα, δεν πρόκειται να πεθάνει στον αιώνα»6.

Είπε: «Εγώ είμαι ο δρόμος, και η αλήθεια, και η ζωή· κανένας δεν έρχεται στο Πατέρα, παρά μόνο διαμέσου εμού»7.

Ο Ιησούς Χριστός είναι ο Δρόμος. Είναι το Φως και η Ζωή, το ψωμί και το νερό, η Αρχή και το Τέλος, η Ανάσταση και η Ζωή, ο Λυτρωτής του κόσμου, η Αλήθεια και ο Δρόμος.

Υπάρχει μόνο ένας δρόμος που οδηγεί στην ευτυχία και την ολοκλήρωση. Αυτός είναι ο Δρόμος. Όλοι οι άλλοι δρόμοι, κάθε άλλος δρόμος, οποιοσδήποτε άλλος δρόμος είναι ανοησία.

Εκείνος προσφέρει μια πηγή ζωντανού νερού. Είτε πίνουμε και δεν θα διψάσουμε ξανά είτε ανόητα θα παραμείνουμε διψασμένοι.

Αυτός είναι το ψωμί της ζωής. Είτε τρεφόμαστε και δεν θα πεινάσουμε ξανά είτε όχι και ανόητα θα παραμείνουμε αδύναμοι και πεινασμένοι.

Αυτός είναι το Φως του κόσμου. Είτε Τον ακολουθούμε και βλέπουμε καθαρά είτε όχι και ανόητα θα παραμείνουμε τυφλοί και στο σκοτάδι.

Αυτός είναι η Ανάσταση και η Ζωή. Είπε: «Τα λόγια που εγώ σας μιλάω, είναι πνεύμα και είναι ζωή»8. Είτε μαθαίνουμε από Εκείνον και έχουμε ζωή με περισσότερη αφθονία9 είτε όχι και ανόητα παραμένουμε νεκροί.
Αυτός είναι ο Σωτήρας του κόσμου. Είτε δεχόμαστε τις ευλογίες της εξιλέωσης Του και γινόμαστε καθαροί και αγνοί, άξιοι να έχουμε το πνεύμα Του είτε όχι και ανόητα παραμένουμε μόνοι και βρόμικοι.

Κανένας άλλος Θεός

«Πιστεύουμε στο Θεό, τον Αιώνιο Πατέρα, και στον Υιό Του, τον Ιησού Χριστό και στο Άγιο Πνεύμα»10. Το σχέδιο του Πατέρα υιοθετήθηκε και εφαρμόσθηκε από τον Υιό ώστε να έχουμε το Άγιο Πνεύμα. Ο δρόμος του Πατέρα είναι ο δρόμος του Υιού. Είπε: «Μην έχεις άλλους θεούς εκτός από μένα»11.

Μόνον ο Θεός μπορεί να μας ευλογεί. Μόνον Εκείνος μπορεί να μας διατηρήσει στη ζωή. Μόνον Εκείνος είναι η αιτία που χτυπά η καρδιά μας και μας δίνει πνοή. Μόνον Εκείνος μπορεί να μας διατηρήσει και να μας προστατεύει. Μόνον Εκείνος μπορεί να μας δώσει δύναμη να αντέξουμε τα βάρη της ζωής. Μόνον Εκείνος μπορεί να μας δώσει δύναμη, γνώση, ειρήνη και χαρά. Μόνον Εκείνος μπορεί να συγχωρήσει τις αμαρτίες μας. Μόνον Εκείνος μπορεί να μας θεραπεύσει. Μόνον Εκείνος μπορεί να μας αλλάξει και σφυρηλατήσει μια καλή ψυχή. Μόνον Εκείνος μπορεί να μας φέρει πίσω στην παρουσία του Πατέρα, και θα τα κάνει όλα αυτά και ακόμα περισσότερα, εάν εμείς Τον θυμόμαστε και τηρούμε τις εντολές Του. Τι πρέπει να κάνουμε λοιπόν; Θα Τον θυμόμαστε και θα τηρούμε τις εντολές Του. Είναι το μόνο ευφυές πράγμα που μπορούμε να κάνουμε.

Ο Ιησούς βαπτίζει με το Άγιο Πνεύμα

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είπε ότι ενώ αυτός βάφτιζε με νερό, ο Ιησούς ήρθε να βαφτίσει «με το Άγιο Πνεύμα»12.

Τίποτα σε αυτήν τη ζωή δεν έχει μεγαλύτερη αξία από το θείο δώρο του Αγίου Πνεύματος. Είναι η πηγή της χαράς, της ευτυχίας, της ειρήνης, της γνώσης, της δύναμης, της καθοδήγησης, της αυτοπεποίθησης, της αγάπης και κάθε καλού πράγματος. Είναι η δύναμη από την οποία μπορούμε να αλλάξουμε και να γίνουμε δυνατοί σε αυτό που είμαστε αδύναμοι. Με την ιεροσύνη, είναι η δύναμη με την οποίαν οι γάμοι και οι οικογένειες επισφραγίζονται αιωνίως13. Είναι η δύναμη μέσω της οποίας ο Κύριος φανερώνεται σε όλους όσους πιστεύουν σε αυτόν14. Καθετί καλό εξαρτάται από την λήψη και τη διατήρηση της δύναμης του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας. Όλα εξαρτώνται από αυτήν.

Γι' αυτό το σκοπό, ο Ιησούς Χριστός ήρθε στον κήπο που ονομάζεται Γεθσημανή, όπου υπερνίκησε την αμαρτία για μας. Πήρε επάνω Του τις αμαρτίες μας. Υπέφερε την ποινή για τα λάθη μας. Πλήρωσε το τίμημα για την παιδεία μας. Δεν ξέρω πώς έκανε αυτό που έκανε. Ξέρω μόνο ότι το έκανε και αυτό το έκανε ώστε εσείς κι εγώ να συγχωρούμαστε για τις αμαρτίες μας και να προικιστούμε με την δύναμή Του. Τι πρέπει να κάνουμε λοιπόν; Να πάρουμε επάνω μας το όνομα του Υιού, και να τον θυμόμαστε πάντοτε, και να τηρούμε τις εντολές τις οποίες μας έχει δώσει, ώστε να έχουμε πάντοτε το Πνεύμα του μαζί μας15. Όλα εξαρτώνται από αυτό.

«Ο ζυγός μου είναι καλός, και το φορτίο μου ελαφρύ»

Μία από τις πιο γνωστές και ελκυστικές φιλοσοφίες των ανθρώπων είναι: «Να ζεις τη ζωή σου με το δικό σου τρόπο, κάνε αυτό που θέλεις, να είσαι ο εαυτός σου, μην αφήνεις τους άλλους να σου πουν τι να

κάνεις». Ο Κύριος είπε: «Εγώ είμαι ο δρόμος»16. Είπε: «Ακολουθήστε με»17. Είπε: «Τι είδους άνθρωποι πρέπει να είστε; Αληθινά, σας λέω, ακριβώς όπως είμαι εγώ»18.

Μπορεί λανθασμένα να πιστεύουμε ότι δεν μπορούμε να Τον ακολουθήσουμε, επειδή το πρότυπο της ζωής Του είναι τόσο καταπληκτικά υψηλό που φαίνεται να είναι ακατόρθωτο. Μπορεί να σκεφτόμαστε ότι είναι πολύ δύσκολο, πολύ υψηλό, πάρα πολύ και πέρα από τις ικανότητες μας, τουλάχιστον προς το παρόν. Μην το πιστεύετε αυτό. Ενώ το πρότυπο του Κυρίου είναι το υψηλότερο, ποτέ μη σκεφτείτε ότι είναι κατορθωτό μόνο από μερικούς εκλεκτούς, οι οποίοι είναι πιο ικανοί.

Αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή η εμπειρία της ζωής μάς οδηγεί λανθασμένα. Η εμπειρία μας εδώ μας λέει ότι τα καλύτερα επιτεύγματα κάθε ανθρώπινης προσπάθειας είναι πάντα το πιο δύσκολα και γι' αυτό είναι κατορθωτά μόνο από μερικούς εκλεκτούς, οι οποίοι είναι πιο ικανοί. Όσο πιο υψηλό είναι το πρότυπο τόσο λιγότεροι το φτάνουν. Σ' αυτή την περίπτωση δεν είναι έτσι, αντίθετα με κάθε άλλη εμπειρία αυτής της ζωής, αυτό δεν είναι ανθρώπινη προσπάθεια, είναι περισσότερο το έργο του Θεού. Είναι το έργο του Θεού και η δόξα του «να πραγματοποιήσει την αθανασία και την αιώνια ζωή στα τέκνα του ανθρώπου»19. Δεν υπάρχει τίποτα παρόμοιο. Πουθενά. Ποτέ. Κανένα άλλο ίδρυμα, σχέδιο, πρόγραμμα ή σύστημα που ποτέ έχει συλληφθεί από άνθρωπο, δεν έχει πρόσβαση στην λυτρωτική και μεταμορφωτική δύναμη της εξιλέωσης του Ιησού Χριστού και την δωρεά του Αγίου Πνεύματος. Γι' αυτό, αφού η πρόσκληση του Κυρίου να Τον ακολουθήσουμε είναι ανώτερη όλων, είναι επίσης κατορθωτό από όλους, όχι επειδή είμαστε ικανοί αλλά επειδή είναι Αυτός, επειδή Αυτός μπορεί να κάνει κι εμάς ικανούς. «Πιστεύουμε ότι μέσω της Εξιλέωσης του Χριστού, μπορεί να σωθεί όλη η ανθρωπότητα --όλοι μας, ζωντανοί ή νεκροί-- με την υπακοή στους νόμους και τις διατάξεις του Ευαγγελίου»20.

Ο δρόμος του Κυρίου δεν είναι δύσκολος. Η ζωή είναι δύσκολη, όχι το ευαγγέλιο. «Υπάρχει αντίθεση σε όλα τα πράγματα»21 παντού, για όλους. Η ζωή είναι δύσκολη για όλους μας, αλλά η ζωή είναι επίσης απλή. Έχουμε μόνο δύο επιλογές22. Μπορούμε να ακολουθήσουμε τον Κύριο και να προικιστούμε με την δύναμή του και να έχουμε ειρήνη, φως, δύναμη, γνώση, αυτοπεποίθηση, καθοδήγηση, αγάπη και χαρά ή μπορούμε να πάμε σε οποιαδήποτε άλλη κατεύθυνση και να την διαβούμε μόνοι μας, χωρίς την υποστήριξή Του, χωρίς τη δύναμή Του, χωρίς την καθοδήγησή Του, με ταραχή, αμφιβολία, πόνο και απελπισία. Και ερωτώ, ποιος δρόμος είναι ευκολότερος;

Ο Κύριος είπε: «Ελάτε σε μένα όλοι όσοι κοπιάζετε και είστε φορτωμένοι, κι εγώ θα σας αναπαύσω.

»Σηκώστε επάνω σας το ζυγό μου, και μάθετε από μένα... και θα βρείτε ανάπαυση μέσα στις ψυχές σας.

»Επειδή, ο ζυγός μου είναι καλός, και το φορτίο μου ελαφρύ»23.

Η ζωή είναι δύσκολη, αλλά η ζωή είναι απλή. Μπείτε στο μονοπάτι και ποτέ μην το εγκαταλείψετε. Ποτέ μην το εγκαταλείψετε. Πρέπει να συνεχίσετε. Μην το εγκαταλείψετε και θα τα καταφέρετε.

Υπάρχει μόνον ένας δρόμος που οδηγεί στην ευτυχία και την ολοκλήρωση. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο δρόμος. Κάθε άλλος δρόμος, οποιοσδήποτε άλλος δρόμος, οπουδήποτε αλλού είναι τρέλα.

Δίδω μαρτυρία γι' αυτόν, τον Ιησού Χριστό, ότι είναι ο Υιός του ζωντανού Θεού, το ψωμί της ζωής, η αλήθεια, η ανάσταση και η ζωή, ο Σωτήρας και το φως του κόσμου. Αυτός είναι ο δρόμος, ο μόνος δρόμος.

Είθε να έχουμε τη σωστή γνώση να Τον ακολουθούμε. Στο άγιο όνομά του, δηλαδή του Ιησού Χριστού, Αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Κατά Ιωάννην 1:1, 4.
2. Δ&Δ 19:1.
3. Κατά Ιωάννην 4:14.
4. Κατά Ιωάννην 6:35.
5. Κατά Ιωάννην 8:12.
6. Κατά Ιωάννην 11:25, 26.
7. Κατά Ιωάννην 14:6.
8. Κατά Ιωάννην 6:63.
9. Βλέπε Κατά Ιωάννην 10:10.
10. Άρθρα της Πίστεως 1:1.
11. Έξοδος 20:3.
12. Κατά Ιωάννην 1:33.
13. Βλέπε Δ&Δ 132:7, 19.
14. Βλέπε Νεφί Β΄ 26:13.
15. Δ&Δ 20:77.
16. Κατά Ιωάννην 14:6.
17. Κατά Μάρκον 8:34.
18. Νεφί Γ΄ 27:27.
19. Μωυσή 1:39.
20. Άρθρα της Πίστεως 1:3.
21. Νεφί Β΄ 2:11.
22. Βλέπε Μαρόνι 7:15-17.
23. Κατά Ματθαίον 11:28-30.

«Ελάτε στη Σιών»

Πρεσβύτερος Τοντ Κριστόφερσον
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Στην οικογένεια και τον πάσσαλο μας, ας επιζητήσουμε να οικοδομήσουμε τη Σιών μέσω ενότητος, ευσεβείας και χριστιανικής αγάπης.

Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ είπε: «Η οικοδόμηση της Σιών είναι ένας σκοπός που ενδιέφερε τον λαό του Θεού κάθε εποχή. Είναι ένα θέμα επί του οποίου προφήτες, ιερείς και βασιλείς έχουν ασχοληθεί διεξοδικώς με παράξενη ευφροσύνη. Ανυπομονούσαν με περιχαρή προσδοκία την ημέρα στην οποία ζούμε και εμπνευσμένοι με ουράνιες και περιχαρείς προσδοκίες έχουν τραγουδήσει και γράψει και προφητεύσει για την ημέρα μας, αλλά απέθαναν χωρίς να την δουν. Είμαστε ο ευνοούμενος λαός που έχει επιλέξει ο Θεός, για να επιφέρει τη δόξα των Τελευταίων Ημερών» (*Teachings of the Presidents of the Church: Joseph Smith* [Πρόγραμμα μελέτης Μελχισεδικής Ιεροσύνης και Ανακουφιστικής Εταιρείας, 2007], 186).

Η Σιών είναι τόσο ένα μέρος όσο και ένας λαός. Σιών ήταν το όνομα που εδόθη στην αρχαία πόλη του Ενώχ, κατά την εποχή πριν από τον κατακλυσμό. «Και έγινε ώστε κατά τις ημέρες του, έχτισε μια πόλη που ονομάσθηκε η Πόλη της Αγιότητας, δηλαδή η Σιών» (Μωυσή 7:19). Αυτή η Σιών διήρκησε για περίπου 365 χρόνια. (Βλέπε Μωυσή 7:68). Το χρονικό από τις γραφές διατυπώνει: «Και ο Ενώχ και όλος ο λαός του βάδισαν με το Θεό, και κατοίκησε αυτός στο μέσο της Σιών. Και έγινε ώστε η Σιών δε βρισκόταν, γιατί ο Θεός τη δέχτηκε στον κόλπο του. Και από αυτό βγήκε ο λόγος, η Σιών εξαφανίστηκε» (Μωυσή 7:69). Αργότερα, η Ιερουσαλήμ και ο ναός της απεκαλούντο Σιών και οι γραφές προφητεύουν μία μελλοντική Ιερουσαλήμ, όπου θα βασιλεύσει ο Χριστός ως βασιλεύς, όταν «για διάστημα χιλίων ετών θα αναπαυθεί η γη» (Μωυσή 7:53, 64).

Ο Κύριος ονόμασε τον λαό του Ενώχ, Σιών «επειδή είχαν όλοι μια καρδιά και ένα νου, και ζούσαν με χρηστότητα. Και δεν υπήρχαν φτωχοί ανάμεσά τους» (Μωυσή 7:18). Κάπου αλλού είπε: «Τούτο είναι η Σιών -- οι καθαροί στην καρδιά» (Δ&Δ 97:21).

Η αντίθεση και ανταγωνίστρια της Σιών είναι η Βαβυλών. Η πόλη της Βαβυλώνος ήταν αρχικώς η Βαβέλ, διάσημη για το μέρος του πύργου της Βαβέλ, και αργότερα έγινε πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας των Βαβυλωνίων. Το κυρίαρχο οικοδόμημά της ήταν ο ναός του Βηλ ή Βάαλ, το είδωλο στο οποίο αναφέρονται οι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης ως «ντροπή» δεδομένων των σεξουαλικών διαστροφών που σχετίζονταν με τη λατρεία του. (Βλέπε Bible Dictionary, “Assyria and Babylonia”, 615-16, “Baal”, 617-18, “Babylon or Babel”, 618). Η κοσμικότης της, η λατρεία της στο κακό και η αιχμαλωσία του Ιούδα ακολούθησαν μετά την κατάκτηση του 587 π.Χ., όλα συνέβαλλαν στο να γίνει η Βαβυλών το σύμβολο παρηκμασμένων κοινωνιών και πνευματικής αιχμαλωσίας.

Αυτό είναι το ιστορικό πλαίσιο, όταν ο Κύριος είπε στα μέλη της Εκκλησίας Του: «Φύγετε έξω από τη Βαβυλώνα. Συναθροιστείτε έξω από τα έθνη, από τους τέσσερις ανέμους, από το ένα άκρο του ουρανού ώς το άλλο» (Δ&Δ 133:7). Κάλεσε τους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας Του να αποσταλούν στον κόσμο, προκειμένου να επιτύχουν αυτήν τη συνάθροιση, αρχίζοντας μία προσπάθεια, η οποία συνεχίζεται εν πλήρει ισχύι σήμερα. «Και ιδέστε, και να, τούτη να είναι η κραυγή τους, και η φωνή του Κυρίου προς όλους τους ανθρώπους: Πηγαίνετε στη γη της Σιών, ώστε τα όρια του λαού μου να πλατύνουν, και ώστε

οι πάσσαλοί της να στερεωθούν, και ώστε η Σιών να προχωρήσει εμπρός στις περιοχές ολόγυρα» (Δ&Δ 133:9).

Επομένως σήμερα, ο λαός του Κυρίου συναθροίζεται «έξω από τα έθνη», καθώς συναθροίζονται στα εκκλησιάσματα και τους πασσάλους της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών που είναι διεσπαρμένοι σε όλα τα έθνη. Ο Νεφί προείδε ότι αυτές οι «κυριαρχίες» θα ήταν μικρές, αλλά ότι η δύναμη του Κυρίου θα «κατέβ[αινε] επάνω στους αγίους της εκκλησίας του Αρνίου... οι οποίοι ήταν διασκορπισμένοι επάνω σε όλο το πρόσωπο της γης. Και ήταν οπλισμένοι με χρηστότητα και με τη δύναμη του Θεού με μεγάλη δόξα» (βλέπε Νεφί Α΄14:12-14). Ο Κύριος μας καλεί να είμαστε πυρσοί χρηστότητος, προκειμένου να καθοδηγούμε όσους επιζητούν την ασφάλεια και τις ευλογίες της Σιών:

«Αληθινά λέω σε όλους σας: Σηκωθείτε και λάμψτε, ώστε το φως σας να αποτελεί σημαία για τα έθνη.

»Και ώστε η συνάθροιση επάνω στη γη της Σιών και τους πασσάλους της, να είναι για άμυνα, και για καταφύγιο από τη θύελλα και από την οργή όταν θα ξεχυθεί αμιγής επάνω σε όλη τη γη» (Δ&Δ 115:5-6).

Υπό την διεύθυνσιν του Προφήτου Τζόζεφ Σμιθ, τα πρώτα μέλη της Εκκλησίας αποπειράθηκαν να εγκαθιδρύσουν το κεντρικό μέρος της Σιών στο Μισούρι, αλλά δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις, για να οικοδομήσουν την αγία πόλη. Ο Κύριος εξήγησε έναν από τους λόγους της αποτυχίας τους:

«Δεν έμαθαν να είναι υπάκουοι σε αυτά που ζήτησα από τα χέρια τους, αλλά είναι γεμάτοι από κάθε είδους κακό, και δεν παραχωρούν από τα υπάρχοντά τους στους φτωχούς και τους βασανισμένους ανάμεσά τους, όπως ταιριάζει σε αγίους. Και δεν είναι ενωμένοι σύμφωνα με την ενότητα που απαιτείται από το νόμο του σελέστιου βασιλείου» (Δ&Δ 105:3-4).

«Υπήρξαν τραχύτητες, και φιλονικίες και ζηλοφθονίες, και διαμάχες, και λάγνες και άπληστες επιθυμίες ανάμεσά τους. Γι' αυτό, με όλα αυτά μόλυναν τις κληρονομίες τους» (Δ&Δ 101:6). Αντί να κρίνουμε αυτούς τους πρώτους Αγίους τόσο σκληρά, εντούτοις, θα πρέπει να κοιτάξουμε τον ίδιο τον εαυτό μας αν τα πηγαίνουμε καλύτερα.

Η Σιών είναι η Σιών λόγω χαρακτήρος, χαρακτηριστικών και πίστεως των πολιτών της. Να θυμάσθε: «ο Κύριος ονόμασε τον λαό του Ενώχ, Σιών επειδή είχαν όλοι μια καρδιά και ένα νου, και ζούσαν με χρηστότητα. Και δεν υπήρχαν φτωχοί ανάμεσά τους» (Μωυσή 7:18). Εάν θέλουμε να εδραιώσουμε τη Σιών στα σπιτικά, τους κλάδους, τους τομείς και τους πασσάλους μας, πρέπει να φθάσουμε σε αυτό το πρότυπο. Θα είναι απαραίτητο (1) να ενωθούμε με μια καρδιά και έναν νου, (2) να γίνουμε, ατομικώς και συλλογικώς, ένας άγιος λαός, και (3) να ενδιαφερόμαστε για τους πτωχούς και τους έχοντας ανάγκη με τέτοια αποτελεσματικότητα, ώστε να εξαλείψουμε την φτώχια ανάμεσά μας. Δεν μπορούμε να περιμένουμε να γίνει η Σιών μέχρις ότου γίνουν αυτά τα πράγματα -- η Σιών θα έλθει μόνον όταν συμβούν.

Ενότης

Καθώς συλλογιζόμεθα την ενότητα που απαιτείται για να ανθίσει η Σιών, θα πρέπει να αναρωτηθούμε εάν έχουμε υπερνικήσει «τραχύτητες, φιλονικίες, ζηλοφθονίες, διαμάχες» (βλέπε Δ&Δ 101:6). Είμαστε ατομικώς και ως λαός ελεύθεροι από διαμάχες και φιλονικίες; Είμαστε ενωμένοι «σύμφωνα με την ενότητα που απαιτείται από το νόμο του σελέστιου βασιλείου»; (Δ&Δ 105:4). Η συγχώρηση αλλήλων είναι ουσιώδης σε αυτήν την ενότητα. Ο Ιησούς είπε: «Εγώ, ο Κύριος, θα συγχωρήσω όποιον εγώ συγχωρήσω, αλλά από εσάς απαιτείται να συγχωρείτε όλους τους ανθρώπους» (Δ&Δ 64:10).

Θα έχουμε μία καρδιά και έναν νουν καθώς ατομικώς θέτουμε τον Σωτήρα στο κέντρο της ζωής μας και ακολουθούμε όσους Εκείνος μας έχει παραγγείλει να μας καθοδηγούν. Μπορούμε να ενωθούμε με τον Πρόεδρο Τόμας Μόνσον σε αγάπη και ενδιαφέρον για αλλήλους. Στη Γενική Συνέλευση του περασμένου Απριλίου, ο Πρόεδρος Μόνσον ομίλησε στους αποξενωμένους από την Εκκλησία και σε όλους εμάς, όταν είπε: «Η συνείδηση του κάθε ατόμου αποτελεί προσωπικό καταφύγιο και έχει την αποφασιστικότητα να εκδιώκει το παλαιό άτομο και να προσεγγίζει επιτυχώς το αληθινό δυναμικό του. Με αυτήν την αίσθηση, κάνουμε εκ νέου αυτήν την εγκάρδια πρόσκληση: Ελάτε πίσω. Σας προσεγγίζουμε με την αγνή αγάπη του Χριστού και εκφράζουμε την επιθυμία μας να σας βοηθήσουμε και να σας καλωσορίσουμε εν πλήρει αλληλεγγύη. Σε όσους έχουν πληγωθεί στο πνεύμα ή αγωνίζονται και φοβούνται, λέγουμε: Αφήστε μας να σας ανυψώσουμε πνευματικώς και να σας εμψυχώσουμε και να καθησυχάσουμε τους φόβους σας» (Τόμας Μόνσον, "Looking Backward and Moving Forward," *Liahona*, Μάιος, 2008, 90).

Στα τέλη Ιουλίου αυτού του έτους, νέοι ανύπανδροι ενήλικοι από διάφορες χώρες στην ανατολική Ευρώπη συγκεντρώθηκαν έξω από τη Βουδαπέστη της Ουγγαρίας, για μία συνέλευση. Ανάμεσα σε αυτήν την ομάδα ήταν είκοσι νέοι άνδρες και γυναίκες από τη Μολδαβία, οι οποίοι είχαν δαπανήσει ημέρες για την απόκτηση διαβατηρίου και βίζας και πάνω από 30 ώρες ταξιδεύοντας με λεωφορείο, για να πάνε εκεί. Το πρόγραμμα της συνελεύσεως περιελάμβανε κάπου δεκαπέντε σύντομα σεμινάρια. Κάθε άτομο έπρεπε να επιλέξει τα δύο ή τρία στα οποία επιθυμούσε περισσότερο να παρευρεθεί. Αντί να εστιάσουν αποκλειστικώς στα δικά τους ενδιαφέροντα, αυτοί οι Μολδαβοί νέοι ενήλικοι κάθισαν μαζί και έκαναν σχέδια, ούτως ώστε ένας από την ομάδα τους να είναι σε κάθε τάξη και να πάρει λεπτομερείς σημειώσεις. Κατόπιν, θα έλεγαν μεταξύ τους όσα είχαν μάθει και στους νέους ενηλίκους στη Μολδαβία που δεν μπόρεσαν να παρευρεθούν. Στην απλούστερη μορφή του, αυτό αποτελεί παράδειγμα ενότητος και αγάπης μεταξύ αλλήλων που, πολλαπλασιασμένο χιλιάδες φορές με διαφορετικούς τρόπους, θα «ανορθώσει τη Σιών» (Ησαΐας 52:8).

Αγιότης

Μεγάλο μέρος του έργου που πρέπει να επιτελεσθεί για την εγκαθίδρυση της Σιών περιέχεται στις ατομικές μας προσπάθειες να γίνουμε «αγνοί στην καρδιά» (Δ&Δ 97:21). «Η Σιών δεν μπορεί να οικοδομηθεί παρά μόνο αν είναι μέσω των αρχών του νόμου του σελέστιου βασιλείου. Αλλιώς [εγώ, ο Κύριος] δεν μπορώ να την πάρω δική μου» (Δ&Δ 105:5). Ασφαλώς, ο νόμος του σελέστιου βασιλείου είναι ο ευαγγελικός νόμος και οι διαθήκες, οι οποίες περιλαμβάνουν τη συνεχή μας ενθύμηση του Σωτήρος και την έκκλησή μας για υπακοή, θυσία, αφιέρωση και πιστότητα.

Ο Σωτήρας ήταν επικριτικός με ορισμένους από τους πρώτους Αγίους για τις «λάγνες επιθυμίες» τους. Αυτοί ήταν άνθρωποι που ζούσαν σε έναν κόσμο χωρίς τηλεόραση, χωρίς ταινίες, χωρίς Διαδίκτυο, χωρίς iPod. Σε έναν κόσμο τώρα κατακλυσμένο από σεξουαλικές εικόνες και μουσική, είμαστε ελεύθεροι από λάγνες επιθυμίες και το συνακόλουθο κακό; Αντί να ωθούμε τα όρια της σεμνότητος στην ενδυμασία ή να συμμετάσχουμε στην ανηθικότητα των άλλων με το να βλέπουμε πορνογραφία, πρέπει να πεινούμε και να διψούμε για τη χρηστότητα. Για να πάμε στη Σιών, δεν αρκεί να είσθε ή εγώ να είμαι κάπως λιγότερο άνομος από τους άλλους. Πρέπει να γίνουμε όχι μόνον καλοί, αλλά άγιοι άνδρες και γυναίκες. Ενθυμούμενοι τη φράση του Πρεσβυτέρου Νιλ Μάξουελ, ας εγκαθιδρύσουμε μια για πάντα την κατοικία μας στη Σιών και ας εγκαταλείψουμε το εξοχικό μας στη Βαβυλώνα (Βλέπε Νιλ Μάξουελ, *A Wonderful Flood of Light* [1990], 47).

Να ενδιαφερόμαστε για τους φτωχούς

Σε όλη την ιστορία ο Κύριος έκρινε τις κοινωνίες και τα άτομα από το πόσο καλά ενδιαφέρονταν για τους φτωχούς. Έχει πει:

«Γιατί η γη είναι γεμάτη, και υπάρχουν αρκετά και για να περισσέψουν. Μάλιστα, εγώ ετοίμασα τα πάντα, και έχω δώσει στα τέκνα των ανθρώπων να αποφασίζουν και να ενεργούν αφ' εαυτού τους.

»Γι' αυτό, αν κανένας πάρει από την αφθονία την οποία έχω κατασκευάσει, και δεν παραχωρήσει την αναλογία του, σύμφωνα με το νόμο του ευαγγελίου μου, προς τους φτωχούς και αυτούς που έχουν ανάγκη, αυτός, μαζί με τους ανόμους, θα υψώσει τα μάτια του στην κόλαση, βρισκόμενος σε βασανιστήριο» (Δ&Δ 104:17-18, βλέπε, επίσης, 56:16-17).

Επιπροσθέτως διακηρύσσει: «Στα υλικά θέματα πρέπει να είστε ίσοι, και αυτό όχι γκρινιάζοντας, αλλιώς η αφθονία των εκδηλώσεων του Πνεύματος θα σας παρακρατηθεί» (Δ&Δ 70:14. Βλέπε, επίσης, 49:20, 78:5-7).

Ελέγχουμε τη χρήση των μέσων και των πηγών μας, αλλά δίδουμε απολογισμό στον Θεό για την επιστασία επί των επίγειων. Είναι ευάρεστο να είναι κανείς μάρτυς της γενναιοδωρίας σας, καθώς συνεισφέρετε στις προσφορές νηστείας και τα σχέδια ανθρωπιστικής βοηθείας. Με τα χρόνια, τα δεινά εκατομμυρίων έχουν ανακουφισθεί, και αναρίθμητοι άλλοι ήταν εις θέσιν να βοηθηθούν χάριν της γενναιοδωρίας των Αγίων. Εντούτοις, καθώς επιδιώκουμε τον σκοπό της Σιών, καθείς εξ ημών θα πρέπει, κατόπιν προσευχής, να συλλογισθεί εάν κάνει αυτό που θα έπρεπε να κάνει και όλα όσα θα έπρεπε να κάνει στα μάτια του Κυρίου αναφορικώς προς τους φτωχούς και τους έχοντας ανάγκη.

Ενδεχομένως διερωτηθούμε, εφόσον ζούμε πολλοί εξ ημών σε κοινωνίες που λατρεύουν τα υλικά αγαθά και την ευχαρίστηση, εάν παραμένουμε απόμακροι από τη ζηλοφθονία και τη λαγνεία να αποκτούμε ολοένα και περισσότερα από τα αγαθά αυτού του κόσμου. Ο υλισμός αποτελεί απλώς ακόμη μία εκδήλωση της ειδωλολατρίας και της υπερηφάνειας που χαρακτήριζε τη Βαβυλώνα. Ίσως μπορούμε να μάθουμε να είμαστε ικανοποιημένοι με όσα επαρκούν για τις ανάγκες μας.

Ο Απόστολος Παύλος προειδοποίησε τον Τιμόθεον για τους ανθρώπους που νομίζουν «την ευσέβεια ότι είναι ένα μέσον κέρδους» (Προς Τιμόθεον Α΄ 6:5).

Είπε: «Δεν φέραμε τίποτε στον κόσμο· είναι φανερό ότι ούτε μπορούμε να πάρουμε κάτι μαζί μας.

»Έχοντας, μάλιστα, διατροφές και σκεπάσματα, ας αρκούμαστε σ' αυτά» (Προς Τιμόθεον Α΄ 6:7-8).

Στο μεγαλύτερο μέρος του κόσμου, εισερχόμαστε σε εποχές οικονομικής αστάθειας. Ας προσέχουμε ο ένας τον άλλον με τον καλύτερο τρόπο που μπορούμε. Θυμάμαι την ιστορία μίας οικογενείας από το Βιετνάμ, η οποία έφυγε από τη Σαϊγκόν το 1975 και κατέληξε να ζει σε ένα τροχόσπιτο στο Πρόβο της Γιούτα. Ένας νέος άνδρας στην οικογένεια των προσφύγων έγινε συνάδελφος οικογενειακός διδάσκαλος του αδελφού Τζόνσον, ο οποίος ζούσε κοντά με τη μεγάλη οικογένειά του. Το αγόρι διηγήθηκε τα ακόλουθα:

Μία ημέρα, ο αδελφός Τζόνσον παρατήρησε ότι η οικογένειά μας δεν είχε τραπέζι κουζίνας. Ήλθε την επομένη με ένα παράξενο στην όψη, αλλά πολύ λειτουργικό τραπέζι, το οποίο ταίριαζε ωραία με τον τοίχο

του τροχόσπιτου κατά μήκος του νεροχύτη της κουζίνας και του πάγκου. Λέγω παράξενο στην όψη, επειδή δύο από τα πόδια του τραπεζιού ταίριαζαν με το πάνω μέρος και τα άλλα δύο δεν ταίριαζαν. Επίσης, προεξείχαν πολλοί, μικροί, ξύλινοι κύνδαλοι κατά μήκος της μίας πλευράς της εφθαρμένης επιφάνειας.

Συντόμως, χρησιμοποιούσαμε αυτό το μοναδικό τραπέζι καθημερινώς για την προετοιμασία του φαγητού και για να τρώμε γρήγορα γεύματα. Τρώγαμε ακόμη τα οικογενειακά μας γεύματα, ενώ καθόμασταν στο πάτωμα σύμφωνα με το τυπικό βιετναμικό έθιμο.

Μία βραδιά ήμουν στο μέσα μέρος της εμπρόσθιας πόρτας του αδελφού Τζόνσον, καθώς τον περίμενα πριν από ένα ραντεβού οικογενειακής διδασκαλίας. Εκεί, στην κοντινή κουζίνα --εξεπλάγην που το είδα-- υπήρχε ένα τραπέζι σχεδόν πανομοιότυπο με εκείνο που είχε δώσει στην οικογένειά μου. Η μόνη διαφορά ήταν ότι εκεί που το τραπέζι μας είχε κυνδάλους, το τραπέζι των Τζόνσον είχε οπές! Τότε συνειδητοποίησα ότι, αφού είδε την ανάγκη μας, αυτός ο συμπονετικός άνδρας είχε κόψει το τραπέζι της κουζίνας του στη μέση και είχε βάλει δύο νέα πόδια για κάθε μισό.

Ήταν προφανές ότι η οικογένεια Τζόνσον δεν μπορούσε να χωρέσει σε αυτό το μικρό τραπέζι -- πιθανώς δεν χωρούσαν με άνεση όταν το τραπέζι ήταν ολόκληρο...

Σε όλη μου τη ζωή αυτή η καλοσυνάτη πράξη ήταν δυνατή υπενθύμιση της αληθινής παροχής (Son Quang Le and Beth Ellis Le, "Two-of-a-Kind Table," *Liahona*, Ιούλιος 2004, 43).

Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ είπε: «Οφείλουμε να έχουμε σαν τον μεγαλύτερο αντικειμενικό μας σκοπό την οικοδόμηση της Σιών» (*Teachings: Joseph Smith,* 186). Στην οικογένεια και τον πάσσαλο μας, ας επιζητήσουμε να οικοδομήσουμε τη Σιών μέσω ενότητος, ευσεβείας και χριστιανικής αγάπης, προετοιμαζόμενοι για τη μεγάλη εκείνη ημέρα όπου η Σιών, η Νέα Ιερουσαλήμ θα εγερθεί. Με τα λόγια του ύμνου μας:

Ισραήλ, Ισραήλ, ο Θεός καλεί.
Σε καλεί από τη χώρα των βασάνων.
Η Βαβυλών η μεγάλη πέφτει.
Ο Θεός θα καταρρίψει όλους τους πύργους της...

Ελάτε στη Σιών, ελάτε στη Σιών.
Και εντός των τειχών της αγαλλιάσθε...

Ελάτε στη Σιών, ελάτε στη Σιών.
Διότι ο ερχομός σου Κύριε είναι σιμά.
("Israel, Israel, God Is Calling", *Ύμνοι,* αρ. 7)

Δίδω μαρτυρία για τον Ιησού Χριστό, τον Βασιλέα της Σιών, στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

Να προσεύχεστε πάντα

Πρεσβύτερος Ντέιβιντ Μπέντναρ
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Η προσευχή γίνεται πιο σημαντική καθώς συμβουλευόμαστε τον Κύριο σε όλες τις ενέργειές μας, καθώς εκφράζουμε εγκάρδια ευγνωμοσύνη και καθώς προσευχόμαστε για τους άλλους.

Το μήνυμά μου στην τελευταία γενική συνέλευση εστιάζετο στην ευαγγελική αρχή του να ζητούμε με πίστη στην προσευχή μας. Σήμερα, θέλω να συζητήσω για τρεις αρχές, οι οποίες μπορούν να βοηθήσουν τις προσευχές μας να γίνουν πιο σημαντικές, και προσεύχομαι για τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος προς εσάς και προς εμένα.

Αρχή #1. Η προσευχή γίνεται πιο σημαντική καθώς συμβουλευόμαστε τον Κύριο για όλες τις ενέργειές μας (βλέπε Άλμα 37:37).

Έχοντας δηλωθεί κατά τρόπο απλό, η προσευχή είναι η επικοινωνία προς τον Επουράνιο Πατέρα από τους υιούς και τις θυγατέρες Του επί γης. «Μόλις μάθουμε την αληθινή μας σχέση με τον Θεό (ήτοι, ο Θεός είναι ο Πατέρας μας και εμείς είμαστε τα τέκνα του), τότε αμέσως η προσευχή γίνεται φυσική και ενστικτώδης από μέρους μας» (Bible Dictionary, “Prayer,” 752). Έχουμε προσταχθεί να προσευχόμαστε πάντα προς τον Πατέρα εις το όνομα του Υιού (βλέπε Νεφί Γ΄ 18:19-20). Έχουμε λάβει την υπόσχεση ότι, εάν προσευχόμαστε ειλικρινώς για όσα είναι σωστά και καλά και σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, μπορούμε να ευλογηθούμε, προστατευθούμε και καθοδηγηθούμε (βλέπε Νεφί Γ΄ 18:20, Δ&Δ 19:38).

Η αποκάλυψη είναι η επικοινωνία από τον Θεό προς τα τέκνα Του επί γης. Καθώς ζητούμε με πίστη, μπορούμε να λάβουμε αποκάλυψη μετά την άλλη και γνώση μετά την άλλη και θα γνωρίσουμε τα μυστήρια και ό,τι ειρηνικό που φέρνει χαρά και ζωή αιώνια (βλέπε Δ&Δ 42:61). «Τα μυστήρια είναι εκείνα τα ζητήματα, τα οποία μπορούν να γίνουν γνωστά και κατανοητά με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος» (βλέπε Χάρολντ Λη, *Ye Are the Light of the World,* [1974], 211).

Οι αποκαλύψεις του Πατρός και του Υιού διαβιβάζονται μέσω του τρίτου μέλους της Θεϊκής Κεφαλής, δηλαδή του Αγίου Πνεύματος. Το Άγιο Πνεύμα είναι ο μάρτυς και αγγελιαφόρος για τον Πατέρα και τον Υιό.

Τα πρότυπα που χρησιμοποιήθηκαν από τον Θεό κατά τη δημιουργία της γης είναι διδακτικά, ούτως ώστε να μας βοηθήσουν να καταλάβουμε πώς να καταστήσουμε σημαντική την προσευχή μας. Στο τρίτο κεφάλαιο από το βιβλίο του Μωυσή, μαθαίνουμε ότι τα πάντα δημιουργήθηκαν πνευματικώς προτού υπάρξουν φυσικώς επί της γης.

«Και τώρα, ιδές, σου λέω, ότι αυτή είναι η γένεση του ουρανού και της γης, όταν δημιουργήθηκαν, κατά την ημέρα που εγώ, ο Κύριος ο Θεός, έκαμα τον ουρανό και τη γη,

»Και κάθε φυτό του αγρού πριν να υπάρξει στη γη, και κάθε χόρτο του αγρού πριν βλαστήσει. Γιατί εγώ, ο Κύριος ο Θεός, δημιούργησα τα πάντα, για τα οποία μίλησα, πνευματικώς, προτού να υπάρξουν φυσικά επάνω στο πρόσωπο της γης» (Μωυσή 3:4-5).

Μαθαίνουμε από αυτά τα εδάφια ότι η πνευματική δημιουργία προηγήθηκε της φυσικής δημιουργίας. Κατά τρόπο παρόμοιο, η σημαντική πρωινή προσευχή αποτελεί σημαντικό στοιχείο στην πνευματική δημιουργία κάθε ημέρας -- και προηγείται της φυσικής δημιουργίας ή της πραγματικής ενασχολήσεώς μας με τις εργασίες της ημέρας. Όπως ακριβώς η φυσική δημιουργία ήταν συνδεδεμένη και αποτελεί συνέχεια της πνευματικής δημιουργίας, έτσι και η σημαντική πρωινή και βραδινή προσευχή είναι συνδεδεμένες και αποτελούν συνέχεια η μία της άλλης.

Σκεφθείτε αυτό το παράδειγμα. Ενδεχομένως υπάρχουν πράγματα στον χαρακτήρα μας, στη συμπεριφορά μας ή αναφορικώς προς την πνευματική μας ανάπτυξη, για τα οποία χρειάζεται να συμβουλευθούμε τον Επουράνιο Πατέρα στην πρωινή μας προσευχή. Αφού εκφράσουμε τις κατάλληλες ευχαριστίες για τις ληφθείσες ευλογίες, παρακαλούμε για κατανόηση, καθοδήγηση και βοήθεια να κάνουμε τα πράγματα που δεν μπορούμε να κάνουμε με τη δική μας δύναμη, μόνοι μας. Παραδείγματος χάριν, καθώς προσευχόμαστε, ενδεχομένως:

• Σκεπτόμαστε τις περιστάσεις εκείνες, όπου μιλήσαμε άγρια ή απρεπώς σε εκείνους που αγαπούμε περισσότερο.

• Αναγνωρίζουμε ότι γνωρίζουμε καλύτερα από αυτό, αλλά δεν ενεργούμε πάντοτε σύμφωνα με όσα γνωρίζουμε.

• Νοιώθουμε τύψεις για τις αδυναμίες μας και γιατί δεν απωθήσαμε τον φυσικό άνθρωπο με περισσότερη θέρμη.

• Αποφασίζουμε να ακολουθήσουμε το πρότυπο του Σωτήρος για τη ζωή μας πιο ολοκληρωμένα.

• Παρακαλούμε για μεγαλύτερη δύναμη, ούτως ώστε να κάνουμε καλύτερα και να γίνουμε καλύτεροι.

Μία τέτοια προσευχή αποτελεί το τμήμα-κλειδί της πνευματικής προετοιμασίας για την ημέρα μας.

Κατά τη διάρκεια της ημέρας, τηρούμε μία προσευχή στην καρδιά μας για συνεχή βοήθεια και καθοδήγηση -- δηλαδή όπως προέτεινε ο Άλμα: «Όλες σου οι σκέψεις ας κατευθύνονται προς τον Κύριο» (Άλμα 37:36).

Παρατηρούμε κατά τη διάρκεια αυτής της συγκεκριμένης ημέρας ότι υπάρχουν περιστάσεις όπου κανονικά έχουμε την τάση να μιλήσουμε άγρια και δεν το κάνουμε ή είμαστε επιρρεπείς στο θυμό, αλλά δεν είμαστε. Διακρίνουμε την ουράνια βοήθεια και δύναμη και ταπεινώς αναγνωρίζουμε τις απαντήσεις στην προσευχή μας. Ακόμη και σε εκείνη τη στιγμή της αναγνωρίσεως, προσφέρουμε μία σιωπηλή προσευχή ευγνωμοσύνης.

Στο τέλος της ημέρας μας, γονατίζουμε πάλι και δίδουμε αναφορά στον Πατέρα μας. Επανεξετάζουμε τα γεγονότα της ημέρας και εκφράζουμε εγκάρδιες ευχαριστίες για τις ευλογίες και τη βοήθεια που λάβαμε. Μετανοούμε και, με τη δύναμη του Πνεύματος του Κυρίου, προσδιορίζουμε τρόπους με τους οποίους μπορούμε να κάνουμε καλύτερα και να γίνουμε καλύτεροι αύριο. Επομένως, η βραδινή μας προσευχή οικοδομείται επάνω στην πρωινή μας προσευχή και αποτελεί συνέχεια αυτής. Και η βραδινή μας προσευχή αποτελεί επίσης προετοιμασία για τη σημαντική πρωινή μας προσευχή.

Πρωινές και βραδινές προσευχές --και όλες οι προσευχές εντωμεταξύ-- δεν είναι άσχετα, ξεχωριστά γεγονότα· αντιθέτως είναι συνδεδεμένα μεταξύ τους κάθε ημέρα και σε όλες τις ημέρες, τις εβδομάδες, τους μήνες και ακόμη και τα χρόνια. Αυτό είναι εν μέρει πώς εκπληρώνουμε τη νουθεσία από τις γραφές να «προσε[υχόμαστε] πάντα» (Κατά Λουκάν 21:36, Νεφί Γ΄ 18:15, 18, Δ&Δ 31:12). Τέτοιες σημαντικές προσευχές συντελούν στην απόκτηση των ανώτερων ευλογιών που κρατά ο Θεός για τα πιστά τέκνα Του.

Η προσευχή γίνεται σημαντική καθώς θυμόμαστε τη σχέση μας με τη Θεότητα και ενωτιζόμεθα τη νουθεσία:

«Να επικαλείσαι τον Θεό για *όλη* την υποστήριξή σου. Μάλιστα, όλες οι ενέργειές σου ας είναι προς τον Κύριο, και οπουδήποτε κι αν πηγαίνεις ας είναι με τον Κύριο. Μάλιστα, όλες σου οι σκέψεις ας κατευθύνονται προς τον Κύριο. Μάλιστα, οι αφοσιώσεις της καρδιάς σου ας θέτονται στον Κύριο παντοτινά.

»Συμβουλεύσου τον Κύριο για *όλες* τις ενέργειές σου, και εκείνος θα σε διευθύνει για το καλό. Μάλιστα, όταν πλαγιάζεις τη νύχτα, να πλαγιάζεις προς τον Κύριο, για να σε φυλάγει στον ύπνο σου, και όταν σηκώνεσαι το πρωί, η καρδιά σου ας είναι γεμάτη ευχαριστίες προς τον Θεό. Και αν τα πράττεις όλα αυτά, θα υψωθείς κατά την τελευταία ημέρα» (Άλμα 37:36-37. Η πλάγια γραφή προστέθηκε).

Αρχή #2. Η προσευχή γίνεται πιο σημαντική καθώς εκφράζουμε εγκάρδια ευγνωμοσύνη.

Κατά τη διάρκεια της υπηρετήσεώς μας στο Πανεπιστήμιο Μπρίγκαμ Γιανγκ του Άινταχο, η αδελφή Μπένναρ κι εγώ συχνά φιλοξενούσαμε Μέλη της Γενικής Εξουσίας στο σπίτι μας. Η οικογένειά μας έμαθε ένα σημαντικό μάθημα σχετικώς με τη σημαντική προσευχή καθώς γονατίσαμε για να προσευχηθούμε ένα βράδυ με ένα μέλος από την Απαρτία των Δώδεκα.

Νωρίτερα κατά την ημέρα, η αδελφή Μπένναρ κι εγώ είχαμε πληροφορηθεί σχετικώς με τον απρόσμενο θάνατο ενός αγαπητού φίλου και η άμεσος επιθυμία μας ήταν να προσευχηθούμε για τη σύζυγο και τα παιδιά που έμειναν πίσω. Καθώς προσκάλεσα τη σύζυγό μου να προσφέρει την προσευχή, το μέλος των Δώδεκα, μη γνωρίζοντας την τραγωδία, υπέδειξε ευγενώς ότι στην προσευχή η αδελφή Μπένναρ έπρεπε να εκφράσει μόνον εκτίμηση για τις ληφθείσες ευλογίες και να μην ζητήσει τίποτε. Η συμβουλή του ήταν παρόμοια με τη διδασκαλία του Άλμα προς τα μέλη της αρχαίας Εκκλησίας «να προσεύχ[ονται] ακατάπαυστα, και να δοξολογ[ούν] για τα πάντα» (Μωσία 26:39). Δεδομένης της απροσδόκητης τραγωδίας, η έκκληση για ευλογίες προς τους φίλους μας αρχικώς μας φαινόταν πιο επιτακτική ανάγκη από την έκφραση ευχαριστιών.

Η αδελφή Μπένναρ απήντησε με πίστη στην καθοδήγηση που έλαβε. Ευχαρίστησε τον Επουράνιο Πατέρα για τις σημαντικές και αξιομνημόνευτες εμπειρίες με αυτόν τον αγαπητό φίλο. Διεβίβασε ειλικρινή ευγνωμοσύνη για το Άγιο Πνεύμα ως Παράκλητο και για τις δωρεές του Πνεύματος, οι οποίες μας δίδουν τη δυνατότητα να αντιμετωπίζουμε τις αντιξοότητες και να υπηρετούμε τους άλλους. Κάτι πιο σημαντικό, εξέφρασε εκτίμηση για το σχέδιο σωτηρίας, για την εξιλεωτική θυσία του Ιησού Χριστού, για την Ανάστασή Του και για τις διατάξεις και διαθήκες του αποκατεστημένου ευαγγελίου, οι οποίες καθιστούν δυνατόν στις οικογένειες να είναι μαζί για πάντα.

Η οικογένειά μας έμαθε από αυτήν την εμπειρία ένα μεγάλο μάθημα σχετικώς με τη δύναμη της ευχαριστίας σε μία σημαντική προσευχή. Χάριν και μέσω εκείνης της προσευχής, η οικογένειά μας ευλογήθηκε με έμπνευση ως προς κάποια ζητήματα που βασάνιζαν το νου μας και ανάδευαν την καρδιά

μας. Μάθαμε ότι η ευγνωμοσύνη μας για το σχέδιο ευδαιμονίας και για την αποστολή του Σωτήρος για τη σωτηρία μας, παρείχαν τη διαβεβαίωση που χρειαζόμασταν και ενδυνάμωσαν την πεποίθησή μας ότι όλα θα πήγαιναν καλά με τους αγαπητούς μας φίλους. Λάβαμε, επίσης, εσώτερη γνώση σχετικώς με αυτά για τα οποία θα έπρεπε να προσευχόμαστε και να ζητούμε καταλλήλως με πίστη.

Οι πιο σημαντικές και πνευματικές προσευχές που έχω βιώσει περιείχαν πολλές εκφράσεις ευχαριστιών και λίγες, αν όχι καθόλου, παρακλήσεις. Καθώς είμαι ευλογημένος τώρα που προσεύχομαι με αποστόλους και προφήτες, ευρίσκω ανάμεσα σε αυτούς τους σύγχρονους ηγέτες της Εκκλησίας του Σωτήρος τα ίδια χαρακτηριστικά που περιγράφει ο αρχηγός Μορόνι στο Βιβλίο του Μόρμον: αυτοί είναι άνδρες που η καρδιά τους φούσκωνε με ευγνωμοσύνη προς τον Θεό για τα τόσα προνόμια και τις τόσες ευλογίες που χάρισε στον λαό Του (βλέπε Άλμα 48:12). Επίσης, δεν χρησιμοποιούν πολυλογίες, γιατί τους είχε δοθεί το τι να προσευχηθούν, και ήταν πλήρεις με επιθυμία (βλέπε Νεφί Γ΄ 19:24). Οι προσευχές των προφητών είναι σαν εκείνες των παιδιών σε απλότητα και δυνατές χάριν της ειλικρίνειάς τους.

Καθώς προσπαθούμε να καταστήσουμε την προσευχή μας πιο σημαντική, θα πρέπει να θυμόμαστε ότι «σε τίποτε δεν πρέπει ο άνθρωπος να προσβάλλει τον Θεό, δηλαδή εναντίον κανενός δεν εξάπτεται η οργή του, παρά μόνον εναντίον εκείνων που δεν ομολογούν το χέρι του στα πάντα, και δεν υπακούν τις εντολές τους» (Δ&Δ 59:21). Επιτρέψατέ μου να υποδείξω ότι ανά περιόδους εσείς κι εγώ προσφέρουμε μία προσευχή στην οποία απλώς δίδουμε ευχαριστίες και εκφράζουμε ευγνωμοσύνη. Να μην ζητήσουμε τίποτε· απλώς ας αφήσουμε την ψυχή μας να αγαλλιεί και να διαβιβάσουμε την εκτίμησή μας με όλη την ενέργεια της καρδιάς μας.

Αρχή #3. Η προσευχή γίνεται πιο σημαντική καθώς προσευχόμαστε για τους άλλους με αληθινή πρόθεση και ειλικρινή καρδιά.

Η ικεσία προς τον Επουράνιο Πατέρα για τις ευλογίες που επιθυμούμε στην προσωπική μας ζωή είναι καλή και πρέπουσα. Εντούτοις, το να προσευχόμαστε ενθέρμως για τους άλλους, τόσο για όσους αγαπούμε και όσο για όσους μας κατατρέχουν, αποτελεί επίσης σημαντικό στοιχείο μίας σημαντικής προσευχής. Όπως ακριβώς το να εκφράζουμε ευγνωμοσύνη πιο συχνά στην προσευχή μας αυξάνει την ικανότητα για αποκάλυψη, έτσι και η προσευχή για τους άλλους με όλη την ενέργεια της ψυχής μας, αυξάνει την ικανότητά μας να ακούμε και να ενωτιζόμεθα τη φωνή του Κυρίου.

Μαθαίνουμε ένα ζωτικής σημασίας μάθημα από το παράδειγμα του Λεχί στο Βιβλίο του Μόρμον. Ο Λεχί απήντησε με πίστη στην προφητική καθοδήγηση και τις προειδοποιήσεις σχετικώς με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Κατόπιν προσευχήθηκε στον Κύριο «με όλη του την καρδιά, *για λογαριασμό του λαού του»* (Νεφί Α΄ 1:5. Η πλάγια γραφή προστέθηκε). Εις απάντησιν αυτής της ενθέρμου προσευχής, ο Λεχί ευλογήθηκε με ένα ένδοξο όραμα του Θεού και του Υιού Του για την επικείμενη καταστροφή της Ιερουσαλήμ (βλέπε Νεφί Α΄ 1:6-9, 13, 18). Συνεπώς, ο Λεχί αγαλλίασε και η καρδιά του γέμισε ολόκληρη, χάριν όσων του έδειξε ο Κύριος (βλέπε Νεφί Α΄ 1:15). Παρακαλώ, προσέξατε ότι το όραμα ήλθε εις απάντησιν μίας προσευχής για τους άλλους και όχι ως αποτέλεσμα μίας παρακλήσεως για προσωπική πνευματική ανύψωση ή καθοδήγηση.

Ο Σωτήρας αποτελεί το τέλειο παράδειγμα που προσευχόταν για τους άλλους με αληθινή πρόθεση. Στη μεγάλη διαμεσολαβητική Του προσευχή που ελέχθη κατά τη νύκτα προ της σταυρώσεώς Του, ο Ιησούς προσευχήθηκε για τους Αποστόλους Του και όλους τους Αγίους.

«Εγώ γι' αυτούς παρακαλώ· δεν παρακαλώ για τον κόσμο, αλλά για εκείνους τους οποίους μου έδωσες, επειδή δικοί σου είναι.

»Και δεν παρακαλώ μονάχα γι' αυτούς, αλλά και για εκείνους που θα πιστέψουν σε μένα διαμέσου του λόγου τους·

»...για να είναι η αγάπη, με την οποία με αγάπησες, μέσα τους, κι εγώ μέσα σ' αυτούς» (Κατά Ιωάννην 17:9, 20, 26).

Κατά τη διάρκεια της διακονίας του Σωτήρος στην αμερικανική ήπειρο, δίδαξε τον λαό να συλλογίζεται τις διδασκαλίες Του και να προσεύχεται για κατανόηση. Θεράπευσε τους ασθενείς, και προσευχήθηκε για τους ανθρώπους που χρησιμοποιούν γλώσσα που δεν μπορεί να γραφεί (βλέπε Νεφί Γ΄ 17:1-16). Ο αντίκτυπος της προσευχής Του ήταν βαθύς: «κανένας δεν μπορεί να συλλάβει την τόση αγαλλίαση που γέμισε την ψυχή μας κατά τη στιγμή που τον ακούγαμε να προσεύχεται για μας προς τον Πατέρα» (Νεφί Γ΄ 17:17). Φαντασθείτε πώς θα ήταν να ακούγαμε τον Σωτήρα του κόσμου να προσεύχεται για μας.

Αισθάνονται οι σύζυγοί μας, τα παιδιά και τα άλλα μέλη της οικογενείας μας ομοίως τη δύναμη των προσευχών μας που προσφέρονται προς τον Πατέρα για τις συγκεκριμένες ανάγκες και επιθυμίες τους; Μας ακούν αυτοί που υπηρετούμε να προσευχόμαστε για αυτούς με πίστη και ειλικρίνεια; Εάν όσοι αγαπούμε και υπηρετούμε δεν έχουν ακούσει και αισθανθεί την επιρροή των ενθέρμων προσευχών μας για λογαριασμό τους, τότε τώρα είναι ο καιρός να μετανοήσουμε. Καθώς μιμούμεθα το παράδειγμα του Σωτήρος, οι προσευχές μας αληθώς θα γίνουν πιο σημαντικές.

Έχουμε προσταχθεί να «προσε[υχόμαστε] πάντα» (Νεφί Β΄ 32:9, Δ&Δ 10:5, 90:24) -- «φωναχτά και μέσα στην καρδιά [μας]... εμπρός στον κόσμο όπως και στα κρυφά, δημόσια όπως και ιδιαίτερα» (Δ&Δ 19:28). Καταθέτω μαρτυρία ότι η προσευχή γίνεται πιο σημαντική καθώς συμβουλευόμαστε τον Κύριο για όλες τις ενέργειές μας, καθώς εκφράζουμε εγκάρδια ευγνωμοσύνη και καθώς προσευχόμαστε για τους άλλους με αληθινή πρόθεση και ειλικρινή καρδιά.

Καταθέτω μαρτυρία ότι ο Επουράνιος Πατέρας ζει και ότι ακούει και απαντά σε κάθε ένθερμη προσευχή. Ο Ιησούς είναι ο Χριστός, Σωτήρας και ο Μεσίτης μας. Η αποκάλυψη είναι αληθινή. Η πληρότης του ευαγγελίου έχει αποκατασταθεί επί γης, σε αυτήν τη θεϊκή νομή. Δίδω μαρτυρία για αυτό, στο ιερό όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

Να τιμάτε την Ιεροσύνη και να την χρησιμοποιείτε καλά

Πρεσβύτερος Ρίτσαρντ Σκοτ
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Το τέλειο υπόδειγμα χρήσης της άγιας ιεροσύνης είναι ο Σωτήρας μας Ιησούς Χριστός. Διακόνησε με αγάπη, συμπόνια και χριστιανική αγάπη.

Αγαπητοί αδελφοί μου, συγκεντρωθήκαμε σε όλο τον κόσμο στη θαυμαστή αδελφότητα της άγιας ιεροσύνης του Θεού. Πόσο ευλογημένοι είμαστε που βρισκόμαστε ανάμεσα στους λιγοστούς άνδρες επάνω στη γη, που μας εμπιστεύονται ως εξουσιοδοτημένους να ενεργούμε στο όνομα του Σωτήρα για να ευλογούμε άλλους μέσω της ενάρετης χρήσης της ιεροσύνης Του.

Αναρωτιέμαι, αδελφοί, πόσοι από εμάς συλλογίζονται σοβαρά την ανεκτίμητη αξία να φέρουμε την Ααρωνική και τη Μελχισεδική Ιεροσύνη. Όταν σκεφτόμαστε πόσοι λίγοι άνδρες που έχουν ζήσει στη γη έχουν λάβει την ιεροσύνη και πώς ο Ιησούς Χριστός έχει εξουσιοδοτήσει αυτά τα άτομα να ενεργούν στο όνομά Του, θα πρέπει να αισθανόμαστε βαθιά ταπεινοί και υπέρμετρα ευγνώμονες για την ιεροσύνη που φέρουμε.

Η ιεροσύνη είναι η εξουσία να ενεργούμε στο όνομα του Θεού. Αυτή η εξουσία είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση του έργου Του επί της γης. Η ιεροσύνη την οποία φέρουμε είναι ένα μεταβιβασμένο τμήμα της αιώνιας εξουσίας του Θεού. Καθώς είμαστε ειλικρινείς και πιστοί, η χειροτόνησή μας στην ιεροσύνη θα είναι παντοτινή.

Παρ' όλα αυτά, η απονομή και μόνο της εξουσίας, δεν απονέμει αφ' εαυτής τη δύναμη της θέσης. Ο βαθμός στον οποίο μπορούμε να ασκήσουμε τη δύναμη της ιεροσύνης εξαρτάται από την προσωπική αξία μας, την πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό και την υπακοή στις εντολές Του. Όταν μας στηρίζει ένα σίγουρο θεμέλιο γνώσης του ευαγγελίου, η ικανότητά μας να χρησιμοποιούμε άξια την ιεροσύνη, εμπλουτίζεται άφθονα.

Το τέλειο υπόδειγμα χρήσης της άγιας ιεροσύνης είναι ο Σωτήρας μας Ιησούς Χριστός. Διακόνησε με αγάπη, συμπόνια και χριστιανική αγάπη. Η ζωή Του ήταν ένα απαράμιλλο παράδειγμα ταπεινότητας και δύναμης. Οι μεγαλύτερες ευλογίες από τη χρήση της ιεροσύνης ρέουν από την ταπεινή υπηρεσία προς τους άλλους, χωρίς ιδιοτέλεια. Ακολουθώντας το παράδειγμά Του, ως ένας πιστός, υπάκουος φέρων την ιεροσύνη, μπορούμε να έχουμε πρόσβαση σε μεγάλη δύναμη. Όταν απαιτείται, μπορούμε να ασκήσουμε τη δύναμη της ίασης, της ευλογίας, της παρηγοριάς και της συμβουλής, καθώς ακολουθούμε πιστά τις ήρεμες παροτρύνσεις του Πνεύματος.

Για μερικά λεπτά, σας ζητώ να σκεφθείτε ότι εσείς κι εγώ βρισκόμαστε μόνοι σε ένα ήρεμο μέρος, όπου η ατμόσφαιρα επιτρέπει καθοδήγηση από το Άγιο Πνεύμα. Μερικοί από εσάς έχουν περιοδικές συνεντεύξεις προσωπικής αξίας, ενώ άλλοι έχουν κλήσεις όπου αυτό σπάνια συμβαίνει. Θέλετε να σκεφθείτε ότι στα επόμενα λίγα λεπτά εσείς κι εγώ θα έχουμε μια προσωπική συνέντευξη ιεροσύνης;

Καθώς μοιραζόμαστε αυτές τις στιγμές, σας ζητώ να σκεφθείτε την προσωπική αξία σας, για να χρησιμοποιήσετε την ιερή εξουσία που φέρετε. Θα σας ζητήσω, επίσης, να σκεφθείτε με πόση συνέπεια χρησιμοποιείτε την ιεροσύνη σας για να ευλογήσετε τους άλλους. Πρόθεσή μου δεν είναι να επικρίνω, αλλά να βοηθήσω να αυξηθούν τα οφέλη που ρέουν από τη χρήση σας της ιεροσύνης.

Οι ιδιωτικές, προσωπικές σκέψεις σας βοηθούν να έρθει η καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος ή θα ωφελούσε αν γίνονταν καθαρότερες; Τρέφετε το νου σας με εξυψωτικό υλικό ή έχετε υποκύψει στο δέλεαρ της πορνογραφικής λογοτεχνίας ή των ιστοχώρων; Αποφεύγετε με ευσυνειδησία τη χρήση διεγερτικών και ουσιών που αντιμάχονται το σκοπό του Λόγου Σοφίας ή έχετε κάνει κάποιες εξαιρέσεις που εσείς προσωπικά τις έχετε αιτιολογήσει ως λογικές; Είστε ιδιαίτερα προσεκτικοί ώστε να ελέγχετε τι περνά από το νου σας μέσα από τα μάτια και τα αφτιά σας, ώστε να διασφαλίζετε ότι είναι ωφέλιμο και εξυψωτικό;

Εάν είστε διαζευγμένοι, παρέχετε τα απαραίτητα για την πραγματική οικονομική ανάγκη των παιδιών, των οποίων είσθε πατέρας, κι όχι απλώς την κατώτατη απαίτηση σύμφωνα με τον νόμο;

Εάν είστε παντρεμένοι, είστε πιστοί στη σύζυγό σας με το νου, αλλά και σωματικά; Είστε πιστοί στις διαθήκες του γάμου σας, ώστε να μην ανοίγετε ποτέ μια συζήτηση με κάποια άλλη γυναίκα, που δε θα θέλατε να ακούσει η σύζυγός σας; Είστε καλοσυνάτοι και στηρίζετε τη σύζυγο και τα παιδιά σας; Βοηθάτε τη σύζυγό σας, κάνοντας μερικές από τις δουλειές του σπιτιού; Διευθύνετε οικογενειακές δραστηριότητες, όπως μελέτη των γραφών, οικογενειακή προσευχή, οικογενειακή βραδιά ή μήπως η σύζυγός σας γεμίζει το κενό που η έλλειψη προσοχής σας αφήνει στο σπιτικό; Της λέτε ότι την αγαπάτε;

Αν κάποιος από εσάς αισθάνεται άβολα με όποια από τις απαντήσεις που δώσατε νοερά στις ερωτήσεις που έκανα, αναλάβετε τώρα να διορθώσετε τα πράγματα. Εάν υπάρχουν ζητήματα προσωπικής αξίας, με όλη τη στοργή της καρδιάς μου σας παροτρύνω να μιλήσετε τώρα στον επίσκοπό σας ή σε ένα μέλος της προεδρίας πασσάλου σας. Χρειάζεστε βοήθεια. Τα θέματα αυτά που σας βασανίζουν, δε θεραπεύονται μόνα τους. Αν δεν προσέξετε, πιθανότατα θα χειροτερέψουν. Μπορεί να είναι δύσκολο να μιλήσετε στον ηγέτη σας ιεροσύνης, όμως σας ενθαρρύνω να το κάνετε τώρα για το δικό σας καλό και προς όφελος εκείνων που σας αγαπούν.

Αδελφοί, σας μιλώ τώρα για το πώς θα πρέπει να χρησιμοποιείται η ιεροσύνη, ώστε να ευλογεί τη ζωή των άλλων, ειδικά των θυγατέρων του Πατέρα στους Ουρανούς.

Η διακήρυξη για την οικογένεια δηλώνει ότι ο σύζυγος και η σύζυγος πρέπει να είναι ίσοι ως σύντροφοι. Είμαι βέβαιος ότι η κάθε σύζυγος στην Εκκλησία θα δει με ευχαρίστηση αυτή την ευκαιρία και θα την στηρίξει. Εάν θα συμβεί ή όχι, εξαρτάται από τον σύζυγο. Πολλοί σύζυγοι είναι ίσοι σύντροφοι με τις συζύγους τους προς όφελος και των δύο καθώς και για την ευλογία των παιδιών τους. Ωστόσο, πολλοί δεν το πράττουν. Παροτρύνω κάθε άνδρα που είναι απρόθυμος να αναπτύξει μία σχέση ίσης συντροφικότητας με τη σύζυγό του, να υπακούσει την εμπνευσμένη από τον Κύριο εντολή και να το πράξει. Η σχέση της ίσης συντροφικότητας προσφέρει το μεγαλύτερο όφελός της όταν τόσο ο σύζυγος, όσο και η σύζυγος επιζητούν το θέλημα του Κυρίου στη λήψη σημαντικών αποφάσεων για τον εαυτό τους και την οικογένειά τους.

Να είστε ευαίσθητοι στις παροτρύνσεις του Πνεύματος, όταν χρησιμοποιείτε αυτό το υπέρτατο προνόμιο να ενεργείτε στο όνομα του Κυρίου μέσω της ιεροσύνης σας. Μάθετε καλύτερα πώς μπορείτε να χρησιμοποιείτε αποτελεσματικότερα τη δύναμη της ιεροσύνης στη ζωή εκείνων που αγαπάτε και υπηρετείτε. Σκέφτομαι κυρίως άτομα όπως μια χήρα που έχει ανάγκη, η οποία πιθανότατα θα ωφελείτο

από εσάς, ως έναν γεμάτο κατανόηση και συμπόνια φέροντα την ιεροσύνη. Πολλά τέτοια άτομα δε θα ζητήσουν ποτέ βοήθεια. Να γνωρίζετε το είδος των δυσκολιών στις οποίες θα μπορούσατε να την βοηθήσετε στο σπιτικό της, όπως: ανακούφιση από ανησυχίες, μέσω μιας εμπνευσμένης ευλογίας ιεροσύνης ή την ανάγκη μικρών επισκευών.

Ως επίσκοπος, μπορείτε να μάθετε μέσω των ευαίσθητων, προσεκτικών αδελφών της Ανακουφιστικής Εταιρείας για τις ανάγκες των γυναικών στον τομέα σας, οι οποίες δεν είναι ευλογημένες με ιεροσύνη στο σπίτι. Μέσω των επισκεπτριών διδασκαλισσών, η Ανακουφιστική Εταιρεία μπορεί να διακρίνει ανάγκες και να σας συστήσει λύσεις. Για ζητήματα πέρα από το αντικείμενο της Ανακουφιστικής Εταιρείας, μπορείτε να απευθυνθείτε στην απαρτία των πρεσβυτέρων ή την ομάδα αρχιερέων, ώστε να προσφέρουν στήριξη ανάλογα με την ανάγκη.

Ως επίσκοπος, όταν συμβουλεύετε έναν σύζυγο και τη σύζυγό του, που αντιμετωπίζουν προβλήματα στο γάμο τους, πιστεύετε το ίδιο τις δηλώσεις της γυναίκας με του άνδρα; Ταξιδεύοντας σε όλο τον κόσμο, είδα ότι μεταχειρίζονται άδικα ορισμένες γυναίκες, πιστεύοντας ότι ένας ηγέτης ιεροσύνης πείθεται περισσότερο από ένα γιο παρά από μία κόρη του Πατέρα στους Ουρανούς. Αυτή η ανισορροπία απλώς δεν πρέπει να συμβαίνει ποτέ.

Οι ανύπαντρες αδελφές έχουν την προσοχή και την εκτίμηση που τους αξίζει, όταν παρευρίσκονται σε οικογενειακούς τομείς; Έχουν τις ευκαιρίες να υπηρετούν σε σημαντικές κλήσεις, όπου τις κάνουν να αισθάνονται καλοδεχούμενες και αναγκαίες; Λαμβάνουν την απαιτούμενη υποστήριξη της ιεροσύνης;

Ο σκοπός της εξουσίας της ιεροσύνης είναι να δίνει, να υπηρετεί, να εξυψώνει, να εμπνέει -- όχι να ασκεί άδικο έλεγχο ή εξαναγκασμό. Σε ορισμένους πολιτισμούς, η παράδοση θέλει τον άνδρα σε κυριαρχικό ρόλο, με ένα αίσθημα εξουσίας -- να ελέγχει και να ρυθμίζει όλες τις υποθέσεις της οικογένειας. Αυτός δεν είναι ο τρόπος του Κυρίου. Σε ορισμένες περιοχές η σύζυγος είναι σχεδόν στην κατοχή του συζύγου της, σαν να ήταν άλλο ένα από τα αποκτήματά του. Είναι μια σκληρή, μη παραγωγική, λανθασμένη άποψη για το γάμο, που ενθαρρύνεται από τον Εωσφόρο, την οποία πρέπει να απορρίψει κάθε φέρων την ιεροσύνη. Θεμελιώνεται στον εσφαλμένο συλλογισμό ότι ένας άνδρας είναι κατά κάποιο τρόπο ανώτερος από μια γυναίκα. Τίποτα δεν μπορεί να απέχει περισσότερο από την αλήθεια. Οι γραφές επιβεβαιώνουν ότι ο Πατέρας στους Ουρανούς φύλαξε το σπουδαιότερο, το πλέον εξαιρετικό, υπέρτατο δημιούργημά Του, τη γυναίκα, για το τέλος της δημιουργίας. Μόνο όταν ολοκληρώθηκαν όλα τα άλλα, πλάστηκε η γυναίκα. Μόνον τότε δηλώθηκε το έργο ως ολοκληρωμένο και καλό.

Για τις συζύγους μας, τις γιαγιάδες, τις αδελφές και άλλες σημαντικές γυναίκες στη ζωή μας, ο Πρόεδρος Χίνκλι διακήρυξε: «Από όλα τα δημιουργήματα του Παντοδύναμου, κανένα δεν είναι ωραιότερο, κανένα δεν προσφέρει περισσότερη έμπνευση, από μία αγαπημένη κόρη του Θεού που προχωρά ενάρετα και με κατανόηση γιατί θα πρέπει να το κάνει αυτό, η οποία τιμά και σέβεται το σώμα της ως ιερό και θεϊκό, η οποία καλλιεργεί το νου της και αδιάκοπα διευρύνει τον ορίζοντα της κατανόησής της, η οποία γαλουχεί το πνεύμα της με παντοτινή αλήθεια»1.

Με ουράνιο σχεδιασμό, μια γυναίκα είναι θεμελιωδώς διαφορετική από έναν άνδρα σε πολλά θέματα2. Είναι συμπονετική, επιζητεί το όφελος των άλλων γύρω της. Όμως αυτό το συμπονετικό πλάσμα μπορεί να καταλήξει στην υπερβολή, για γυναίκες που θεωρούν ότι πρέπει να πραγματοποιηθούν περισσότερα από όσα πιθανόν μπορούν να κάνουν, ακόμα και με τη βοήθεια του Διδασκάλου. Κάποιες αποθαρρύνονται επειδή δε νιώθουν ότι κάνουν όλα όσα θα έπρεπε να κάνουν. Πιστεύω ότι είναι ένα συναίσθημα που βιώνουν πολλές άξιες, αποτελεσματικές, αφοσιωμένες γυναίκες της Εκκλησίας.

Γι' αυτό, ως σύζυγος ή γιος, να εκφράζετε ευγνωμοσύνη για όσα κάνει για εσάς η σύζυγος και η μητέρα σας. Να εκφράζετε συχνά την αγάπη και την ευγνωμοσύνη σας. Αυτό θα εμπλουτίσει τη ζωή, θα την κάνει πιο ευχάριστη, με περισσότερο νόημα για πολλές από τις κόρες του Πατέρα στους Ουρανούς, οι οποίες σπάνια ακούν κάποια φιλοφρόνηση και δεν τις ευχαριστούν για τα τόσα που κάνουν. Ως σύζυγος, όταν διαβλέπετε ότι η σύζυγός σας χρειάζεται ανύψωση, κρατήστε την στην αγκαλιά σας και πείτε της πόσο πολύ την αγαπάτε. Είθε ο καθένας από εμάς να είναι πάντοτε τρυφερός και επαινετικός προς τις ξεχωριστές γυναίκες που πλουτίζουν τη ζωή μας.

Συχνά, η αληθινή αξία κάποιου πράγματος δεν αναγνωρίζεται έως ότου αφαιρεθεί από εμάς. Για να το καταλάβετε, σκεφθείτε έναν άνδρα ο οποίος έχει χάσει τη χρήση της ιεροσύνης από παράβαση. Αργότερα, επεστράφη σε αυτόν ως τμήμα της αποκατάστασης των διατάξεων που έλαβε μέσω πλήρους μετάνοιας. Μετά την αποκατάσταση, στράφηκα στη σύζυγό του και είπα: «Θα ήθελες μία ευλογία;» Εκείνη ανταποκρίθηκε με ενθουσιασμό. Μετά κοίταξα το σύζυγο, τώρα ικανό να χρησιμοποιήσει την ιεροσύνη, και είπα: «Θα ήθελες να δώσεις στη σύζυγό σου μία ευλογία;» Τα λόγια δεν μπορούν να εκφράσουν τη βαθιά συγκίνηση μιας τέτοιας εμπειρίας και τους δεσμούς της αγάπης, της εμπιστοσύνης και της ευγνωμοσύνης που δημιούργησε. Δε χρειάζεται να χάσετε την ιεροσύνη σας για να την εκτιμήσετε περισσότερο.

Γνωρίζω την άφατη χαρά και ευτυχία που έρχεται από το να αγαπώ, να περιθάλπω και να σέβομαι την πολύτιμη σύζυγό μου, με όλη την καρδιά και την ψυχή μου. Είθε η χρήση της ιεροσύνης σας και η συμπεριφορά απέναντι στις σημαντικές γυναίκες της ζωής σας, να φέρει και σε εσάς την ίδια ικανοποίηση.

Ως ένας από τους δεκαπέντε Αποστόλους του Κυρίου Ιησού Χριστού επί γης, εκφράζω τα δικά μου συναισθήματα ως προς την ιεροσύνη, όπως διατυπώθηκε τέλεια σε αυτή τη δήλωση του Προέδρου Χάουαρντ Χάντερ: «Ως ειδικοί μάρτυρες του Σωτήρα μας, μας εδόθη το φοβερό καθήκον να χορηγούμε για τα της εκκλησίας και του βασιλείου Του και να διακονούμε τις κόρες και τους γιους Του, όπου κι αν βρίσκονται επάνω στη γη. Χάρη στην κλήση μας να δίνουμε μαρτυρία, να διοικούμε και να διακονούμε, απαιτείται από εμάς, ανεξαρτήτως ηλικίας, αναπηρίας και συναισθημάτων ανεπάρκειας, να πράπουμε το έργο που Εκείνος μας έχει αναθέσει να κάνουμε, έως την τελευταία πνοή της ζωής μας»3.

Ο Θεός θα μας θεωρήσει υπόλογους για το πώς συμπεριφερόμαστε στις πολύτιμες κόρες Του. Γι' αυτό, ας τους φερόμαστε όπως Εκείνος θα ήθελε να κάνουμε. Προσεύχομαι ώστε ο Κύριος να μας καθοδηγήσει, ώστε να είμαστε περισσότερο εμπνευσμένοι, ευαισθητοποιημένοι και παραγωγικοί με την ιεροσύνη που φέρουμε, ειδικά ως προς τις κόρες Του. Στο όνομα του Ιησού Χριστού, Αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Γκόρντον Χίνκλι, "Our Responsibility to Our Young Women," *Ensign*, Σεπτ. 1988, 11.
2. Βλέπε Μωυσή 4:17-19, Μωυσή 5:10-11.
3. Χάουαρντ Χάντερ, "To the Women of the Church," *Ensign*, Νοέμβρ. 1992, 96.

Στην αγκαλιά της σιγουριάς

Πρεσβύτερος Τζέι Τζένσεν
Της Προεδρίας των Εβδομήκοντα

Ερχόμενοι ταπεινώς και πλήρως μετανοημένοι στη συγκέντρωση μεταλήψεως και μεταλαβαίνοντας αξίως, μπορεί να αισθανθούμε αυτή την αγκαλιά [ασφαλείας] ξανά και ξανά.

Μιλώ αυτό το απόγευμα για την Εξιλέωση του Ιησού Χριστού και το συσχετισμό της με τη διεξαγωγή της μετάληψης από τους φέροντες την Ααρωνική Ιεροσύνη. Θα χρησιμοποιήσω μια σύντομη φράση γραφής, η οποία με βοηθά να απεικονίσω στο νου μου την ευσπλαχνία του Σωτήρα. Είναι η φράση «στην αγκαλιά της σιγουριάς» (βλέπε Άλμα 34:16).

Σίγουρος στην αγκάλη Του

Μια οικογένεια έβγαζε φωτογραφίες σε ένα σημείο με θέα στο Νορθ Ριμ του Γκραντ Κάνιον. Ακούγοντας κραυγές, έτρεξαν και είδαν ένα δίχρονο κοριτσάκι που είχε γλιστρήσει από ένα κιγκλίδωμα και κατρακυλήσει σε ένα βραχώδες σημείο, περίπου 10 μέτρα κάτω. Το μικρό προσπαθούσε να σκαρφαλώσει και να ανεβεί πάλι, όμως το μόνο που κατάφερνε ήταν να κατρακυλά πιο κάτω, μέχρι που έφτασε στο 1,5 μέτρο από ένα επικίνδυνο γκρεμό 62 μέτρων.

Ένας 19χρονος νεαρός, είδε πού βρισκόταν και όντας εκπαιδευμένος για περιστάσεις έκτακτης ανάγκης, ήξερε πώς να χειριστεί την κατάσταση. Αυτά ήταν τα λόγια του: «'Αμέσως συνειδητοποίησα την κατάσταση και ήξερα ακριβώς τι έπρεπε να κάνω. Άφησα κάτω την κάμερα και ανέβηκα το μονοπάτι μέχρι εκεί που δεν ήταν πολύ απότομο, πέρασα το κιγκλίδωμα, σκαρφάλωσα σε κάποιους βράχους και ψηλαφώντας την βρήκα'. Κρατώντας την στην αγκαλιά του επί μία ώρα, ο Γιαν περίμενε έως ότου οι ειδικές ομάδες διάσωσης ρίξουν τα σκοινιά» για να τους σώσουν ("Save Her!" *New Era*, Σεπτέμβριος 2007, 6). Η φράση «κρατώντας την στην αγκαλιά του» τράβηξε την προσοχή μου, επειδή οι γραφές μιλούν για αγκαλιά -- αγκαλιά αγάπης, αγκαλιά ευσπλαχνίας και αγκαλιά σιγουριάς (βλέπε Νεφί Β΄ 1:15, Μωσία 16:12, Άλμα 5:33, Διδαχή και Διαθήκες 6:20, 29:1).

Η φράση από τη γραφή «περιτυλίγει στην αγκαλιά της σιγουριάς» προέρχεται από το μήνυμα του Αμουλέκ στους Ζωραμίτες, σχετικά με την απεριόριστη και αιώνια Εξιλέωση. Δίδαξε ότι η θυσία του Υιού του Θεού έκανε δυνατό για τον άνθρωπο να έχει πίστη στον Χριστό για να μας οδηγήσει στη μετάνοια. «Και έτσι η ευσπλαχνία ικανοποιεί τις απαιτήσεις της δικαιοσύνης, και τους περιτυλίγει στην αγκαλιά της σιγουριάς» (Άλμα 34:9-16. Βλέπε, επίσης, εδάφια 9-15).

Διδάξτε αφηρημένες έννοιες, χρησιμοποιώντας χειροπιαστά πράγματα

Για να καταλάβουμε καλύτερα την «αγκαλιά της σιγουριάς», είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι ο Σωτήρας χρησιμοποιούσε χειροπιαστά πράγματα, όπως νομίσματα, σπόρους, φραντζόλες ψωμί, ψάρια και μέρη του σώματος για να διδάξει αρχές του ευαγγελίου.

Τα χέρια είναι κάτι χειροπιαστό και τα χρησιμοποιούμε για να εκφράσουμε τρυφερότητα και αγάπη. Όταν επιστρέφω σπίτι από το γραφείο, περιτυλίγομαι στη χειροπιαστή αγκαλιά της συζύγου μου. Έχω

γνωρίσει την εμπειρία χεριών αγάπης και σιγουριάς σε όλη τη διάρκεια της υπηρέτησής μου στη Λατινική Αμερική, από το συνηθισμένο χαιρετισμό *un abrazo*, έως ένα αγκάλιασμα.

Καθώς συλλογιζόμουν πώς θα διδάξω αποτελεσματικά την Εξιλέωση στους άλλους, η φράση «στην αγκαλιά της σιγουριάς» υπήρξε χρήσιμη. Όταν βαπτιστήκαμε και λάβαμε το Άγιο Πνεύμα με την επίθεση των χεριών, λάβαμε δύο διατάξεις που μας εισαγάγουν στην αγκαλιά της σιγουριάς. Ερχόμενοι ταπεινώς και πλήρως μετανοημένοι στη συγκέντρωση μεταλήψεως και μεταλαβαίνοντας αξίως, μπορεί να αισθανθούμε αυτή την αγκαλιά ξανά και ξανά.

Συγκρίνοντας μία συγκέντρωση μετάληψης με την εποχή μας

Η επικεφαλίδα στο Διδαχή και Διαθήκες 110, δίνει το κείμενο ενός από τους σχετικότερους στίχους σχετικά με το να απολαμβάνουμε την αγκαλιά της σιγουριάς. Την Ημέρα του Κυρίου, κατά την αφιέρωση του Ναού του Κίρτλαντ, ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ εξήγησε ότι ο ίδιος και άλλοι φέροντες την ιεροσύνη είχαν διεξαγάγει τη μετάληψη στην Εκκλησία.

Μετά από αυτή την ιερά διάταξη, ο Τζόζεφ Σμιθ και ο Όλιβερ Κάουντερι αποσύρθηκαν για να προσευχηθούν ιδιωτικώς. Μετά την προσευχή, εμφανίστηκε ο Σωτήρας σ' αυτούς τους δύο άνδρες και είπε: «Ιδέστε, σας συγχωρούνται οι αμαρτίες σας. Είστε καθαροί ενώπιόν μου. Σηκώστε λοιπόν το κεφάλι σας και αγαλλιασθείτε» (Διδαχή και Διαθήκες 110:5).

Η ακολουθία των συμβάντων στο Ναό του Κίρτλαντ το 1836, συγκρίνεται με την εποχή μας και εμάς. Κάθε φορά, κατά την Ημέρα του Κυρίου, εσείς οι νέοι φέροντες την ιεροσύνη διεξάγετε τη μετάληψη για τους Αγίους, οι οποίοι έρχονται με προσευχή στη συγκέντρωση μετάληψης, πεινώντες για πνευματικη ίαση, ελπίζοντας να ακούσουν στο νου και την καρδιά τους αυτά τα λόγια: «Ιδέστε, σας συγχωρούνται οι αμαρτίες σας. Είστε καθαροί ενώπιόν μου. Σηκώστε λοιπόν το κεφάλι σας και αγαλλιασθείτε» (Δ&Δ 110:5).

Ο Πρεσβύτερος Ντάλιν Όουκς έδωσε μαρτυρία ότι υπάρχει ένας πνευματικός καθαρισμός ή ίαση, συσχετιζόμενη με τη μετάληψη. «Η μετάληψη του δείπνου του Κυρίου είναι μία ανανέωση των διαθηκών και ευλογιών του βαπτίσματος. Έχουμε προσταχθεί να μετανοούμε για τις αμαρτίες μας και να ερχόμαστε στον Κύριο με καρδιά συντριμμένη και πνεύμα μεταμελημένο και να μεταλαβαίνουμε. Λαμβάνοντας τον άρτο, καταθέτουμε μαρτυρία ότι είμαστε πρόθυμοι να πάρουμε επάνω μας το όνομα του Ιησού Χριστού, να Τον θυμόμαστε πάντοτε και να τηρούμε τις εντολές Του. Όταν συμμορφωνόμαστε με αυτή τη διαθήκη, ο Κύριος ανανεώνει το αποτέλεσμα καθαρισμού του βαπτίσματός μας. Καθαριζόμεθα και μπορούμε πάντοτε να έχουμε το πνεύμα Του μαζί μας» ("Special Witnesses of Christ," *Liahona*, Απρ. 2001, 14).

Επιπτώσεις για τους φέροντες την Ααρωνική Ιεροσύνη

Για να βοηθήσετε τα μέλη να λάβουν πληρέστερα αυτόν το καθαρισμό ή την αγκαλιά της σιγουριάς, εκείνοι οι οποίοι φέρουν κλειδιά για να εξουσιοδοτούν και εκείνοι οι οποίοι διεξάγουν τη μετάληψη, πρέπει να βεβαιώνονται ότι ακολουθούνται οι γενικές οδηγίες στα εγχειρίδια της Εκκλησίας, σχετικά με την προετοιμασία και προσφορά της μετάληψης. Κάθε φέρων την ιεροσύνη πρέπει να θυμάται ότι ενεργεί εκ μέρους του Κυρίου και να είναι ευλαβικός και εξυψωμένος. Γενικά μιλώντας, οι νέοι μας είναι υποδειγματικοί. Παρ' όλα αυτά, στη διεξαγωγή της μετάληψης, βλέπουμε κατά καιρούς μία ενοχλητική αλλαγή προς μια πολύ μεγάλη ανεπισημότητα και προχειρότητα στην ένδυση και την εμφάνιση.

Νέοι άνδρες, προτού μεταβείτε στην εκκλησία, σταθείτε σας παρακαλώ μπροστά από έναν καθρέφτη για μια ακόμα φορά να αναρωτηθείτε αν η εμφάνισή σας είναι από πάσης απόψεως εντάξει. Ακόμα καλύτερα, ζητήστε από κάποιον που αγαπάτε, όπως ένα γονιό, να σας κοιτάξει και αν λείπει κάτι, μη δυσανασχετείτε με τη συμβουλή τους.

Οι αληθινοί υπηρέτες του Ιησού Χριστού είναι καθωσπρέπει ντυμένοι και περιποιημένοι, αντικαθρεφτίζοντας πάντοτε τα πρότυπα Εκείνου και όχι την εγκόσμια τάση της προχειρότητας. Έχοντας φροντίσει προσεκτικά κάθε λεπτομέρεια, διασφαλίζεται ότι θα είναι παρόν το Πνεύμα του Κυρίου. Το ένδυμα ή η εμφάνιση εκείνων που διεξάγουν τη μετάληψη, δε θα πρέπει να τραβά την προσοχή εκείνων οι οποίοι ειλικρινά επιζητούν τις ευλογίες της απέραντης Εξιλέωσης.

Ένα θέμα που βρίσκουμε στα μηνύματα του Προέδρου Μόνσον προς τους φέροντες την ιεροσύνη, είναι ότι αποτελεί προνόμιο να φέρουμε την ιεροσύνη. «Είναι μία υπόσχεση να υπηρετούμε, ένα προνόμιο να εξυψώνουμε και μία ευκαιρία να ευλογούμε τη ζωή των άλλων» ("Our Sacred Priesthood Trust," *Liahona*, Μάιος 2006, 57). Καταθέτω μαρτυρία ότι αυτό ισχύει για τη διεξαγωγή της μεταλήψεως.

Βιώνοντας την αγκαλιά της σιγουριάς

Όταν υπηρετούσα ως επίσκοπος, ήμουν μάρτυρας των ευλογιών της Εξιλέωσης στη ζωή των μελών της Εκκλησίας, τα οποία είχαν διαπράξει σοβαρές παραβάσεις. Ως κριτής στον Ισραήλ, άκουγα προσεκτικά τις εξομολογήσεις τους και όταν χρειαζόταν, έθετα περιορισμούς σε αυτούς, όπως να μη μεταλαβαίνουν για ένα διάστημα.

Ένας νέος ανύπανδρος ενήλικας στον τομέα μας, έβγαινε ραντεβού. Επέτρεψαν να ξεφύγουν από τον έλεγχο τα συναισθήματά τους. Εκείνος ήρθε σε εμένα για συμβουλή και βοήθεια. Με βάση τα όσα εξομολογήθηκε και την επίδραση του Πνεύματος σε εμένα, ανάμεσα στα άλλα, δεν του επιτρεπόταν να μεταλάβει για ένα διάστημα. Συναντιόμασταν τακτικά για να βεβαιωθούμε ότι είχε συμβεί η μετάνοια και μετά από εύλογο διάστημα, του επέτρεψα να μεταλάβει ξανά.

Καθώς στεκόμουν στο βάθρο, η ματιά μου έπεσε σε εκείνον καθώς μεταλάβαινε άξια τώρα. Είδα την αγκαλιά της ευσπλαχνίας, της αγάπης και της σιγουριάς να τον περιβάλλει καθώς η ίαση της Εξιλέωσης θέρμαινε την ψυχή του και σήκωνε το βάρος του, με κατάληξη την υπεσχημένη συγχώρηση, ειρήνη και ευτυχία.

Η Εξιλέωση -- μία πανταχού παρούσα δύναμη

Βίωσα και έχω μαρτυρία για μια αλήθεια την οποία δίδαξε ο Πρόεδρος Πάκερ: «Μερικές φορές νομίζουμε ότι η Εξιλέωση του Χριστού ισχύει *μόνο* για το τέλος της θνητής ζωής, προς λύτρωση από την Πτώση, από τον πνευματικό θάνατο. Είναι πολύ περισσότερο από αυτό. Είναι μία πανταχού παρούσα δύναμη την οποία επικαλούμεθα στην καθημερινή ζωή μας. Όταν είμαστε βασανισμένοι ή πονεμένοι ή μας ταλανίζει η ενοχή ή η θλίψη, Εκείνος μπορεί να μας θεραπεύσει. Μολονότι δεν κατανοούμε πλήρως πώς έγινε η Εξιλέωση του Χριστού, μπορούμε να βιώσουμε την ειρήνη του Θεού, η οποία 'ξεπερνά κάθε κατανόηση'» ("The Touch of the Master's Hand," *Liahona*, Ιούλιος 2001, 26).

Αγαπώ τον Επουράνιο Πατέρα μου και τον Υιό Του, Ιησού Χριστό. Θέτω την πίστη, την αγάπη μου, την αφοσίωση και τη στοργή μου σε Αυτούς. Καταθέτω μαρτυρία ότι ο Θεός είναι ο Επουράνιος Πατέρας μας και είμαστε τα παιδιά Του. Δίνω μαρτυρία ότι η Εξιλέωση είναι αληθινή. Δίδω μαρτυρία ότι το

αποκατεστημένο ευαγγέλιο είναι αληθινό. Αυτές οι αλήθειες βρίσκονται στις Άγιες Γραφές, ειδικά στο Βιβλίο του Μόρμον, στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

Κερδίζοντας τη μάχη εναντίον του κακού

Πρεσβύτερος Τζέιμς Χαμούλα
Των Εβδομήκοντα

[Εκείνος] σας εμπιστεύτηκε να έλθετε στη γη αυτές τις τελευταίες ημέρες, για να κάνετε αυτό που κάνατε πριν --για άλλη μια φορά να επιλέξετε το καλό από το κακό.

Σήμερα απευθύνομαι στους αδελφούς μου της Ααρωνικής Ιεροσύνης. Είναι επιθυμία μου να σας βοηθήσω να εκτιμήσετε βαθύτερα ποιοι είστε, ποιος είναι ο σκοπός της ζωής και πώς θα επιτύχετε στην εκπλήρωση αυτού του σκοπού.

Έχετε έλθει στον κόσμο σε μια εξαιρετικά σημαντική εποχή. Εισερχόμαστε στα τελικά στάδια κλιμάκωσης ενός μεγάλου πολέμου. Αυτός ο πόλεμος άρχισε πριν την θεμελίωση του κόσμου και συνεχίστηκε με τρομερές συνέπειες κατά την διάρκεια της ιστορίας του κόσμου. Μιλώ για τον πόλεμο μεταξύ των οπαδών του Χριστού και εκείνων που Τον απαρνούνται ως Θεό τους1.

Ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής έγραψε σχετικά με αυτόν τον πόλεμο:

«Και έγινε πόλεμος στον ουρανό· ο Μιχαήλ και οι άγγελοί του πολέμησαν ενάντια στον δράκοντα, και ο δράκοντας πολέμησε και οι άγγελοί του.

»Και δεν υπερίσχυσαν ούτε βρέθηκε πλέον τόπος γι' αυτούς στον ουρανό.

»Και ρίχτηκε ο μεγάλος δράκοντας, το αρχαίο φίδι, που αποκαλείται ο διάβολος, και ο σατανάς, που πλανάει ολόκληρη την οικουμένη, ρίχτηκε στη γη· και οι άγγελοί του ρίχτηκαν μαζί του»2.

Ο Σατανάς προκάλεσε αυτόν τον προγήινο πόλεμο. Το έκανε με το να επαναστατήσει εναντίον του σχεδίου σωτηρίας του Πατέρα μας για τα παιδιά Του και με το να απορρίψει τον Χριστό που είχε προσδιοριστεί να υλοποιήσει το σχέδιο. Η τραγωδία είναι ότι το ένα τρίτο από τα παιδιά του Πατέρα μας ακολούθησαν τον Σατανά3. Όμως τα δύο τρίτα δεν το έκαναν. Εσείς, νεαροί μου φίλοι, ήσασταν ανάμεσα σε εκείνους και μαζί τους ήλθατε στη γη, για να ακολουθήσετε το σχέδιο ευδαιμονίας του Πατέρα.

Δυστυχώς, ο πόλεμος του Σατανά δεν τελείωσε με την αποβολή του από τους ουρανούς. Όπως ο Ιωάννης παρατήρησε, ο Σατανάς και οι οπαδοί του «ρίχτηκ[αν] στη γη»4 και ήλθαν εδώ με «μεγάλον θυμό»5. Η απόδειξη του θυμού τους μπορεί να φανεί στο αίμα και τον τρόμο που θλίβουν τον άνθρωπο από την αρχή.

Τόσο βαθείες και εκτεταμένες ήταν οι πληγές που υπέστησαν οι άνθρωποι που ο Ίδιος ο Θεός έκλαψε, καθώς παρατήρησε την κατάσταση του ανθρώπου6.

Τώρα βρισκόμαστε στις τελευταίες ημέρες της εφήμερης ιστορίας αυτής της γης. Σε μια ερχόμενη ημέρα, ο Υιός του Πατέρα μας θα επιστρέψει στη γη από την οποία απορρίφθηκε και θα την ανακτήσει ως δική του7. Εκείνη την ημέρα, θα υποτάξει τον Σατανά και τις στρατιές του και θα εισάγει χίλια χρόνια ειρήνης και δικαιοσύνης8. Προσδοκώντας αυτή την ημέρα, ο Θεός αποκατέστησε το βασίλειό Του στη γη για μια

τελευταία φορά. Αυτό το βασίλειο είναι η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών9.

Ενώ το βασίλειο του Θεού έχει εδραιωθεί στη γη κατά το παρελθόν, οι άνθρωποι στους οποίους εδόθη το βασίλειο δεν ήταν εις θέσιν να το διατηρήσουν. Αυτή η εποχή, ωστόσο, είναι διαφορετική. Η προφητική υπόσχεση είναι ότι αυτή τη φορά τι βασίλειο του Θεού δεν θα χαθεί, αλλά θα υπερνικήσει τον κόσμο10.

Για να επιβεβαιώσει την απόλυτη επιτυχία του, η τελική αποκατάσταση του βασιλείου του Θεού άρχισε με πρωτοφανή πνευματική δύναμη11, και διατηρείται με την ίδια πνευματική δύναμη και κάτι παραπάνω. Έχουν παρακρατηθεί για να εμφανισθούν σε αυτήν την εποχή και να εργαστούν για τον Πατέρα μας και τον Υιό Του οι πιο θαρραλέοι και ευγενείς γιοι και κόρες του Πατέρα μας. Το θάρρος και η ευγένειά τους αποδείχτηκαν στον προγήινο αγώνα με τον Σατανά. Εκεί, «αφού αφέθηκαν να διαλέξουν το καλό ή το κακό», εκείνοι «διάλεξαν το καλό» και επέδειξαν «υπερβολικά μεγάλη πίστη» και «καλ[ά] έργ[α]»12. Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά που χρειάζονται τώρα για να δυναμωθεί το έργο του Θεού στη γη και να σωθούν οι ψυχές των ανθρώπων από τον έντονο θυμό του ενάντιου.

Τώρα, νεαροί φίλοι μου της Ααρωνικής Ιεροσύνης, είστε αυτοί οι θαρραλέοι και ευγενείς γιοι του Πατέρα μας! Είστε «η δύναμη του οίκου του Κυρίου, οι πολεμιστές του!13» Εσείς είστε εκείνοι που επιλέγετε το καλό από το κακό και που επιδεικνύετε «υπερβολικά μεγάλη πίστη» και «καλ[ά] έργ[α]!» Και λόγω της προσωπικής σας ιστορίας, σας εμπιστεύτηκε να έλθετε στη γη σε αυτές τις τελευταίες ημέρες, για να κάνετε αυτό που κάνατε πριν --για άλλη μια φορά να επιλέξετε το καλό από το κακό, να ασκήσετε υπερβολικά μεγάλη πίστη και να επιτελέσετε καλά έργα-- και να το κάνετε προς όφελος του βασιλείου του Θεού στη γη και των συνανθρώπων σας!

Με το βασίλειο του Θεού αποκατεστημένο στη γη με τέτοια δύναμη, ο Σατανάς ξέρει ότι «έχει λίγο καιρό»14. Επίσης, ξέρει ότι τίποτε δεν θα ανατρέψει το βασίλειο του Θεού «παρεκτός αν είναι η παράβαση του λαού μου»15. Επομένως, ο Σατανάς χρησιμοποιεί κάθε πηγή στη διάθεσή του για να σας δελεάσει προς την παράβαση. Ξέρει ότι, αν μπορέσει να σας παρασύρει προς την παράβαση, μπορεί να σας αποτρέψει από το να υπηρετήσετε μια ιεραποστολή πλήρους απασχόλησης, να παντρευτείτε στο ναό και να εξασφαλίσετε τα μελλοντικά σας παιδιά στην πίστη, όλα αυτά δεν αποδυναμώνουν μόνο εσάς, αλλά και την Εκκλησία. Να είσθε βέβαιοι για αυτό --εστιάζει τον πολέμου του επάνω σας-- εσείς που επιζητείτε να «τηρ[είτε] τις εντολές του Θεού και έχ[ετε] τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού»16.

Τώρα νεαροί μου φίλοι, πρέπει να κατανοήσετε ότι οι ημέρες μας σήμερα και οι ερχόμενες ημέρες, είναι «κακ[ές]»17. Σχετικά με αυτό, ο Πρόεδρος Μπόιντ Πάκερ παρατήρησε:

«Δεν ξέρω τίποτε στην ιστορία της Εκκλησίας ή στην ιστορία του κόσμου που να το συγκρίνω με την παρούσα κατάστασή μας. Δεν έγινε τίποτα στα Σόδομα και τα Γόμορρα που να υπερβαίνει την ανομία και την εξαχρείωση που μας περιβάλλει τώρα. Λόγια βεβήλωσης, χυδαιότητες και βλασφημίες ακούγονται παντού. Η ανείπωτη ανομία και η διαστροφή κάποτε κρύβονταν σε σκοτεινά μέρη, τώρα είναι στα ανοιχτά, ακόμα και με παραχωρημένη νομική προστασία. Στα Σόδομα και τα Γόμορρα αυτά τα πράγματα εντοπίζονταν. Τώρα εξαπλώνονται σε όλον τον κόσμο, και είναι ανάμεσά μας»18.

Μιλώντας για την παρούσα κατάστασή μας, δεν προτίθεμαι να προκαλέσω φόβο, αλλά σωφροσύνη. Το να είστε σώφρονες σημαίνει να είστε ειλικρινείς και σοβαροί στο να ορίσετε την κατάστασή σας και να είστε προσεκτικοί και προφυλακτικοί στο να μετράτε τις συνέπειες των πράξεών σας. Η σωφροσύνη επομένως αποδίδει καλή κρίση, όπως επίσης και μετρημένη συμπεριφορά. Δεν με εκπλήσσει ότι οι

προφήτες συμβουλεύουν τους νέους άνδρες να είναι σώφρονες19. Θυμηθείτε την παρατήρηση του Μόρμον ότι αυτό που έκανε τους δύο χιλιάδες νέους πολεμιστές του Ήλαμαν τόσο αποτελεσματικούς στη μάχη δεν ήταν το θάρρος τους, η δύναμη ή η αξιοπιστία τους, αλλά η «σωφροσύνη»20 τους. Ο Μόρμον θα εκτιμούσε ένα τέτοιο χαρακτηριστικό, επειδή είχε ευλογηθεί με το να το κατέχει και ο ίδιος. Ήταν ο Μόρμον που τον εμπιστεύτηκαν με τα ιερά χρονικά του λαού του Νεφί στα δέκα μόνο χρόνια του, επειδή ήταν «ένα παιδί γεμάτο σωφροσύνη» και «γρήγορος στην αντίληψη»21. Και ήταν ο Μόρμον που παρατήρησε ότι σε ηλικία 15 ετών τον «επισκέφτηκε... ο Κύριος» και «γνώρισ[ε] την καλοσύνη του Ιησού» επειδή ήταν σώφρων κατά το νου»22.

Επομένως, καθώς εισερχόμαστε στα τελικά στάδια κλιμάκωσης του πολέμου εναντίον του Σατανά, πρέπει να είστε σώφρονες με τις απόψεις του κόσμου. Αν υιοθετήσετε τις απόψεις του κόσμου, θα σας αποδυναμώσουν, ακόμη και θα καταστρέψουν την ψυχή σας και θα σας αποτρέψουν από το να εκπληρώσετε την ιερή σας αποστολή στην ζωή. Δεν μπορείτε να κάνετε χρήση ναρκωτικών, οινοπνεύματος ή καπνού. Δεν μπορείτε να εμπλακείτε σε πορνογραφία ούτε σε άλλη ανήθικη δραστηριότητα. Δεν μπορείτε να χρησιμοποιείτε ψευδή, εξευτελιστική ή βρόμικη γλώσσα. Δεν μπορείτε να παραμορφώσετε το σώμα σας με τατουάζ και με άλλα τρυπήματα. Δεν μπορείτε να κάνετε αυτά τα πράγματα και να βγείτε νικητές στην μάχη για την ίδια την ψυχή σας, πόσο μάλλον να είστε θαρραλέοι πολεμιστές στον μεγάλο αγώνα για τις ψυχές όλων των υπόλοιπων παιδιών του Πατέρα μας23.

Αντιθέτως, για να είστε νικητές σε αυτό τον μεγάλο πόλεμο με τον ενάντιο των ανθρώπων, πρέπει να τον νικήσετε με τον ίδιο τρόπο που νικήθηκε στην αρχή. Όταν τελικά πραγματοποιήθηκε η νίκη στον πόλεμο των ουρανών, μια δυνατή φωνή ακούστηκε να δηλώνει:

«Τώρα έγινε η σωτηρία και η δύναμη και η βασιλεία του Θεού μας, και η εξουσία του Χριστού του...

»Κι αυτοί [αναφερόμενος στον Μιχαήλ και τους αγγέλους του] τον νίκησαν [αναφερόμενος στον διάβολο] με [1] το αίμα του Αρνίου, και με [2] τον λόγο της μαρτυρίας τους· επειδή [3] δεν αγάπησαν την ίδια την ζωή τους, αλλά διατήρησαν την μαρτυρία ακόμα και μέχρι θανάτου»24. Με άλλα λόγια, ο Σατανάς υπερνικήθηκε στη αρχή με (1) την *πίστη* στον Κύριο Ιησού Χριστό και την εξιλεωτική θυσία Του, (2) την *μαρτυρία* για Εκείνον την οποία κράτησαν σταθερά μέχρι το τέλος και (3) την *αφιέρωση* του εαυτού του καθενός στον Κύριο και το έργο Του. Αν ήταν η πίστη, η μαρτυρία και η αφιέρωση στον Κύριο που υπερνίκησε τον Σατανά στην προγήινη ζωή, θα είναι το ίδιο σε αυτή την ζωή25.

Ίσως αναρωτιέστε πώς αποκτάται η πίστη, η μαρτυρία και η αφιέρωση του πνεύματος που είναι απαραίτητες για να υπερνικηθεί ο ενάντιος. Επιτρέψατέ μου να σας διαβεβαιώσω ότι αυτά τα χαρακτηριστικά είναι ήδη μέσα σας. Απλώς χρειάζεται να τα επανακτήσετε. Για τον σκοπό αυτό, επιτρέψατέ μου να κάνω τρεις προτάσεις.

Πρώτον, κάνετε όπως έκανε ο νεαρός Τζόζεφ Σμιθ. Βρείτε ένα ήσυχο μέρος και προσευχηθείτε στον Πατέρα σας στους Ουρανούς26. Να το κάνετε τακτικώς και ενθέρμως. Η προσευχή αποτελεί προδιάθεση της αποκαλύψεως. Όσο πιο τακτική και ένθερμη η προσευχή, τόσο πιο συχνή η αποκάλυψη. Όταν τη λάβετε, η αποκάλυψη παρέχει την ένδειξη ή τη διαβεβαίωση των αοράτων πραγμάτων, κάτι που αποτελεί το θεμέλιο της πίστεως27.

Δεύτερον, μάθετε να ακούτε τη φωνή του Κυρίου. Δική Του είναι η απαλή σαν αύρα φωνή28. Γίνεται περισσότερο αισθητή παρά ακούγεται. Έρχεται με τη μορφή σκέψεων, συναισθημάτων και εντυπώσεων. Για να ακούσετε μία τέτοια φωνή, πρέπει να είσθε ήρεμοι και ήσυχοι στην ψυχή σας, παραμερίζοντας τον

υπερβολικό γέλωτα και την επιπολαιότητα29. Αν και μπορεί να μην φαίνεται εύκολο να πειθαρχήσετε κατ' αυτόν τον τρόπο τη ζωή σας, το να ακούετε την πολύτιμη, στοργική φωνή του Κυρίου, θα σας υποστηρίξει σε κάθε περίσταση και συνεπώς αξίζει κάθε προσπάθεια.

Τρίτον, να υπακούτε τον λόγο του Κυρίου καθώς σας δίδεται. Ο λόγος Του όχι μόνον θα παρέχει αγάπη και παρηγοριά, αλλά θα εκπαιδεύει σταθερά και θα διορθώνει. Κάνετε όπως σας προστάζει να κάνετε, όσο δύσκολο μπορεί να σας φαίνεται και κάνετέ το τώρα. Στο να κάνετε το θέλημα του Κυρίου, η γνώση για Εκείνον και η αγάπη για Εκείνον προστίθεται στην ψυχή σας, κάτι που σας οδηγεί να είσθε πιο πρόθυμος να θυσιάσετε τη ζωή σας και να Τον ακολουθήσετε30.

Αγαπητοί μου αδελφοί της Ααρωνικής Ιεροσύνης, αυτές είναι οι ημέρες σας! Μην τις δαπανάτε ασκόπως! Να είσθε σώφρονες! Πάρτε «την ασπίδα της πίστης, με την οποία θα... σβήσετε όλα τα πυρωμένα βέλη του πονηρού»31. Κατόπιν «αγων[ιστείτε] τον καλό αγώνα της πίστης»32. Και όταν τα κάνετε όλα, «[σταθείτε]»33 ήρεμοι και «[δείτε] τη σωτηρία του Κυρίου»34. Σας διαβεβαιώ ότι αυτή η σωτηρία θα έλθει, απελευθερώνοντας εσάς και τα αγαπημένα σας πρόσωπα από κάθε κακό. Γι' αυτό καταθέτω μαρτυρία στο όνομα του Κυρίου Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Βλέπε Νεφί Α΄ 14:10, 13 («υπάρχουν μόνο δύο εκκλησίες. Η μία είναι η εκκλησία του Αμνού του Θεού, και η άλλη είναι η εκκλησία του διαβόλου... που... συν[αθροίζει] πλήθη επάνω στο πρόσωπο όλης της γης... για να πολεμήσουν εναντίον του Αμνού του Θεού»).
2. Αποκάλυψη 12:7-9.
3. Βλέπε Δ&Δ 29:36.
4. Αποκάλυψη 12:9.
5. Αποκάλυψη 12:12
6. Βλέπε Μωυσή 7:29, 36-37.
7. Βλέπε Κατά Ματθαίον 21:33-44.
8. Βλέπε Δ&Δ 88:110. Μωυσή 7:64.
9. Βλέπε Bruce R. McConkie, "The Caravan Moves On," *Ensign*, Νοέμβρ. 1984, 84.
10. Βλέπε Δανιήλ 2:44-45. Δ&Δ 38:9-15. Δ&Δ 82:24.
11. Βλέπε Τζόζεφ Σμιθ-Ιστορία 1:18-19 (η εμφάνιση του Πατέρα και του Υιού στον Τζόζεφ Σμιθ ήταν η πρώτη τέτοιου είδους εμφάνιση στον άνθρωπο από την εποχή του Κήπου της Εδέμ). Τζόζεφ Σμιθ-Ιστορία 1:30-49 (ο Μορόνι). Δ&Δ 27:7-8, 12-13 (ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης). Δ&Δ 110:11-16 (ο Μωυσής, ο Ηλίας ο Θεσβίτης και ο Ηλίας). Δ&Δ 128:19-21 («δι[άφοροι] [άγγελοι], από το Μιχαήλ, δηλαδή τον Αδάμ, μέχρι τον παρόντα καιρό)».
12. Άλμα 13:3.
13. Βλέπε Δ&Δ 101:55, 105:16.
14. Αποκάλυψη 12:12.
15. Μωσία 27:13.
16. Αποκάλυψη 12:17.
17. Προς Τιμόθεον Β΄ 3:1.
18. Μπόιντ Πάκερ, "The One Pure Defense" (Αγόρευση προς Εκπαιδευτικούς Θρησκείας του ΕΣΕ, 6 Φεβρουαρίου 2004), 4.
19. Ο Άλμα συμβούλευσε κάθε έναν από τους γιους του --τον Ήλαμαν, τον Σιβλών και τον Κοριάντον-- «να είναι σώφρονες» (Άλμα 37:47, Άλμα 38:15, Άλμα 42:31). Ο Παύλος επίσης νουθέτησε τους νέους άνδρες να «σωφρονούν» (Προς Τίτον 2:6). Επιπρόσθετα, ο Παύλος συμβούλευσε άλλους να είναι σώφρονες, ειδικά τους επισκόπους (βλέπε Προς Ρωμαίους 12:3, Προς Θεσσαλονικείς 5:6, 8, Προς Τιμόθεον Α΄3:2, 11, Προς Τίτον 1:8, 2:2, 4, 12).
20. Βλέπε Άλμα 53:20-21.
21. Μόρμον 1:2.
22. Μόρμον 1:15.
23. Βλέπε Γκόρντον Χίνκλι, "An Unending Conflict, a Victory Assured," *Liahona*, Ιούνιος 2007, 2-7.
24. Μετάφραση Τζόζεφ Σμιθ, Αποκάλυψη 12:9, 11.

25. Βλέπε Δ&Δ 76:53 (εκείνοι που κληρονομούν το σελέστιο βασίλειο «νικούν με την πίστη»). Ιωάννη Α΄ 5:4-5 («η νίκη που νίκησε τον κόσμο είναι τούτη: Η πίστη μας» και «εκείνος που νικάει τον κόσμο» είναι «αυτός που πιστεύει ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού»).
26. Βλέπε Τζόζεφ Σμιθ-Ιστορία 1:11-15.
27. Βλέπε Προς Εβραίους 11:1, Άλμα 32:21, Εθέρ 12:6.
28. Η φωνή του Κυρίου περιγράφεται ως μια σιγαλή φωνή τέλειας απαλότητας, σαν να ήταν ψίθυρος. Βλέπε Α΄ Βασιλέων 19:12, Ήλαμαν 5:30, Δ&Δ 85:6.
29. Βλέπε Δ&Δ 88:69, 121.
30. Βλέπε Κατά Ματθαίον 16:24-25, Κατά Ιωάννην 7:17.
31. Προς Εφεσίους 6:16.
32. Προς Τιμόθεον Α΄ 6:12.
33. Βλέπε Μαλαχίας 3:2. «Ποιος μπορεί να σταθεί;» (Αποκάλυψη 6:17). Όσοι έχουν πάρει «την πανοπλία του Θεού» και έχουν «καταπολεμήσει τα πάντα» (Προς Εφεσίους 6:13).
34. Έξοδος 14:13.

Σηκώστε εκεί όπου είσθε

Πρόεδρος Ντίτερ Ούχτντορφ
Δεύτερος Σύμβουλος στην Πρώτη Προεδρία

Κάθε φέρων την ιεροσύνη είναι σε μοναδική θέση και έχει ένα σημαντικό έργο, το οποίο μόνον αυτός μπορεί να επιτελέσει.

Αγαπημένοι αδελφοί, είναι τιμή μου να είμαι μαζί σας, σε αυτήν την παγκόσμια συγκέντρωση ιεροσύνης. Με εσάς, είμαι τόσο ευγνώμων να είμαι στην παρουσία του αγαπημένου μας Προφήτου, του Προέδρου Τόμας Μόνσον και του Προέδρου Άιρινγκ. Αδελφοί, σας ευχαριστούμε για την πίστη και την ηθική σας δύναμη. Πράγματι, αποτελεί προνόμιο να είσαι μέρος αυτής της σπουδαίας αδελφότητος.

Σηκώστε εκεί όπου είσθε

Πριν από ορισμένα χρόνια στο οίκημα συγκεντρώσεών μας στο Ντάρμσταντ της Γερμανίας, ζητήθηκε από μία ομάδα αδελφών να μετακινήσει ένα μεγάλο πιάνο από την εκκλησία στο γειτονικό πολιτιστικό κέντρο, όπου το χρειάζονταν για ένα μουσικό γεγονός. Κανείς τους δεν ήταν επαγγελματίας μεταφορέας και το έργο της μεταφοράς του βαρέος οργάνου από την εκκλησία στο πολιτιστικό κέντρο φαινόταν σχεδόν αδύνατον. Όλοι εγνώριζαν ότι αυτό το έργο απαιτούσε όχι μόνον σωματική δύναμη, αλλά επίσης προσεκτικό συντονισμό. Υπήρχαν πολλές ιδέες, αλλά κανείς δεν μπορούσε να ισορροπήσει σωστά το πιάνο. Επανατοποθέτησαν τους αδελφούς σύμφωνα με τη δύναμη, το ύψος και την ηλικία ξανά και ξανά -- κανένα αποτέλεσμα.

Καθώς ίσταντο γύρω από το πιάνο, αβέβαιοι ως προς το τι έπρεπε να κάνουν εν συνεχεία, ένας καλός μου φίλος, ο αδελφός Χάνο Λάστσιν, πήρε τον λόγο. «Αδελφοί», είπε, «σταθείτε κοντά όλοι μαζί και σηκώστε εκεί όπου είσθε».

Φαινόταν τόσο απλό. Εντούτοις, ο καθένας σήκωσε εκεί όπου ήταν και το πιάνο σηκώθηκε από το πάτωμα και το μετέφεραν στο πολιτιστικό κέντρο, σαν με τη δική του δύναμη. Αυτή ήταν η απάντηση στη δυσκολία. Απλώς χρειαζόταν να σταθούν όλοι μαζί και να σηκώσουν εκεί όπου ήταν.

Συχνά σκέπτομαι την απλή ιδέα του αδελφού Λάστσιν και με εμπνέει η βαθυστόχαστη αλήθεια της. Απόψε, θα ήθελα να αναπτύξω αυτήν την απλή έννοια: «σηκώστε όπου είσθε».

Ορισμένοι θέλουν να ηγούνται, άλλοι θέλουν να κρύβονται

Αν και μπορεί να φαίνεται απλό, το να σηκώνουμε εκεί όπου είμαστε, είναι μία αρχή δυνάμεως. Οι πλείστοι εκ των φερόντων την ιεροσύνη που γνωρίζω καταλαβαίνουν και ζουν σύμφωνα με αυτήν την αρχή. Είναι πρόθυμοι να σηκώσουν τα μανίκια τους και να πάνε να εργασθούν, όποιο κι αν είναι αυτό το έργο. Επιτελούν πιστώς τα καθήκοντά τους της ιεροσύνης. Μεγαλύνουν την κλήση τους. Υπηρετούν τον Κύριο, υπηρετώντας τους άλλους. Ίστανται όλοι μαζί και σηκώνουν εκεί όπου είναι.

Αυτοί είναι, εντούτοις, εκείνοι που ενίοτε παλεύουν με αυτήν την έννοια. Και όταν παλεύουν, φαίνεται ότι υποπίπτουν σε ένα εκ των δύο στρατοπέδων: είτε επιζητούν να ηγούνται είτε επιζητούν να κρύβονται. Εποφθαλμιούν ένα στέμμα ή ένα σπήλαιο.

Εκείνοι που επιζητούν να ηγούνται

Εκείνοι που επιζητούν να ηγούνται, αισθάνονται ότι είναι ικανοί να κάνουν περισσότερα από όσα τους ζητούν να κάνουν επί του παρόντος. Ορισμένοι ενδέχεται να ερωτήσουν: «Μακάρι να ήμουν επίσκοπος και θα έκανα κάτι το διαφορετικό». Πιστεύουν ότι οι ικανότητές τους υπερβαίνουν κατά πολύ την κλήση τους. Ίσως, εάν ήταν σε μία σημαντική θέση ηγεσίας, θα εργάζονταν σκληρά, για να κάνουν κάτι το διαφορετικό. Αλλά διερωτώνται: «Ποια δυνατή επιρροή μπορώ να έχω ως απλός οικογενειακός διδάσκαλος ή σύμβουλος στην προεδρία της απαρτίας;»

Εκείνοι που επιζητούν να κρύβονται

Εκείνοι που επιζητούν να κρύβονται ενδεχομένως αισθάνονται ότι είναι πολύ απησχολημένοι για να υπηρετούν στην Εκκλησία. Όταν η κυρίως εκκλησία πρέπει να καθαρισθεί, όταν η οικογένεια Μέντεζ χρειάζεται βοήθεια στη μετακόμιση, όταν ο επίσκοπος τούς καλεί να διδάξουν ένα μάθημα, πάντοτε φαίνεται ότι έχουν έτοιμη μία δικαιολογία.

Πριν από είκοσι χρόνια, ο Πρόεδρος Έζρα Ταφτ Μπένσον είπε σχετικώς με αναφορές από επισκόπους και προέδρους πασσάλου, σύμφωνα με τις οποίες ορισμένα μέλη «απορρίπτουν κλήσεις προς υπηρέτησιν, ισχυριζόμενα ότι είναι 'πολυάσχολα' ή ότι 'δεν έχουν χρόνο'. Άλλοι αποδέχονται τέτοιες κλήσεις, αλλά αρνούνται να τις μεγαλύνουν».

Ο Πρόεδρος Μπένσον συνέχισε: «Ο Κύριος αναμένει από τον καθέναν μας να έχει μία κλήση στην Εκκλησία Του, ούτως ώστε άλλοι να ευλογηθούν από τα ταλέντα και την επιρροή μας»1.

Αρκούντως παραδόξως, συχνά η ρίζα αμφοτέρων αυτών των τάσεων --το να επιζητούν να ηγούνται και να επιζητούν να κρύβονται-- ίσως είναι η ίδια: ο εγωισμός.

Ένας καλύτερος τρόπος

Υπάρχει ένας καλύτερος τρόπος, διδαχθείς σε εμάς υπό του ιδίου του Σωτήρος: «Και όποιος θέλει να είναι πρώτος ανάμεσά σας, ας είναι δούλος σας»2.

Όταν επιζητούμε να υπηρετούμε τους άλλους, κινητοποιούμεθα όχι από εγωισμό, αλλά από χριστιανική αγάπη. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίον έζησε ο Ιησούς Χριστός τη ζωή Του και ο τρόπος με τον οποίον ο φέρων την ιεροσύνη πρέπει να ζει τη δική του. Ο Σωτήρας δεν ενδιαφερόταν για τις τιμές των ανθρώπων. Ο Σατανάς Του προσέφερε όλα τα βασίλεια και τη δόξα του κόσμου και ο Ιησούς απέρριψε την προσφορά αμέσως και εντελώς3. Σε όλη τη διάρκεια της ζωής Του, ο Σωτήρας πρέπει να αισθάνθηκε συχνά κουρασμένος και πιεσμένος, με ελάχιστα μία στιγμή για Εκείνον· εντούτοις, πάντοτε εύρισκε χρόνο για τους ασθενείς, τους λυπημένους και τους περιφρονημένους.

Παρά το λαμπρό αυτό παράδειγμα, κι εμείς εύκολα και πολύ συχνά εμπλεκόμαστε στην επιζήτηση των τιμών των ανθρώπων, παρά στην υπηρέτηση του Κυρίου με όλη την ισχύ, το νου και τη δύναμή μας.

Αδελφοί, όταν σταθούμε ενώπιον του Κυρίου, για να κριθούμε, Εκείνος θα κοιτάξει τις θέσεις που κατείχαμε στον κόσμο ή ακόμη και στην Εκκλησία; Υποθέτετε ότι τίτλοι που είχαμε άλλων από εκείνων του «συζύγου», του «πατέρα» ή του «φέροντος την ιεροσύνη» θα σημαίνουν πολλά για Εκείνον; Νομίζετε ότι θα ενδιαφερθεί πόσο πολυάσχολο ήταν το πρόγραμμά μας ή σε πόσες πολλές σημαντικές συγκεντρώσεις

παρευρέθημεν; Υποθέτετε ότι η επιτυχία μας στο να γεμίζουμε τις ημέρες μας ραντεβού θα αποτελέσει δικαιολογία για την αποτυχία να αφιερώσουμε χρόνο με τη σύζυγο και την οικογένειά μας;

Ο Κύριος κρίνει τόσο πολύ διαφοροτρόπως από τον τρόπο που κρίνουμε εμείς. Ευαρεστείται με τον ευγενή δούλο, όχι με τον «ευγενή» που υπηρετεί τον εαυτό του.

Όσοι είναι ταπεινοί σε αυτήν τη ζωή, θα φορούν στέμματα δόξης στην επόμενη ζωή. Ο Ιησούς δίδαξε αυτήν τη διδαχή ο Ίδιος, όταν είπε την ιστορία του πλουσίου, ο οποίος φορούσε πορφύρα και στολή από βύσσο και έτρωγε πλουσιοπάροχα κάθε ημέρα, ενώ ο ζητιάνος Λάζαρος λαχταρούσε απλώς να γευθεί τα ψιχία από το τραπέζι του πλουσίου. Στην επομένη ζωή, ο Λάζαρος παρουσιάσθηκε με δόξα πλάι στον Αβραάμ, ενώ ο πλούσιος εξεδιώχθη στην κόλαση, όπου ευρίσκετο μέσα σε βάσανα4.

Το παράδειγμα του Τζων Ρόου Μόιλ

Το έτος αυτό χαρακτηρίζει την 200η επέτειο από τη γέννηση του Τζων Ρόου Μόιλ. Ο Τζων ήταν νεοφώτιστος στην Εκκλησία, ο οποίος άφησε το σπίτι του στην Αγγλία και ταξίδευσε στην Κοιλάδα της Σωλτ Λέηκ, ως μέρος μίας ομάδος χειράμαξας. Οικοδόμησε ένα σπίτι για την οικογένειά τους σε μία μικρή κωμόπολη, μία κοιλάδα μακριά από την Σωλτ Λέηκ Σίτυ. Ο Τζων ήταν άξιος λιθοτόμος και χάριν αυτής της επιδεξιότητός του, του ζητήθηκε να εργασθεί στον Ναό της Σωλτ Λέηκ.

Κάθε Δευτέρα ο Τζων έφευγε από το σπίτι στις δύο η ώρα το πρωί και περιπατούσε έξι ώρες, προκειμένου να είναι στη θέση του εγκαίρως. Την Παρασκευή έφευγε από τη δουλειά του στις πέντε η ώρα το βράδυ και περιπατούσε σχεδόν μέχρι το μεσονύκτιο, προτού φθάσει στο σπίτι του. Το έκανε αυτό κάθε χρόνο.

Μία ημέρα, ενώ έκανε τις δουλειές στο σπίτι, μία αγελάδα τον κλότσησε στο πόδι, προκαλώντας του περιπεπλεγμένο κάταγμα. Με περιορισμένα ιατρικά μέσα, η μόνη επιλογή ήταν ο ακρωτηριασμός του σπασμένου ποδιού. Επομένως, η οικογένεια και οι φίλοι του Τζων τον προσέδεσαν σε μία πόρτα και με ένα σχοινοπρίονο, έκοψαν το πόδι του μερικές ίντσες κάτω από το γόνατο.

Παρά τη βάναυση αυτή εγχείρηση, το πόδι άρχισε να ιαίνει. Μόλις ο Τζων άρχισε να κάθεται στο κρεβάτι, άρχισε να χαράσσει ένα ξύλινο πόδι με μία έξυπνα σχεδιασμένη άρθρωση, η οποία εξυπηρετούσε ως αστράγαλος σε ένα τεχνητό πόδι. Το περπάτημα με αυτό το κατασκεύασμα ήταν υπερβολικά επίπονο, αλλά ο Τζων δεν εγκατέλειψε την προσπάθεια και ανέπτυξε την αντοχή του, μέχρις ότου μπόρεσε να κάνει το ταξίδι 35 χιλιομέτρων έως τον Ναό της Σωλτ Λέηκ κάθε εβδομάδα, όπου συνέχιζε το έργο του.

Τα χέρια του χάραξαν τα λόγια «Αγιότης στον Κύριο», που είναι σήμερα σαν χρυσός δείκτης σε όλους όσοι επισκέπτονται τον Ναό της Σωλτ Λέηκ5.

Ο Τζων δεν το έκανε αυτό για τον έπαινο των ανθρώπων. Ούτε απέφυγε την εκτέλεση του καθήκοντός του, αν και είχε κάθε λόγο να το κάνει. Ήξερε τι περίμενε ο Κύριος από εκείνον να κάνει.

Χρόνια αργότερα, ο εγγονός του Τζων, Χένρυ Μόιλ, εκλήθη ως μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα και τελικώς υπηρέτησε στην Πρώτη Προεδρία της Εκκλησίας. Η υπηρέτηση του Προέδρου Μόιλ σε αυτές τις κλήσεις ήταν αξιέπαινη, αλλά η υπηρέτηση του παππού, του Τζων, αν και κάπως λιγότερο γνωστή, είναι εξίσου ευχάριστη για τον Κύριο. Ο χαρακτήρας του Τζων, η κληρονομία της θυσίας του, είναι σαν λάβαρο πίστεως και σημαία καθήκοντος για την οικογένειά του και την Εκκλησία. Ο Τζων Ρόου Μόιλ κατάλαβε το

νόημα του «σηκώστε εκεί όπου είσθε».

Το παράδειγμα των 2.000 πολεμιστών του Ήλαμαν

Η ατομική αναγνώριση είναι σπανίως ένδειξη της αξίας της υπηρετήσεώς μας. Δεν γνωρίζουμε τα ονόματα, παραδείγματος χάριν, κανενός εκ των 2.000 πολεμιστών του Ήλαμαν. Ως άτομα δεν έχουν όνομα. Ως ομάδα, εντούτοις, το όνομά τους θα το θυμούνται πάντοτε για την εντιμότητα, το θάρρος και την προθυμία να υπηρετούν. Επέτυχαν μαζί αυτό που κανείς τους δεν θα μπορούσε να είχε επιτύχει μόνος του.

Αυτό είναι ένα μάθημα για εμάς, αδελφοί της ιεροσύνης. Όταν ιστάμεθα κοντά και μαζί και σηκώνουμε εκεί όπου είμαστε, όταν ενδιαφερόμαστε περισσότερο για τη δόξα της βασιλείας του Θεού παρά για το δικό μας γόητρο ή την ευχαρίστηση, μπορούμε να επιτύχουμε τόσα πολλά περισσότερα.

Κάθε κλήση είναι μία ευκαιρία για να υπηρετήσουμε και να αναπτυχθούμε πνευματικώς

Καμία κλήση δεν είναι πιο κάτω από τις ικανότητές μας. Κάθε κλήση προσφέρει μία ευκαιρία για να υπηρετήσουμε και να αναπτυχθούμε πνευματικώς. Ο Κύριος οργάνωσε την Εκκλησία με έναν τρόπο που προσφέρει σε κάθε μέλος μία ευκαιρία για υπηρέτηση, η οποία εν συνεχεία οδηγεί σε προσωπική πνευματική ανάπτυξη. Όποια κι αν είναι η κλήση σας, σας παροτρύνω να τη δείτε σαν μία ευκαιρία όχι μόνον να ενδυναμώσετε και να ευλογήσετε άλλους, αλλά να γίνετε αυτό που ο Επουράνιος Πατέρας θέλει να γίνετε.

Όταν ταξίδευα σε πασσάλους της Σιών, με σκοπό να αναδιοργανώσω μία προεδρία πασσάλου, ενίοτε έμενα έκπληκτος όταν, κατά τη διάρκεια μίας συνεντεύξεως, ένας αδελφός μού έλεγε ότι είχε λάβει την έμπνευση πως θα ήταν στην επόμενη προεδρία.

Όταν το άκουσα αυτό για πρώτη φορά, δεν ήμουν σίγουρος πώς να αντιδράσω.

Πήρε κάποιον χρόνο μέχρι το Άγιο Πνεύμα να μου δώσει κατανόηση. Πιστεύω ότι ο Κύριος έχει μία συγκεκριμένη κλήση για κάθε άνδρα. Ενίοτε, Εκείνος δίδει πνευματικές προτροπές, για να μας πει ότι είμαστε *άξιοι* να λάβουμε ορισμένες κλήσεις. Αυτή είναι μία πνευματική ευλογία, μία τρυφερή ευσπλαχνία από τον Θεό.

Αλλά ενίοτε δεν ακούμε τα υπόλοιπα από αυτά που μας λέγει ο Κύριος: «Αν και είσθε άξιοι να υπηρετήσετε σε αυτήν τη θέση», μπορεί να πει, «αυτή δεν είναι η κλήση Μου για σας. Είναι η επιθυμία Μου να σηκώνετε εκεί όπου είσθε». Ο Θεός γνωρίζει το καλύτερο για εμάς.

Μία ανάθεση που εσείς μόνον μπορείτε να επιτελέσετε

Κάθε φέρων την ιεροσύνη είναι σε μοναδική θέση και έχει ένα σημαντικό έργο, το οποίο μόνον αυτός μπορεί να επιτελέσει.

Όλοι έχουμε ακούσει ιστορίες για το πώς ο Πρόεδρος Μόνσον επισκέπτεται και ευλογεί τους ηλικιωμένους και τους ασθενείς, πάντοτε φροντίζοντας για τις ανάγκες τους και φέρνοντάς τους χαρά, παρηγοριά και αγάπη. Ο Πρόεδρος Μόνσον έχει έναν φυσικό τρόπο που κάνει τους ανθρώπους να αισθάνονται

καλύτερα για τον εαυτό τους. Δεν θα ήταν υπέροχο, εάν ο Πρόεδρος Μόνσον επισκεπτόταν και πρόσεχε κάθε οικογένεια της Εκκλησίας;

Θα ήταν. Αλλά, ασφαλώς, δεν μπορεί -- και δεν θα έπρεπε. Ο Κύριος δεν του έχει ζητήσει να το κάνει αυτό. Ο Κύριος έχει ζητήσει από εμάς, ως οικογενειακοί διδάσκαλοι, να αγαπάμε και να προσέχουμε τις οικογένειες που μας έχουν ανατεθεί. Ο Κύριος δεν ζήτησε από τον Πρόεδρο Μόνσον να οργανώσει και να διευθύνει την οικογενειακή μας βραδιά. Θέλει από εμάς, ως πατέρες, να το κάνουμε αυτό.

Μπορεί να αισθάνεσθε ότι υπάρχουν άλλοι, οι οποίοι είναι πιο ικανοί ή πιο έμπειροι και οι οποίοι θα μπορούσαν να εκπληρώσουν καλύτερα από εσάς την κλήση και την ανάθεσή σας, αλλά ο Κύριος έδωσε σε σας τις ευθύνες σας για κάποιον λόγο. Υπάρχουν άνθρωποι και καρδιές που μόνον εσείς μπορείτε να προσεγγίσετε και να αγγίξετε. Ίσως κανείς άλλος δεν θα μπορούσε να το κάνει με τον ίδιον τρόπο.

Ο Επουράνιος Πατέρας μάς ζητεί να Τον αντιπροσωπεύουμε στο ευγενές έργο της προσεγγίσεως και ευλογήσεως της ζωή των τέκνων Του. Μας ζητεί να είμαστε σταθεροί στη δύναμη της ιεροσύνης στην καρδιά και την ψυχή μας και να δίδουμε στην κλήση που έχουμε αυτήν τη στιγμή τις καλύτερες προσπάθειές μας.

Αδελφοί, όσο δυνατοί κι αν είσθε, δεν μπορείτε και δεν πρέπει να σηκώσετε το πιάνο μόνοι σας. Ομοίως, κανείς εξ ημών δεν μπορεί και δεν πρέπει να προάγει το έργο του Κυρίου μόνος του. Αλλά εάν σταθούμε κοντά και μαζί στο μέρος όπου έχει ορίσει ο Κύριος, και σηκώσουμε όπου είμαστε, τίποτε δεν μπορεί να εμποδίσει αυτό το θείο έργο να προχωρήσει άνωθεν και εμπρός.

Αδελφοί, είθε να πάψουμε να εποφθαλμιούμε θέσεις διακρίσεως και να πάψουμε να αποσυρόμεθα από την υπηρέτηση!

Είθε να θυμόμαστε πάντοτε το βαθυστόχαστο μάθημα ότι είμαστε οι φέροντες του λαβάρου του Κυρίου Ιησού Χριστού, που μας υποστηρίζει το Άγιο Πνεύμα του Θεού, πιστοί και αληθινοί ώς το τέλος, ο καθείς αφοσιωμένος να δώσει τα πάντα στον σκοπό της Σιών και δεμένος με διαθήκη να ίσταται κοντά και μαζί και να σηκώνει εκεί όπου είναι.

Για αυτό προσεύχομαι και σας αφήνω την αγάπη και την ευλογία μου στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
1. *The Teachings of Ezra Taft Benson* (1988), 451-52. Βλέπε, επίσης, *Ensign*, "Provo Tabernacle Rededicated," Δεκ. 1986, 70.
2. Κατά Ματθαίον 20:27.
3. Βλέπε Κατά Ματθαίον 4:8-10.
4. Βλέπε Κατά Λουκάν 16:19-31.
5. Στο Gene A. Sessions, επ. "Biographies and Reminiscences from the James Henry Moyle Collection," χειρόγραφο, Αρχεία Εκκλησίας, Η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, 203.

Ω σεις, που επιβιβάζεστε

Πρόεδρος Χένρυ Άιρινγκ
Πρώτος Σύμβουλος στην Πρώτη Προεδρία

Η δύναμή μας να φέρουμε φορτίο μπορεί να αυξηθεί περισσότερο από όσο χρειάζεται, ώστε να αντισταθμίσει την αυξημένη υπηρέτηση που θα κληθούμε να προσφέρουμε.

Αγαπητοί αδελφοί μου, απόψε θέλω να ενθαρρύνω τους φέροντες την ιεροσύνη, οι οποίοι κατά καιρούς αισθάνονται να τους κατακλύζουν οι υποχρεώσεις τους. Είναι μια δυσκολία για την οποία έχω μιλήσει ξανά. Επιστρέφω σ' αυτό το θέμα, επειδή το ίδιο επιστρέφει τόσο συχνά στη ζωή εκείνων που αγαπώ και υπηρετώ.

Οι περισσότεροι από εσάς έχετε ανακαλύψει ότι τα καθήκοντά σας της ιεροσύνης θα απαιτήσουν περισσότερα από όσα μπορείτε να δώσετε, ώστε να αναρωτιέστε αν μπορείτε να ανταποκριθείτε σε αυτόν το βαθμό. Μπορεί να συνέβη όταν σας ζητήθηκε να μιλήσετε σε μία συνέλευση πασσάλου, μπροστά σε εκατοντάδες άτομα. Για τον πρόσφατα νεοφώτιστο, ίσως να είναι να του ζητήσουν να προσευχηθεί δημοσίως ή να διδάξει σε μία τάξη για πρώτη φορά. Για κάποιους μπορεί να είναι η προσπάθεια να μάθει μια ξένη γλώσσα σε ένα κέντρο εκπαίδευσης ιεραποστόλων. Εάν αυτά δε σας έφεραν στα όριά σας, σίγουρα θα συνέβη στους δρόμους μιας ξένης πόλης, όπου είχατε επιφορτισθεί από τον πρόεδρο ιεραποστολής σας να μιλήσετε σε κάθε άτομο που συναντούσατε, ώστε να δώσετε μαρτυρία για τον Σωτήρα και την Αποκατάσταση του ευαγγελίου.

Ίσως σκεφθήκατε τότε: «Μόλις τελειώσω την ιεραποστολή μου, όντας πιστός φέρων την ιεροσύνη, θα χαλαρώσω». Όμως σε μερικά χρόνια, βλέπετε ότι κοιμόσαστε λιγότερο το βράδυ, προσπαθώντας να στηρίξετε τη σύζυγο και το καινούργιο μωρό, να είστε καλός και στοργικός στη σύζυγό σας, προσπαθώντας να σπουδάσετε, να πλησιάσετε τα μέλη της απαρτίας σας των πρεσβυτέρων σας, ίσως και βοηθώντας τους να μετακομίσουν τα έπιπλα και προσπαθώντας να βείτε χρόνο για να υπηρετήσετε τους προγόνους σας στο ναό. Ίσως να διατηρήσατε ένα χαμόγελο στο πρόσωπό σας, με τη σκέψη: «Όταν περάσουν λίγο τα χρόνια, όντας ένας πιστός φέρων την ιεροσύνη, δε θα απαιτούνται τόσα πολλά. Θα είναι πιο χαλαρά».

Εσείς οι μεγαλύτεροι σε ηλικία, χαμογελάτε διότι ξέρετε κάτι υπέροχο για την υπηρέτηση ιεροσύνης. Είναι αυτό: όσο πιο αφοσιωμένη υπηρεσία προσφέρετε, τόσα περισσότερα ζητά από εσάς ο Κύριος. Το χαμόγελό σας είναι χαρούμενο, γιατί ξέρετε ότι Εκείνος αυξάνει τη δύναμή σας να μεταφέρετε το βαρύτερο φορτίο.

Το δύσκολο αυτής της πραγματικότητος, ωστόσο, είναι ότι για να σας δώσει Εκείνος αυτή την αυξημένη δύναμη, θα πρέπει να ξεπεράσετε τα όριά σας σε υπηρέτηση και πίστη.

Είναι σαν να οικοδομούμε μυική δύναμη. Πρέπει να καταπονήσετε τους μύες σας για να τους οικοδομήσετε. Ωθείτε τους μύες σε επίπεδο εξάντλησης. Τότε επιδιορθώνονται μόνοι τους και αναπτύσσουν μεγαλύτερη δύναμη. Η αυξημένη πνευματική δύναμη είναι ένα δώρο από τον Θεό που μπορεί να σας δώσει όταν φθάνετε στα όριά σας στην υπηρεσία Του. Μέσω της δύναμης της Εξιλέωσης του Ιησού Χριστού, ο χαρακτήρας μας μπορεί να αλλάξει. Τότε η δύναμή μας να φέρουμε φορτίο μπορεί

να αυξηθεί περισσότερο από όσο χρειάζεται, ώστε να αντισταθμίσει την αυξημένη υπηρέτηση που θα κληθούμε να προσφέρουμε.

Αυτό με βοηθά να καταλάβω όταν βλέπω κάποιον άλλο να κάνει την υπηρέτηση ιεροσύνης να φαίνεται εύκολη. Ξέρω πως είτε έχουν περάσει σκληρές δοκιμασίες ή πως οι δοκιμασίες βρίσκονται μπροστά τους. Επομένως, αντί να τους ζηλεύω, στέκω έτοιμος να βοηθήσω όταν τα καθήκοντά τους θα γίνουν δυσκολότερα γι' αυτούς, διότι σίγουρα θα γίνουν.

Αυτή η δοκιμασία των ορίων μας στην υπηρέτηση ιεροσύνης είναι αναγκαία για το σχέδιο του Θεού, ώστε να μπορέσουν να εκπληρώσουν την κλήση τα παιδιά Του, για να ζήσουν ξανά μαζί Του παντοτινά. Ο Επουράνιος Πατέρας αγαπά τα παιδιά του. Μας προσέφερε όλη την Αιώνια Ζωή, για να ζήσουν ξανά μαζί Του σε οικογένειες και σε δόξα παντοτινή. Για να είμαστε άξιοι να λάβουμε αυτό το δώρο, μας έδωσε ένα θνητό σώμα, την ευκαιρία να δελεαζόμαστε προς την αμαρτία και έναν τρόπο να καθαριστούμε από αυτή την αμαρτία και να εγερθούμε στην ανάσταση. Μας έδωσε τον Αγαπητό Υιό Του, Ιεχωβά, ως Σωτήρα μας, ώστε να γίνει αυτό δυνατό. Ο Σωτήρας γεννήθηκε σε θνητότητα, μπήκε σε πειρασμό αλλά δεν αμάρτησε ποτέ και κατόπιν στη Γεθσημανή και στον Γολγοθά πλήρωσε το τίμημα για τις αμαρτίες μας, ώστε να μπορούμε να καθαριστούμε. Ο εξαγνισμός μπορεί να γίνει μόνο σε εκείνους που έχουν αρκετή πίστη στον Ιησού Χριστό ώστε να μετανοήσουν από τις αμαρτίες, να καθαριστούν μέσω της διάταξης του βαπτίσματος και να συνάψουν και να τηρούν διαθήκες για να υπακούν όλες τις εντολές Του. Και επρόκειτο να υπάρξει ένας ισχυρός εχθρός των ψυχών μας, ο Εωσφόρος, ο οποίος με τις λεγεώνες του θα προσπαθούσε ασταμάτητα να αιχμαλωτίσει κάθε παιδί του Θεού, να τους εμποδίσει να έχουν τη χαρά της αιώνιας ζωής.

Με την καλοσύνη Του και με μεγάλη εμπιστοσύνη, ο Επουράνιος Πατέρας και ο Σωτήρας επέτρεψαν σε λιγοστούς επιλεγμένους από τους υιούς Του στη γη, να φέρουν την ιεροσύνη. Έχουμε την εξουσία και τη δύναμη να ενεργούμε στο όνομα του Θεού, να προσφέρουμε το αληθινό ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού και τις διατάξεις του σε όσο περισσότερα παιδιά του Επουράνιου Πατέρα μας μπορούμε. Επομένως, μπορείτε να αισθανθείτε το μέγεθος της εμπιστοσύνης που δείχνει σε εμάς ο Θεός. Και μπορείτε να αισθανθείτε την υπέρτατη σπουδαιότητα της ιεροσύνης και την εναντίωση που γνωρίζουμε.

Δεν εκπλήσσει που από καιρού εις καιρό νιώθουμε σχεδόν να μας υπερνικά το φορτίο. Η σκέψη σας ότι «δεν είμαι βέβαιος ότι μπορώ να το κάνω», είναι απόδειξη ότι καταλαβαίνετε τι σημαίνει να φέρουμε την ιεροσύνη του Θεού. Γεγονός είναι ότι δεν μπορείτε να το πράξετε από μόνοι σας. Η ευθύνη είναι πολύ δύσκολη και τόσο σημαντική για τις θνητές δυνάμεις σας και για τις δικές μου. Αναγνωρίζοντας ότι αυτό είναι το θεμέλιο της σπουδαίας υπηρέτησης της ιεροσύνης.

Όταν μας βρίσκουν αυτά τα συναισθήματα ανεπάρκειας, είναι καιρός να θυμηθούμε τον Σωτήρα. Μας διαβεβαιώνει ότι δεν κάνουμε αυτό το έργο μόνοι μας. Υπάρχουν γραφές να εκθέσετε και να θυμάστε, σε στιγμές που αμφισβητείτε την ικανότητά σας.

Για παράδειγμα, ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον θυμήθηκε τα λόγια της επαγγελίας του Σωτήρα καθώς με ευλογούσε, πριν από έξι μήνες, να σταθώ άφοβος στην κλήση μου, όταν έδειχνε δύσκολη. Αυτά τα λόγια του Σωτήρα που δόθηκαν στη μικρή ομάδα Του, των φερόντων την ιεροσύνη σε τούτη τη θεϊκή νομή, ήρθαν στο νου του Προφήτη καθώς έθετε τα χέρια του στο κεφάλι μου: «Και όποιος σας δεχτεί, εκεί θα είμαι και εγώ, γιατί εγώ θα βαδίζω ενώπιον του προσώπου σας. Θα βρίσκομαι στα δεξιά σας και στα αριστερά σας, και το Πνεύμα μου θα είναι μέσα στην καρδιά σας, και οι άγγελοί μου τριγύρω σας, για να σας σηκώνουν»1.

Εκείνη η υπόσχεση την οποία θυμήθηκε και παρέθεσε ο Πρόεδρος Μόνσον, εκπληρώθηκε για μένα. Η πεποίθηση αντικατέστησε την αμφιβολία, το Πνεύμα ήρθε, οι ιατρικοί βοηθοί έλαβαν έμπνευση, η ζωή μου διατηρήθηκε και στηρίχθηκα. Χάρη σε αυτήν την ευλογία από τον Πρόεδρο Μόνσον, θα είναι πάντοτε εύκολο για μένα να θυμάμαι τον Σωτήρα και να έχω πεποίθηση στην υπόσχεσή Του, ότι Εκείνος προχωρεί μπροστά και πλάι μας στην υπηρεσία Του.

Γνωρίζω ότι η υπόσχεση των αγγέλων να μας υποστηρίζουν, είναι αληθινή. Μπορείτε, αν θέλετε, να φέρετε στη μνήμη σας τη διαβεβαίωση του Ελισσαιέ προς τον τρομαγμένο δούλο του. Αυτή η διαβεβαίωση είναι δική μας, όταν αισθανόμαστε ότι μας βαραίνει πολύ το φορτίο κατά την υπηρέτησή μας. Ο Ελισσαιέ αντιμετώπισε πραγματική και τρομακτική αντίθεση:

«Και όταν το πρωί ο υπηρέτης του ανθρώπου του Θεού σηκώθηκε, και βγήκε, να στρατός είχε περικυκλώσει την πόλη με άλογα και άμαξες. Και ο υπηρέτης του είπε σ' αυτόν: Ω, κύριε! Τι θα κάνουμε;

Κι εκείνος είπε: Μη φοβάσαι· επειδή, περισσότεροι είναι αυτοί που είναι μαζί μας, παρά εκείνοι που είναι μαζί τους.

»Και ο Ελισσαιέ προσευχήθηκε, και είπε: Κύριε, άνοιξε, παρακαλώ, τα μάτια του για να δει. Και ο Κύριος άνοιξε τα μάτια του υπηρέτη, και είδε· και να, το βουνό ήταν γεμάτο από άλογα και πύρινες άμαξες γύρω από τον Ελισσαιέ»2.

Σαν τον υπηρέτη αυτόν, υπάρχουν περισσότεροι ανάμεσά σας, από όσους βλέπετε αντιτιθέμενους σε εσάς. Κάποιοι που είναι μαζί σας, θα είναι αόρατοι στα θνητά μάτια σας. Ο Κύριος θα σας στηρίξει και θα το πράξει καλώντας άλλους να σταθούν πλάι σας. Γι' αυτό έχουμε τις απαρτίες. Γι' αυτό οι ηγέτες απαρτίας τους κοιτάζουν τα πρόσωπα και τα μάτια στις συγκεντρώσεις απαρτίας. Γι' αυτό ο επίσκοπος κάνει κάτι περισσότερο από το να προεδρεύει στην απαρτία ιερέων. Παρατηρεί τα πρόσωπα των ιερέων. Θα έχετε έναν τέτοιο επίσκοπο ή πρόεδρο απαρτίας πρεσβυτέρων ή πρόεδρο ιεραποστολής. Θα έρθει προς βοήθειά σας και θα καλέσει άλλους να σταθούν κοντά σας. Ίσως καλέσει το σωστό συνάδελφο να υπηρετήσει μαζί σας, όταν θα το χρειαστείτε.

Αυτό σημαίνει δύο τουλάχιστον πράγματα. Το ένα είναι να αναγνωρίσουμε και να καλωσορίσουμε εκείνους που στέλνει ο Κύριος να μας βοηθήσουν. Το άλλο είναι να βλέπουμε σε κάθε ανάθεση την ευκαιρία να ενδυναμώνουμε ο ένας τον άλλο. Μου είπε κάποτε ένας πρόεδρος ιεραποστολής για έναν ιεραπόστολο τον οποίο είχε αναθέσει σε περισσότερους από δώδεκα ή δεκατρείς συναδέλφους. Μου είπε: «Ο καθένας από αυτούς τους συναδέλφους επρόκειτο να γυρίσει στην πατρίδα νωρίς ή να σταλεί στην πατρίδα του. Όμως δε χάσαμε ούτε έναν από αυτούς».

Όταν ανέφερα εκείνη την επιστολή στο συνάδελφο που έσωσε τόσους πολλούς στο χείλος να υπερνικηθούν από το φορτίο, έλαβα μια απάντηση που με εξέπληξε και με δίδαξε. Έλεγε: «Δεν νομίζω ότι η ιστορία αυτή είναι αληθινή. Ποτέ δεν είχα κάποιο συνάδελφο που αποτύχαινε στο έργο του».

Μπορούσα να δω ότι ένας πρόεδρος ιεραποστολής είχε λάβει την έμπνευση να στείλει το σωστό άγγελο, ξανά και ξανά. Μπορούμε να αναμένουμε στην υπηρέτησή μας να μας στέλνεται βοήθεια τη σωστή στιγμή, που θα δει τη δύναμη μέσα μας και θα μας ανυψώσει. Και μπορούμε να προσδοκούμε να γίνουμε ο απεσταλμένος του Κυρίου για να ενθαρρύνουμε κάποιον άλλο.

Εκ πείρας μπορώ να σας πω κάτι ως προς τη βοήθεια που μπορείτε να προσφέρετε, αν έχετε σταλεί γι' αυτό. Λίγο αφότου εκλήθην στην Απαρτία των Δώδεκα, πήρα ένα τηλεφώνημα από τον Πρόεδρο Φάουστ, σύμβουλο στην Πρώτη Προεδρία. Ζήτησε να πάω στο γραφείο του. Πήγα με κάποια ανησυχία, γιατί δεν ήξερα τι μπορεί να ήθελε.

Αφού μιλήσαμε λίγο και είπαμε κάποια αστεία, με κοίταξε και είπε: «Έχει συμβεί;» Βλέποντάς με σαστισμένο, συνέχισε: «Σε παρατηρούσα στις συγκεντρώσεις. Νομίζω ότι αισθάνεσαι πως η κλήση σου υπερβαίνει τις δυνάμεις σου και ότι δεν έχεις τα προσόντα».

Είπα ότι είχαν μπει αμφιβολίες μέσα μου, σαν να είχα πέσει επάνω σε τοίχο. Περίμενα ότι θα με καθησύχαζε.Του είπα ότι εκτιμούσα που ήταν ενήμερος των αμφιβολιών μου και ζήτησα τη βοήθειά του. Αλλά εξεπλάγην από την καλοσυνάτη, σταθερή απάντησή του. Είπε: «Μη ρωτάς εμένα. Πήγαινε σε Εκείνον». Κατόπιν έδειξε ψηλά, στους ουρανούς. Τώρα, χρόνια αργότερα, κάθομαι σε εκείνο το ίδιο γραφείο. Όταν μπαίνω εκεί μέσα, κοιτάζω ψηλά και τον θυμάμαι -- πώς με δίδαξε με το παράδειγμα, να βοηθώ κάποιον που αισθάνεται ανεπαρκής στην υπηρέτηση του Κυρίου. Βρείτε έναν τρόπο να τους στείλετε με πεποίθηση στο Διδάσκαλο. Εάν ακολουθήσουν τη συμβουλή σας, θα αποκτήσουν τη δύναμη που χρειάζονται και με το παραπάνω.

Κατ' επανάληψη στη ζωή σας, ο Κύριος σας δίνει τις εμπειρίες να οικοδομήσετε δύναμη, θάρρος και αποφασιστικότητα. Γνωρίζει πόσο πολύ τα χρειάζεστε για να Τον υπηρετήσετε. Ένα μέρος από αυτά μπορεί να έρθουν, όπως έγινε με εμένα, όταν σταθείτε μαζί με άλλους φέροντες την ιεροσύνη και πείτε φωναχτά τα λόγια: «Επομένως, ω σεις που επιβιβάζεστε στην υπηρεσία του Θεού, κοιτάξτε να τον υπηρετείτε με όλη σας την καρδιά, την ισχύ, το νου και τη δύναμη, ώστε να σταθείτε άμεμπτοι εμπρός στο Θεό κατά την τελευταία ημέρα»3.

Όταν δεσμευτείτε για αυτό το υψηλό πρότυπο και ανταποκριθείτε σε αυτό, ο Κύριος οικοδομεί εμπιστοσύνη και δύναμη σε εσάς, ώστε να είστε εκεί όταν τα χρειαστείτε, όποτε κληθείτε να υπηρετήσετε ένα σκοπό υψηλότερο από το προσωπικό συμφέρον. Ίσως να το αισθανθήκατε καθώς κι εγώ, όταν στάθηκα με μια νέα στολή της Πολεμικής Αεροπορίας, μια λαμπερή ανοιξιάτικη ημέρα σε ένα καλυμμένο με χόρτο αγρό. Με είχαν επιφορτίσει να υπερασπιστώ την πατρίδα μου. Δεν βρισκόμασταν τότε σε πόλεμο, αλλά όδευα προς μια άγνωστη υπηρέτηση που ήξερα ότι θα απαιτούσε ό,τι είχα να προσφέρω, ίσως και τη ζωή μου. Σήκωσα το δεξί χέρι μου μαζί με τους άλλους για να ορκιστώ ότι θα υπεράσπιζα την πατρίδα μου με «πίστη αληθινή και υπακοή» και πως «αναλαμβάνω αυτή την υποχρέωση με ελεύθερη βούληση, χωρίς επιφυλάξεις ή υπεκφυγές· και πως θα εκτελέσω καλά και αφοσιωμένα τα καθήκοντα της θέσης που θα αναλάμβανα και είθε ο Θεός να είναι μαζί μου»4.

Δεν έχω αμφιβολία ότι η δύναμη να τηρήσει κάποιος αυτή την υπόσχεση, την οποία τήρησα, σφυρηλατήθηκε μέσα μου από την εποχή που ήμουν διάκονος. Τα πρώτα χρόνια μου στην ιεροσύνη, κάθισα αρκετές φορές σε αυτό που τότε λεγόταν «αποχαιρετισμός ιεραποστόλου». Τώρα υπάρχουν τόσοι πολλοί που αποδέχονται την κλήση να υπηρετήσουν, ώστε τους αφήνουμε απλώς να μιλήσουν σύντομα σε μία συγκέντρωση μετάληψης πριν φύγουν. Όμως μία ολόκληρη συγκέντρωση επικεντρωνόταν στον ιεραπόστολο που αναχωρούσε. Πάντοτε περιελάμβανε κάποια επιλεγμένη μουσική. Ακόμα αισθάνομαι πώς ένιωσα ως μέλος κουαρτέτου για τους ιεραπόστολους που επέστρεφαν, που τραγουδούσαμε: «Θα πάω όπου θέλεις εσύ, Θεέ» και τα λόγια συνέχιζαν για την υπόσχεση, «Θα πω ό,τι θέλεις να πω» και τέλος «θα γίνω ό,τι θέλεις εσύ»5.

Η καρδιά μου ενθουσιαζόταν τότε, όπως και τώρα, με την πεποίθηση ότι η υπόσχεση ήταν αληθινή για μένα και εμάς, σε όλη την υπηρέτηση ιεροσύνης μας. Θα βρούμε χαρά, πηγαίνοντας όπου θέλει ο Κύριος να υπηρετήσουμε. Θα μας δοθεί η αποκάλυψη να πούμε τα λόγια Του, για να προσκαλέσουμε τα παιδιά του Επουράνιου Πατέρα να αλλάξουν, χάρη στην Εξιλέωση και να είναι άξια να γυρίσουν σπίτι και να ζήσουν με Εκείνον. Και αισθανόμουν τότε, όπως και τώρα, ότι η πιστή υπηρέτησή μας θα Του επέτρεπε να αλλάξει τις καρδιές μας ώστε να μας προετοιμάσει για τη συντροφιά Του και για να Τον υπηρετούμε παντοτινά.

Καταθέτω σε εσάς τη μαρτυρία μου πως όταν δίνουμε όλο τον εαυτό μας στην υπηρέτηση της ιεροσύνης του Κυρίου, θα μας δώσει όλο το θάρρος που χρειαζόμαστε και τη σιγουριά ότι Εκείνος προχωρεί μαζί μας και ότι άγγελοι θα μας στηρίξουν.

Δίδω μαρτυρία ότι κληθήκαμε από τον Θεό. Αυτή είναι η αληθινή Εκκλησία Του και η αιώνια ιεροσύνη Του. Είμαι μάρτυς ότι ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον κρατά όλα τα κλειδιά της ιεροσύνης και τα ασκεί στον κόσμο σήμερα. Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Δ&Δ 84:88.
2. Βασιλέων Β΄ 6:15-17.
3. Δ&Δ 4:2.
4. "Oaths of Enlistment and Oaths of Office," http://www.army.mil/CMH/faq/oaths.htm.
5. «Θα πάω όπου θέλεις εσύ Θεέ», *Ύμνοι και παιδικά τραγούδια*, σελ. 46.

Να μάθουμε, να κάνουμε, να είμαστε

Πρόεδρος Τόμας Μόνσον

Είθε να μάθουμε όσα πρέπει να μάθουμε, να κάνουμε όσα πρέπει και να είμαστε αυτοί που πρέπει να είμαστε.

Είδατε απόψε έναν μάρτυρα δυνάμεως από τους δύο συμβούλους στην Πρώτη Προεδρία. Ίσταμαι ενώπιόν σας και διακηρύσσω ότι αυτή η Πρώτη Προεδρία είναι ηνωμένη υπό τη διεύθυνσιν του Κυρίου Ιησού Χριστού.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω ειδικώς αυτήν την ιεραποστολική χορωδία. Είχα μία εμπειρία για την οποία ίσως ενδιαφέρονται και ίσως κι εσείς να την βρείτε ενδιαφέρουσα. Πριν από πολλά χρόνια, έλαβα μία κλήση απογνώσεως από τον διευθυντή του ιεραποστολικού εκπαιδευτικού κέντρου. Είπε: «Πρόεδρε Μόνσον, έχω έναν ιεραπόστολο που πηγαίνει σπίτι. Τίποτε δεν μπορεί να τον αποτρέψει από την παραίτηση».

Απήντησα: «Λοιπόν, αυτό δεν είναι μοναδικό. Έχει συμβεί ξανά. Ποιο είναι το πρόβλημα;»

Είπε: «Εκλήθη σε ισπανόφωνη ιεραποστολή και είναι απολύτως βέβαιος ότι δεν μπορεί να μάθει Ισπανικά».

Είπα: «Έχω μία πρόταση για σένα. Αύριο το πρωί βάλτον να παρακολουθήσει μία τάξη εκμαθήσεως Ιαπωνικών. Και μετά ας σου αναφερθεί στις 12 το μεσημέρι».

Την επομένη κάλεσε στις 10:00! Είπε: «Ο νεαρός άνδρας είναι εδώ μαζί μου και θέλει να ξέρω ότι είναι απολύτως βέβαιος πως μπορεί να μάθει Ισπανικά».

Όταν υπάρχει θέληση, όλα γίνονται.

Καθώς σας ομιλώ απόψε, αληθώς είσθε ένα βασίλειο ιεράτευμα έχει συναθροισθεί σε πολλά μέρη, αλλά με ενότητα. Κατά πάσα πιθανότητα, αυτή είναι η μεγαλύτερη συνάθροιση φερόντων την ιεροσύνη που συνήλθε ποτέ. Η αφοσίωσή σας στις ιερές κλήσεις σας είναι εμπνευσμένη. Η επιθυμία σας να μάθετε το καθήκον σας είναι έκδηλη. Η καθαρότης της ψυχής σας φέρνει τους ουρανούς πιο κοντά σε εσάς και την οικογένειά σας.

Πολλές περιοχές του κόσμου έχουν βιώσει δύσκολες οικονομικές στιγμές. Επιχειρηματίες έχουν αποτύχει, εργασίες έχουν χαθεί και επενδύσεις έχουν τεθεί σε κίνδυνο. Πρέπει να διασφαλίσουμε ότι αυτοί για τους οποίους ευθυνόμαστε, δεν θα πεινάσουν, ούτε θα μείνουν χωρίς ένδυση ούτε χωρίς εστίες. Όταν η ιεροσύνη αυτής της εκκλησίας συνεργάζεται, προκειμένου να αντιμετωπίσει αυτές τις δύσκολες συνθήκες, σχεδόν θαύματα λαμβάνουν χώραν.

Παροτρύνουμε όλους τους Αγίους των Τελευταίων Ημερών να είναι συνετοί στον σχεδιασμό τους, να είναι συντηρητικοί ως προς τον τρόπο ζωής τους και να αποφεύγουν το υπερβολικό ή το άσκοπο χρέος. Οι οικονομικές υποθέσεις της Εκκλησίας διευθύνονται κατ' αυτόν τον τρόπο, διότι γνωρίζουμε ότι τα δέκατά σας και οι άλλες εισφορές δεν έρχονται χωρίς θυσία και είναι ιερά κεφάλαια.

Ας καταστήσουμε το σπιτικό μας καταφύγιο χρηστότητος, τόπο προσευχής και ενδιαίτημα αγάπης, ώστε να μπορούμε να αξίζουμε τις ευλογίες, οι οποίες μπορούν να προέρχονται μόνον από τον Επουράνιο Πατέρα μας. Χρειαζόμαστε την καθοδήγησή Του στην καθημερινή μας ζωή.

Σε αυτήν την τεράστια κοσμοσυρροή είναι η δύναμη της ιεροσύνης και η ικανότητα να προσεγγίσουμε τους άλλους και να ομιλήσουμε για το ένδοξο ευαγγέλιο μαζί τους. Έχουμε τα χέρια, για να υψώσουμε τους άλλους από την αυταρέσκεια και την αδράνεια. Έχουμε την καρδιά να υπηρετήσουμε πιστώς στην κλήση της ιεροσύνης και δι' αυτού να εμπνεύσουμε άλλους να διάγουν μία καλύτερη ζωή και να αποφύγουν το έλος της αμαρτίας, το οποίο απειλεί να καταβροχθίσει τόσους πολλούς. Η αξία των ψυχών είναι πράγματι μεγάλη στα μάτια του Θεού. Δικό μας είναι το πολύτιμο προνόμιο, όντας οπλισμένοι με αυτήν τη γνώση, να κάνουμε κάτι το διαφορετικό στη ζωή των άλλων. Τα λόγια που ευρίσκονται στον Ιεζεκιήλ θα μπορούσαν κάλλιστα να αναφέρονται σε όλους εμάς, οι οποίοι ακολουθούμε τον Σωτήρα σε αυτό το ιερό έργο:

«Και θα σας δώσω μια νέα καρδιά· και θα βάλω μέσα σας ένα νέο πνεύμα...

»Και θα βάλω μέσα σας, το Πνεύμα μου, και θα σας κάνω να περπατάτε στα διατάγματά μου, και να τηρείτε τις κρίσεις μου, και να τις εκτελείτε.

»Και θα κατοικήσετε στη γη, που έδωσα στους πατέρες σας· και θα είστε λαός μου, κι εγώ θα είμαι Θεός σας»1.

Πώς θα μπορούσαμε να αξίζουμε αυτήν την υπόσχεση; Τι θα μας δώσει τις προϋποθέσεις να λάβουμε αυτήν την ευλογία; Υπάρχει κάποιος οδηγός να ακολουθήσουμε;

Επιτρέψατέ μου να προτείνω τρία επιτακτικά καθήκοντα προς μελέτη. Ισχύουν για τον διάκονο καθώς και για τον αρχιερέα. Είναι εντός των δυνατοτήτων μας. Ο καλοσυνάτος Επουράνιος Πατέρας θα μας βοηθήσει στην αναζήτησή μας.

Πρώτον, ***Να μάθουμε όσα πρέπει να μάθουμε.***

Δεύτερον, ***Να κάνουμε αυτό που πρέπει.***

Και τρίτον, ***Να είμαστε αυτοί που πρέπει να είμαστε.***

Ας συζητήσουμε αυτούς τους αντικειμενικούς στόχους, ούτως ώστε να είμαστε αποδοτικοί υπηρέτες στα μάτια του Κυρίου μας.

Πρώτον, *να μάθουμε όσα πρέπει να μάθουμε.* Ο Απόστολος Παύλος κατέστησε τη μάθηση ζήτημα επιτακτικής ανάγκης. Είπε προς τους Φιλιππησίους: «Ένα πράγμα κάνω, λησμονώντας μεν όσα βρίσκονται πίσω, επεκτεινόμενος δε σε όσα βρίσκονται μπροστά, τρέχω προς τον σκοπό, για το βραβείο της άνω κλήσης του Θεού εν Χριστώ Ιησού»2. Και προέτρεψε τους Εβραίους: «Ας απορρίψουμε... την αμαρτία... ας τρέχουμε με υπομονή τον αγώνα που είναι μπροστά μας· αποβλέποντας [για παράδειγμα] στον Ιησού, τον αρχηγό και τελειωτή της πίστης»3.

Ο Πρόεδρος Στίβεν Ρίτσαρντς, ο οποίος υπηρέτησε για πολλά χρόνια την Απαρτία των Δώδεκα Αποστόλων και κατόπιν στην Πρώτη Προεδρία, ομιλούσε συχνά στους φέροντες την ιεροσύνη και τόνιζε

τη φιλοσοφία του αναφορικώς προς αυτήν. Διεκήρυξε: «Η Ιεροσύνη συνήθως ορίζεται απλώς ως 'η ανατεθείσα του Θεού δύναμη στους άνδρες'. Αυτός ο ορισμός, νομίζω ότι είναι επακριβής. Αλλά για πρακτικούς λόγους, θέλω να ορίσω την ιεροσύνη σε αντιστοιχία με την υπηρέτηση και συχνά την αποκαλώ 'το τέλειο σχέδιο υπηρετήσεως'. Το κάνω αυτό, διότι μου φαίνεται ότι μόνον μέσω της χρήσεως αυτής της θείας απονεμηθείσης στους άνδρες δυνάμεως, μπορούν να ελπίζουν να πραγματοποιήσουν την πλήρη σημασία και ζωτικότητα αυτού του χαρίσματος. Είναι ένα όργανο υπηρετήσεως... και ο άνδρας που αποτυγχάνει να την χρησιμοποιήσει, έχει την τάση να την χάσει, διότι μας έχει ειπωθεί μέσω αποκαλύψεως ότι εκείνος που την παραμελεί 'δε θα θεωρηθεί άξιος να σταθεί'»4.

Ο Πρόεδρος Χάρολντ Λη, ενδέκατος Πρόεδρος της Εκκλησίας και ένας από τους μεγάλους διδασκάλους της Εκκλησίας, έθεσε τη συμβουλή του με ευκολονόητους όρους: «Βλέπετε, όταν κάποιος γίνεται φέρων την ιεροσύνη, τότε γίνεται αντιπρόσωπος του Κυρίου. Θα πρέπει να σκέπτεται την κλήση του σαν να ήταν στην υπηρεσία του Κυρίου»5.

Μερικοί από εσάς, μπορεί να είσθε ντροπαλοί από τη φύση σας ή μπορεί να θεωρείτε τον εαυτό σας ανεπαρκή να ανταποκριθεί καταφατικά σε μία κλήση. Να θυμάστε ότι αυτό το έργο δεν είναι δικό σας και δικό μου μόνον. Είναι το έργο του Κυρίου και όταν είμεθα στην υπηρεσία του Κυρίου, έχουμε δικαίωμα στη βοήθεια του Κυρίου. Να θυμάσθε ότι ο Κύριος θα μας καταστήσει ικανούς, για να φέρουμε τις ευθύνες που θα μας δώσει.

Ενώ η επίσημη τάξη μπορεί να προκαλεί φόβο μερικές φορές, κάποια από την πιο αποτελεσματική διδασκαλία λαμβάνει χώραν πέραν της εκκλησίας ή της τάξεως. Το θυμάμαι καλά αυτό, για αυτήν την εποχή, πριν από ορισμένα χρόνια, που μέλη, τα οποία έφεραν την Ααρωνική Ιεροσύνη προσδοκούσαν με προθυμία μία έξοδο, προκειμένου να εορτασθεί η αποκατάσταση της Ααρωνικής Ιεροσύνης. Με λεωφορείο, οι νέοι άνδρες του πασσάλου μας ταξίδευσαν εκατόν πενήντα χιλιόμετρα βορείως του Κοιμητηρίου Κλάρκστον, όπου είδαμε τον τάφο του Μάρτιν Χάρις, ενός εκ των τριών μαρτύρων του Βιβλίου του Μόρμον. Ενώ βρίσκονταν γύρω από την όμορφη πέτρα από γρανίτη, η οποία σημαδεύει τον τάφο του, ένας ανώτερος σύμβουλος έκανε λόγο περί του ιστορικού υποβάθρου αναφορικώς προς τη ζωή του Μάρτιν Χάρις, διάβασε από το Βιβλίο του Μόρμον τη μαρτυρία του και κατόπιν κατέθεσε τη δική του μαρτυρία για την αλήθεια. Οι νέοι άνδρες άκουγαν με τεταμένη προσοχή, άγγιξαν την πέτρα από γρανίτη και συλλογίσθηκαν τα λόγια που άκουσαν και τα αισθήματα που είχαν νοιώσει.

Σε ένα πάρκο στο Λόγκαν, απήλαυσαν ένα γεύμα. Η ομάδα των νέων ανδρών ξάπλωσε στο γρασίδι του Ναού στο Λόγκαν και ατένιζε προς τα επάνω τους επιβλητικούς οβελούς του. Συχνά, όμορφα λευκά σύννεφα περνούσαν από τους οβελούς και μετακινούντο από το απαλό αεράκι. Ο σκοπός των ναών διδάχθηκε. Οι διαθήκες και οι υποσχέσεις έγιναν περισσότερο από λόγια. Η επιθυμία να είναι άξιοι να εισέλθουν σε αυτές τις θύρες του ναού, εισήλθε σε αυτές τις νεανικές καρδιές. Οι ουρανοί ήταν πολύ κοντά. Το να μάθουμε όσα πρέπει να μάθουμε, εξασφαλίσθηκε.

Δεύτερον, *να κάνουμε αυτό που πρέπει.* Σε μία αποκάλυψη επί της ιεροσύνης, η οποία εδόθη μέσω του Τζόζεφ Σμιθ του Προφήτου, καταγεγραμμένη ως το 170ο τμήμα από το Διδαχή και Διαθήκες, η «μάθηση» γίνεται «πράξη» καθώς διαβάζουμε: «Λοιπόν, τώρα κάθε άνθρωπος ας μάθει το καθήκον του, και ας ενεργεί στη θέση στην οποία έχει οριστεί, με κάθε επιμέλεια»6.

Κάθε φέρων την ιεροσύνη που παρίσταται σε αυτήν τη συγκέντρωση απόψε, έχει να υπηρετήσει σε μία κλήση, να καταβάλλει τις καλύτερες προσπάθειές του στο έργο που του έχει ανατεθεί. Καμία ανάθεση δεν είναι κατωτέρου βαθμού στο έργο του Κυρίου, επειδή η κάθε μία έχει αιώνιες συνέπειες. Ο Πρόεδρος

Τζων Τέιλορ μας προειδοποίησε: «Εάν δεν μεγαλύνετε την κλήση σας, ο Θεός θα σας θεωρήσει υπευθύνους για αυτούς που θα είχατε σώσει, εάν είχατε κάνει το καθήκον σας»7. Και ποιος εξ ημών μπορεί να είναι υπεύθυνος για την καθυστέρηση της αιωνίας ζωής μίας ανθρώπινης ψυχής; Εάν η αγαλλίαση είναι η ανταμοιβή, επειδή κάποιος σώζει μία ψυχή, τότε πόσο τρομερές πρέπει να είναι οι τύψεις εκείνων των οποίων οι δειλές προσπάθειες επέτρεψαν σε ένα τέκνο του Θεού να μην προειδοποιηθεί ή να μην βοηθηθεί, ούτως ώστε να περιμένει να έλθει ένας αξιόπιστος υπηρέτης του Θεού».

Το παλαιό ρητό ισχύει πάντοτε: «Κάντε το καθήκον σας, αυτό είναι το καλύτερο· αφήστε τα υπόλοιπα στον Κύριο».

Το μεγαλύτερο μέρος της υπηρετήσεως που προσφέρουν οι φέροντες την ιεροσύνη, επιτυγχάνεται διακριτικά και χωρίς φανφάρες. Ένα φιλικό χαμόγελο, ένα ζεστό σφίξιμο των χεριών, μία ειλικρινής μαρτυρία για την αλήθεια μπορεί στην κυριολεξία να ανυψώσει ζωές, να αλλάξει την ανθρώπινη φύση και να σώσει πολύτιμες ψυχές.

Ένα παράδειγμα μίας τέτοιας υπηρετήσεως ήταν η ιεραποστολική υπηρέτηση του Τζούλιους και της Ντόροθι Φούσεκ, οι οποίοι εκλήθησαν να υπηρετήσουν σε μία διετή ιεραποστολή στην Πολωνία. Ο αδελφός Φούσεκ είχε γεννηθεί στην Πολωνία. Ομιλούσε τη γλώσσα. Αγαπούσε τους ανθρώπους. Η αδελφή Φούσεκ ήταν Αγγλίδα και ήξερε λίγα για την Πολωνία και τον λαό της.

Έχοντας εμπιστοσύνη στον Κύριο, άρχισαν την επιτέλεση της αναθέσεώς τους. Οι συνθήκες ζωής ήταν πρωτόγονες, το έργο μοναχικό και τεράστιο. Εκείνον τον καιρό δεν είχε εδραιωθεί ιεραποστολή στην Πολωνία. Η ανάθεση που είχε δοθεί στους Φούσεκ ήταν να προετοιμάσουν τον δρόμο, ούτως ώστε να εδραιωθεί μία ιεραποστολή και άλλοι ιεραπόστολοι να κληθούν να υπηρετήσουν, οι άνθρωποι να διδαχθούν, νεοφώτιστοι να βαπτισθούν, κλάδοι να εγκαθιδρυθούν και εκκλησίες να ανεγερθούν.

Ήλθαν σε απόγνωση ο πρεσβύτερος και η αδελφή Φούσεκ, λόγω του τεραστίου της αναθέσεώς τους; Ούτε για μια στιγμή. Ήξεραν ότι η κλήση τους ήταν από τον Θεό. Προσεύχονταν για την ουράνια βοήθεια Του, και αφιερώθηκαν ολόψυχα στο έργο τους. Παρέμειναν στην Πολωνία όχι δύο χρόνια, αλλά πέντε. Όλοι οι προαναφερθέντες αντικειμενικοί στόχοι πραγματοποιήθηκαν.

Οι Πρεσβύτεροι Ράσελ Νέλσον, Χανς Ρίνγκερ κι εγώ, συνοδευόμενοι από τον Πρεσβύτερο Φούσεκ, συναντηθήκαμε με τον Υπουργό Άνταμ Γοπάτκα της πολωνικής κυβερνήσεως και τον ακούσαμε να λέγει: «Η εκκλησία σας είναι ευπρόσδεκτη εδώ. Μπορείτε να οικοδομήσετε τα κτήριά σας, μπορείτε να αποστείλετε τους ιεραποστόλους σας. Είσθε ευπρόσδεκτοι στην Πολωνία. Αυτός ο άνδρας», δείχνοντας τον Τζούλιους Φούσεκ, «έχει υπηρετήσει την εκκλησία σας καλά. Μπορείτε να είσθε ευγνώμονες για το παράδειγμα και το έργο του».

Σαν τους Φούσεκ, ας κάνουμε αυτό που πρέπει στο έργο του Κυρίου. Τότε μπορούμε με τον Τζούλιους και την Ντόροθι Φούσεκ να επαναλάβουμε τον Ψαλμό: «Η βοήθειά μου έρχεται από τον Κύριο, που δημιούργησε τον ουρανό και τη γη... [δεν] θα νυστάξει αυτός που σε φυλάπει. Να, δεν θα νυστάξει ούτε θα αποκοιμηθεί αυτός που φυλάπει τον Ισραήλ»8.

Τρίτον, *να είμαστε αυτοί που πρέπει να είμαστε.* Ο Παύλος συνεβούλευσε τον αγαπημένο φίλο και συνεργάτη του Τιμόθεο: «Γίνε τύπος των πιστών σε λόγο, σε συναναστροφή, σε αγάπη, σε πνεύμα, σε πίστη, σε αγνότητα»9.

Θα παρότρυνα όλους εμάς να προσευχηθούμε σχετικώς με τις αναθέσεις μας και να επιζητήσουμε ουράνια βοήθεια, ούτως ώστε να επιτύχουμε στην επίτευξη αυτού για το οποίο έχουμε κληθεί να κάνουμε. Κάποιος έχει πει ότι «η αναγνώριση μίας δυνάμεως ανωτέρας από τον άνθρωπο τον ίδιο, δεν τον υποβαθμίζει υπό καμία έννοια»10. Πρέπει να αναζητήσει, να πιστέψει, να προσευχηθεί και να ελπίζει ότι θα βρει. Καμία ειλικρινής, γεμάτη προσευχή προσπάθεια, δεν θα μείνει αναπάντητη: αυτός είναι η ίδια η βάση της φιλοσοφίας της πίστεως. Η θεία εύνοια θα παρίσταται σε όσους την αναζητούν ταπεινώς.

Από το Βιβλίο του Μόρμον έρχεται η συμβουλή που τα λέει όλα. Ο Κύριος ομιλεί: «Τι είδους άνθρωποι πρέπει να είστε; Αληθινά, σας λέω, ακριβώς όπως είμαι εγώ»11.

Και τι είδους ανδρός ήταν Εκείνος; Ποιο παράδειγμα έθεσε στην υπηρέτησή Του; Από το Κατά Ιωάννην, κεφάλαιο 10, μαθαίνουμε:

«Εγώ είμαι ο καλός ποιμένας· ο καλός ποιμένας βάζει την ψυχή του για χάρη των προβάτων.

»Αλλ' ο μισθωτός, και ο οποίος δεν είναι ποιμένας, του οποίου τα πρόβατα δεν είναι δικά του, βλέπει τον λύκο να έρχεται, κι αφήνει τα πρόβατα, και φεύγει· και ο λύκος τα αρπάζει, και σκορπίζει τα πρόβατα.

»Και ο μισθωτός φεύγει, επειδή είναι μισθωτός, και δεν τον μέλλει για τα πρόβατα.

»Εγώ είμαι ο καλός ποιμένας, και γνωρίζω τα δικά μου, και γνωρίζομαι από τα δικά μου,

»καθώς ο Πατέρας γνωρίζει εμένα, κι εγώ γνωρίζω τον Πατέρα· και βάζω την ψυχή μου για χάρη των προβάτων»12.

Αδελφοί, είθε να *μάθουμε όσα πρέπει να μάθουμε, να κάνουμε όσα πρέπει και να είμαστε αυτοί που πρέπει να είμαστε.* Κάνοντάς το αυτό, οι ευλογίες των ουρανών θα μας συνοδεύουν. Γνωρίζουμε ότι δεν είμαστε μόνοι μας. Εκείνος, ο οποίος παρατηρεί την πτώση του σπουργίτη, με τον δικό Του τρόπο, μας αναγνωρίζει.

Πριν από αρκετά χρόνια, έλαβα ένα γράμμα από έναν μακροχρόνιο φίλο. Κατέθετε τη μαρτυρία του σε εκείνο το γράμμα. Θα ήθελα να σας το διαβάσω απόψε, αφού επιδεικνύει τη δύναμη της ιεροσύνης σε κάποιον, ο οποίος έμαθε όσα πρέπει να μάθουμε, έκανε αυτό που πρέπει και πάντοτε προσπαθούσε να είναι αυτό που πρέπει. Θα διαβάσω τρία τμήματα εκείνου του γράμματος από τον φίλο μου Θερόν Μπόραπ, ο οποίος απεβίωσε πριν από τρία χρόνια σε ηλικία 90 ετών:
Σε ηλικία οκτώ ετών, όταν βαπτίσθηκα και έλαβα το Άγιο Πνεύμα, με είχε πολύ εντυπωσιάσει το γεγονός ότι έπρεπε να είμαι καλός και εις θέσιν να έχω το Άγιο Πνεύμα ως βοήθεια σε όλη μου τη ζωή. Μου είχε ειπωθεί ότι το Άγιο Πνεύμα ήταν παρόν μόνον στους καλούς ανθρώπους και ότι, όταν το κακό εισήρχετο στη ζωή μας, θα έφευγε. Μη γνωρίζοντας πότε θα χρειαζόμουν τις προτροπές και την καθοδήγησή του, προσπαθούσα να ζω με τέτοιον τρόπο, ώστε να μην έχανα αυτό το δώρο. Σε μία περίσταση, έσωσε τη ζωή μου.

»Κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου, ήμουν μηχανικός-οπλίτης σε ένα βομβαρδιστικό Β-24 που πολεμούσε στον Νότιο Ειρηνικό. Μία ημέρα, έγινε μία ανακοίνωση ότι θα επιχειρείτο η μεγαλύτερη βομβιστική πτήση επιθέσεως που έγινε ποτέ, προκειμένου να τεθεί εκτός λειτουργίας ένα διυλιστήριο πετρελαίου. Οι προτροπές του πνεύματος μού έλεγαν ότι θα με ανέθεταν σε αυτήν την πτήση

και ότι δεν θα επέστρεφα. Εκείνον τον καιρό ήμουν ο πρόεδρος της ομάδος των Αγίων των Τελευταίων Ημερών.

»Η μάχη ήταν σφοδρή καθώς πετούσαμε πάνω από τη Βόρνεο. Το αεροπλάνο μας κτυπήθηκε από επιθετικά αεροσκάφη και συντόμως ανεφλέγη και ο κυβερνήτης μάς είπε να προετοιμασθούμε να πηδήξουμε. Πήγα τελευταίος. Μας πυροβολούσαν κυβερνήτες του εχθρού καθώς πέφταμε κάτω. Είχα δυσκολία να φουσκώσω το σωσίβιό μου. Πηγαίνοντας πάνω-κάτω στο νερό, άρχισα να πνίγομαι και λιποθύμησα. Συνήλθα στιγμιαίως και ανεφώνησα: «Θεέ, σώσε με!» Πάλι, προσπάθησα να φουσκώσω το σωσίβιο και το επέτυχα. Με αρκετό αέρα μέσα του, για να με κάνει να επιπλέω, ανέβηκα επάνω του, όντας πολύ εξαντλημένος να μετακινούμαι.

»Επί τρεις ημέρες επιπλέαμε σε περιοχή του εχθρού με πλοία γύρω μας και αεροσκάφη από επάνω μας. Γιατί δεν μπορούσαν να δουν μία ομάδα από κίτρινα σωσίβια στο γαλάζιο νερό, αποτελεί μυστήριο. Εξέσπασε καταιγίδα και κύματα εννέα μέτρων έσχισαν τα σωσίβιά μας. Πέρασαν τρεις ημέρες χωρίς φαγητό και νερό. Οι άλλοι με ερωτούσαν εάν προσευχόμουν. Απήντησα ότι προσευχόμουν και ότι πράγματι θα σωζόμαστε. Εκείνο το βράδυ είδαμε το υποβρύχιό μας, που νομίζαμε ότι είχε έλθει για να μας σώσει, αλλά μας προσπέρασε. Το επόμενο πρωινό, έκανε το ίδιο. Ξέραμε ότι αυτή ήταν η τελευταία ημέρα που θα ήταν στην περιοχή. Τότε ήλθαν οι προτροπές του Αγίου Πνεύματος. «Έχεις την Ιεροσύνη. Πρόσταξε το υποβρύχιο να σας πάρει». Σιωπηλά προσευχήθηκα: «Εις το όνομα του Ιησού Χριστού και με τη δύναμη της ιεροσύνης, γύρισε και πάρε μας». Σε λίγα λεπτά ήταν κοντά μας. Όταν ήμαστε στο κατάστρωμα, ο κυβερνήτης είπε: «Δεν ξέρω πώς σας βρήκαμε, επειδή δεν ψάχναμε εσάς». Όμως *εγώ* ήξερα13.

Σας αφήνω με τη μαρτυρία μου ότι αυτό το έργο, στο οποίο απασχολούμεθα, είναι αληθινό. Ο Κύριος είναι στο πηδάλιο. Η ειλικρινής μου προσευχή είναι να Τον ακολουθούμε πάντοτε. Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ιεζεκιήλ 36:26-28.
2. Προς Φιλιππησίους 3:13-14.
3. Προς Εβραίους 12:1-2.
4. Stephen L Richards στο Conference Report, Απρίλιος 1937, 46.
5. Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places*, (1974), 255.
6. Δ&Δ 107:99.
7. John Taylor, "Discourse," *Deseret News*, Αύγ. 7, 1878, 2.
8. Ψαλμοί 121:2-4.
9. 1 Προς Τιμόθεον Α΄ 4:12.
10. Stephen L Richards, στο Conference Report, Οκτ. 1937, 10.
11. Νεφί Γ΄ 27:27.
12. Κατά Ιωάννην 10:11-15.
13. Προσωπική αλληλογραφία. Η πλάγια γραφή προστέθηκε.

Συγκέντρωση πρωινού Κυριακής

Οι καρδιές μας συνυφασμένες με ενότητα

Πρόεδρος Χένρυ Άιρινγκ
Πρώτος Σύμβουλος στην Πρώτη Προεδρία

Οι Άγιοι μπορούν να φέρουν εις πέρας κάθε σκοπό του Κυρίου, όταν είναι απολύτως ηνωμένοι με χρηστότητα.

Αγαπημένοι αδελφοί και αδελφές μου, είναι χαρά να βρίσκομαι μαζί σας αυτό το πρωινό της Ημέρας του Κυρίου. Ζούμε σε πολλές, διαφορετικές συνθήκες. Έχουμε συγκεντρωθεί από κάθε έθνος και από πολλά πολιτισμικά υπόβαθρα στο Βασίλειο του Θεού. Και αυτή η προφητευθείσα συνάθροιση θα επιταχυνθεί.

Βλέπουμε αυξημένες διαμάχες ανάμεσα σε λαούς στον κόσμο γύρω μας. Αυτοί οι διαχωρισμοί και οι διαφορές θα μπορούσαν να μας μολύνουν. Γι' αυτό, σήμερα, το μήνυμά μου της ελπίδας, είναι ότι έρχεται μια μεγάλη ημέρα ενότητας. Ο Κύριος, Ιεχωβά, θα επιστρέψει να ζήσει με εκείνους που έγιναν ο λαός Του και θα τον βρει ενωμένο, με μια καρδιά, ενοποιημένο με Εκείνον και με τον Επουράνιο Πατέρα μας.

Έχετε ακούσει αυτό το μήνυμα της ενότητας από εμένα, περισσότερο από μία φορά. Πολύ πιθανόν να ξαναμιλήσω γι' αυτό στο μέλλον. Το έχω ακούσει από κάθε προφήτη του Θεού στη ζωή μου. Μια ικεσία για ενότητα ήταν το τελευταίο μήνυμα που θυμάμαι να διάβασα από τον Πρόεδρο Ντέιβιντ ΜακΚέι. Οι προφήτες του Κυρίου πάντοτε καλούσαν για ενότητα. Η ανάγκη να μας παραχωρηθεί το δώρο αυτό και η δυσκολία να το διατηρήσουμε, θα μεγαλώσουν στις ημέρες που έρχονται, όπου θα προετοιμαστούμε ως λαός για τον ένδοξο προορισμό μας.

Το μήνυμά μου είναι ότι πάμε καλύτερα. Πατέρες και μητέρες παρακαλούν για ενότητα στο σπιτικό τους και αυτές οι προσευχές εισακούονται. Οικογένειες προσεύχονται μαζί, ημέρα και νύχτα. Μου ζητήθηκε να γονατίσω κατά την ώρα του ύπνου, μαζί με μία οικογένεια που ήμουν καλεσμένος τους. Ζήτησαν από το μικρότερο παιδί να πει την προσευχή. Προσευχήθηκε σαν πατριάρχης, για κάθε άτομο στην οικογένεια, ονομαστικά. Άνοιξα τα μάτια μου για μια στιγμή, να κοιτάξω τα πρόσωπα των άλλων παιδιών και των γονέων. Μπορώ να πω ότι ένωναν την πίστη και τις καρδιές τους στην προσευχή εκείνου του μικρού αγοριού.

Μερικές αδελφές της Ανακουφιστικής Εταιρείας προσευχήθηκαν πρόσφατα μαζί, καθώς ετοιμάζονταν να επισκεφθούν για πρώτη φορά μια νεαρή χήρα, ο σύζυγος της οποίας είχε πεθάνει ξαφνικά. Ήθελαν να μάθουν τι να κάνουν και πώς να εργαστούν από κοινού, ώστε να βοηθήσουν στην προετοιμασία του σπιτικού για την οικογένεια και τους φίλους που θα έρχονταν την ώρα της κηδείας. Ήθελαν να μάθουν τι λόγια παρηγοριάς μπορούσαν να πουν για τον Κύριο. Ήρθε μια απάντηση στις προσευχές τους. Όταν έφθασαν στο σπίτι, κάθε μία αδελφή ανέλαβε να ολοκληρώσει κάποια δουλειά. Το σπίτι ετοιμάστηκε τόσο γρήγορα, ώστε μερικές αδελφές λυπούνταν που δεν μπόρεσαν να κάνουν περισσότερα. Λόγια παρηγοριάς ειπώθηκαν, τα οποία ταίριαζαν απόλυτα. Είχαν δοθεί στην υπηρέτηση του Κυρίου ως ένας άνθρωπος, με τις καρδιές συνυφασμένες σε ενότητα.

Έχετε δει αποδείξεις, όπως κι εγώ, ότι προχωρούμε να γίνουμε ένα. Το θαύμα της ενότητας παρέχεται σε εμάς καθώς προσευχόμαστε και εργαζόμαστε γι' αυτό, κατά τον τρόπο του Κυρίου. Οι καρδιές μας θα είναι συνυφασμένες σε ενότητα. Ο Θεός έχει υποσχεθεί αυτήν την ευλογία στους πιστούς Αγίους Του, όσο διαφορετικό είναι το υπόβαθρό τους και όποιες συγκρούσεις κι αν μαίνονται γύρω τους. Προσευχόταν για μας, καθώς και για τους μαθητές Του, όταν ζήτησε: «Πατέρα, ώστε να είμαστε σε ενότητα»1.

Ο λόγος που προσευχόμαστε και ζητάμε αυτή την ευλογία, είναι ο ίδιος λόγος που την δίνει ο Πατέρας. Γνωρίζουμε από εμπειρία ότι η χαρά έρχεται όταν ευλογούμαστε με ενότητα. Λαχταρούμε ως παιδιά-πνεύματα του Επουράνιου Πατέρα μας για τη χαρά αυτή, την οποία είχαμε κάποτε με Εκείνον, στη ζωή πριν από αυτή εδώ. Επιθυμία του είναι να μας παραχωρήσει αυτή την ιερή επιθυμία για ενότητα, από την αγάπη Του για μας.

Δεν μπορεί να την παραχωρήσει σε μας, ως άτομα. Η χαρά από την ενότητα που θέλει να μας δώσει Εκείνος, δεν είναι μόνο για τα άτομα. Πρέπει να την επιδιώξουμε και να είμαστε άξιοι γι' αυτήν μαζί με άλλους. Δεν εκπλήσσει, λοιπόν, ότι ο Θεός μας παροτρύνει να συναθροιστούμε, ώστε να μπορέσει να μας ευλογήσει. Θέλει να συναθροιστούμε σε οικογένειες. Έχει θεσπίσει μαθήματα, τομείς και κλάδους και μας πρόσταξε να συγκεντρωνόμαστε συχνά. Σε αυτές τις συγκεντρώσεις, τις οποίες ο Θεός σχεδίασε για μας, βρίσκεται η μεγάλη ευκαιρία μας. Μπορούμε να προσευχόμαστε και να εργαζόμαστε για την ενότητα που θα μας φέρει χαρά και θα πολλαπλασιάσει τη δύναμή μας να υπηρετούμε.

Στους Τρεις Νεφίτες, ο Σωτήρας υποσχέθηκε χαρά στην ενότητα με Εκείνον ως τελική ανταμοιβή τους μετά την πιστή υπηρέτηση. Είπε: «Θα έχετε πληρότητα αγαλλίασης. Και θα καθίσετε στη βασιλεία των ουρανών. Μάλιστα, η αγαλλίασή σας θα είναι πλήρης, ακριβώς όπως ο Πατέρας έδωσε σε μένα πληρότητα αγαλλίασης. Και θα είστε ακριβώς όπως είμαι εγώ, και εγώ είμαι ακριβώς όπως ο Πατέρας. Και ο Πατέρας και εγώ είμαστε ένα»2.

Ο Κύριος μας έχει δώσει οδηγούς για να γνωρίζουμε τι να κάνουμε ώστε να λάβουμε την ευλογία και τη χαρά της ολοένα αυξανόμενης ενότητας. Το Βιβλίο του Μόρμον αφηγείται μια εποχή επιτυχίας. Ήταν κατά την εποχή του Άλμα και των υδάτων του Μόρμον. Αυτά που έκανε ο λαός σε εκείνες τις δύσκολες και επικίνδυνες περιστάσεις, μας καθοδηγούν και μας ενθαρρύνουν.

Όλα όσα εμπνεύστηκε να κάνει ο Άλμα και ο λαός του, είχαν ως στόχο να βοηθήσουν τους ανθρώπους να επιλέξουν μια αλλαγή καρδιάς μέσω της Εξιλέωσης του Ιησού Χριστού. Είναι ο μόνος τρόπος που ο Θεός παραχωρεί την ευλογία να έχουμε μία καρδιά.
Στο Μωσία, διαβάζουμε:

«Και ονομάζονταν η εκκλησία του Θεού δηλαδή η εκκλησία του Χριστού από τότε κι ύστερα. Και έγινε ώστε οποιοσδήποτε βαφτιζόταν με τη δύναμη και την εξουσία του Θεού προσθέτονταν στην εκκλησία του...

»Και τους έδωσε εντολή να μη διδάσκουν τίποτα άλλο παρά μόνο αυτά που τους είχε διδάξει, και που είχαν ειπωθεί από το στόμα των αγίων προφητών.

»Μάλιστα, ακόμα τους έδωσε εντολή να μην κηρύττουν τίποτα άλλο παρά μόνο μετάνοια και πίστη στον Κύριο, που είχε λυτρώσει το λαό του.

»Και τους έδωσε εντολή να μην έχουν διαμάχες ο ένας με τον άλλο, αλλά να κοιτάνε εμπρός με ένα μάτι, έχοντας μια πίστη και ένα βάφτισμα, έχοντας τις καρδιές τους συνυφασμένες με ενότητα και με αγάπη ο ένας προς τον άλλο.

»Και έτσι τους έδωσε εντολή να κηρύττουν. Και έτσι έγιναν τέκνα του Θεού»3.

Για τον λόγο αυτό ο Άλμα διέταξε το λαό να διδάσκει πίστη και μετάνοια. Γι' αυτό τα παιδιά μου αναμένουν σε κάθε μάθημα στην οικογενειακή βραδιά, να βρω έναν τρόπο να ενθαρρύνω κάποιον να δώσει μαρτυρία για τον Σωτήρα και την αποστολή Του. Μερικές φορές οι γονείς το πράττουν. Τις καλύτερες βραδιές βρίσκουμε έναν τρόπο να ενθαρρύνουμε τα παιδιά να το πράξουν, είτε παρουσιάζοντας ένα μάθημα ή απαντώντας σε ερωτήσεις. Όταν δινόταν η μαρτυρία, το Άγιο Πνεύμα την επιβεβαίωνε. Εκείνες τις βραδιές αισθανόμασταν τις καρδιές μας συνυφασμένες με ενότητα.

Εκτός από τις διατάξεις, υπάρχουν αρχές που ακολουθούμε ως λαός, οι οποίες οδηγούν σε μεγαλύτερη ενότητα.

Μία από τις αρχές αυτές είναι η αποκάλυψη. Η αποκάλυψη είναι ο μόνος τρόπος που μπορούμε να γνωρίζουμε πώς να ακολουθήσουμε μαζί το θέλημα του Κυρίου. Αυτό απαιτεί φως από τα ύψη. Το Άγιο Πνεύμα θα δώσει μαρτυρία στις καρδιές μας και στις καρδιές εκείνων που έχουν συγκεντρωθεί με εμάς, τι θέλει να κάνουμε. Και τηρώντας τις εντολές Του, μπορούμε να έχουμε τις καρδιές μας συνυφασμένες με ενότητα.

Μία δεύτερη αρχή που θα οδηγήσει την πρόοδό μας να γίνουμε ένα, είναι να είμαστε ταπεινοί. Η υπερηφάνεια είναι ο μεγάλος εχθρός της ενότητας. Έχετε δει και αισθανθεί τα τρομακτικά αποτελέσματά της. Πριν από λίγες μόνο ημέρες, παρακολουθούσα καθώς δύο άνθρωποι άρχισαν να διαφωνούν σε χαμηλούς τόνους. Ξεκίνησε σαν μία συζήτηση για το τι ήταν αληθινό, όμως κατέληξε σε διαμάχη για το τι ήταν σωστό. Οι τόνοι ανέβηκαν σιγά-σιγά. Τα πρόσωπα κοκκίνισαν λίγο περισσότερο. Αντί να μιλούν για το θέμα, άρχισαν να μιλούν για τον εαυτό τους, εξηγώντας γιατί η άποψή τους ήταν σωστότερη.

Θα νιώθατε κι εσείς την προειδοποίηση για τον κίνδυνο, όπως κι εγώ. Έχουμε δει τα καταστροφικά για τη ζωή αποτελέσματα μιας τέτοιας τραγικής διαμάχης. Εσείς κι εγώ γνωρίζουμε ανθρώπους που σταμάτησαν να συναναστρέφονται τους Αγίους, γιατί προσβλήθηκαν.

Ευτυχώς, βλέπω όλο και περισσότερους επιδέξιους ειρηνοποιούς που ηρεμούν τα ταραγμένα νερά πριν γίνει το κακό. Μπορείτε να είστε ένας από αυτούς τους ειρηνοποιούς, είτε βρίσκεστε στη διαμάχη είτε είστε παρατηρητης.

Ένας τρόπος που έχω δει να γίνεται, είναι να ψάξουμε για κάτι στο οποίο όλοι συμφωνούμε. Για να είστε ειρηνοποιός θα πρέπει να έχετε την απλή πίστη ότι ως παιδιά του Θεού, με όλη τη διαφορετικότητά μας, είναι πιθανόν σε κάθε γνώμη που πρεσβεύουμε, να υπάρχουν στοιχεία αλήθειας. Ο μεγάλος ειρηνοποιός, ο αποκαταστάτης της ενότητας, είναι κάποιος που βρίσκει τον τρόπο να βοηθήσει τους ανθρώπους να δουν την αλήθεια που μοιράζονται. Η αλήθεια αυτή που μοιράζονται είναι πάντοτε μεγαλύτερη και σπουδαιότερη γι' αυτούς, από τις διαφορές τους. Μπορείτε να βοηθήσετε τον εαυτό σας και τους άλλους να καταλάβουν αυτό το κοινό σημείο, αν ζητήσετε βοήθεια από τον Θεό και μετά ενεργήσετε. Θα απαντήσει στην προσευχή σας να βοηθήσετε στην αποκατάσταση της ειρήνης, όπως έκανε σε εμένα.

Η ίδια αρχή ισχύει καθώς οικοδομούμε ενότητα με ανθρώπους που προέρχονται από πάρα πολύ διαφορετικά υπόβαθρα. Τα παιδιά του Θεού έχουν περισσότερα κοινά, παρά διαφορές. Αλλά και οι διαφορές μπορεί να θεωρηθούν ως μία ευκαιρία. Ο Θεός θα μας βοηθήσει να δούμε μια διαφορά σε κάποιον άλλο, όχι ως μια πηγή ενόχλησης αλλά ως συνεισφορά. Ο Κύριος μπορεί να σας βοηθήσει να δείτε και να εκτιμήσετε αυτό που φέρνει ένα άλλο άτομο, το οποίο λείπει από εσάς. Περισσότερες από μία φορές ο Κύριος με βοήθησε να δω την καλοσύνη Του, προσφέροντάς μου τη συναναστροφή με κάποιον, η διαφορετικότητα του οποίου ως προς εμένα, ήταν ακριβώς η βοήθεια που χρειαζόμουν. Αυτό έγινε με τον τρόπο του Κυρίου να προσθέτει κάτι που μου λείπε, για να Τον υπηρετήσω καλύτερα.

Αυτό οδηγεί σε μια άλλη αρχή της ενότητας. Είναι να μιλάμε καλά ο ένας για τον άλλο. Σκεφθείτε την τελευταία φορά που σας ρώτησαν τι σκέφτεστε για κάποιον στην οικογένειά σας ή στην Εκκλησία. Μου συνέβη περισσότερες από μία φορές την περασμένη εβδομάδα. Υπάρχουν, βέβαια, φορές που θα πρέπει να κρίνουμε τους άλλους. Μερικές φορές μας ζητείται να αναφέρουμε αυτήν την κριτική. Όμως, συχνότερα, έχουμε μια επιλογή να κάνουμε. Για παράδειγμα, υποθέστε ότι κάποιος σας ερωτά τι γνώμη έχετε για το νέο επίσκοπο.

Καθώς καλυτερεύουμε στη σφυρηλάτηση της ενότητος, ο νους μας θα πάει σε μια γραφή. Και τώρα, αδελφοί μου, βλέποντας ότι γνωρίζετε το φως με το οποίο μπορείτε να κρίνετε, το οποίο φως είναι το φως του Χριστού, κοιτάξτε να μην κρίνετε εσφαλμένα, γιατί με αυτήν την ίδια κρίση που κρίνετε, θα κριθείτε κι εσείς»4.

Συνειδητοποιώντας ότι κατανοείτε τους άλλους σε ένα ατελές φως, θα σας κάνει να είστε γενναιόδωροι στα όσα λέτε. Εκτός από τη γραφή αυτή, θα μπορούσατε να θυμηθείτε τη μητέρα σας να λέει: «Αν δεν μπορείς να πεις κάτι καλό για κάποιον, μη λες τίποτα».

Αυτό θα σας βοηθήσει να αναζητήσετε ποιο είναι το καλύτερο στην προσπάθεια και το χαρακτήρα του επισκόπου. Ο Σωτήρας, ως στοργικός κριτής σας, σίγουρα θα το κάνει, καθώς θα κρίνει την προσπάθειά σας. Η γραφή και αυτά που ακούσατε από τη μητέρα σας, θα σας οδηγήσουν να περιγράψετε τι είναι καλύτερο στην προσπάθεια του επισκόπου και στην καλή του πρόθεση. Μπορώ να σας υποσχεθώ ένα αίσθημα ειρήνης και χαράς, όταν μιλάτε γενναιόδωρα για τους άλλους στο φως του Χριστού. Θα αισθανθείτε ενότητα με εκείνον τον επίσκοπο και με το άτομο που ζήτησε τη γνώμη σας, όχι επειδή ο επίσκοπος είναι τέλειος ή διότι το άτομο που σας ρωτά συμμερίζεται τη γενναιόδωρη εκτίμησή σας. Θα είναι επειδή ο Κύριος θα σας αφήσει να νιώσετε την εκτίμησή Του, διότι επιλέξατε να σταθείτε μακριά από την πιθανότητα να σπείρετε σπόρους διχόνοιας.

Πρέπει να ακολουθήσουμε αυτή την ίδια αρχή, καθώς ο Κύριος συναθροίζει όλο και περισσότερους ανθρώπους που δεν μοιάζουν με εμάς. Αυτό που θα δούμε πιο ξεκάθαρα είναι ότι η Εξιλέωση φέρνει τις ίδιες αλλαγές σε όλους μας. Γινόμαστε μαθητές, πράοι, στοργικοί, εύκολοι να μας ικετεύσουν και συγχρόνως άφοβοι και πιστοί στα πάντα. Ζούμε σε διαφορετικές χώρες, όμως ερχόμαστε στην Εκκλησία μέσω μιας διαδικασίας που μας αλλάζει. Με τα χαρίσματα του Πνεύματος γινόμαστε αυτό που είδε ο Απόστολος Παύλος:

«Επειδή, διαμέσου αυτού έχουμε και οι δύο την είσοδο προς τον Πατέρα.

»Επομένως, λοιπόν, δεν είστε πλέον ξένοι και πάροικοι, αλλά συμπολίτες των αγίων και οικείοι του Θεού»5.

Με την ενότητα να αυξάνει, ο Κύριος θα μπορέσει να επιτελέσει αυτό που ο κόσμος θα σκεφθεί σαν θαυμαστό. Οι Άγιοι μπορούν να φέρουν εις πέρας κάθε σκοπό του Κυρίου, όταν είναι απολύτως ηνωμένοι με χρηστότητα.

Πρόεδροι χωρών, κυβερνήτες και ηγέτες ανά τον κόσμο φιλανθρωπικών οργανώσεων μας έχουν εγκωμιάσει με λόγια όπως αυτά: «Η Εκκλησία σας ήταν η πρώτη που έφθασε να βοηθήσει, όταν ήρθε η καταστροφή. Εκατοντάδες άνθρωποί σας έφθασαν, φέρνοντας όλα όσα χρειάζονταν οι επιζήσαντες. Έφεραν ακόμα και τις σκηνές τους και προμήθειες. Ήταν ακούραστοι και χαρωποί. Έδειχναν να ξέρουν πού να πάνε και πότε». Μετά έρχεται μια φράση σαν κι αυτή: «Η Εκκλησία σας ξέρει πώς να οργανώνει για να φθάσει στον στόχο της».

Τους ευχαριστώ χωρίς να λέω ότι το θαύμα δεν βρίσκεται μόνο στην οργάνωση, αλλά και τις καρδιές των ανθρώπων. Οι Άγιοι ήρθαν στο όνομα του Κυρίου, για να προσφέρουν τη βοήθεια που Εκείνος θα έδινε. Ήρθαν ακούγοντας την οδηγία των επιλεγμένων ηγετών του Κυρίου. Επειδή οι καρδιές τους ήταν ένα, η δύναμή τους μεγαλύνθηκε.

Σας δίνω τη μαρτυρία μου ότι η ενότητα που βιώνουμε τώρα θα αυξηθεί. Ο Θεός, ο Πατέρας, ζει. Ακούει και απαντά στις προσευχές μας με αγάπη. Ο Σωτήρας ζει και μας προσεγγίζει με ευσπλαχνία. Αυτή είναι η αληθινή Εκκλησία Του. Ο Πρόεδρος Μόνσον είναι ο ζωντανός Προφήτης του Θεού. Εάν είμαστε ηνωμένοι στη στήριξή του με όλη την καρδιά μας, υπακούοντας πρόθυμα τον Θεό, θα προχωρήσουμε όλοι με δύναμη, για να πάμε όπου θέλει ο Θεός να πάμε και να γίνουμε ό,τι Εκείνος θέλει να γίνουμε.

Σας αφήνω την ευλογία μου, ότι θα απολαμβάνετε ενότητα στο σπιτικό σας και στην Εκκλησία. Και σας αφήνω την υπόσχεση του Κυρίου, ότι θα έχετε τις ενάρετες επιθυμίες της καρδιάς σας.

Στο ιερό όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
1. Βλέπε Κατά Ιωάννην 17:21. Βλέπε, επίσης, Δ&Δ 50:43, 93:3.
2. Νεφί Γ΄ 28:10.
3.Μωσία 18:17, 19-22.
4. Μορόνι 7:18.
5. Προς Εφεσίους 2:18-19.

Χριστιανικό Κουράγιο: Το τίμημα της ιδιότητος του μαθητού

Πρεσβύτερος Ρόμπερτ Χέιλς
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Απαντώντας στους κατακριτές μας με τον τρόπο του Σωτήρος.

Έχουμε συγκεντρωθεί σαν ένα, έχουμε πάρει επάνω μας το όνομα του Ιησού Χριστού και είμαστε χριστιανοί. Μία εκ των ερωτήσεων που θα κάναμε: «Γιατί, λοιπόν, εάν έχουμε αυτήν την αγάπη του Σωτήρος, θα ήθελε κάποιος να μας ανταγωνισθεί ή να μας επιτεθεί;»

Προσφάτως μια ομάδα από έξυπνους, πιστούς νέους Αγίους των Τελευταίων ημερών κατέγραψε μερικές από τις πιο πιεστικές ερωτήσεις που ήρθαν στο μυαλό τους. Μια αδελφή ρώτησε, «Γιατί η Εκκλησία δεν υπερασπίζεται τον εαυτό της πιο ενεργά όταν την κατηγορούν;»

Προς απάντησή της, θα έλεγα ότι μια από τις μεγαλύτερες δοκιμασίες της θνητότητας έρχεται όταν τα πιστεύω μας αμφισβητούνται ή επικρίνονται. Σε τέτοιες στιγμές, μπορεί να θέλουμε να απαντήσουμε επιθετικά -- να «σηκώσουμε τις γροθιές μας». Αλλά αυτές είναι σημαντικές ευκαιρίες να κάνουμε πίσω, να προσευχηθούμε και να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Σωτήρα. Θυμηθείτε ότι ο ίδιος ο Ιησούς περιφρονήθηκε και απορρίφθηκε από τον κόσμο. Στο όνειρο του Λεχί, αυτοί που ήρθαν στο Σωτήρα, επίσης, υπέστησαν κάποιους που τους «κορόιδευαν και έδειχναν... με το δάχτυλο» (Νεφί Α΄ 8:27). «Ο κόσμος μισούσε [τους μαθητές μου]», είπε ο Ιησούς, «επειδή δεν είναι από τον κόσμο, όπως εγώ δεν είμαι από τον κόσμο» (Κατά Ιωάννην 17:14). Αλλά όταν απαντάμε στους κατακριτές μας με τον τρόπο που το έκανε ο Σωτήρας, όχι μόνο γινόμαστε περισσότερο σαν τον Χριστό, αλλά καλούμε τους άλλους να αισθανθούν την αγάπη Του και επίσης να Τον ακολουθήσουν.

Το να απαντάμε με τον τρόπο του Χριστού δεν μπορεί να οριστεί ή να βασιστεί σε έναν κανόνα. Ο Σωτήρας απαντούσε διαφορετικά σε κάθε κατάσταση. Όταν αντιμετώπισε τον άνομο Βασιλιά Ηρώδη, παρέμεινε σιωπηλός. Όταν στάθηκε εμπρός στον Πιλάτο, κατέθεσε μια απλή και δυνατή μαρτυρία για την θεϊκότητα και τον σκοπό Του. Αντιμετωπίζοντας τους αργυραμοιβούς που βεβήλωναν το ναό, άσκησε το θεϊκό καθήκον Του να διαφυλάξει και να προστατεύσει αυτό που ήταν ιερό. Όταν τον ύψωσαν στον σταυρό, εξεστόμισε την ασύγκριτη Χριστιανική απάντηση: «Πατέρα, συγχώρεσέ τους, επειδή δεν ξέρουν τι κάνουν» (Κατά Λουκάν 23:34).

Μερικοί άνθρωποι λανθασμένως νομίζουν ότι απαντήσεις όπως η σιωπή, η πραότητα, η συγχώρηση και η κατάθεση μιας ταπεινής μαρτυρίας είναι παθητικές και αδύναμες. Αλλά να «αγαπά[με] τους εχθρούς [μ]ας, ευλογ[ούμε] εκείνους που [μ]ας καταρώνται, ευεργετ[ούμε] εκείνους που [μ]ας μισούν, και προσευχ[όμαστε] για εκείνους που [μ]ας βλάπτουν και [μ]ας κατατρέχουν» (Κατά Ματθαίον 5:44) χρειάζεται πίστη, δύναμη και περισσότερο από όλα χριστιανικό κουράγιο.

Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ έδειξε αυτό το κουράγιο σε όλη τη ζωή του. Παρόλο που «είχ[ε] υποστεί έντονη καταδίωξη από μέρους όλων των τάξεων των ανθρώπων, τόσο των θρήσκων όσο και των άθρησκων» (Τζόζεφ Σμίθ--Ιστορία 1:33, 27), δεν ανταπέδωσε ούτε αφέθηκε να μισήσει. Όπως όλοι οι αληθινοί μαθητές του Χριστού, στάθηκε με τον Σωτήρα με το να αγαπάει τους άλλους με τρόπο ανεκτικό και συμπονετικό. *Αυτό* είναι χριστιανικό κουράγιο.

Όταν δεν είμαστε μισαλλόδοξοι --όταν γυρνάμε το άλλο μάγουλο και αντιστεκόμαστε στα συναισθήματα της οργής-- κι εμείς στεκόμαστε με τον Σωτήρα. Δείχνουμε την αγάπη Του, η οποία είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να υποτάξει τον ενάντιο και να απαντήσει στους κατακριτές χωρίς να τους κατακρίνει. Αυτό δεν είναι αδυναμία. *Αυτό* είναι χριστιανικό κουράγιο.

Με τα χρόνια μαθαίνουμε ότι οι δυσκολίες για την πίστη μας δεν είναι καινούργιες και δεν είναι πιθανό ότι θα εξαφανιστούν σύντομα. Αλλά *οι αληθινοί μαθητές του Χριστού βλέπουν την ευκαιρία στο μέσω της αντιθέσεως.*

Στο Βιβλίο του Μόρμον, έδεσαν και έφεραν τον προφήτη Αβιναδί στον άνομο Βασιλιά Νώε. Παρόλο που ο βασιλιάς αντιτέθηκε σθεναρώς στον Αβιναδί και τον καταδίκασε σε θάνατο, ο Αβιναδί δίδαξε με θάρρος το ευαγγέλιο και κατέθεσε τη μαρτυρία του έτσι κι αλλιώς. Δραττόμενος από αυτήν την ευκαιρία, ένας ιερέας που ονομαζόταν Άλμα μεταστράφηκε στο ευαγγέλιο, και έφερε πολλές ψυχές στο Χριστό. Το κουράγιο του Αβιναδί και του Άλμα είναι χριστιανικό κουράγιο.

Η εμπειρία δείχνει ότι αρνητική διαφήμιση για την Εκκλησία μπορεί να φέρει εις πέρας τους σκοπούς του Κυρίου. Το 1983, η Πρώτη Προεδρία έγραψε στους ηγέτες της Εκκλησίας: «Η αντίθεση μπορεί να είναι από μόνη της μια ευκαιρία. Ανάμεσα στις συνεχόμενες δυσκολίες που αντιμετωπίζονται από τους ιεραποστόλους είναι η έλλειψη ενδιαφέροντος για θρησκευτικά θέματα και για το μήνυμά μας. Αυτές οι κριτικές δημιουργούν... ενδιαφέρον για την Εκκλησία. ...Αυτό παρέχει μια ευκαιρία [για τα μέλη] να παρουσιάσουν την αλήθεια σε αυτούς που η προσοχή είναι στραμμένη προς εμάς»1.

Μπορούμε να εκμεταλλευτούμε τέτοιες ευκαιρίες με πολλούς τρόπους: Ένα ευγενικό γράμμα στο συντάκτη, μια συζήτηση με έναν φίλο, ένα σχόλιο σε ένα μπλογκ, ή ένας καθησυχαστικός λόγος σε κάποιον που κάνει ένα δυσφημιστικό σχόλιο. Μπορούμε να απαντήσουμε με αγάπη σε αυτούς που επηρεάζονται από την λανθασμένη πληροφόρηση και προκατάληψη -- οι οποίοι έχουν «κρατηθεί μακριά από την αλήθεια γιατί δεν ξέρουν που να τη βρουν» (Δ&Δ 123:12). Σας διαβεβαιώνω ότι το να απαντάμε στους κατακριτές μας με αυτόν τον τρόπο δεν θα είναι ποτέ αδυναμία. *Είναι* χριστιανικό κουράγιο στην πράξη.

Καθώς απαντάμε στους άλλους, κάθε κατάσταση θα είναι διαφορετική. Ευτυχώς, ο Κύριος ξέρει τις καρδιές των κατακριτών μας και πώς μπορούμε να τους απαντήσουμε κατάλληλα. *Ως αληθινοί μαθητές αναζητούν την καθοδήγηση του Πνεύματος, λαβαίνουν έμπνευση ειδικά για κάθε κατάσταση.* Και σε κάθε κατάσταση, *οι αληθινοί μαθητές απαντούν με έναν τρόπο που προσκαλεί το Πνεύμα του Κυρίου.* Ο Παύλος υπενθύμισε στους Κορινθίους ότι το κήρυγμά του δεν γινόταν «με πειστικά λόγια ανθρώπινης σοφίας, αλλά με απόδειξη Πνεύματος και δύναμης» (Προς Κορινθίους Α΄ 2:4). Επειδή αυτή η δύναμη υπάρχει στο Πνεύμα του Κυρίου, πότε δεν πρέπει να είμαστε εριστικοί όταν συζητούμε για την πίστη μας. Όπως σχεδόν κάθε ιεραπόστολος μαθαίνει, το κτύπημα με γραφές της Βίβλου πάντα διώχνει το Πνεύμα. Ο Σωτήρας είπε: «Αυτός που έχει το πνεύμα της φιλονικίας δεν είναι δικός μου» (Νεφί Γ΄ 11:29). Πιο λυπηρό, από το να κατηγορούν την Εκκλησία ότι δεν είναι χριστιανική, είναι όταν τα μέλη αντιδρούν σε τέτοιες κατηγορίες με κάποιο τρόπο διαφορετικό από τον τρόπο του Χριστού! Είθε οι συζητήσεις μας με τους άλλους να υποστηρίζονται πάντα από τους καρπούς του Πνεύματος -- «αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, καλοσύνη, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα [και] εγκράτεια» (Προς Γαλάτες 5:22-23). Το να είμαστε πράοι, ως ορισμός από το λεξικό Webster, είναι «έκδηλη υπομονή και μακροθυμία: υπομένοντας τραυματισμό χωρίς μνησικακία»2. Η πραότητα δεν είναι αδυναμία. Αυτό είναι το γνώρισμα του χριστιανικού κουράγιου.

Αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό για όλες τις συναναστροφές μας με μέλη άλλων χριστιανικών δογμάτων. Σίγουρα ο Επουράνιος μας Πατέρας ξαφνιάζεται --και ο διάβολος γελάει-- όταν συνεχώς λογομαχούμε για διαφορές στις διδαχές με τον χριστιανό πλησίον μας.

Δεν προτείνεται να συμβιβάζουμε τις αρχές μας ή να εξασθενίσουμε τα πιστεύω μας. Δεν μπορούμε να αλλάξουμε τις διδαχές του αποκατεστημένου ευαγγελίου, ακόμα και αν το να τις διδάσκουμε και να τις ακολουθούμε, δεν μας κάνουν δημοφιλείς στα μάτια του κόσμου. Έτσι, αν και θέλουμε να μιλήσουμε για το λόγο του Θεού ξεκάθαρα, πρέπει να προσευχηθούμε για να γίνουμε πλήρεις με το Άγιο Πνεύμα (Πράξεις των Αποστόλων 4:29, 31). Δεν πρέπει να μπερδεύουμε το ξεκάθαρο με τις παραποιήσεις του Σατανά: την αυταρχικότητα (Βλέπε Άλμα 38:12). Οι αληθινοί μαθητές μιλούν με ήρεμη σιγουριά, όχι με καυχησιολογία και υπερηφάνεια.

Ως αληθινοί μαθητές, το κύριο μέλημά μας πρέπει να είναι η ευημερία των άλλων, όχι προσωπική δικαίωση. Ερωτήσεις και κριτικές μάς δίνουν την ευκαιρία να προσεγγίσουμε τους άλλους και να δείξουμε ότι είναι σημαντικοί για τον Επουράνιο Πατέρα μας και για εμάς. Ο στόχος μας θα πρέπει να είναι να τους βοηθήσουμε να καταλάβουν την αλήθεια, όχι να υπερασπιστούμε τον εγωισμό μας ή να προσθέσουμε πόντους σε μια θεολογική αντιπαράθεση. Η μαρτυρία μέσα από την καρδία μας είναι η πιο δυναμική απάντηση που μπορούμε να δώσουμε στους κατακριτές μας. Και τέτοιου είδους μαρτυρίες μπορούν να κατατεθούν μόνο με αγάπη και πραότητα. Πρέπει να είμαστε όπως ο Έντουαρντ Πάρτριτζ, για τον οποίο ο Κύριος είπε, «Η καρδιά του είναι αγνή εμπρός μου, γιατί είναι σαν τον Ναθαναήλ της παλαιάς εποχής, στον οποίο δεν υπάρχει δόλος» (Δ&Δ 41:11). Το να είμαστε χωρίς δόλο είναι να έχουμε παιδική αθωότητα, να προσβαλλόμαστε δύσκολα και να συγχωρούμε εύκολα.

Αυτά τα προσόντα μαθαίνονται πρώτα στο σπιτικό και την οικογένεια, και μπορεί να εφαρμοστεί σε όλες τις σχέσεις μας. Το να είμαστε χωρίς δόλο σημαίνει να βλέπουμε τα δικά μας λάθη πρώτα. Όταν κατηγορούμαστε, πρέπει να ρωτάμε, όπως οι Απόστολοι του Σωτήρα, «Μήπως εγώ είμαι, Κύριε;» (Κατά Ματθαίον 26:22). Εάν ακούσουμε την απάντηση που δόθηκε από το Πνεύμα, μπορούμε αν είναι απαραίτητο, να κάνουμε διορθώσεις, να απολογηθούμε, να αναζητήσουμε συγχώρηση, και να βελτιωθούμε.

Χωρίς δόλο, *οι αληθινοί μαθητές αποφεύγουν να είναι υπερβολικά επικριτικοί με την οπτική των άλλων.* Πολλοί από εμάς έχουμε καλλιεργήσει δυνατές φιλίες με εκείνους που δεν είναι μέλη της Εκκλησίας μας -- συμμαθητές, συνάδελφοι στη δουλειά, φίλοι και γείτονες σε όλον τον κόσμο. Τους χρειαζόμαστε και μας χρειάζονται. Όπως ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον δίδαξε, «Ας μάθουμε σεβασμό για τους άλλους. ...Κανένας από εμάς δεν ζει μόνος του -- στην πόλη μας, στο κράτος μας ή στον κόσμο μας»3.

Όπως ο Σωτήρας έδειξε με τον Ηρώδη, *μερικές φορές οι αληθινοί μαθητές πρέπει να δείξουν χριστιανικό κουράγιο, μη λέγοντας απολύτως τίποτα.* Μια φορά όταν έπαιζα γκολφ, μόλις που ακούμπησα ένα μεγάλο κάκτο, ο οποίος έμοιαζε να πετάει βελόνες σαν ένας σκαντζόχοιρος. Αγκάθια από το φυτό κόλλησαν επάνω σε όλα μου τα ρούχα, παρόλο που είχα ακουμπήσει πολύ λίγο το φυτό. Μερικές καταστάσεις μοιάζουν με αυτό το φυτό: μπορούν μόνο να μας βλάψουν. Σε τέτοιες περιπτώσεις κάνουμε πίσω για να διατηρήσουμε την απόστασή μας και απλά αποχωρούμε. Καθώς το κάνουμε αυτό, μερικοί θα προσπαθήσουν να μας προκαλέσουν και να μας δεσμεύσουν σε μια λογομαχία. Στο Βιβλίο του Μόρμον, διαβάζουμε για τον Λεχόντι και τους άνδρες του που κατασκήνωσαν επάνω σε ένα βουνό. Ο προδότης Αμαλικίγα λογομαχούσε με τον Λεχόντι για να «κατέβουν» και να τον συναντήσουν στην πεδιάδα. Αλλά όταν ο Λεχόντι άφησε το ψηλό σημείο, δηλητηριάστηκε από «τα αξιώματα» μέχρι που πέθανε και ο στρατός του έπεσε στα χέρια του Αμαλικίχα (βλέπε Άλμα 47). Με λογομαχίες και κατηγορίες, μερικοί

άνθρωποι μάς προκαλούν να αφήσουμε τα ψιλά σημεία και να ενωθούμε μαζί τους σε μια θεολογική στροφή στη λάσπη. Αυτοί οι φιλόνικοι έχουν βάλει σκοπό να προκαλούν θρησκευτικές λογομαχίες, στο Διαδίκτυο ή κατά πρόσωπο. Πάντα είμαστε καλύτερα στα ψηλά σημεία του αμοιβαίου σεβασμού και αγάπης.

Κάνοντας κάτι τέτοιο, ακολουθούμε το παράδειγμα του προφήτη Νεεμία, ο οποίος έχτισε έναν τοίχο γύρω από την Ιερουσαλήμ. Οι εχθροί του Νεεμία τον παρακινούσαν να τους συναντήσει στην πεδιάδα, όπου «σκέφτονταν να [του] κάνουν κακό». Παρ' όλα αυτά, αντίθετα με τον Λεχόντι, ο Νεεμίας σοφά αρνήθηκε την πρότασή τους με αυτό το μήνυμα: «Κάνω ένα μεγάλο έργο δεν μπορώ να κατέβω· γιατί να σταματήσει το έργο, όταν εγώ, αφήνοντάς το, κατέβω σε σας;» (Νεεμίας 6:2-3). Κι εμείς έχουμε ένα μεγάλο έργο να κάνουμε, το οποίο δεν θα ολοκληρωθεί αν επιτρέψουμε στους εαυτούς μας να σταματήσουμε και να λογομαχίσουμε. Αντί αυτού, πρέπει να συγκεντρώσουμε το χριστιανικό κουράγιο μας και να προχωρήσουμε. Όπως διαβάζουμε στους Ψαλμούς, «Μη αγανακτεί για τους πονηρευόμενους» (Ψαλμοί 37:1).

Πάντοτε θα υπάρχει το πονηρό μαζί με μας στον κόσμο. Μέρος της μεγάλης δοκιμασίας της θνητότητας είναι να είμαστε στον κόσμο χωρίς να γινόμαστε σαν τον κόσμο. Στη διαμεσολαβητική προσευχή Του, ο Σωτήρας ζήτησε από τον Επουράνιο Πατέρα, «δεν παρακαλώ να τους σηκώσεις από τον κόσμο, αλλά να τους διαφυλάξεις από τον πονηρό» (Κατά Ιωάννην 17:15). Αν και ο Σωτήρας προειδοποίησε για καταδιώξεις, υποσχέθηκε ειρήνη: «Ειρήνη αφήνωσε εσάς, ειρήνη τη δική μου δίνω σε σας. ...Ας μην ταράζεται η καρδία σας ούτε να δειλιάζει» (Κατά Ιωάννην 14:27). Καταθέτω μαρτυρία ότι με τον μανδύα της ειρήνης Του επάνω μας, η υπόσχεση της Πρώτης Προεδρίας θα εκπληρωθεί: «Η αντίθεση η οποία μπορεί να φανεί δύσκολη να αντιμετωπιστεί, θα είναι ευλογία για το βασίλειο του Θεού επάνω στη γη»4.

Στην διερωτώμενη αδελφή και σε όλους που θέλουν να μάθουν πώς πρέπει να απαντάμε στους κατακριτές μας, σας απαντώ, τους *αγαπάμε*. Οποιαδήποτε κι αν είναι η φυλή, το δόγμα, η θρησκεία ή οι πολιτικές πεποιθήσεις, αν ακολουθούμε τον Χριστό και δείξουμε το κουράγιο Του, πρέπει να τους αγαπάμε. Δεν πρέπει να αισθανόμαστε ότι είμαστε *καλύτεροι* από αυτούς. Αντίθετα, επιθυμούμε να τους δείξουμε έναν *καλύτερο δρόμο* -- το δρόμο του Ιησού Χριστού. Ο δρόμος του οδηγεί στην πύλη του βαφτίσματος, το στενό και στενόχωρο μονοπάτι της δίκαιης ζωής και το ναό του Θεού. *Αυτός* είναι «ο δρόμος, η αλήθεια και η ζωή» (Κατά Ιωάννην 14:6). Μόνο μέσου Αυτού εμείς και όλοι οι αδελφοί και αδελφές μας κληρονομούν το μεγαλύτερο δώρο που μπορούμε να λάβουμε -- αιώνια ζωή και αιώνια ευτυχία. Το να τους βοηθήσουμε, να είμαστε παραδείγματα γι' αυτούς δεν είναι έργο για τον αδύναμο. Είναι για τους δυνατούς. Είναι για εσάς και για μένα, Άγιοι των Τελευταίων Ημερών που πληρώνουμε το τίμημα της μαθητείας με το να απαντούμε στους κατακριτές μας με χριστιανικό κουράγιο.

Τελειώνω με το να κάνω την μαρτυρία του Μόρμον δική μου: «Ιδέστε, είμαι μαθητής του Ιησού Χριστού, του Υιού του Θεού. Έχω κληθεί από εκείνων για διακηρύξω το λόγο του στο λαό του, ώστε να έχουν αιώνια ζωή» (Νεφί Γ΄ 5:13). Καταθέτω την ειδική μαρτυρία μου για Αυτόν -- ότι η ζωή μας μπορεί να είναι παντοτινή, επειδή η αγάπη Του είναι παντοτινή. Να μοιραζόμαστε την παντοτινή, άνευ όρων αγάπη Του με τους αδελφούς και αδελφές μας παντού, είναι η ταπεινή προσευχή μου στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Επιστολή της Πρώτης Προεδρίας, 1η Δεκεμβρίου 1983.
2. Webster's Third New International Dictionary, 1986.

3. Τόμας Μόνσον, "In Quest of the Abundant Life," *Ensign*, Μαρ. 1998, 3.
4. Επιστολή της Πρώτης Προεδρίας, 1η Δεκεμβρίου 1983.

Ο Θεός αγαπά και βοηθά όλα τα τέκνα Του

Επίσκοπος Κιθ ΜακΜούλιν
Δεύτερος Σύμβουλος της Προεδρευούσης Επισκοπικής Ηγεσίας

Χρειαζόμαστε τη βοήθεια του Επουράνιου Πατρός. Μία σημαντική πηγή αυτής της βοηθείας προέρχεται μέσω της υπηρετήσεως του ανθρώπου στους συνανθρώπους του, μέσω προσευχής και μέσω επικεντρώσεως στον Χριστό.

Μία από τις κυρίαρχες αλήθειες της Αποκαταστάσεως είναι ότι ο Θεός ζει και ότι κατοικεί στους ουρανούς Του, ότι είναι υπερυψωμένο άτομο με σώμα από «σάρκα και οστά»1, και ότι ήταν εχθές, είναι σήμερα και για πάντα ο ίδιος αναλλοίωτος Θεός2, η πηγή πάσης αρετής και αληθείας.

Ο Αδάμ και η Εύα ήταν τα πρώτα θνητά τέκνα Του επί τούτης της γης. Είπε σχετικώς με τη δημιουργία τους: «Και εγώ, ο Θεός, έπλασα τον άνθρωπο κατά τη δική μου εικόνα, κατά την εικόνα του Μονογενούς μου τον έπλασα. Άρρενα και θήλυ τους έπλασα»3.

Αυτή η αλήθεια ανυψώνει την ανθρώπινη οικογένεια. Άνδρες και γυναίκες είναι υπέροχες δημιουργίες ενδεδυμένες με θεία χαρακτηριστικά. Κατά την εποχή της δημιουργίας, ο Θεός έδωσε στον Αδάμ και την Εύα τη θεία ικανότητα να τίκτουν παιδιά, όμοια με αυτούς. Συνεπώς, είμαστε όλοι κατά την εικόνα Του.

Εντούτοις, παλεύουμε με σοβαρές, θνητές αδυναμίες και κινδύνους. Η ασθένεια, το γήρας και ο θάνατος είναι αναπότρεπτα. Οι δυσχέρειες και τα ψυχικά άλγη είναι μέρος του ταξιδίου της ζωής. Οι προσωπικές προδιαθέσεις, οι ορέξεις και τα πάθη αξιώνουν την ευχαρίστησή τους.

Για όλους αυτούς τους λόγους και για περισσότερους, χρειαζόμαστε τη βοήθεια του Επουράνιου Πατρός. Μία σημαντική πηγή αυτής της βοηθείας προέρχεται μέσω της υπηρετήσεως του ανθρώπου στους συνανθρώπους του4. Η εντολή είναι να «αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου»5. Επειδή είμαστε όλοι αδελφοί και αδελφές, είμαστε όλοι «πλησίον», αν και μας χωρίζουν ενίοτε η απόσταση, ο πολιτισμός, η θρησκεία ή η φυλή. Είπε ο Προφήτης Τζόζεφ: «Ο άνθρωπος εκείνος που είναι γεμάτος με την αγάπη του Θεού δεν αρκείται με την ευλογία της οικογενείας του μόνον, αλλά προσεγγίζει όλο τον κόσμο, ανυπόμονος να ευλογήσει όλη την ανθρώπινη φυλή»6. Ο Κύριος θέτει το παράδειγμα «και δεν κάνει τίποτα που να μην είναι απλό για τα τέκνα των ανθρώπων... Και δεν αρνείται κανέναν που έρχεται προς αυτόν, μαύρους και άσπρους, δέσμιους και ελεύθερους, αρσενικούς και θηλυκούς. Και θυμάται τους ειδωλολάτρες. Και όλοι είναι ίδιοι για το Θεό»7.

Για να προσφέρουμε στους άλλους με τον τρόπο του Κυρίου, προσπαθούμε να ενδιαφερόμαστε για τον εαυτό μας και θυσιαζόμαστε, για να βοηθήσουμε όσους έχουν ανάγκη. Οι πτωχοί μοχθούν για όσα λαμβάνουν και επιζητούν τη βελτίωση των άλλων επίσης8. Αυτό το σχέδιο ήταν σε εμάς από την αρχή9.

Το σχέδιο προνοίας της Εκκλησίας ενσωματώνει αυτό το θείο πρότυπο και τα πιστά μέλη το ακολουθούν. Οι προσφορές τους δίδουν αρωγή στις χήρες, φροντίδα στα ορφανά και καταφύγιο από τα δεινά.

Πριν από μερικά χρόνια, ένας υψηλά βαθμοφόρος επίσημος της Κίνας επεσκέφθη τη Σωλτ Λέηκ Σίτυ, περιηγήθηκε σε τοποθεσίες της Εκκλησίας και ομίλησε στο Πανεπιστήμιο Μπρίγκαμ Γιανγκ. Αφού έμαθε

για το πρόγραμμα προνοίας της Εκκλησίας, είπε: «Αν αγαπούσαμε όλοι αλλήλους έτσι, ο κόσμος θα ήταν πιο ειρηνικό μέρος».

Η νηστεία και το να δίδουμε την αξία των γευμάτων που δεν τρώμε, προκειμένου να βοηθούμε τους πτωχούς, τράβηξε την προσοχή του. Στο τέλος της επισκέψεώς του στην Γουέλφεαρ Σκουέαρ, έδωσε στον διευθυντή εκεί έναν μικρό, κόκκινο φάκελο -- ένα «κόκκινο φακελάκι». Στην Κίνα το «κόκκινο φακελάκι» δίδεται ως ένδειξη αγάπης, ευλογίας και ευχής για καλή τύχη. «Δεν περιέχει πολλά», είπε ο επισκέπτης, «αλλά αντιπροσωπεύει τα χρήματα που εξοικονόμησα, επειδή δεν έφαγα πρωινό τις δύο τελευταίες ημέρες το πρωί. Θα ήθελα να δώσω την προσφορά νηστείας μου στο πρόγραμμα προνοίας της Εκκλησίας»10.

Το σχέδιο προνοίας της Εκκλησίας είναι θεόπνευστο. Τα δόγματά του είναι βασικά για τη σωτηρία του ανθρώπου11. Είναι ένα λάβαρο υπηρετήσεως, ένας μάρτυς στον κόσμο ότι η Εκκλησία του Ιησού Χριστού έχει αποκατασταθεί. Είναι η βοήθεια των ουρανών με πρακτικούς τρόπους. Ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον, έχει πει: «Οι αρχές προνοίας... δεν αλλάζουν. Δεν θα αλλάξουν. Είναι αποκεκαλυμμένες αλήθειες»12.

Ένας άλλος ουσιώδης τρόπος, για να λάβουμε τη βοήθεια του Κυρίου είναι μέσω προσευχής.
Έχουμε προσταχθεί να προσευχόμαστε προς τον Θεό, τον Πατέρα μας, στο όνομα του Ιησού Χριστού. Η νουθεσία είναι: «Ζητάτε, και θα σας δοθεί· ψάχνετε, και θα βρείτε· κρούετε, και θα σας ανοιχτεί»13. Ο Επουράνιος Πατέρας εισακούει κάθε ειλικρινή προσευχή.

Ως προφήτης του Κυρίου, ο Πρόεδρος Μόνσον συμβουλεύει: «Ενίοτε, φαίνεται ότι δεν υπάρχει καθόλου φως στο τέλος της σήραγγος -- αυγή να χαράξει στο σκότος της νυκτός. ...Αισθανόμαστε εγκαταλελειμμένοι, πληγωμένοι στην καρδιά, μόνοι. Εάν βρεθείτε σε μία τέτοια κατάσταση, σας παρακαλώ να επιστρέψετε στον Επουράνιο Πατέρα μας με πίστη. Εκείνος θα σας ανυψώσει και θα σας οδηγήσει. Δεν θα αφαιρέσει πάντοτε τα βάσανα από εσάς, αλλά θα σας παρηγορήσει και θα σας οδηγήσει με αγάπη μέσα από οιανδήποτε καταιγίδα αντιμετωπίζετε»14.

Εν όψει ορισμένων αναγκών, στρεφόμαστε σε ένα είδος προσευχής που είναι διαθέσιμο μόνον υπό των χεριών όσων έχουν εξουσιοδοτηθεί να τελούν διακονία για τον Θεό. Ο Ιησούς επεδίδετο στο «να θεραπεύει τους αρρώστους, να ανασταίνει τους νεκρούς»15 και να υψώνει απεγνωσμένες ψυχές. Με την αποκατάσταση του ευαγγελίου, ήλθε η δύναμη της ιεροσύνης και η εξουσία να συνεχισθεί αυτή η διάσταση του έργου του Θεού16.

Όταν κάποιος ασθενεί ή έχει μεγάλα προβλήματα, «προσκαλέ[στε] τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας, και ας προσευχηθούν επάνω του, αφού τον αλείψουν με λάδι στο όνομα του Κυρίου. Και η ευχή μαζί με πίστη θα σώσει αυτόν που πάσχει, και ο Κύριος θα τον εγείρει»17. Οι πιστοί πρεσβύτεροι έχουν επιφορτισθεί να κάνουν όσα θα έκανε ο Κύριος, εάν ήταν παρών18.

Αν διατηρούνταν αρχεία των προσευχών που έχουν εισακουσθεί, ο κόσμος δεν θα χωρούσε τους πολλούς τόμους. Από τον Πρεσβύτερο Γκλεν Ραντ, ένα επίτιμο Μέλος της Γενικής Εξουσίας και αγαπημένο συνεργάτη, προέρχεται αυτή η πολύτιμη σύσταση:

«Έλαβα ένα τηλεφώνημα που με ενημέρωνε ένα οικογενειακό μέλος ότι ένα δωδεκάχρονο κορίτσι ονόματι Τζάνις, ήταν στο νοσοκομείο με κρίσιμα τραύματα. Η μητέρα της ήθελε να λάβει μία ευλογία της ιεροσύνης.

»Ο Πρεσβύτερος Κάουλι κι εγώ πήγαμε στο νοσοκομείο. Εκεί μάθαμε λεπτομέρειες για το ατύχημα. Η Τζάνις είχε κτυπηθεί από ένα αστικό λεωφορείο. Οι διπλοί οπίσθιοι τροχοί είχαν περάσει πάνω από την κεφαλή και το σώμα της.

»Ο Πρεσβύτερος Κάουλι κι εγώ εισήλθαμε του δωματίου, όπου εκείτο η Τζάνις. Είχε σπάσει την πύελο, είχε έναν άσχημα τραυματισμένο ώμο, πολλαπλά σπασμένα οστά και σοβαρούς τραυματισμούς στην κεφαλή, οι οποίοι δεν επεδέχοντο αποκατάσταση. Μολαταύτα, είχαμε την αίσθηση ότι έπρεπε να της χορηγήσουμε ευλογία. Την έχρισα με έλαιο και ο Πρεσβύτερος Κάουλι επεσφράγισε το χρίσμα. Κατά τρόπο δυνατό και αποφασιστικό, την ευλόγησε να γίνει καλά και γερή και να ζήσει μία κανονική ζωή. Την ευλόγησε να αναρρώσει χωρίς μακροχρόνια αποτελέσματα από τα πολλά τραύματά της. Ήταν μία σπουδαία ευλογία και μία πραγματικώς θαυμάσια στιγμή.

»Η Τζάνις δεν κούνησε ούτε έναν μυ για περισσότερο από έναν μήνα. Δεν χάσαμε ποτέ την πίστη. Είχε ειπωθεί μία ευλογία ότι θα γινόταν καλά και δεν θα είχε μακροχρόνιες βλάβες.

»Πολλά χρόνια πέρασαν από εκείνη την επίσκεψη στο νοσοκομείο. Μίλησα με την Τζάνις προσφάτως. Τώρα είναι 70 ετών, μητέρα τριών παιδιών, γιαγιά ένδεκα εγγονιών. Μέχρι σήμερα, δεν έχει βασανισθεί από καμία αρνητική συνέπεια του ατυχήματός της»19.

«Η θεραπεία της είναι μόνον μία από τις πολλές τέτοιες θεραπείες. Αλλά τίποτε δεν ίσταται ως μεγαλύτερος μάρτυρας για το πώς ο Επουράνιος Πατέρας βοηθά τα τέκνα Του μέσω προσευχής παρά αυτό που έλαβε χώρα σε ένα δωμάτιο νοσοκομείου, με τη δωδεκάχρονη Τζάνις και τους δύο ταπεινούς υπηρέτες του Θεού, κάπου 58 χρόνια πριν».

Η ύστατη βοήθεια από τον Επουράνιο Πατέρα έρχεται σε εμάς από τον Υιό Του: «επειδή, με τέτοιον τρόπο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωσε τον Υιό του τον μονογενή, για να μη χαθεί καθένας που πιστεύει σ' αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή»20.

Με μεγάλη ευλάβεια και δέος καταθέτω μαρτυρία για τον Κύριο Ιησού Χριστό. Κάνοντάς το, θυμάμαι πόσο προσεκτικοί πρέπει να είμαστε στη χρήση του ονόματός Του. Αν και η επιρροή, οι διδασκαλίες και η λύτρωση που μας προσφέρει Εκείνος, Τον καθιστούν προσφιλή σε εμάς, θα κάναμε καλά, αν δεν μιλούσαμε για Εκείνον σαν να ήταν ο φίλος της διπλανής πόρτας.

Είναι ο πρωτότοκος από τα παιδιά-πνεύματα του Πατρός μας. Έκανε όλα όσα προορίζοντο να κάνει Εκείνος -- συνεπώς τα πάντα Του αποδίδουν ευλάβεια και καταθέτουν μαρτυρία για Εκείνον21. Είπε στους αρχαίους προφήτες τι να γράψουν -- και Εκείνος εκπληρώνει κάθε λόγο τους22.

Δημιουργημένος από τον Θεό, γεννήθηκε από την παρθένο Μαρία, νίκησε τον θάνατο, εξιλεώθηκε για τις αμαρτίες του κόσμου και έφερε σωτηρία τόσο στους ζωντανούς όσο και στους νεκρούς. Ως ανεστημένος Σωτήρας μας, έφαγε ψάρι και κηρήθρα από μέλι μαζί με τους Αποστόλους και προσκάλεσε τα πλήθη και στα δύο ημισφαίρια να ψηλαφίσουν τις πληγές στα χέρια, τα πόδια και τα πλευρά τους, ούτως ώστε όλοι να γνωρίσουν ότι είναι ο Θεός του Ισραήλ -- είναι ο ζων Χριστός.

Διακηρύσσει σε όλους:

«Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή· αυτός που πιστεύει σε μένα, και αν πεθάνει, θα ζήσει.

»Και καθένας που ζει και πιστεύει σε μένα, δεν πρόκειται να πεθάνει στον αιώνα»23.

Εκείνος είναι ο Νομοθέτης και Κριτής μας, ο Λυτρωτής του κόσμου. Κατά τη Δευτέρα Παρουσία Του «η κυβέρνηση θα είναι επάνω στον ώμο του. Και το όνομά του θα είναι Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεός Ισχυρός, Πατέρας του μελλοντικού αιώνα, Άρχοντας Ειρήνης»24. Για αυτό καταθέτω μαρτυρία στο ιερό όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Δ&Δ 130:22.
2. Βλέπε Δ&Δ 20:17.
3. Μωυσή 2:27. Βλέπε, επίσης, Γένεση 1:27.
4. Βλέπε Μωσία 2:17.
5. Κατά Ματθαίον 22:39.
6. *History of the Church*, 4:227.
7. Νεφί Β΄ 26:33.
8. Βλέπε Δ&Δ 56:16-18, 78:13-14, 104:13-18.
9. Βλέπε Γένεση 3:19, Έξοδος 23:10-11, Λευιτικό 19:9-10, Κατά Ματθαίον 25:40, Μωσία 4:16-27, Μωυσή 4:25, 5:1.
10. Στο Neil K. Newell, "The Red Pocket," (ανέκδοτο χειρόγραφο, 1999), 1.
11. Βλέπε Μωσία 4:16-27.
12. Τόμας Μόνσον, "Guiding Principles of Personal and Family Welfare," *Tambuli*, Φεβρ. 1987, 2.
13. Κατά Ματθαίον 7:7-8.
14. Τόμας Μόνσον, "Looking Back and Moving Forward," *Liahona*, Μάιος 2008, 90.
15. Μωσία 3:5-6.
16. Βλέπε Δ&Δ 13, 27:12-13, 110:11-16, 128:20-21.
17. Ιακώβαυ 5:14-15.
18. Βλέπε Κατά Ιωάννην 14:11-14, Άρθρα της Πίστεως 1:7, Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2η έκδοση (1966), 345.
19. Από μία συνομιλία με ταν Γκλεν Ραντ. Βλέπε, επίσης, Γκλεν Ραντ, *Treasured Experiences of Glen L. Rudd* (αυτοδημασιευόμενο χειρόγραφο, 1995), Αρχεία Εκκλησίας, Η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, 270-73.
20. Κατά Ιωάννην 3:16.
21. Βλέπε Μωυσή 6:63.
22. Αμώς 3:7, Δ&Δ 1:38.
23. Κατά Ιωάννην 11:25-26.
24. Νεφί Β΄ 19:6. Βλέπε, επίσης, Ησαΐας 9:6.

Η επιστροφή στην αρετή

Ιλέιν Ντάλτον
Γενική Πρόεδρος Νέων Γυναικών

Τώρα είναι ο καιρός για τον καθένα μας να σηκωθεί και να ξεδιπλώσει ένα λάβαρο στον κόσμο καλώντας την επιστροφή στην αρετή.

Την προηγούμενη γενική συνέλευση, κλήθηκα από τον Πρόεδρο Μόνσον να γίνω η καινούργια Γενική Πρόεδρος των Νέων Γυναικών. Θα ήταν αδύνατον να περιγράψω τα αισθήματά μου καθώς στεκόμουν στην παρουσία ενός προφήτη του Θεού και μου δόθηκε αυτή η ιερή εμπιστοσύνη. Εκείνη την ημέρα, δεσμεύτηκα να υπηρετώ τον Κύριο και τον αγαπητό Του Προφήτη και τις πολύτιμες κόρες Του με όλη την καρδιά, την ισχύ, το νου και την δύναμή μου. Πριν από αυτήν την κλήση, είχα ένα μικρό πλακίδιο που έγραφε το λόγιον: «Μπορώ να κάνω δύσκολα πράγματα»1. Αυτό το πλακίδιο με αυτό το απλό λόγιον μου έδινε κουράγιο. Αλλά τώρα, αν μπορούσα να αλλάξω αυτό το λόγιον, θα έλεγε: «Με τη δύναμη του Κυρίου, μπορώ να κάνω τα *πάντα*». Σε αυτήν τη δύναμη στηρίζομαι σήμερα καθώς στέκομαι σε αυτόν τον ιερό άμβωνα.

Τον προηγούμενο Απρίλιο, μόλις δύο μέρες μετά την γενική συνέλευση, πραγματοποιήσαμε την πρώτη μας συγκέντρωση ως προεδρία που είχε πρόσφατα υποστηριχθεί. Νωρίς το πρωί, κάναμε πεζοπορία στην κορυφή του Ένσαιν Πικ. Ήταν μια κρύα, διαυγής ανοιξιάτικη ημέρα και είχε χιονίσει την προηγούμενη νύχτα. Παρά τον καιρό, μας φάνηκε κατάλληλο να ανέβουμε σε εκείνη την κορυφή, να κοιτάξουμε την Κοιλάδα της Σωλτ Λέηκ και να συλλογιστούμε όλα όσα είχαν συμβεί πριν, ώστε να καταστήσουν δυνατόν εκεί όπου ήμασταν τώρα. Καθώς κοιτούσαμε κάτω την κοιλάδα, είδαμε τον ναό με τον Άγγελο Μορόνι να γυαλίζει στον ήλιο. Για την καθεμιά μας ήταν σαφές. Το όραμα της προεδρίας μας ήταν ο ναός. Και η ευθύνη μας ήταν επίσης σαφής. Πρέπει να «βοηθήσουμε να προετοιμαστεί κάθε νέα γυναίκα να είναι άξια να συνάψει και να τηρήσει ιερές διαθήκες και να λάβει τις διατάξεις του ναού»2.

Ο ναός είναι ο λόγος που κάνουμε τα πάντα στην Εκκλησία3. Ο ναός ήταν ο λόγος που οι πρωτοπόραι πρόγονοί μας άφησαν τα εδραιωμένα σπίτια τους και ήλθαν στην δύση. Αυτός ήταν ο λόγος που υπέφεραν στερήσεις και ακόμα τον θάνατο. Οι διαθήκες του ναού είναι ο λόγος που, αν και έθαψαν μωρά στον δρόμο, εκείνοι οι πρωτοπόροι μπορούσαν να τραγουδήσουν:

Ελάτε εσείς, οι Άγιοι της γης,
με χαρά, θαρρετά4.

Μερικοί έχασαν τα πάντα, αλλά ήλθαν στη κοιλάδα, πράγματι, με *τα πάντα* -- διατάξεις του ναού και ιερές διαθήκες και την υπόσχεση αιώνιας ζωής μαζί με την οικογένειά τους.

Μόλις δύο ημέρες αφού έφθασαν οι Άγιοι στην Κοιλάδα της Σωλτ Λέηκ, ο Μπρίγκαμ Γιανγκ και οι συνεργάτες του ανέβηκαν στο Ένσαιν Πικ. Στην κορυφή ξεδίπλωσαν ένα λάβαρο -- ένα κίτρινο μαντήλι δεμένο σε μια ράβδο για περπάτημα, το οποίο συμβόλιζε ένα σημείο ή ένα πρότυπο για τα έθνη5. Οι Άγιοι έπρεπε να είναι το φως, το πρότυπο. Στο Ένσαιν Πικ εκείνη την ημέρα, 8 Απριλίου 2008, εμείς οι τρεις γυναίκες επίσης ξεδιπλώσαμε ένα λάβαρο που φτιάξαμε από μια ράβδο για περπάτημα και ένα χρυσό περουβιανό σάλι. Ήταν το σημείο *μας*, το πρότυπό *μας* στα έθνη -- το λάβαρό *μας* που απαιτούσε επιστροφή στην αρετή.

Η αρετή είναι το προαπαιτούμενο για να εισέλθουμε στους άγιους ναούς του Κυρίου και να εισέλθουμε στην παρουσία του Θεού. Η αρετή «είναι ένα υπόδειγμα σκέψης και συμπεριφοράς βασισμένο σε υψηλά ηθικά πρότυπα»6. Περικλείει την αγνότητα και την ηθική. Η αρετή αρχίζει από την καρδιά και το μυαλό. Τροφοδοτείται στο σπίτι. Είναι η συσσώρευση χιλιάδων μικρών αποφάσεων και πράξεων. Αρετή είναι μια λέξη που δεν ακούμε συχνά στην σημερινή κοινωνία, αλλά η λατινική της ρίζα*virtus* σημαίνει ισχύς ή δύναμη. Οι ενάρετες γυναίκες και οι ενάρετοι άνδρες κατέχουν μια σιωπηλή αξιοπρέπεια και μια εσωτερική δύναμη. Έχουν αυτοπεποίθηση, επειδή είναι άξιοι να λάβουν και να καθοδηγηθούν από το Άγιο Πνεύμα. Ο Πρόεδρος Μόνσον μας συμβούλεψε: «Εάν οι επονομαζόμενοι φίλοι σας σάς παροτρύνουν να κάνετε κάτι που γνωρίζετε ότι είναι λάθος -- υποστηρίξτε το σωστό, ακόμη κι αν πρέπει να το κάνετε μόνοι σας. Να έχετε το ηθικό θάρρος να είσθε το φως για να το ακολουθήσουν άλλοι. Δεν υπάρχει πολυτιμότερη φιλία από τη δική σας καθαρή συνείδηση, τη δική σας ηθική καθαρότητα -- και τι ένδοξο συναίσθημα είναι να γνωρίζετε ότι είσθε στο καθορισμένο σημείο σας καθαροί και με πεποίθηση ότι είσθε άξιοι να το κάνετε»7.

Μήπως έχουμε σιγά-σιγά αναισθητοποιηθεί με το να σκεφτόμαστε ότι τα υψηλά ηθικά πρότυπα είναι απηρχαιωμένα και ακατάλληλα ή μη σημαντικά στην σημερινή κοινωνία; Όπως ο Πρεσβύτερος Χέιλς μόλις μας υπενθύμισε, ο Λεχόντι στο Βιβλίο του Μόρμον είχε εγκατασταθεί στην κορυφή ενός βουνού. Εκείνος και αυτοί των οποίων ηγείτο είχαν «βαθιά μέσα στο νου τους τη σταθερή απόφαση» να μην κατέβουν από το όρος. Μόνο χρειάστηκαν τέσσερις προσπάθειες από τον ψευδή Αμαλικίχα, κάθε μία πιο τολμηρή από την άλλη, για να κάνει τον Λεχόντι να «κατέβει από το όρος»8. Και έπειτα αποδεχόμενος τις ψευδείς υποσχέσεις του Αμαλικίχα, ο Λεχόντι «[δηλητηριάστηκε] βαθμιαία»9 μέχρι που πέθανε. Όχι μόνο δηλητηριάστηκε, αλλά «βαθμιαία». Θα μπορούσε ίσως να συμβαίνει αυτό σήμερα; Θα μπορούσε ίσως να συμβαίνει ότι πρώτα ανεχόμαστε, μετά δεχόμαστε και τελικά ασπαζόμεθα τη διαφθορά που μας περιβάλλει; Θα μπορούσε να συμβαίνει ότι έχουμε παραπλανηθεί από ψευδείς ρόλους-πρότυπα και από πειστικά μηνύματα μέσων ενημέρωσης, τα οποία μας κάνουν να ξεχνάμε την θεϊκή μας ταυτότητα ως κόρες και γιοι του Θεού; Δηλητηριάζουν βαθμιαία και εμάς; Τι θα ήταν πιο παραπλανητικό από το να δελεάζουν τους νέους αυτής της ευγενούς γενεάς να μην κάνει τίποτα ή να είναι απασχολημένη πάντα γράφοντας μηνύματα στο κινητό, αλλά να μην έρχεται ποτέ στην αλήθεια που περιέχεται στο σπουδαιότερο χρονικό που έχει ποτέ αποκαλυφθεί -- το Βιβλίο του Μόρμον; Γιατί να μην σας εκτρέψουν από τις αλήθειες που περιέχονται σε ένα βιβλίο που έχει γραφτεί για εσάς και την εποχή σας από προφήτες του Θεού; Τι θα ήταν πιο παραπλανητικό από το να δελεάζουν τις γυναίκες, νέες και μεγάλες -- εσάς και εμένα-- να είμαστε τόσο απασχολημένες με τον εαυτό μας, την εμφάνισή μας, τα ρούχα μας, τη σιλουέτα και το μέγεθος του σώματός μας που να χάνουμε την βλέψη της θεϊκής μας ταυτότητας και του γεγονότος ότι μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο στα ίδια μας τα σπίτια μέσω της ενάρετης επιρροής μας; Τι θα ήταν πιο παραπλανητικό από το να δελεάζουν τους άνδρες --νέους και μεγάλους, που φέρουν την άγια ιεροσύνη του Θεού-- να βλέπουν δελεαστική πορνογραφία και επομένως να εστιάζουν στην σάρκα αντί στην πίστη. Να είναι καταναλωτές της χυδαιότητας αντί φύλακες της αρετής; Το Βιβλίο του Μόρμον διηγείται την ιστορία 2.000 νεαρών ηρώων, των οποίων η αρετή και η αγνότητα τούς έδωσε δύναμη και αυτοπεποίθηση να υπερασπιστούν τις διαθήκες των γονέων τους και την πίστη της οικογένειάς τους. Η αρετή τους και η δέσμευσή τους να είναι «ειλικρινείς κάθε στιγμή» άλλαξε τον κόσμο!11

Πραγματικά πιστεύω ότι μια ενάρετη νέα γυναίκα ή ένας ενάρετος νέος άνδρας, που καθοδηγείται από το Πνεύμα, μπορεί να αλλάξει τον κόσμο. Πρέπει να ασχοληθούμε με αυστηρή εκπαίδευση. Όπως η αθλήτρια στίβου Τζούμα Ικάνγκα είπε μετά τη νίκη της στον μαραθώνιο της Νέας Υόρκης: «Η θέληση για νίκη, δεν σημαίνει τίποτα χωρίς την θέληση για προετοιμασία»12. Τώρα είναι ο καιρός για προετοιμασία, ασκώντας περισσότερη αυτοπειθαρχία. Τώρα είναι ο καιρός να θέσουμε την πορεία μας και να

επικεντρωθούμε στην τελική γραμμή. Τώρα είναι ο καιρός να γίνουμε «πιο κατάλληλοι για το βασίλειο»13. Η επιστροφή στην αρετή πρέπει να αρχίσει ατομικά στην καρδιά και το σπίτι μας.

Τι μπορεί να κάνει ο καθένας από εμάς, για να αρχίσει την επιστροφή του στη αρετή; Το πρόγραμμα πορείας και εκπαίδευσης θα είναι μοναδικό για τον καθέναν μας, αλλά γνωρίζω εκατοντάδες νέους και ενήλικες που άρχισαν απλά κάνοντας προσευχή κάθε μέρα χωρίς παράλειψη και διαβάζοντας το Βιβλίο του Μόρμον κάθε μέρα χωρίς παράλειψη. Έχω αντλήσει το προσωπικό μου εκπαιδευτικό πρόγραμμα από οδηγίες που βρίσκονται στις γραφές: «Η αρετή να στολίζει τις σκέψεις σου ακατάπαυστα»14. «Να προσκολληθείς στις διαθήκες σου»15. «Σταθείτε σε άγιους τόπους»16. «Να αφήσεις στην άκρη τα εγκόσμια»17. «Πιστεύετε ότι πρέπει να μετανοήσετε»18. «Να Τον θυμ[άστε] πάντοτε και να τηρ[είτε] τις εντολές Του»19 και «Αν κάτι είναι ενάρετο, ωραίο, είτε καλής φήμης... τα αναζητούμε όλα αυτά»20. Τώρα περισσότερο από ποτέ άλλοτε, είναι ο καιρός να αποκριθούμε στο κάλεσμα του Μορόνι να «ξ[υπνήσουμε και να σ[ηκωθούμε]» και «να κρατά[μ]ε γερά κάθε καλό χάρισμα, και να μην αγγίξ[ουμ]ε το πονηρό χάρισμα, ούτε οτιδήποτε ακάθαρτο»21.

Πρόσφατα είχα την ευκαιρία να παρευρεθώ στην ευλογία μίας από τις νέες μικρές εγγονές μας. Είχα μια μοναδική ορατότητα όλης της σκηνής, επειδή καθόμουν στο βάθρο. Όλη η οικογένειά μου καθόταν απέναντί μου. Με όλα τα δραστήρια μικρά παιδιά, πρέπει να ομολογήσω, η σειρά τους έμοιαζε με ένα βουνό μυρμηγκιών. Αλλά ήταν μια άγια σκηνή για εμένα. Έβλεπα τον άνδρα μου και τους γιους μας, μαζί με πεθερικά, ξαδέλφια και φίλους να περικυκλώνουν αυτό το μικρό βρέφος, να την παίρνουν στα χέρια τους και να την ευλογούν. Ήταν τόσο κομψή, ντυμένη στα λευκά -- και δεν με πείραξε καθόλου που πήρε τα ονόματα των γιαγιάδων της! Αλλά αυτό που με άγγιξε περισσότερο ήταν η ευλογία που της έδωσε ο πατέρας της, ο γιος μας ο Ζακ. Ευλόγησε την μικρή Άναμπελ Ιλέιν να κατανοήσει τη ταυτότητά της ως κόρη του Θεού, να ακολουθήσει το παράδειγμα της μητέρας και της γιαγιάς και της αδελφής της και να βρει μεγάλη χαρά καθώς θα ζει μια ενάρετη ζωή και θα προετοιμαστεί να συνάψει και να τηρήσει ιερές διαθήκες του ναού. Εκείνη την ιερά στιγμή, προσευχήθηκα ώστε καθεμία νέα γυναίκα να περικυκλωθεί, να ενδυναμωθεί και να προστατευτεί από την δίκαιη δύναμη της ιεροσύνης, όχι μόνο την ώρα της γεννήσεως και της ευλογίας αλλά καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής.

Κατά τη διάρκεια της επισήμου συναθροίσεως, την περασμένη συνέλευση, όταν ο Πρόεδρος Ούχτντορφ ζήτησε την υποστήριξη του νέου μας προφήτου και της Πρώτης Προεδρίας, είδα όλο το εκκλησίασμα των αδελφών της ιεροσύνης να σηκώνεται. Ένοιωσα την ισχύ σας και την δύναμη της ιεροσύνης. Είσθε οι φύλακες της αρετής. Και τότε με κατέλαβε το συναίσθημα όταν είπε: «Παρακαλώ ας σηκωθούν οι νέες γυναίκες» Από το κάθισμά μου σας είδα όλες να σηκώνεστε και να στέκεστε μαζί. Σήμερα δεν θα μπορούσε να υπάρξει πιο ισχυρή δύναμη για αρετή στον κόσμο. Ποτέ να μην υποτιμάτε τη δύναμη της δίκαιης επιρροής σας.

Καταθέτω μαρτυρία ότι η επιστροφή στην αρετή είναι δυνατή λόγω της απέραντης αρετής της εξιλεωτικής θυσίας του Σωτήρος22. Δίδω μαρτυρία ότι όχι μόνο θα γίνουμε ικανοί και θα ενδυναμωθούμε να κάνουμε δύσκολα πράγματα, αλλά θα κάνουμε τα *πάντα*. Τώρα είναι ο καιρός για τον καθένα μας να σηκωθεί και να ξεδιπλώσει ένα λάβαρο στον κόσμο καλώντας την επιστροφή στην αρετή. Είθε να ζήσουμε κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να μπορούμε να γίνουμε εργαλεία στην προετοιμασία της γης για την Δευτέρα Παρουσία Του, «ώστε όταν παρουσιαστεί να είμαστε σαν αυτόν... ώστε να μπορούμε να εξαγνιστούμε ακριβώς όπως είναι και εκείνος αγνός»23. Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Βλέπε Άλμα 20:4.
2. Επιστολή της Πρώτης Προεδρίας, 25 Σεπτεμβρίου 1996.
3. Βλέπε Ράσελ Νέλσον, "Personal Preparation for Temple Blessings," *Liahona*, Ιούλιος 2001, 37.
4. «Ελάτε, σεις οι Άγιοι της γης», *Ύμνοι και παιδικά τραγούδια* σελ. 2.
5. Βλέπε Γκόρντον Χίνκλι, "An Ensign to the Nations", *Ensign*, Νοέμβρ. 1989, 52. Μπόιντ Πάκερ, "A Defense and a Refuge", *Liahona*, Νοέμβρ. 2006, 85.
6. *Να κηρύπετε το ευαγγέλιό μου*, στοιχείο (2004),118.
7. Τόμας Μόνσον, «Παραδείγματα δικαιοσύνης», *Liahona*, Μάιος 2008, 65.
8. Βλέπε Άλμα 47:4-12.
9. Άλμα 47:18.
10. Βλέπε Alexander Pope, *An Essay on Man*, 2α επιστολή, σειρές 217-20.
11. Άλμα 53:20. Βλέπε, επίσης, Άλμα 56.
12. Juma Ikangaa, παρετέθη στο Michael Sandrock, *Running with the Legends: Training and Racing Insights from 21 Great Runners* (1966), 415.
13. "More Holiness Give Me," *Hymns*, no. 131.
14. Δ&Δ 121:45.
15. Βλέπε Δ&Δ 25:13.
16. Δ&Δ 45:32.
17. Δ&Δ 25:10.
18. Μωσία 4:10.
19. Δ&Δ 20:77.
20. Άρθρα της Πίστεως 1:13. Βλέπε, επίσης, Προς Ρωμαίους 8:16, Προς Κορινθίους Α΄ 3:16, Προς Θεσσαλονικείς Α΄ 5:22, Ιακώβ 4:6, Άλμα 37:36, Μορόνι 10:32.
21. Μορόνι 10:30-31.
22. «Ο ζωντανός Χριστός: Η μαρτυρία των Αποστόλων», *Liahona*, Απρ. 2000, 2.
23. Μορόνι 7:48, η πλάγια γραφή προστέθηκε.

Η αλήθεια του Θεού θα ξεπροβάλει

Πρεσβύτερος Ράσελ Μπάλαρντ
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Αυτό είναι το έργο του Θεού και το έργο του Θεού δεν ματαιώνεται. Αλλά υπάρχουν ακόμη πολλά να γίνουν.

Αδελφοί και αδελφές μου, στις 19 Ιουλίου αυτού του έτους οι Υιοί των Πρωτοπόρων της Γιούτα, μία οργάνωση, τοποθέτησαν στο πάρκο κληρονομιάς This is the Place Heritage Park, στη Σωλτ Λέηκ Σίτυ, ένα άγαλμα του Προφήτου Τζόζεφ Σμιθ και του διαδόχου του, Προέδρου Μπρίγκαμ Γιανγκ. Αυτό το άγαλμα, με τον τίτλο *Τα μάτια προς δυσμάς*, δείχνει αυτούς τους δύο μεγάλους προφήτες με έναν χάρτη των δυτικών περιοχών.

Πολλοί άνθρωποι, συμπεριλαμβανομένων Αγίων των Τελευταίων Ημερών, ξεχνούν ότι ο Τζόζεφ Σμιθ είχε επίγνωση ότι η Εκκλησία θα μετακινείτο τελικώς στη μεγάλη αμερικανική δύση. Τον Αύγουστο του 1842, προφήτευσε: «οι Άγιοι θα συνέχιζαν να υποφέρουν πολλά βάσανα και θα οδηγούνταν στα Βραχώδη Όρη, πολλοί θα αποστατούσαν, άλλοι θα θανατώνονταν από τους καταδιώκτες μας ή θα έχαναν τη ζωή τους ως αποτέλεσμα της εκθέσεως στις καιρικές συνθήκες ή ως αποτέλεσμα ασθενείας και μερικοί από αυτούς [θα ζούσαν για να] οικοδομήσουν πόλεις και θα έβλεπαν τους Αγίους να γίνονται ένας δυνατός λαός στη μέση των Βραχωδών Ορέων» (*History of the Church*, 5:85).

Ακόμη και οι πιο στενοί συνεργάτες του Τζόζεφ εκείνες τις πρώτες ημέρες δεν κατάλαβαν πλήρως τις δοκιμασίες που θα υπέκειντο οι Άγιοι των Τελευταίων Ημερών, καθώς η Εκκλησία μεγάλωνε από τις μικρές απαρχές της, στις αρχές του 19ου αιώνος. Αλλά ο Προφήτης Τζόζεφ ήξερε ότι κανείς εχθρός παρών τότε ή στο μέλλον δεν θα είχε αρκετή δύναμη να εμποδίσει ή να σταματήσει τους σκοπούς του Θεού. Όλοι μας είμαστε εξοικειωμένοι με αυτά τα προφητικά λόγια: «Το λάβαρο της αληθείας έχει υψωθεί. Κανένα ανίερο χέρι δεν μπορεί να σταματήσει την πρόοδο του έργου. Οι διωγμοί μπορεί να μαίνονται, οι όχλοι μπορεί να συνεργάζονται, οι στρατιές μπορεί να συγκεντρώνονται, η συκοφαντία μπορεί να δυσφημίζει, αλλά η αλήθεια του Θεού θα ξεπροβάλει θαρραλέα, ευγενώς και ανεξάρτητη, μέχρις ότου διαπεράσει κάθε ήπειρο, επισκεφθεί κάθε περιοχή, σαρώσει κάθε χώρα και ακουστεί σε κάθε αφτί, μέχρις ότου οι σκοποί του Θεού επιτευχθούν και ο Μεγάλος Ιεχωβά θα πει ότι το έργο έχει γίνει» (*History of the Church*, 4:540).

Έχουν περάσει σχεδόν 18 δεκαετίες από την οργάνωση της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών το 1830. Είχαμε 178 χρόνια για να παρατηρήσουμε την εκπλήρωση της προφητείας και να δούμε την «αλήθεια του Θεού» καθώς ξεπροβάλλει «θαρραλέα, ευγενώς και ανεξάρτητη».

Η Εκκλησία άρχισε την πρώτη της δεκαετία με λίγα μέλη μόνον. Παρά την έντονη εναντίωση, εκλήθησαν 597 ιεραπόστολοι κατά τη δεκαετία του 1830 και πάνω από 15.000 νεοφώτιστοι βαπτίσθηκαν στην Εκκλησία. Οι Ηνωμένες Πολιτείες, ο Καναδάς και η Μεγάλη Βρετανία άνοιξαν για την κήρυξη του ευαγγελίου.

Υπήρξαν πολλοί νεοφώτιστοι κατά τη δεκαετία του 1840, ενώ οι καταδιώξεις συνέχιζαν να μαίνονται εναντίον της Εκκλησίας και ειδικώς εναντίον του Προφήτου Τζόζεφ. Εν τω μέσω αυτών των δυσκολιών και παρά τις μεγάλες δυσχέρειες του ταξιδίου, το αποκατεστημένο ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού συνέχισε να καλύπτει περισσότερο μέρος της γης, μέσω της πιστής υπηρετήσεως 1.454 ιεραποστόλων, οι οποίοι

εκλήθησαν κατά τη δεκαετία του 1840 και τα μέλη της Εκκλησίας ανήλθαν σε περισσότερα από 48.000. Στις 27 Ιουνίου 1844, η καταδίωξη εναντίον του Τζόζεφ Σμιθ έφθασε στην κορύφωσή της, όταν εκείνος και ο αδελφός του, Χάιρουμ, σκοτώθηκαν από έναν όχλο στη φυλακή του Κάρθατζ.

Συντόμως μετά από τον μαρτυρικό αυτόν θάνατο, και εις εκπλήρωσιν του οράματος του Τζόζεφ, ο Μπρίγκαμ Γιανγκ και η Εκκλησία άρχισαν τις προετοιμασίες, προκειμένου να μετακινηθούν προς τα Βραχώδη Όρη. Δυσχέρειες, βάσανα, θάνατος και αποστασία ήταν πανταχού παρόντα. Κι όμως, το έργο προχωρούσε. Κατά τη δεκαετία του 1850, κάπου 705 ιεραπόστολοι εκλήθησαν να υπηρετήσουν σε περιοχές συμπεριλαμβανομένης της Σκανδιναβίας, της Γαλλίας, της Ιταλίας, της Ελβετίας και της Χαβάης. Το ιεραποστολικό έργο άρχισε επίσης σε διάφορα μέρη του κόσμου, όπως στην Ινδία, το Χονγκ Κονγκ, την Ταϊλάνδη, τη Βιρμανία, τη Νότιο Αφρική και τις Δυτικές Ινδίες.

Ανάμεσα στους πιστούς νεοφώτιστους από τη Σκανδιναβία και τη Βρετανία, οι οποίοι βαπτίσθηκαν τη δεκαετία του 1850, ήταν εκείνοι που υπέφεραν και απέθαναν, σε ξηρά και σε θάλασσα, καθώς ταξίδευαν για να ενωθούν με τους αγίους, εδώ στα Βραχώδη Όρη.

Το 1875, οι πρώτοι επτά ιεραπόστολοι εκλήθησαν στο Μεξικό και το έργο εκεί άνθισε ακόμη και μεσούσης της επαναστάσεως και άλλων δυσκολιών. Και ήταν μόλις πριν από τέσσερα χρόνια, το 2004, που η Εκκλησία έφθασε στο ορόσημο του ενός εκατομμυρίου μελών στο Μεξικό.

Η πίστη των Αγίων δοκιμάσθηκε σε κάθε βήμα, καθώς ο Μπρίγκαμ Γιανγκ τους οδήγησε να οικοδομήσουν ναούς και να εγκαθιδρύσουν πάνω από 350 αποικίες στη Δύση. Μέχρι τον καιρό όπου απεβίωσε ο Μπρίγκαμ Γιανγκ το 1877, τα μέλη της Εκκλησίας ανά τον κόσμο είχαν φθάσει πάνω από 115.000. Παρά όλη την καταδίωξη, η αλήθεια του Θεού ξεπροβάλλετο πράγματι θαρραλέα και ευγενώς.

Ο χρόνος δεν μας επιτρέπει λεπτομερή αναφορά για την ανάπτυξη της Εκκλησίας κατά τη διάρκεια των δύο επομένων δεκαετιών. Αλλά θα πρέπει να σημειωθεί αυτό κατά τη τεσσαρακοστή περίοδο από το 1890 έως το 1930, ενώ η Εκκλησία και οι διδαχές της ήταν υπό δημόσια επίθεση. Ο Πρεσβύτερος Ριντ Σμουτ εξελέξη στο Κονγκρέσο των Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά έπρεπε να πολεμήσει για τη θέση του. Πολλά ελέχθησαν αναφορικώς προς την Εκκλησία και τις διδασκαλίες της εκείνη την εποχή -- πολλά εξ αυτών επιζήμια και στρέφονταν προς τον Πρόεδρο Τζόζεφ Φ. Σμιθ και άλλους ηγέτες της Εκκλησίας. Εντούτοις, ορισμένα άρθρα εφημερίδων άρχισαν να κάνουν λόγο περί μελών της Εκκλησίας ως πολίτες που συμβάλλουν στο κοινωνικό σύνολο και καλοί άνθρωποι.

Στις 3 Σεπτεμβρίου 1925, ο Πρόεδρος Χίμπερ Γκραντ ανακοίνωσε ότι η Εκκλησία θα άρχιζε ιεραποστολικό έργο στη Νότιο Αμερική. Σύμφωνα με το σχέδιο του Κυρίου για τη διάδοση του αποκατεστημένου ευαγγελίου σε όλα τα έθνη, ένα μέλος της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων --ο παππούς μου από την πλευρά του πατέρα μου, ο Πρεσβύτερος Μέλβιν Μπάλαρντ-- ήταν ανάμεσα σε αυτούς που εστάλησαν στη Νότιο Αμερική, για να αφιερώσουν τη χώρα στην κήρυξη του ευαγγελίου.

Το πρωινό των Χριστουγέννων του 1925, στην Αργεντινή, ο Πρεσβύτερος Μπάλαρντ αφιέρωσε τις χώρες της Νοτίου Αμερικής και άρχισε το ιεραποστολικό έργο. Προτού φύγει τον επόμενο Ιούλιο, προφήτευσε: «Το έργο του Κυρίου θα αναπτυχθεί βραδέως για ένα διάστημα εδώ, όπως μία βαλανιδιά αναπτύσσεται βραδέως από ένα βαλανίδι. Δεν θα αναπτυχθεί ταχέως σε μία ημέρα, όπως κάνει ο ηλίανθος που αναπτύσσεται ταχέως και κατόπιν πεθαίνει. Αλλά χιλιάδες θα προσχωρήσουν στην Εκκλησία εδώ. Θα διαιρεθεί σε περισσότερες από μία ιεραποστολή και θα είναι μία εκ των δυνατότερων στην Εκκλησία. Η

Εκκλησία εδώ δεν θα είναι ποτέ τόσο μικρή» (στο Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* [1966], 84).

Όσοι είναι εξοικειωμένοι με την ανάπτυξη της Εκκλησίας στη Νότιο Αμερική γνωρίζουν την εκπλήρωση αυτής της προφητείας. Σήμερα, μόνον η Βραζιλία έχει πάνω από ένα εκατομμύριο μέλη.

Κατά τις τέσσερις δεκαετίες από το 1930 έως το 1970, πάνω από 106.000 ιεραπόστολοι εκλήθησαν να υπηρετήσουν. Το σύνολο των μελών της Εκκλησίας ανά τον κόσμο αυξήθηκε επί τέσσερις φορές σε άνω των 2.800.000. Περισσότερα του ενός εκατομμυρίου νέα μέλη προσετέθησαν μόνον κατά τη δεκαετία του 1960. Μέχρι το 1970 οι ιεραπόστολοι υπηρετούσαν σε 43 χώρες και εννέα περιοχές. Κατά τη διάρκεια της τεσσαρακοστής αυτής περιόδου, άνοιξαν στο ιεραποστολικό έργο οι χώρες της Νοτίου Αμερικής, Χιλή, Βραζιλία, Ουρουγουάη, Παραγουάη, Ισημερινός, Κολομβία, Περού και Βενεζουέλα. Στην Κεντρική Αμερική, υπηρέτες του Κυρίου ξεκλείδωσαν τα έθνη του Παναμά, της Κόστα Ρίκα, της Γουατεμάλας, του Ελ Σαλβαδόρ, της Ονδούρας και της Νικαράγουας. Στην Ασία, μείζονες νέες προσπάθειες άρχισαν να αποφέρουν καρπούς στην Κορέα, την Ταϊβάν, τη Σιγκαπούρη και τις Φιλιππίνες.

Τίποτε από αυτά δεν ήταν εύκολο. Δυσκολίες, εμπόδια και καταδίωξη συνόδευε κάθε προσπάθεια να διαδοθεί η «αλήθεια του Θεού» σε κάθε ήπειρο και χώρα, ούτως ώστε να «ακουστεί σε κάθε αφτί». Κι όμως προχωρήσαμε με πίστη. Οι δυσκολίες αντιμετωπίσθηκαν και τα εμπόδια υπερνικήθηκαν.

Ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ ζήτησε από τα μέλη της Εκκλησίας να αυξήσουν τις προσπάθειές τους στη διάδοση της ευαγγελικής αληθείας. Ζήτησε από κάθε πάσσαλο στον κόσμο να αυξήσει τον αριθμό των ιεραποστόλων και οδήγησε την Εκκλησία να χρησιμοποιήσει τα μέσα μαζικής επικοινωνίας, προκειμένου να βοηθήσουν στην μετάδοση του μηνύματός μας σε χιλιάδες εκατομμύρια ανθρώπων σε όλη τη γη.

Κατά τα 12 έτη του ως πρόεδρος της Εκκλησίας, σχεδόν 200.000 ιεραπόστολοι πλήρους απασχολήσεως υπηρέτησαν. Το σύνολο των μελών της Εκκλησίας ανά τον κόσμο διπλασιάσθηκε και ο αριθμός των πασσάλων σχεδόν τριπλασιάσθηκε. Το ιεραποστολικό έργο άνοιξε ή άνοιξε εκ νέου σε πολλές χώρες και το θαύμα της μεταστροφής συνέβαινε σε πολλές χώρες, παρά κάθε εχθρική προσπάθεια να ανατραπεί το έργο του Κυρίου ή να αποθαρρυνθούν οι εργάτες του Κυρίου.

Λίγο περισσότερο από δύο δεκαετίες έχουν περάσει από το τέλος της θνητής διακονίας του Προέδρου Κίμπαλ. Κατά την περίοδο εκείνη, βιώσαμε διάκριση άνευ προηγουμένου στην παγκόσμια κοινότητα της πίστεως. Πιθανώς όχι συμπτωματικώς, βιώσαμε επίσης ιδεολογικές επιθέσεις άνευ προηγουμένου προς τον λαό μας, την ιστορία μας και τις διδαχές μας μέσα από τα μέσα μαζικής επικοινωνίας.

Και μολαταύτα η Εκκλησία συνεχίζει να αναπτύσσεται. Το σύνολο των μελών έχει σχεδόν υπερδιπλασιασθεί πάλι -- από περίπου 5,9 εκατομμύρια το 1985 σε πάνω από 13 εκατομμύρια σήμερα. Και πέρυσι εκλήθη να υπηρετήσει, κατά τη διάρκεια αυτής της θεϊκής νομής, ο εκατομμυριοστός ιεραπόστολος.

Τώρα, αδελφοί και αδελφές μου, σκοπός μου σε αυτήν τη σύντομη αναφορά του προφητικού οράματος του Τζόζεφ για τον προορισμό αυτής της Εκκλησίας, και την κυριολεκτική εκπλήρωσή του μέσα στις δεκαετίες, είναι για να υπενθυμίσω αυτήν την απλή αλήθεια:

«Τα έργα και τα σχέδια και οι σκοποί του Θεού δεν μπορούν να ματαιωθούν, ούτε μπορούν να εκμηδενιστούν.

»Γιατί ο Θεός δεν βαδίζει σε στραβούς δρόμους... ούτε αλλάζει από αυτά που έχει πει, επομένως οι δρόμοι του είναι ίσιοι, και η πορεία του είναι ένας αιώνιος κύκλος.

»Να θυμάσαι... ότι δεν είναι το έργο του Θεού που ματαιώνεται, αλλά το έργο των ανθρώπων» (Δ&Δ 3:1-3).

Ο Θεός έχει μιλήσει μέσω του προφήτου Του και ανακοίνωσε στον κόσμο ότι «το λάβαρο της αληθείας έχει υψωθεί» και ότι «κανένα ανίερο χέρι δεν μπορεί να σταματήσει την πρόοδο του έργου». Αυτό είναι αναντιρρήτως, αδιαφιλονίκητα αληθινό. Το έχουμε δει μόνοι μας, σε κάθε δεκαετία, από την εποχή του Προφήτου Τζόζεφ Σμιθ μέχρι την εποχή του Προέδρου Τόμας Μόνσον. Οι καταδιώξεις μαίνονταν. Η συκοφαντία, τα ψεύδη και η παρερμήνευση έχουν προσπαθήσει να δυσφημίσουν. Αλλά σε κάθε δεκαετία από την εποχή της Αποκαταστάσεως και τούδε, η αλήθεια του Θεού έχει ξεπροβάλει θαρραλέα, ευγενώς και ανεξάρτητη. Η μικρή εκκλησία, η οποία άρχισε το 1830 με λίγα μέλη, έχει μεγαλώσει σε περισσότερα από 13 εκατομμύρια Αγίου των Τελευταίων Ημερών, σε πολλά διαφορετικά έθνη σε όλον τον κόσμο και ήδη έχουμε διαπεράσει σε κάθε ήπειρο, έχουμε επισκεφθεί κάθε περιοχή, έχουμε σαρώσει κάθε χώρα και έχουμε ακουστεί σε κάθε αφτί.

Αυτό είναι το έργο του Θεού και το έργο του Θεού δεν ματαιώνεται. Αλλά υπάρχουν ακόμη πολλά να γίνουν, προτού ανακοινώσει ο Μεγάλος Ιεχωβά ότι το έργο έγινε. Ενώ επαινούμε και τιμούμε αυτούς τους πιστούς Αγίους, οι οποίοι μας έφεραν σε αυτό το σημείο δημόσιας διακρίσεως, δεν μας επιτρέπεται να είμαστε άνετοι ή ικανοποιημένοι.

Υπάρχει ανάγκη για όλους μας, αδελφοί και αδελφές μου, να τελειώσουμε το έργο που άρχισαν αυτοί οι πρωτοπόροι άγιοι πριν από 175 χρόνια, και συνέχισαν στις επόμενες δεκαετίες πιστοί άγιοι κάθε γενεάς. Χρειάζεται να πιστεύουμε όπως πίστευαν εκείνοι. Χρειάζεται να εργαζόμαστε όπως εργάσθηκαν εκείνοι. Χρειάζεται να υπηρετήσουμε όπως υπηρέτησαν εκείνοι. Και χρειάζεται να υπερνικήσουμε όπως υπερνίκησαν εκείνοι.

Ασφαλώς, οι δυσκολίες μας είναι διαφορετικές σήμερα, αλλά είναι ούτε λίγο ούτε πολύ απαιτητικές. Αντί για οργισμένους όχλους, αντιμετωπίζουμε αυτούς που συνεχώς προσπαθούν να μας δυσφημίσουν. Αντί για δριμεία έκθεση στις καιρικές συνθήκες και δυσχέρειες, αντιμετωπίζουμε το οινόπνευμα και τη χρήση ναρκωτικών, την πορνογραφία, όλων των ειδών ρυπαρότητα και αθλιότητα, την απληστία, την ανεντιμότητα και την πνευματική απάθεια. Αντί να εκριζώνονται οικογένειες και να ξεσπιτώνονται, βλέπουμε ότι ο θεσμός του γάμου, συμπεριλαμβανομένου του θείου θεσμού του γάμου, είναι υπό επίθεση, καθώς ομάδες και άτομα επιζητούν να αποδυναμώσουν τον προεξέχοντα και θείο ρόλο της οικογενείας στην κοινωνία.

Αυτό δεν υπονοεί ότι οι δυσκολίες μας σήμερα είναι πιο δριμείες από τις δυσκολίες που αντιμετώπισαν εκείνοι που έφυγαν πριν από εμάς. Είναι απλώς διαφορετικές. Ο Κύριος δεν μας ζητεί να φορτώσουμε μία χειράμαξα· μας ζητεί να ενδυναμώσουμε την πίστη μας. Δεν μας ζητεί να διασχίσουμε μία ήπειρο· μας ζητεί να περιπατήσουμε στον δρόμο και να επισκεφθούμε τους γείτονές μας. Δεν μας ζητεί να δώσουμε όλα τα επίγεια αγαθά μας, για να οικοδομήσουμε έναν ναό· μας ζητεί να δώσουμε από τα μέσα και τον χρόνο μας, παρά την πίεση του σύγχρονου τρόπου ζωής, για να συνεχίσουμε να οικοδομούμε ναούς και κατόπιν να παρευρισκόμεθα τακτικώς στους ήδη κτισμένους ναούς. Δεν μας ζητεί να πεθάνουμε σαν μάρτυρες· μας ζητεί να ζούμε μία ζωή σαν μαθητής [Του].

Αυτή είναι σπουδαία εποχή να ζει κάποιος και εξαρτάται από εμάς, αδελφοί και αδελφές μου, να συνεχίσουμε την πλούσια παράδοση της αφοσιωμένης δεσμεύσεως, η οποία υπήρξε το χαρακτηριστικό γνώρισμα προηγούμενων γενεών Αγίων των Τελευταίων Ημερών. Αυτή δεν είναι εποχή για τους πνευματικώς αδύναμους. Δεν μας επιτρέπεται να είμαστε επιφανειακώς ενάρετοι. Η μαρτυρία μας πρέπει να εκβαθύνει, με πνευματικές ρίζες γερά εμφυτευμένες στον βράχο της αποκαλύψεως. Και πρέπει να εξακολουθήσουμε να προχωρούμε εμπρός ως αφιερωμένος λαός της διαθήκης, με πίστη σε κάθε βήμα «μέχρις ότου οι σκοποί του Θεού εκπληρωθούν και ο Μεγάλος Ιεχωβά θα πει ότι το έργο έχει γίνει». Είθε να γίνει αυτό για εμάς, προσεύχομαι, στο όνομα του Ιησού Χριστού. Αμήν.

Βρίσκοντας χαρά στο ταξίδι
Πρόεδρος Τόμας Μόνσον

Ας απολαμβάνουμε τη ζωή καθώς την ζούμε, ας βρίσκουμε χαρά στο ταξίδι και ας δείχνουμε την αγάπη μας στους φίλους και την οικογένεια.

Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές μου, στέκω ταπεινά μπροστά σας αυτό το πρωινό. Ζητώ την πίστη και τις προσευχές σας για λογαριασμό μου, καθώς μιλώ για τα πράγματα εκείνα που είναι στο νου μου και για τα οποία παροτρύνθηκα να μιλήσω σε εσάς.

Εκκινώ αναφέροντας μία από τις πλέον αναπόφευκτες πλευρές της ζωής μας εδώ στη γη και αυτό είναι η *αλλαγή*. Όλοι έχουμε ακούσει κατά καιρούς αυτήν περίπου τη γνωστή παροιμία: «Τίποτα δεν είναι τόσο σταθερό, όσο η αλλαγή».

Σε όλη τη ζωή μας, πρέπει να ασχολούμαστε με την αλλαγή. Κάποιες αλλαγές είναι ευπρόσδεκτες, κάποιες όχι. Υπάρχουν αλλαγές στη ζωή μας που είναι ξαφνικές, όπως ο απροσδόκητος θάνατος ενός αγαπημένου προσώπου, μια απρόβλεπτη αρρώστια, η απώλεια ενός αποκτήματος που αγαπάμε. Όμως οι περισσότερες αλλαγές γίνονται αργά και ανεπαίσθητα.

Αυτή η συνέλευση σημειώνει 45 χρόνια από τότε που εκλήθην στην Απαρτία των Δώδεκα Αποστόλων. Ως το νεαρότερο μέλος τότε των Δώδεκα, κοίταζα δεκατέσσερις εξαιρετικούς άνδρες, αρχαιότερους από εμένα στους Δώδεκα και στην Πρώτη Προεδρία. Ένας-ένας, οι άνδρες αυτοί επέστρεψαν στον Θεό. Όταν απεβίωσε ο Πρόεδρος Χίνκλι πριν από οκτώ μήνες, κατάλαβα ότι είχα γίνει ο αρχαιότερος απόστολος. Οι αλλαγές σε μία περίοδο 45 ετών, οι οποίες ήταν σταδιακές μεταλλαγές, δείχνουν τώρα μνημειώδεις.

Την ερχόμενη εβδομάδα, η αδελφή Μόνσον κι εγώ θα γιορτάσουμε την 60η επέτειο των γάμων μας. Όταν θυμάμαι τα πρώτα χρόνια της σχέσης μας, καταλαβαίνω τώρα πόσο πολύ έχει αλλάξει η ζωή μας από τότε. Οι αγαπημένοι μας γονείς, οι οποίοι στάθηκαν δίπλα μας καθώς ξεκινούσαμε το ταξίδι μαζί, έχουν αποβιώσει. Τα τρία παιδιά μας, που γέμισαν τόσο απόλυτα τη ζωή μας επί πολλά χρόνια, έχουν μεγαλώσει και έχουν δικές τους οικογένειες. Τα περισσότερα από τα εγγόνια μας έχουν μεγαλώσει και έχουμε τώρα τέσσερα δισέγγονα.

Καθημερινώς, λεπτό προς λεπτό, δευτερόλεπτο προς δευτερόλεπτο, πηγαίναμε από εκεί που ήμασταν, εδώ που είμαστε τώρα. Οι ζωές όλων μας, βέβαια, υπόκεινται σε παρόμοιες διαφοροποιήσεις και αλλαγές. Η διαφορά ανάμεσα στις αλλαγές στη ζωή μου και στις αλλαγές στη δική σας, είναι μόνο στις λεπτομέρειες. Ο χρόνος δε σταματά. Πρέπει να προχωρεί σταθερά και στην πορεία επισυμβαίνουν αλλαγές.

Είναι η μία και μοναδική ευκαιρία μας στη θνητή ζωή -- εδώ και τώρα. Όσο περισσότερο ζούμε, τόσο καλύτερα καταλαβαίνουμε ότι είναι σύντομο το διάστημα. Ευκαιρίες έρχονται και μετά φεύγουν. Πιστεύω πως ανάμεσα στα σπουδαιότερα μαθήματα που έχουμε να μάθουμε σε αυτό το σύντομο ταξίδι επάνω στη γη, είναι μαθήματα που μας βοηθούν να διακρίνουμε ανάμεσα στο σημαντικό και το ασήμαντο. Σας παρακαλώ να μην αφήσετε αυτά τα σημαντικά πράγματα να σας προσπεράσουν, καθώς σχεδιάζετε γι' αυτό το ψευδαισθητικό και ανύπαρκτο μέλλον, όταν έχετε το χρόνο να κάνετε όλα όσα θέλετε. Αντίθετα, βρείτε χαρά στο ταξίδι -- τώρα.

Είμαι αυτό που η σύζυγός μου, Φράνσις, αποκαλεί «λάτρη των μιούζικαλ». Απολαμβάνω απόλυτα πολλά μιούζικαλ και ένα από τα αγαπημένα μου γράφτηκε από τον Αμερικανό συνθέτη Μέρεντιθ Ουίλσον, με τίτλο Ο *άνθρωπος της μουσικής*. Ο καθηγητής Χάρολντ Χιλ, ένας από τους κύριους ήρωες του σόου, αναφέρει μια προειδοποίηση που θα σας πω. Λέει: «Συσσωρεύετε αρκετά αύριο και θα δείτε ότι έχετε συλλέξει πολλά κενά εχθές»1.

Αδελφοί και αδελφές μου, δεν υπάρχει αύριο να θυμόμαστε, αν δεν κάνουμε κάτι σήμερα.

Σας έδωσα προηγουμένως ένα παράδειγμα αυτής της φιλοσοφίας. Πιστεύω ότι χρήζει επαναλήψεως. Πριν πολλά χρόνια, ο Άρθουρ Γκόρντον έγραψε σε ένα αμερικανικό περιοδικό και παραθέτω:

«Όταν ήμουν περίπου δεκατριών χρονών και ο αδελφός μου δέκα, ο πατέρας υποσχέθηκε να μας πάει στο τσίρκο. Όμως την ώρα του μεσημεριανού ήρθε ένα τηλεφώνημα: κάποια επείγουσα δουλειά τον ανάγκαζε να κατεβεί στην πόλη. Ετοιμαστήκαμε για την απογοήτευση. Τότε, τον ακούσαμε να λέει στο τηλέφωνο: 'Όχι, δε θα κατέβω στην πόλη. Ας περιμένει'. Όταν ήρθε ξανά στο τραπέζι, η μητέρα χαμογελούσε. 'Ξέρεις, το τσίρκο έρχεται κάθε χρόνο στην πόλη μας', είπε.

»'Το ξέρω', είπε ο πατέρας, 'όμως η παιδική ηλικία δεν ξανάρχεται'»2.

Αν έχετε παιδιά που είναι μεγάλα και έχουν φύγει, κατά πάσα πιθανότητα έχετε κατά καιρούς αισθανθεί κρίσεις απώλειας και την παραδοχή ότι δεν εκτιμήσατε εκείνο το χρόνο της ζωής, όσο θα έπρεπε. Φυσικά, δεν υπάρχει επιστροφή, μόνο η οδός προς τα εμπρός. Αντί να παραμένουμε στο παρελθόν, θα πρέπει να επωφεληθούμε από το παρόν, από το εδώ και τώρα, κάνοντας ό,τι μπορούμε για να παρέχουμε ευχάριστες αναμνήσεις για το μέλλον.

Εάν βρίσκεστε ακόμα στη διαδικασία μεγαλώματος παιδιών, να ξέρετε ότι αυτά τα μικροσκοπικά αποτυπώματα από τα δαχτυλάκια που βρίσκετε σχεδόν σε κάθε φρεσκοκαθαρισμένη επιφάνεια, τα παιχνίδια τα σκορπισμένα σε όλο το σπίτι, το βουνό τα άπλυτα να φροντίσετε, θα εξαφανιστούν πολύ σύντομα και εσείς --προς έκπληξή σας-- θα τα αναπολείτε βαθιά.

Οι εντάσεις στη ζωή μας έρχονται άσχετα από τις περιστάσεις μας. Πρέπει να τις αντιμετωπίσουμε όσο καλύτερα μπορούμε. Όμως δε θα πρέπει να τις αφήσουμε να εμποδίσουν αυτό που είναι το σημαντικότερο -- και το σημαντικότερο πάντοτε περιλαμβάνει τους ανθρώπους γύρω μας. Συχνά υποθέτουμε ότι *πρέπει* να ξέρουν πόσο τους αγαπάμε. Όμως δεν πρέπει ποτέ να υποθέτουμε -- πρέπει να τους δίνουμε να το καταλάβουν. Ο Ουίλιαμ Σαίξπηρ έγραψε: «Δεν αγαπούν όσοι δεν δείχνουν την αγάπη τους»3. Ποτέ δεν θα μετανιώσουμε για τα καλά λόγια που είπαμε ή τη στοργή που δείξαμε. Αντίθετα, θα μετανιώσουμε αν παραλείπουμε αυτά τα πράγματα από τις σχέσεις μας με εκείνους που σημαίνουν τα πάντα για μας.

Στείλτε εκείνο το σημείωμα στον φίλο που παραμελήσατε. Αγκαλιάστε το παιδί σας. Αγκαλιάστε τους *γονείς* σας. Πείτε «σ' αγαπώ» συχνότερα. Πάντοτε να εκφράζετε τις ευχαριστίες σας. Ποτέ μην αφήνετε τη λύση ενός προβλήματος να γίνει σημαντικότερη από την αγάπη προς ένα άτομο. Οι φίλοι φεύγουν μακριά, τα παιδιά μεγαλώνουν, τα αγαπημένα πρόσωπα αποβιώνουν. Είναι τόσο εύκολο να θεωρήσουμε τους άλλους ως κάτι το δεδομένο, μέχρι την ημέρα που έχουν φύγει από τη ζωή μας και απομένουμε με συναισθήματα όπως «κι αν» ή «μακάρι να». Η συγγραφέας Χάριετ Μπίτσερ Στόουβ είπε: «Τα πικρότερα δάκρυα πάνω από τους τάφους είναι για λόγια που δεν ειπώθηκαν και έργα που έμειναν στη μέση»4.

Στη δεκαετία του 1960, κατά τη διάρκεια του πολέμου στο Βιετνάμ, το μέλος της Εκκλησίας Τζέι Χες, αεροπόρος, χτυπήθηκε ενώ πετούσε πάνω από το Βόρειο Βιετνάμ. Επί δύο χρόνια η οικογένειά του δεν ήξερε αν ήταν νεκρός ή ζωντανός. Αυτοί που τον κρατούσαν αιχμάλωτο στο Ανόι, του επέτρεψαν τελικά να στείλει ένα γράμμα στο σπίτι του, αλλά περιόρισαν το μήνυμα σε λιγότερο από 25 λέξεις. Τι θα λέγατε, εσείς κι εγώ, στις οικογένειές μας, αν βρισκόμασταν στην ίδια θέση -- όταν είχαμε να τους δούμε περισσότερο από δύο χρόνια και δε γνωρίζαμε αν θα τους ξαναβλέπαμε ποτέ; Θέλοντας να δώσει κάτι στην οικογένειά του, ώστε να καταλάβουν ότι ήταν από αυτόν και θέλοντας, επίσης, να τους δώσει μια πολύτιμη συμβουλή, ο αδελφός Χες έγραψε -- και το παραθέτω: «Αυτά είναι τα σημαντικά: ο γάμος στο ναό, η ιεραποστολή, το πανεπιστήμιο. Επιμένετε, θέστε στόχους, γράψτε ιστορία, βγάλτε οικογενειακές φωτογραφίες δύο φορές το χρόνο»5.

Ας απολαμβάνουμε τη ζωή καθώς την ζούμε, ας βρίσκουμε χαρά στο ταξίδι και ας δείχνουμε την αγάπη μας στους φίλους και την οικογένεια. Κάποια ημέρα, στον καθένα μας θα έχει εκλείψει το αύριο.

Στο βιβλίο του Ιωάννη στην Καινή Διαθήκη, στο κεφάλαιο 13, στίχο 34, ο Σωτήρας μάς νουθετεί: «Όπως εγώ σας αγάπησα, κι εσείς να αγαπάτε ο ένας τον άλλον».

Σε κάποιους από εσάς ίσως είναι οικείο το κλασικό έργο του Θόρντον Ουάιλντερ, *Η πόλη μας*. Εάν το γνωρίζετε, θα θυμάστε την πόλη Γκρόβερς Κόρνερς, όπου εκτυλίσσεται η ιστορία. Στο έργο, η Έμιλυ Γουέμπ πεθαίνει στη γέννα και διαβάζουμε για τη θλίψη του νεαρού συζύγου της, Τζωρτζ, που μένει με τον τετράχρονο γιο τους. Η Έμιλυ δεν επιθυμεί να αναπαυθεί εν ειρήνη. Θέλει να βιώσει ξανά τις χαρές της ζωής της. Της δίνεται το προνόμιο να επιστρέψει στη γη και να ξαναζήσει τα δωδέκατα γενέθλιά της. Καταρχάς είναι συναρπαστικό να είναι κάποιος νέος ξανά, όμως ο ενθουσιασμός σβήνει γρήγορα. Η ημέρα δεν έχει πια χαρά, τώρα που η Έμιλυ ξέρει τι επιφυλάσσει το μέλλον. Είναι αβάσταχτα οδυνηρό να συνειδητοποιεί πόσο αδαής υπήρξε ως προς το νόημα και το θαύμα της ζωής, όταν ζούσε. Προτού επιστρέψει στον τόπο ανάπαυσής της, η Έμιλυ θρηνεί: «Συνειδητοποιούν ποτέ οι άνθρωποι τη ζωή, όταν είναι ζωντανοί, κάθε ένα λεπτό;»

Η συνειδητοποίηση αυτού που είναι περισσότερο σημαντικό στη ζωή, πηγαίνει χέρι-χέρι με την ευγνωμοσύνη για τις ευλογίες μας.

Ένας πολύ γνωστός συγγραφέας είπε: «Τόσο η αφθονία, όσο και η έλλειψή της συνυπάρχουν στη ζωή μας ως παράλληλες πραγματικότητες. Αποτελεί πάντοτε ενσυνείδητη επιλογή μας ποιον μυστικό κήπο θα φροντίσουμε. ...Όταν επιλέγουμε να μην επικεντρώσουμε σε αυτό που λείπει από τη ζωή μας, αλλά είμαστε ευγνώμονες για την αφθονία που είναι παρούσα --αγάπη, υγεία, οικογένεια, φίλοι, εργασία, οι χαρές της φύσης και οι προσωπικές επιδιώξεις που μας φέρνουν [ευτυχία]-- οι άχρηστες σκέψεις που επικεντρώνουν στα αρνητικά της ζωής μας φεύγουν και βιώνουμε τον Παράδεισο στη γη»6.

Στο Διδαχή και Διαθήκες, τμήμα 88, στίχο 33, μας λένε: «Γιατί τι όφελος είναι σ' έναν άνθρωπο αν του απονεμηθεί ένα δώρο και αυτός δε δέχεται το δώρο; Ιδέστε, δε χαίρεται με εκείνο που του προσφέρεται, ούτε χαίρεται με εκείνον που είναι ο δωρητής του δώρου».

Ο αρχαίος Ρωμαίος φιλόσοφος Οράτιος νουθέτησε: «Ό,τι σας ευλόγησε ο Θεός μας να έχετε, πάρτε το με χέρι ευγνωμοσύνης, χωρίς να αναβάλλετε τις χαρές σας από χρόνο σε χρόνο, ώστε σε όποια θέση και αν βρίσκεστε, να μπορείτε να πείτε ότι έχετε ζήσει ευτυχισμένα».

Πριν από πολλά χρόνια, με συγκίνησε η ιστορία της Μπόργκχιλ Νταλ. Είχε γεννηθεί στη Μινεσότα το 1890, από Νορβηγούς γονείς και από τα πρώτα χρόνια της ζωής της υπέφερε από σοβαρή, βλάβη στην όραση, που εξασθένιζε. Είχε μια τρομακτική επιθυμία να συμμετάσχει στην καθημερινή ζωή, παρά την αναπηρία της και με την ακλόνητη αποφασιστικότητά της πέτυχε στα πάντα σχεδόν που αναλάμβανε. Παρά τη συμβουλή των εκπαιδευτικών, οι οποίοι καταλάβαιναν ότι η αναπηρία της ήταν πολύ σοβαρή, γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο και πήρε το πτυχίο της από το Πανεπιστήμιο της Μινεσότα. Αργότερα σπούδασε στο Πανεπιστήμιο Κολούμπια και στο Πανεπιστήμιο του Όσλο. Τελικά έγινε διευθύντρια οκτώ σχολείων στη Δυτική Μινεσότα και στη Βόρεια Ντακότα.

Έγραψε τα εξής σε ένα από τα δεκαεπτά βιβλία που εξέδωσε: «Είχα μόνον ένα μάτι που έβλεπε και ήταν τόσο καλυμμένο με βαθιές ουλές, ώστε έπρεπε να βλέπω μόνο από ένα μικρό άνοιγμα στο αριστερό μάτι. Μπορούσα να δω ένα βιβλίο μόνο κρατώντας το κοντά στο πρόσωπό μου και προσπαθώντας με το ένα μάτι μου να δω όσο μπορούσα προς τα αριστερά»7.

Κατά θαυμαστό τρόπο το 1943 --όταν ήταν μεγαλύτερη από 50 χρονών-- ανεπτύχθη μία επαναστατική μέθοδος, με την οποία αποκαταστάθηκε τελικά ένα μεγάλο μέρος της όρασης που της έλειπε τόσο καιρό. Ένας νέος και συναρπαστικός κόσμος άνοιξε εμπρός της. Ένιωθε μεγάλη ευχαρίστηση με τα μικρά πράγματα που οι περισσότεροι από εμάς θεωρούμε ως δεδομένα, όπως να βλέπει ένα πουλάκι να πετά, να παρατηρεί το φως να αντανακλάται στις φυσαλλίδες του νερού που έπλενε τα πιάτα ή να παρακολουθεί τις φάσεις του φεγγαριού κάθε βράδυ. Τέλειωσε ένα από τα βιβλία της, με αυτά τα λόγια: «Αγαπητέ... Πατέρα στους Ουρανούς, σε ευχαριστώ. Σε ευχαριστώ»8.

Η Μπόργκχιλ Νταλ, τόσο πριν, όσο και μετά την αποκατάσταση της όρασής της, ήταν γεμάτη ευγνωμοσύνη για τις ευλογίες της.

Το 1982, δύο χρόνια πριν πεθάνει σε ηλικία 92 ετών, εκδόθηκε το τελευταίο βιβλίο της. Ο τίτλος του: *Ευτυχισμένη σε όλη τη ζωή μου*. Η στάση ευγνωμοσύνης που κράτησε, της έδωσε τη δυνατότητα να εκτιμήσει τις ευλογίες της και να ζήσει μια πλήρη και πλούσια ζωή παρά τις δυσκολίες της.

Στην επιστολή Προς Θεσσαλονικείς Α΄, στην Καινή Διαθήκη, κεφάλαιο 5, στίχος 18, ο απόστολο Παύλος μας λέει: «Σε όλα να ευχαριστείτε· επειδή, αυτό είναι το θέλημα του Θεού».

Θυμηθείτε μαζί μου την αφήγηση των δέκα λεπρών:

«Και ενώ [ο Ιησούς] έμπαινε σε κάποια κωμόπολη, τον συνάντησαν δέκα άνθρωποι λεπροί, οι οποίοι στάθηκαν από μακριά·

»κι αυτοί ύψωσαν φωνή, λέγοντας: Ιησού, επιστάτη, ελέησέ μας. Και όταν τους είδε, είπε: Πηγαίνετε και δείξτε τον εαυτό σας στους ιερείς. Κι ενώ πορεύονταν, καθαρίστηκαν.

»Ένας, όμως, απ' αυτούς, βλέποντας ότι γιατρεύτηκε, επέστρεψε με δυνατή φωνή δοξάζοντας τον Θεό.

»Και έπεσε με το πρόσωπο στα πόδια του, ευχαριστώντας τον· κι αυτός ήταν Σαμαρείτης.

»Και ο Ιησούς, αποκρινόμενος, είπε: Δεν καθαρίστηκαν οι δέκα; Οι δε εννιά πού είναι;

»Δεν βρέθηκαν άλλοι να επιστρέψουν για να δοξάσουν τον Θεό, παρά μονάχα αυτός ο αλλογενής;»9

Είπε ο Κύριος σε μία αποκάλυψη που δόθηκε μέσω του Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ: «Και σε τίποτα δεν πρέπει ο άνθρωπος να προσβάλλει το Θεό, δηλαδή εναντίον κανενός δεν εξάπτεται η οργή του, παρά μόνον εναντίον εκείνων που δεν ομολογούν το χέρι του στα πάντα»10. Είθε να είμαστε ανάμεσα σε εκείνους που δίνουν ευχαριστίες στον Επουράνιο Πατέρα μας. Αν η αγνωμοσύνη αριθμείτο ανάμεσα στα σοβαρά αμαρτήματα, τότε η ευγνωμοσύνη έχει θέση ανάμεσα στις ευγενέστερες των αρετών.

Παρά τις αλλαγές που έρχονται στη ζωή μας και με ευγνωμοσύνη στην καρδιά μας, είθε θα γεμίζουμε τις ημέρες μας --όσο μπορούμε-- με τα πράγματα εκείνα που έχουν περισσότερη σημασία. Είθε να αγαπάμε εκείνους που είναι ακριβοί σε εμάς και να εκφράζουμε την αγάπη μας σε αυτούς με λόγια και έργα.

Κλείνοντας, προσεύχομαι ώστε όλοι μας να εκφράζουμε ευγνωμοσύνη για τον Κύριο και Σωτήρα μας, Ιησού Χριστό. Το ένδοξο ευαγγέλιό Του παρέχει απαντήσεις στα μεγαλύτερα ερωτήματα της ζωής: Από πού ήλθαμε; Γιατί είμαστε εδώ; Πού πηγαίνει το πνεύμα μου, όταν πεθάνω;

Μας δίδαξε πώς να προσευχόμαστε. Μας δίδαξε πώς να υπηρετούμε. Μας δίδαξε πώς να ζούμε. Η ζωή Του ήταν μία κληρονομιά αγάπης. Θεράπευσε τον άρρωστο. Σήκωσε τον καταπιεσμένο. Έσωσε τον αμαρτωλό.

Ήρθε ο καιρός όπου στάθηκε μόνος Του. Κάποιοι Απόστολοι αμφέβαλλαν. Ένας Τον πρόδωσε. Οι Ρωμαίοι στρατιώτες λόγχισαν την πλευράν Του. Ο οργισμένος όχλος πήρε τη ζωή Του. Ακόμα αντηχούν από το λόφο του Γολγοθά τα συμπονετικά λόγια του: «Πατέρα, συγχώρεσέ τους· γιατί δεν ξέρουν τι κάνουν»11.

Νωρίτερα, ίσως διαβλέποντας την κορύφωση της γήινης αποστολής Του, μίλησε στον οδυρόμενο: «Οι αλεπούδες έχουν φωλιές, και τα πουλιά του ουρανού κατοικίες· όμως, ο Υιός του ανθρώπου δεν έχει πού να γείρει το κεφάλι του»12. «Δεν υπάρχει χώρος στο πανδοχείο»13 -- δεν ήταν μια μοναδική έκφραση απόρριψης, μόνον η πρώτη. Ωστόσο, προσκαλεί εσάς κι εμένα να Τον δεχθούμε. «Να, στέκομαι στη θύρα και κρούω· αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου, κι ανοίξει τη θύρα, θα μπω μέσα σ' αυτόν, και θα δειπνήσω μαζί του κι αυτός μαζί μου»14.

Ποιος ήταν αυτός ο Άνδρας των θλίψεων, οικείος με τη λύπη; Ποιος είναι ο Βασιλιάς της δόξας, αυτός ο Κύριος των στρατιών; Είναι ο Διδάσκαλός μας. Είναι ο Σωτήρας μας. Είναι ο Υιός του Θεού. Είναι ο πρωτουργός της σωτηρίας μας. Μας νεύει: «Ακολούθα με»15. Δίνει οδηγία: «Πήγαινε, και κάνε κι εσύ παρόμοια»16. Παρακαλεί: «Να τηρείς τις εντολές μου»17.

Ας Τον ακολουθήσουμε. Ας μιμηθούμε το παράδειγμά Του. Ας υπακούμε το λόγο Του. Πράττοντας αυτό, δίνουμε σε Εκείνον το ουράνιο δώρο της ευγνωμοσύνης.

Αδελφοί και αδελφές, η ειλικρινής προσευχή μου είναι να μπορέσουμε να προσαρμοστούμε στις αλλαγές στη ζωή μας, ώστε να καταλάβουμε το σημαντικότερο, ώστε να εκφράζουμε πάντοτε την ευγνωμοσύνη μας και έτσι να βρίσκουμε χαρά στο ταξίδι. Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Meredith Willson and Franklin Lacey, *The Music Man* (1957).
2. Arthur Gordon, *A Touch of Wonder* (1974), 77--78.
3. William Shakespeare, "Two Gentlemen of Verona", πράξη πρώτη, σκηνή δευτέρα, γραμμή 31.

4. Harriet Beecher Stowe, στο Gorton Carruth and Eugene Erlich, συλλεχθέντα υπό, *The Harper Book of American Quotations* (1988), 173.
5. Προσωπική αλληλογραφία.
6. Sarah Ban Breathnach, στο John Cook, συλλεχθέντα υπό, *The Book of Positive Quotations*, 2α έκδοση (2007), 342.
7. Borghild Dahl, *I Wanted to See* (1944), 1.
8. *Wanted to See*, 210.
9. Κατά Λουκάν 17:12-18.
10. Δ&Δ 59:21.
11. Κατά Λουκάν 23:34.
12. Κατά Ματθαίον 8:20.
13. Βλέπε Κατά Λουκάν 2:7.
14. Αποκάλυψη 3:20.
15. Κατά Μάρκον 2:14.
16. Κατά Λουκάν 10:37.
17. Δ&Δ 11:6.

Συγκέντρωση απογεύματος Κυριακής

Η δοκιμή

Πρόεδρος Μπόιντ Πάκερ
Πρόεδρος της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Ούτε η καταδίωξη από τον όχλο ούτε ο στρατός δεν μπορούσαν να αποστρέψουν τους Αγίους από όσα ήξεραν ότι ήταν αληθινά.

Σκοπός μου είναι να δείξω ότι σε ταραγμένους καιρούς ο Κύριος πάντοτε προετοίμαζε μία ασφαλή οδό εμπρός. Ζούμε σε αυτούς τους «επικίνδυνους καιρούς» που ο Απόστολος Παύλος προφήτευσε ότι θα έρχονταν κατά τις τελευταίες ημέρες1. Εάν θέλουμε να είμαστε ασφαλείς ατομικώς, ως οικογένεια και ως εκκλησία, θα είναι μέσω «υπακοή[ς] στους νόμους και τις διατάξεις του Ευαγγελίου»2.

Στις 24 Ιουλίου 1849 οι Άγιοι ήταν στην κοιλάδα δύο χρόνια ακριβώς. Τελικώς ήταν ελεύθεροι από έτη παρενοχλήσεων από τον όχλο και καταδιώξεων. Αυτή η κατάσταση επέβαλε μεγάλο εορτασμό.

Μόλις μερικά χρόνια νωρίτερα, υπό τρομερές συνθήκες, ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ υπέφερε στη φυλακή Λίμπερτυ για μήνες, ενώ ο όχλος εξεδίωκε τους Αγίους από τις εστίες τους. Οι λέξεις *liberty (ελευθερία)* και *φυλακή* δεν ταιριάζουν πολύ καλά.

Ο Τζόζεφ ανεφώνησε:

«Ω Θεέ, πού είσαι; Και πού είναι η σκέπη που καλύπτει τον κρυψώνα σου;

»Πόσο ακόμα θα συγκρατείται το χέρι σου, και το μάτι σου, μάλιστα το αγνό σου μάτι, θα βλέπει από τους αιώνιους ουρανούς τις αδικίες του λαού σου και των δούλων σου, και το αφτί σου θα διαπερνάται από τις κραυγές τους;»3

Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ είχε αναζητήσει νωρίτερα καθοδήγηση και ο Κύριος είπε στους Αγίους να ζητήσουν αποζημίωση από τους δικαστές, τον κυβερνήτη και κατόπιν από τον πρόεδρο4.

Οι προσφυγές τους προς τους δικαστές απέτυχαν. Κατά τη διάρκεια της ζωής του, ο Τζόζεφ Σμιθ εκλήθη στο δικαστήριο πάνω από 200 φορές για κάθε είδους ψευδείς κατηγορίες. Ποτέ δεν καταδικάσθηκε.

Όταν επεδίωξαν αποζημίωση από τον κυβερνήτη Μπογκς του Μισούρι, εκείνος εξέδωσε μία διακήρυξη: «Οι Μορμόνοι πρέπει να αντιμετωπίζονται ως εχθροί και *πρέπει να εξολοθρευθούν* ή να εκδιωχθούν από την πολιτεία, εάν κριθεί απαραίτητο για το δημόσιο καλό»5. Αυτό εξαπέλυσε ανείπωτη ωμότητα και ανομία.

Προσέφυγαν στον Πρόεδρο Μάρτιν Βαν Μπούρεν των Ηνωμένων Πολιτειών, ο οποίους τους είπε: «Ο σκοπός σας είναι δίκαιος, αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτε για σας»6.

Θα διαβάσω τις τελευταίες παραγράφους της τρίτης εκκλήσεώς τους, η οποία απηυθύνετο προς το Κονγκρέσο των Ηνωμένων Πολιτειών:

«Τα βάσανα των γραφέων της αιτήσεως είναι ήδη συντριπτικά, υπερβολικά για την ανθρωπότητα, υπερβολικά για τους Αμερικανούς πολίτες να τα υπομένουν χωρίς παράπονο. Στενάζαμε υπό τη σιδηρά χείρα της τυραννίας και της καταπιέσεως πολλά χράνια. Μας λήστεψαν την περιουσία μας με συνολικό ποσόν δύο εκατομμύρια δολάρια. Κυνηγηθήκαμε σαν άγρια θηρία του δάσους. Είδαμε τους ηλικιωμένους πατέρες μας, οι οποίοι πολέμησαν στην Επανάσταση, και τα αθώα μας παιδιά ομοίως, να σφαγιάζονται από τους διώκτες μας. Είδαμε τις αγνές θυγατέρες Αμερικανών πολιτών να προσβάλλονται και να κακοποιούνται κατά τον πιο απάνθρωπο τρόπο, και τελικώς, είδαμε δεκαπέντε χιλιάδες ψυχές, άνδρες, γυναίκες και παιδιά να εκδιώκονται με τη δύναμη των όπλων, κατά τη δριμύτητα του χειμώνος, από τα ιερά σπιτικά και τις εστίες τους, προς μία χώρα για ξένους, αδέκαρους και απροστάτευτους. Υπό όλες αυτές τις βασανιστικές συνθήκες, εκτείνουμε ικετευτικά τα χέρια μας προς τα ανώτερα συμβούλια των εθνών και προσφεύγουμε για αποζημίωση και προστασία ταπεινώς στους διαπρεπείς Γερουσιαστές και Αντιπροσώπους ενός σπουδαίου και ελεύθερου λαού.

»Ακούστε! Παρακαλώ, ακούστε τη φωνή εκκλήσεως πολλών χιλιάδων Αμερικανών πολιτών, οι οποίοι στενάζουν στην εξορία...! Ακούστε! Παρακαλώ, ακούστε το κλάμα και τους πικρούς θρήνους των χήρων και ορφανών, των οποίων οι σύζυγοι και οι πατέρες μαρτύρησαν σκληρά στη χώρα όπου ο υπερήφανος αετός... πετά! Ας μην καταγραφεί στα αρχεία των εθνών ότι... οι εξόριστοι ζήτησαν προστασία και αποζημίωση στα χέρια σας, αλλά τη ζήτησαν εις μάτην. Εναπόκειται στη δύναμή σας να σώσετε εμάς, τις συζύγους μας και τα παιδιά μας από την επανάληψη σκηνών αιματοχυσίας και επομένως να ανακουφίσετε σε μεγάλο βαθμό τους φόβους ενός καταδιωγμένου και τραυματισμένου λαού και οι αιτούντες να συνεχίζουν να προσεύχονται»7.

Δεν υπήρχε καθόλου οίκτος για αυτούς και τους απέρριψαν.

Το 1844, ενώ ήταν υπό τη δεδηλωμένη προστασία του κυβερνήτου Τόμας Φορντ του Ιλινόις, ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ και ο αδελφός του Χάιρουμ πυροβολήθηκαν μέχρι θανάτου στη φυλακή Κάρθατζ. Οι λέξεις δεν μπορούν στην πραγματικότητα να εκφράσουν την ωμότητα και τα δεινά που είχαν υπομείνει οι Άγιοι.

Τώρα, στις 24 Ιουλίου του 1849, ελεύθεροι επιτέλους από την καταδίωξη του όχλου, σχεδίαζαν έναν εορτασμό8.

Όλα όσα κατείχαν οι Άγιοι, είχαν έλθει από 1.600 χιλιόμετρα ερήμου με χειράμαξες ή σκεπαστές άμαξες. Θα χρειάζονταν άλλα 20 χρόνια προτού έλθει ο σιδηρόδρομος τόσο μακριά όσο στη Σωλτ Λέηκ Σίτυ. Με σχεδόν τίποτε για να εργασθούν, απεφάσισαν ότι ο εορτασμός θα ήταν μεγάλη έκφραση των συναισθημάτων τους.

Έκαναν μία αναδενδράδα στην Τεμπλ Σκουέαρ. Ανέγειραν έναν στύλο για τη σημαία ύψους 32 μέτρων. Έφτειαξαν μία τεράστια εθνική σημαία 20 μέτρων σε μήκος και την ξετύλιξαν στο επάνω μέρος αυτού του στύλου της ελευθερίας.

Ίσως προκαλεί απορίες και φαίνεται απίστευτο ότι για το θέμα αυτού του πρώτου σπουδαίου εορτασμού, επέλεξαν πατριωτισμό και αφοσίωση στην ίδια κυβέρνηση, η οποία τους είχε απορρίψει και δεν μπόρεσε να τους βοηθήσει. Εάν μπορείτε να καταλάβετε γιατί, θα καταλάβετε τη δύναμη των διδασκαλιών του Χριστού.

Η ορχήστρα από χάλκινα έπαιζε, καθώς ο Πρόεδρος Μπρίγκαμ Γιανγκ ηγείτο μίας μεγάλης πομπής στην Τεμπλ Σκουέαρ. Ακολουθούσαν οι Δώδεκα Απόστολοι και οι Εβδομήκοντα.

Κατόπιν, ακολουθούσαν 24 νεαροί άνδρες ενδεδυμένοι σε λευκά παντελόνια, μαύρα σακάκια, λευκά κασκόλ στον δεξί ώμο τους, στεμμάτια ή στέμματα στην κεφαλή τους και ένα ξίφος σε θήκη στην αριστερά τους πλευρά. Στο δεξί τους χέρι, από όλα τα πράγματα, ο καθείς κρατούσε ένα αντίτυπο από τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας και το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών. Ένας νεαρός άνδρας διάβαζε τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας.

Εν συνεχεία ήλθαν 24 νεαρές γυναίκες ενδεδυμένες σε λευκά, γαλάζια κασκόλ στον αριστερό ώμο τους και λευκά ρόδα στην κεφαλή τους. Η καθεμία τους κουβαλούσε μία Βίβλο και ένα Βιβλίο του Μόρμον.

Σχεδόν, αλλά όχι αρκετά τόσο εκπληκτικό όσο η επιλογή τους για τον πατριωτισμό για θέμα, ήταν αυτό που ήλθε εν συνεχεία: 24 ηλικιωμένοι άνδρες των οποίων ηγείτο ο Πατριάρχης Άιζεκ Μόρλυ. Ήταν γνωστοί ως οι «γκριζομάλληδες» -- όλοι 60 ετών ή παραπάνω. Όλοι κουβαλούσαν ένα αντικείμενο βαμμένο κόκκινο με μία λευκή κορδέλα να ανεμίζει στο επάνω μέρος. Κάποιος κουβαλούσε την Αστερόεσσα. Αυτοί οι άνδρες ήταν σύμβολα της ιεροσύνης, που ήταν «από την αρχή, πριν την καταβολή του κόσμου»9, και είχαν διαφυλαχθεί σε αυτήν τη θεϊκή νομή.

Οι Άγιοι εγνώριζαν ότι ο Κύριος τους είχε πει να «υποτ[άσσονται] σε βασιλιάδες, προέδρους, κυβερνήτες και ηγεμόνες, στο να υπακού[ν], να σ[έβονται] και να υποστηρίζου[ν] το νόμο»10. Αυτή η εντολή, η τότε αποκαλυφθείσα, ισχύει τώρα για τα μέλη μας σε κάθε έθνος. Πρέπει να τηρούμε το νόμο και να είμαστε άξιοι πολίτες.

Ο Κύριος τους είπε: «Εδραίωσα το Σύνταγμα αυτής της χώρας, με τα χέρια συνετών ανθρώπων τους οποίους ετοίμασα γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό»11.

Σε ένα άλλο εδάφιο, ο Κύριος τους είπε ότι «δεν είναι σωστό οποιοσδήποτε άνθρωπος να είναι υπόδουλος ο ένας στον άλλον»12. Συνεπώς, ήταν εναντίον της δουλείας. Αυτό ήταν ένα λεπτό ζήτημα που αναστάτωνε τους αποίκους του Μισούρι.

Κι έτσι, εκείνη την ημέρα του εορτασμού το 1849, «ο Πρεσβύτερος Φίνεας Ρίτσαρντς, πήγε εμπρός εκ μέρους είκοσι τεσσάρων ηλικιωμένων ανδρών και διάβασε την ομιλία αφοσιώσεως και πατριωτισμού»13. Έκανε λόγο περί ανάγκης αυτών να διδάσκουν πατριωτισμό στα παιδιά τους και να αγαπούν και να τιμούν την ελευθερία. Αφού ανέφερε εν συντομία τους κινδύνους που είχαν περάσει, είπε:

«Αδελφοί και φίλοι, εμείς που έχουμε ζήσει έως τα εξήντα μας χρόνια, έχουμε δει την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών εν πλήρει δόξη και γνωρίζουμε ότι η εξοργιστική ασπλαχνία που υπομείναμε, προήλθε από διεφθαρμένη και εκφυλισμένη διαχείριση, ενώ οι αγνές αρχές του φημισμένου Συντάγματός μας παρέμειναν αναλλοίωτες...

»...Καθώς έχουμε κληρονομήσει το πνεύμα της ελευθερίας και τη φωτιά του πατριωτισμού από τους πατέρες μας, ας περάσουν αυτές οι αρχές ανέπαφες στους απογόνους μας»14.

Κάποιος θα νόμιζε ότι οι Άγιοι, εξαναγκασμένοι από τη δύναμη της ανθρώπινης φύσεως, θα επεδίωκαν εκδίκηση, αλλά κάτι πιο δυνατό από την ανθρώπινη φύση ήλεγχε όσα έκαναν.

Ο Απόστολος Παύλος εξήγησε:

«Ο φυσικός άνθρωπος, όμως, δεν δέχεται αυτά που ανήκουν στο Πνεύμα του Θεού· επειδή, είναι σ' αυτόν μωρία, και δεν μπορεί να τα γνωρίσει· επειδή, ανακρίνονται πνευματικώς.

»...Εμείς έχουμε νουν Χριστού»15.

Το Πνεύμα αυτό καθόρισε αυτά τα πρώτα μέλη της Εκκλησίας ως οπαδούς του Χριστού.

Εάν μπορείτε να καταλάβετε έναν λαό τόσο μακρόθυμο, τόσο ανεκτικό, τόσο συγχωρητικό, τόσο χριστιανικό, ύστερα από όλα όσα υπέφερε, θα έχετε ξεκλειδώσει το κλειδί αυτού που είναι ένας Άγιος των Τελευταίων Ημερών. Αντί να αναλίσκοντο σε εκδίκηση, είχαν αγκυροβολήσει στην αποκάλυψη. Η πορεία τους είχε καθορισθεί από τις διδασκαλίες που ευρίσκονται ακόμη και σήμερα στην Παλαιά και την Καινή Διαθήκη, στο Βιβλίο του Μόρμον, στο Διδαχή και Διαθήκες και το Πολύτιμο Μαργαριτάρι.

Εάν μπορείτε να καταλάβετε γιατί μπόρεσαν να κάνουν αυτόν τον εορτασμό, τότε μπορείτε να καταλάβετε γιατί τώρα έχουμε πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό, στις αρχές του ευαγγελίου.

Το Βιβλίο του Μόρμον διδάσκει: «Μιλάμε για το Χριστό, χαιρόμαστε με το Χριστό, κηρύττουμε για το Χριστό, προφητεύουμε για το Χριστό, και γράφουμε σύμφωνα με τις προφητείες μας, ώστε τα παιδιά μας να ξέρουν σε ποια πηγή να στραφούν για άφεση των αμαρτιών τους»16.

Κι έτσι σήμερα, σε αυτούς τους περιέργως δύσκολους καιρούς, στην αληθινή εκκλησία του Ιησού Χριστού17, διδάσκουμε και ζούμε τις αρχές του ευαγγελίου.

Τρία πράγματα σχετικώς με τον εορτασμό του 1849 ήταν συμβολικά και προφητικά: πρώτον, ότι οι νέοι άνδρες κουβαλούσαν το Σύνταγμα και τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας· δεύτερον, ότι κάθε νέα γυναίκα κουβαλούσε τη Βίβλο και το Βιβλίο του Μόρμον· και τελικώς, ότι οι ηλικιωμένοι άνδρες --οι γκριζομάλληδες-- ετιμώντο στην πομπή.

Μετά το πρόγραμμα, είχαν μία ευωχία σε αυτοσχέδια τραπέζια. Αρκετοί ταξιδιώτες-χρυσοθήρες και 60 Ινδιάνοι είχαν προσκληθεί να παρευρεθούν.

Κατόπιν, έπιασαν πάλι τη δουλειά.

Ο Πρόεδρος Γιανγκ είχε πει: «Εάν ο λαός των Ηνωμένων Πολιτειών μας αφήσει ήσυχους για δέκα χρόνια, δεν θα του ζητήσουμε ειδικά οφέλη»18.

Οκτώ χρόνια ακριβώς ύστερα από τον εορτασμό του 1849, οι Άγιοι ευρέθησαν στο Λιτλ Κότονγουντ Κάνυον, προκειμένου να εορτάσουν μία άλλη 24η Ιουλίου. Τέσσερις ιππείς ήλθαν, προκειμένου να αναφέρουν ότι ένας στρατός 2.500 ανδρών σε αριθμό ήταν καθ' οδόν. Ο στρατός των Ηνωμένων Πολιτειών, υπό τις προσταγές του Συνταγματάρχου Άλμπερτ Σίντνι Τζόνστον, διετάχθη από τον Πρόεδρο Τζέιμς Μπιουκάναν να συντρίψει μία ανύπαρκτη επανάσταση των Μορμόνων.

Οι Άγιοι διέκοψαν τον εορτασμό και κατευθύνθηκαν προς τα σπίτια τους, για να προετοιμάσουν την άμυνά τους. Αντί να τραπεί σε φυγή, αυτή τη φορά ο Πρόεδρος Γιανγκ διεκήρυξε: «Δεν παραβιάσαμε

κανέναν νόμο και δεν είχαμε λόγο, ούτε είχαμε πρόθεση, αλλά όσον αφορά σε όποιον προσπαθήσει να καταστρέψει αυτόν τον λαό, ας με βοηθήσει ο Παντοδύναμος Θεός, δεν μπορεί να έλθει εδώ»19.

Οι προπάπποι μου έθαψαν ένα παιδί κατά τη διαδρομή από το Φαρ Ουέστ, όταν εξεδιώχθησαν προς τη Ναβού και ένα άλλο παιδί στο Ουίντερ Κουόρτερς, όταν εξεδιώχθησαν προς δυσμάς.

Μία άλλη προμάμμη, μία έφηβος, ωθούσε μία χειράμαξα κατά μήκος της νότιας όχθης του ποταμού Πλατ. Τραγουδούσαν:

Θα βρούμε το μέρος που προετοίμασε για εμάς ο Θεός.
Μακριά στη Δύση,
όπου κανείς δεν θα έλθει, για να μας πληγώσει ή να μας φοβίσει.
Εκεί, οι Άγιοι θα ευλογηθούν20.

Κατά μήκος του ποταμού μπορούσαν να δουν τον ήλιο να λαμπυρίζει στις ξιφολόγχες των στρατιωτών21.

Ούτε η καταδίωξη από τον όχλο ούτε ο στρατός δεν μπορούσαν να αποστρέψουν τους Αγίους από όσα ήξεραν ότι ήταν αληθινά. Έγινε διαπραγμάτευση για μία συμφωνία και ο Πόλεμος της Γιούτα (αργότερα τον απεκάλεσαν γκάφα του Μπιουκάναν) έληξε.

Καθοδηγούμεθα τώρα από τις ίδιες αποκαλύψεις και έναν προφήτη. Όταν απεβίωσε ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ, κάποιος άλλος πήρε τη θέση του. Αυτή η τάξη διαδοχής συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Πριν από έξι μήνες, στη γενική συνέλευση Απριλίου, ο Τόμας Μόνσον υποστηρίχθηκε ως ο 16^{ος} Πρόεδρος της Εκκλησίας, μόλις πέντε μήνες πριν από τα 81^{α} γενέθλιά του. Διαδέχθηκε τον Πρόεδρο Γκόρντον Χίνκλι, ο οποίος απεβίωσε σε ηλικία 98 ετών.

Οι γηραιοί ηγέτες της Εκκλησίας θα είναι σχεδόν πάντοτε πεπειραμένοι από τις δεκαετίες προετοιμασίας.

Ο Πρόεδρος Μόνσον είναι ιδανικώς κατάλληλος για τις δυσκολίες της εποχής μας. Υποστηρίζεται από δύο συμβούλους και την Απαρτία των Δώδεκα Αποστόλων -- όλοι προφήτες, βλέποντες και αποκαλυπτές.

Ο ίδιος αυτός Εωσφόρος, ο οποίος εξεδιώχθη από την παρουσία του Πατρός εργάζεται ακόμη. Εκείνος, με τους αγγέλους που τον ακολούθησαν, θα προκαλέσει προβλήματα στο έργο του Κυρίου και θα το καταστρέψει, εάν μπορέσει.

Αλλά θα παραμείνουμε στο μονοπάτι. Πρέπει να αγκυροβολήσουμε ως οικογένειες και ως εκκλησία σε αυτές τις αρχές και τις διατάξεις. Πρέπει να προσδοκούμε με πίστη. Όποιες δοκιμές κι αν ευρίσκονται εμπρός μας, και θα είναι πολλές, πρέπει να παραμείνουμε πιστοί και αληθινοί.

Καταθέτω μαρτυρία για τον Θεό Πατέρα και τον Υιό Του, Ιησού Χριστό ότι ζουν και ότι ο Τόμας Μόνσον έχει κληθεί από τον Θεό με προφητεία. «Το λάβαρο της αληθείας έχει υψωθεί· κανένα ανίερο χέρι δεν μπορεί να σταματήσει την πρόοδο του έργου» (*History of the Church,* 4:540). Σήμερα ο ήλιος δεν δύει ποτέ σε εκκλησιάσματα των Αγίων των Τελευταίων Ημερών. Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Βλέπε Προς Τιμόθεον Β΄ 3:1-7.
2. Άρθρα της Πίστεως 1:3.
3. Δ&Δ 121:1-2.
4. Βλέπε Δ&Δ 101: 86-88.
5. *History of the Church*, 3:175.
6. Martin Van Buren, παρετέθη στο in Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 77.
7. Παρετέθη στο *Biography*, 152-53.
8. Βλέπε *Biography*, 95–107.
9. Δ&Δ 76:13.
10. Άρθρα της Πίστεως 1:12.
11. Δ&Δ 101:80.
12. Δ&Δ 101:79.
13. *Biography*, 100.
14. Phineas Richards στο *Biography*, 102-104.
15. Προς Κορινθίους Α΄ 2:14, 16.
16. Νεφί Β΄ 25:26.
17. Βλέπε Δ&Δ 1:30.
18. Μπρίγκαμ Γιανγκ, "Remarks," *Deseret News*, 23 Σεπτ. 1857, 228.
19. *Deseret News*, 23 Σεπτ. 1857, 228.
20. *Hymns*, αρ. 30.
21. Βλέπε "By Handcart to Utah: The Account of C. C. A. Christensen," *Nebraska History*, χειμώνας 1985, 342.

Σελέστιος Γάμος

Πρεσβύτερος Ράσελ Νέλσον
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

[Η] διακήρυξη για την οικογένεια μάς βοηθά να καταλάβουμε ότι ο σελέστιος γάμος δίνει μεγαλύτερες δυνατότητες για ευτυχία, από όποια άλλη σχέση.

Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές μου, είμαι βαθιά ευγνώμων για τον καθένα και την καθεμία από εσάς. Μαζί αισθανόμαστε μια βαθιά ευγνωμοσύνη για το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού. Σε αυτόν τον κόσμο όπου αφθονεί η δυστυχία, είμαστε πραγματικά ευγνώμονες για το «μεγάλο σχέδιο ευδαιμονίας» του Θεού»1. Το σχέδιό Του δηλώνει ότι άνδρες και γυναίκες υπάρχουν «για να μπορέσουν να έχουν αγαλλίαση»2. Αυτή η αγαλλίαση έρχεται όταν επιλέξουμε να ζήσουμε εν αρμονία με το αιώνιο σχέδιο του Θεού.

Η σπουδαιότητα της επιλογής μπορεί να απεικονιστεί με μία απλή σκέψη που ήρθε στο νου μου μια ημέρα, όταν έκανα τα ψώνια μου σε ένα μεγάλο κατάστημα. Την ονομάζω «τύποι αγοραστών». Καθώς οι αγορές αποτελούν μέρος της καθημερινής ζωής μας, οι τύποι αυτοί αγοραστών ίσως να είναι οικείοι.

Οι συνετοί αγοραστές μελετούν προσεκτικά τις διάφορες επιλογές που έχουν, προτού καταλήξουν. Καταρχάς επικεντρώνονται στην ποιότητα και διάρκεια του επιθυμητού προϊόντος. Θέλουν το καλύτερο. Σε αντίθεση, κάποιοι αγοραστές αναζητούν εκπτώσεις και άλλοι ίσως να σπαταλούν χρήματα για να αντιληφθούν αργότερα --προς μεγάλη απογοήτευσή τους-- ότι η επιλογή τους δεν ήταν η καλύτερη. Και δυστυχώς, υπάρχουν εκείνα τα σπάνια άτομα που θέτουν στην άκρη την προσωπική ακεραιότητα και κλέβουν αυτό που θέλουν. Τους ονομάζουμε «κλέφτες μαγαζιών».

Οι τύποι αγοραστών μπορεί να ισχύουν και για το θέμα του γάμου. Ένα ζευγάρι που αγαπιέται, μπορεί να επιλέξει ένα γάμο της υψηλότερης ποιότητας ή κάτι υποδεέστερο, το οποίο δε θα διαρκέσει. Ή μπορούν να μην επιλέξουν κάτι από τα δύο και ανενδοίαστα να κλέψουν αυτό που θέλουν ως «έγγαμοι κλέφτες μαγαζιών».

Το θέμα του γάμου συζητείται σε όλο τον κόσμο, όπου υπάρχουν διάφορες διευθετήσεις για το συζυγικό βίο. Σκοπός της ομιλίας μου για το θέμα αυτό, είναι να διακηρύξω, ως Απόστολος του Κυρίου3, ότι ο γάμος μεταξύ του άνδρα και της γυναίκας είναι ιερός -- έχει ορισθεί από τον Θεό4. Επίσης, επιβεβαιώνω την ηθική υπεροχή ενός γάμου στο ναό. Είναι ο ανώτατος και διαρκέστερος τύπος γάμου τον οποίο μπορεί να προσφέρει ο Δημιουργός μας στα παιδιά Του.

Ενώ η σωτηρία είναι ατομικό ζήτημα, η υπερύψωση είναι οικογενειακό θέμα5. Μόνον εκείνοι που είναι παντρεμένοι στο ναό και των οποίων οι γάμοι επισφραγίζονται από το Άγιο Πνεύμα της υπόσχεσης, θα εξακολουθήσουν ως σύζυγοι μετά θάνατον και θα λάβουν τον ανώτατο βαθμό σελέστιας δόξας ή υπερύψωσης6. Ένας γάμος στο ναό αποκαλείται, επίσης, σελέστιος γάμος. Στη σελέστια δόξα υπάρχουν τρία επίπεδα. Για να λάβουν το ανώτατο, ο σύζυγος και η σύζυγος πρέπει να επισφραγιστούν για όλο τον καιρό και την αιωνιότητα και να τηρούν τις διαθήκες τους που έχουν συνάψει σε ένα ιερό ναό7.

Η ευγενέστερη επιθυμία της ανθρώπινης καρδιάς είναι για ένα γάμο ο οποίος μπορεί να διαρκέσει πέρα από το θάνατο. Η πίστη σε ένα γάμο στο ναό, το πραγματοποιεί. Επιτρέπει στις οικογένειες να είναι μαζί παντοτινά.

Αυτός ο στόχος είναι ένδοξος. Όλες οι δραστηριότητες της Εκκλησίας, η πρόοδος, οι απαρτίες και οι κατηγορίες είναι μέσα για το σκοπό μιας υπερυψωμένης οικογενείας8.

Για να είναι δυνατός αυτός ο στόχος, ο Επουράνιος Πατέρας μας έχει αποκαταστήσει κλειδιά ιεροσύνης σε αυτή τη θεϊκή νομή, ώστε οι ουσιώδεις διατάξεις στο σχέδιό Του να μπορούν να τελεστούν από την αρμόζουσα εξουσία. Ουράνιοι αγγελιαφόροι --συμπεριλαμβανομένου του Ιωάννη του Βαπτιστή9, του Πέτρου, Ιακώβου, Ιωάννη10, Μωυσή, Ηλία και Ηλία του Θεσβίτου11-- έχουν συμμετάσχει σε αυτήν την αποκατάσταση12.

Η γνώση αυτής της αποκεκαλυμένης αληθείας εξαπλώνεται σε όλη τη γη13. Εμείς, ως προφήτες και Απόστολοι του Κυρίου, διακηρύσσουμε ξανά στον κόσμο ότι «η οικογένεια αποτελεί στοιχείο υψίστης σπουδαιότητος στο σχέδιο του Δημιουργού για το αιώνιο πεπρωμένο των παιδιών Του»14.

Περαιτέρω διακηρύσσουμε ότι «όλα τα ανθρώπινα πλάσματα, άρρενα και θήλεα, έχουν δημιουργηθεί κατά την εικόνα του Θεού. Ο κάθε άνθρωπος είναι ένας αγαπημένος γιος-πνεύμα ή κόρη-πνεύμα ουράνιων γονέων και, ως τέτοιος, διαθέτει μια θεϊκή φύση και ένα θεϊκό προορισμό. Το φύλο είναι ένα σπουδαιότατο χαρακτηριστικό της προγήινης, γήινης και αιώνιας ταυτότητας και σκοπού του κάθε ατόμου».

«Κατά την προγήινη ζωή, οι γιοι-πνεύματα και οι κόρες-πνεύματα γνώριζαν και λάτρευαν το Θεό ως τον Αιώνιο Πατέρα τους, εδέχθησαν δε το σχέδιό Του, βάσει του οποίου τα παιδιά Του θα μπορούσαν να αποκτήσουν ένα φυσικό σώμα από σάρκα και οστά, καθώς και γήινες εμπειρίες για να προαχθούν προς την τελείωση και τελικά να πραγματώσουν το θεϊκό προορισμό τους ως κληρονόμοι της αιώνιας ζωής. Το αιώνιο σχέδιο της ευδαιμονίας [του Επουράνιου Πατέρα] καθιστά δυνατή την ύπαρξη των οικογενειακών σχέσεων και μετά θάνατον. Ιερές διατάξεις και διαθήκες, τελούμενες εντός των ιερών ναών, δίνουν τη δυνατότητα σε κάθε άνθρωπο να επιστρέψει στην παρουσία του Θεού, και στις οικογένειες να μείνουν ενωμένες στην αιωνιότητα»15.

Αυτή η διακήρυξη για την οικογένεια μάς βοηθά να καταλάβουμε ότι ο σελέστιος γάμος δίνει μεγαλύτερες δυνατότητες για ευτυχία, από όποια άλλη σχέση16. Η γη πλάστηκε και αυτή η Εκκλησία αποκαταστάθηκε, ώστε να μπορούν να δημιουργηθούν οι οικογένειες, να επισφραγιστούν και να υπερυψωθούν παντοτινά17.

Οι γραφές διακηρύσσουν ότι «είναι νόμιμο [ένας άνδρας] να έχει μια γυναίκα, και οι δύο τους να γίνουν μία σάρκα, και όλα αυτά για να μπορέσει η γη να ανταποκριθεί στο σκοπό της δημιουργίας της»18. Μια άλλη βεβαιώνει ότι «ούτε ο άνδρας υπάρχει χωρίς τη γυναίκα ούτε η γυναίκα χωρίς τον άνδρα, εν Κυρίω»19. Επομένως, ο γάμος δεν είναι μόνο μία αρχή του ευαγγελίου που υπερυψώνει, είναι μία ουράνια εντολή.

Ο Επουράνιος Πατέρας μας διακήρυξε: «Γιατί ιδές, τούτο είναι το έργο μου και η δόξα μου -- να πραγματοποιήσω την αθανασία και αιώνια ζωή του ανθρώπου»20. Η Εξιλέωση του Αγαπητού Υιού Του, κατέστησε δυνατό να πραγματοποιηθούν αυτοί οι δύο στόχοι. Χάρη στην Εξιλέωση, η αθανασία ή η ανάσταση εκ νεκρών, έγινε μια πραγματικότητα για όλους21. Και χάρη στην Εξιλέωση, η αιώνια ζωή, η οποία είναι να ζούμε παντοτινά στην παρουσία του Θεού, ή «το ανώτερο από όλα τα δώρα του Θεού»22, έγινε κάτι το δυνατό. Για να είμαστε άξιοι για την αιώνια ζωή, πρέπει να κάνουμε μία αιώνια και παντοτινή

διαθήκη με τον Επουράνιο Πατέρα μας23. Αυτό σημαίνει ότι ένας γάμος ναού δεν είναι μόνο μεταξύ του συζύγου και της συζύγου. Περικλείει μία συνεργασία με τον Θεό24.

Η διακήρυξη επί της οικογενείας, μας θυμίζει επίσης ότι «οι σύζυγοι έχουν την ιερή υποχρέωση να αγαπούν και να φροντίζουν... ο ένας τον άλλο»25. Τα παιδιά που γεννιούνται από την ένωση αυτή είναι «κληρονομιά από τον Κύριο»26. Όταν μια οικογένεια επισφραγίζεται στο ναό, αυτή η οικογένεια γίνεται αιώνια, όπως η ίδια η βασιλεία του Θεού27.

Αυτή η ανταμοιβή απαιτεί περισσότερα από μια αισιόδοξη επιθυμία. Διάβασα τυχαία σε μια αναγγελία θανάτου σε εφημερίδα για την προσδοκία να ενώσει ένας πρόσφατος θάνατος αυτό το άτομο με τον αποθανόντα σύζυγο, όταν στην πραγματικότητα *δεν* είχαν επιλέξει την αιώνια επιλογή. Αντίθετα, είχαν αποφασίσει για ένα γάμο, ο οποίος ίσχυε μόνο για το διάστημα που θα ζούσαν και οι δύο. Ο Επουράνιος Πατέρας τους είχε προσφέρει ένα ουράνιο δώρο, αλλά εκείνοι το αρνήθηκαν. Και απορρίπτοντας το δώρο, απέρριψαν και το Δότη του δώρου28.

Μία έντονα εκπεφρασμένη πρόταση των γραφών διαχωρίζει με σαφήνεια ανάμεσα στην ελπιδοφόρα επιθυμία και την αιώνια αλήθεια: «Όλες οι διαθήκες, τα συμβόλαια... οι υποχρεώσεις, οι όρκοι, οι ιερές υποσχέσεις... και οι προσδοκίες, που δεν γίνονται και δεν εισέρχονται και δεν επισφραγίζονται μέσω του Αγίου Πνεύματος της επαγγελίας, από εκείνον ο οποίος έχει χριστεί, τόσο για τον παρόντα καιρό όσο και για όλη την αιωνιότητα... δεν έχουν εφαρμογή, αξία ή ισχύ κατά και μετά την ανάσταση από τους νεκρούς. Γιατί όλα τα συμφωνητικά που δεν έχουν γίνει μ' αυτήν την κατάληξη έχουν τέλος όταν οι άνθρωποι πεθαίνουν»29.

Αυτές οι αλήθειες είναι απόλυτες. Τα μέλη αυτής της Εκκλησίας προσκαλούν όλους τους ανθρώπους να τις μάθουν και να γίνουν άξιοι για την αιώνια ζωή30. Προσκαλούμε όλους να αποκτήσουν πίστη στον Θεό, τον Αιώνιο Πατέρα και τον Υιό Του, Ιησού Χριστό· να μετανοήσουν· να λάβουν το Άγιο Πνεύμα· να λάβουν τις ευλογίες του ναού· να συνάψουν και να τηρούν ιερές διαθήκες· και να υπομείνουν μέχρι τέλους.

Με ευσπλαχνία, το μεγάλο σχέδιο της ευδαιμονίας του Θεού και οι αιώνιες ευλογίες του, μπορούν να εκταθούν σε εκείνους που δεν είχαν την ευκαιρία να ακούσουν το ευαγγέλιο στη θνητότητα. Οι διατάξεις ναού μπορούν να τελεσθούν εξ υποκαταστάσεως γι' αυτούς31.

Όμως σχετικά με τα πολλά ώριμα μέλη της Εκκλησίας που δεν είναι παντρεμένα; Χωρίς το σφάλμα να είναι δικό τους, αντιμετωπίζουν τις δοκιμασίες της ζωής μόνοι τους. Όμως θα πρέπει να θυμόμαστε ότι, κατά τον τρόπο του Κυρίου και το δικό του χρόνο, καμία ευλογία δε θα κρατηθεί από τους πιστούς Αγίους Του32. Ο Κύριος θα κρίνει και θα ανταμείψει το κάθε άτομο ανάλογα με τις επιθυμίες της καρδιάς μας καθώς και με τα έργα μας33.

Εντωμεταξύ, οι θνητές παρεξηγήσεις μπορεί να προκαλέσουν προβλήματα σε ένα γάμο. Στην πραγματικότητα, κάθε γάμος αρχίζει με δύο ενυπάρχοντα μειονεκτήματα. Περιλαμβάνει δύο ατελείς ανθρώπους. Η ευτυχία μπορεί να έρθει σε αυτούς μόνον μέσω της πιο ένθερμης προσπάθειάς τους. Όπως ακριβώς η αρμονία έρχεται από μία ορχήστρα μόνον όταν τα μέλη της κάνουν μια ενωμένη προσπάθεια, έτσι και η αρμονία στο γάμο απαιτεί συνδυασμένη προσπάθεια. Η προσπάθεια αυτή θα επιτύχει, αν κάθε σύντροφος ελαχιστοποιήσει τις προσωπικές απαιτήσεις και μεγιστοποιήσει πράξεις στοργικής ανιδιοτέλειας.

Ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον έχει πει: «Για να βρούμε πραγματική ευτυχία, πρέπει να την αναζητήσουμε επικεντρώνοντας κάπου έξω από τον εαυτό μας. Κανένας δεν έχει μάθει το νόημα του να ζούμε, μέχρις ότου υποτάξει το εγώ του στην υπηρεσία του συνανθρώπου του. Η υπηρεσία προς τους άλλους μοιάζει με το καθήκον -- η εκπλήρωση του οποίου φέρνει αληθινή χαρά»34.

Η αρμονία στο γάμο έρχεται μόνον όταν κάποιος εκτιμά την ευημερία του/της συζύγου του ως ανώτατη προτεραιότητα. Όταν συμβαίνει αληθινά αυτό, ο σελέστιος γάμος γίνεται πραγματικότητα, φέρνοντας μεγάλη χαρά σ' αυτή τη ζωή και στην επόμενη ζωή.

Το σχέδιο της ευδαιμονίας του Θεού μάς επιτρέπει να επιλέγουμε για τον εαυτό μας. Όπως με τους τύπους αγοραστών, μπορούμε να επιλέξουμε το σελέστιο γάμο ή υποδεέστερες εναλλακτικές λύσεις35. Κάποιες επιλογές είναι φθηνές· κάποιες κοστίζουν· και κάποιες κατασκευάζονται με πανουργία από τον ενάντιο. Να προσέχετε τις επιλογές του· πάντοτε εκτρέφουν τη δυστυχία!36

Η καλύτερη επιλογή είναι ένας σελέστιος γάμος. Ευτυχώς, εάν προηγουμένως είχε γίνει κάποια υποδεέστερη επιλογή, μπορεί τώρα να γίνει μια επιλογή που θα την αναβαθμίσει στην καλύτερη επιλογή. Αυτό απαιτεί μια δυνατή αλλαγή καρδιάς37 και μια μόνιμη προσωπική αναβάθμιση38. Οι ευλογίες που απορρέουν από αυτό, αξίζουν κάθε προσπάθεια που έγινε39.

Η πλήρης συνειδητοποίηση των ευλογιών από ένα γάμο στο ναό, είναι σχεδόν πέρα από τη θνητή κατανόησή μας. Αυτός ο γάμος θα εξακολουθήσει να αυξάνει στο σελέστιο βασίλειο. Εκεί μπορούμε να τελειοποιηθούμε40. Όπως ο Ιησούς έλαβε τελικά την πληρότητα της δόξας του Πατέρα41, έτσι «[μπορούμε] να έλθ[ουμε] προς τον Πατέρα... και τον κατάλληλο καιρό να λάβ[ουμε] από την πληρότητά του»42.

Ο σελέστιος γάμος είναι ένα απαραίτητο μέρος της προετοιμασίας για την αιώνια ζωή. Απαιτεί να παντρευτεί κάποιος το κατάλληλο άτομο, στον κατάλληλο τόπο, από τη σωστή εξουσία και να υπακούει πιστά αυτή την ιερή διαθήκη43. Τότε μπορεί κάποιος να είναι βέβαιος για την υπερύψωση στο σελέστιο βασίλειο του Θεού. Για αυτό καταθέτω μαρτυρία στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Άλμα 42:8. Είναι, επίσης, γνωστό ως το «σχέδιο του Θεού» (βλέπε Νεφί Β΄ 9:13, Άλμα 34:9), το «σχέδιο λύτρωσης» (βλέπε Ιακώβ 6:8, Άλμα 12:26, 30, 32-33, 29:2, 42:13), το «σχέδιο σωτηρίας» (βλέπε Άλμα 24:14, 42:5) και το «σχέδιο ευσπλαχνίας» (βλέπε Άλμα 42:15, 31).
2. Νεφί Β΄ 2:25.
3. Βλέπε Δ&Δ 107:35.
4. Βλέπε Δ&Δ 49:15-17.
5. Βλέπε Ράσελ Νέλσον, «Σωτηρία και υπερύψωση», *Λιαχόνα*, Μάιος 2008, 7-10.
6. Βλέπε Δ&Δ 76:53, 132:7.
7. Βλέπε Δ&Δ 131:1-3.
8. Ένα παράδειγμα αυτού του στόχου είναι η διακήρυξη των γραφών ότι «το καθήκον σου είναι στην εκκλησία για πάντα, και τούτο *ένεκα της* οικογένειάς σου» (Δ&Δ 23:3, η πλάγια γραφή προστέθηκε).
9. Βλέπε Δ&Δ 13.
10. Βλέπε Κατά Ματθαίον 16:18-19, Δ&Δ 27:12-13, Τζόζεφ Σμιθ--Ιστορία 1:72.
11. Βλέπε Δ&Δ 110:11-16.
12. Βλέπε Δ&Δ 128:8, 18, 132:45-46.
13. Βλέπε Νεφί Β΄ 10:2, 30:8.
14. «Η οικογένεια: Μία επίσημη διακήρυξη προς όλο τον κόσμο», *Λιαχόνα*, Οκτ. 2004, 49.
15. *Λιαχόνα*, Οκτ. 2004, 49.

16. Δήλωσα προηγουμένως ότι «ο γάμος είναι το χυτήριο της κοινωνικής τάξης, η πηγή της αρετής και το θεμέλιο για την αιώνια υπερύψωση» ("Nurturing Marriage," *Liahona*, Μάιος 2006, 36).
17. Όποτε οι γραφές προειδοποιούν ότι «ολόκληρη η γη θα χανόταν εντελώς», η προειδοποίηση συνδέεται με την ανάγκη για εξουσία της ιεροσύνης να επισφραγίζουν οικογένειες μαζί σε άγιους ναούς (βλέπε Δ&Δ 2:1-3, 138:48, Τζόζεφ Σμιθ--Ιστορία 1:38-39).
18. Δ&Δ 49:16, Βλέπε, επίσης, Γένεση 2:24, Κατά Ματθαίον 19:5, Κατά Μάρκον 10:7-9, Μωυσή 3:24, Αβραάμ 5:18, Δ&Δ 42:22.
19. Προς Κορινθίους Α΄ 11:11.
20. Μωυσή 1:39.
21. Βλέπε Νεφί Β΄ 9:22, Άλμα 12:8, 33:22, Ήλαμαν 14:17, Μόρμον 9:13, Μωυσή 7:62, Τζόζεφ Σμιθ--Μετάφραση, Γένεση 7:69.
22. Δ&Δ 14:7.
23. Βλέπε Δ&Δ 132:19.
24. Βλέπε Κατά Ματθαίον 19:6.
25. *Λιαχόνα*, Οκτ. 2004, 49.
26. Ψαλμοί 127:3.
27. Βλέπε Δ&Δ 132:19-20.
28. Βλέπε Δ&Δ 88:33.
29. Δ&Δ 132:7, η πλάγια γραφή προστέθηκε.
30. Ο Ιησούς δίδαξε αυτή την αρχή στο λαό της αρχαίας Αμερικής (βλέπε Νεφί Γ΄ 27:16-20). Βλέπε, επίσης, Νεφί Β΄ 33:4, Δ&Δ 42:61, Τζόζεφ Σμιθ--Μετάφραση, Ιωάννου Α΄ 5:13.
31. Βλέπε Δ&Δ 128:1-18, 137:7-8.
32. Βλέπε Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, συγκεντρωθέντα υπό Bruce R. McConkie, 3 τόμοι (1954-56), 2:76-77.
33. Βλέπε Άλμα 41:3, Δ&Δ 137:9.
34. *Church News*, 5 Ιουλίου 2008, 2.
35. Βλέπε Νεφί Β΄ 2:27, Ιακώβ 6:8.
36. Ο Σατανάς θέλει να είμαστε δυστυχείς, όπως ο ίδιος (βλέπε Αποκάλυψη 12:9, Νεφί Β΄ 2:18, Μωυσή 4:6, Δ&Δ 10:22-27).
37. Βλέπε Άλμα 5:12-14. Μια τόσο μεγάλη αλλαγή περιλαμβάνει μετάνοια, συγχώρηση και μια ανανεωμένη αποφασιστικότητα να «έλθ[ουμε] προς το Χριστό, και [να] τελειοποιηθ[ούμε] με αυτόν» (Μορόνι 10:32).
38. «Οι πρώτες αρχές και διατάξεις του Ευαγγελίου είναι: πρώτο, Πίστη στον Κύριο Ιησού Χριστό· δεύτερο, Μετάνοια· τρίτο, Βάφτισμα με κατάδυση για την άφεση αμαρτιών· τέταρτο, Χειροθεσία για τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος». (Άρθρα της Πίστεως 1:4) Η μετάνοια απαιτεί μια ολοκληρωτική αλλαγή προς το καλύτερο -- μια απόλυτη προσωπική αναβάθμιση.
39. Βλέπε Δ&Δ 93:1.
40. Βλέπε Μορόνι 10:32.
41. Βλέπε Δ&Δ 93:13-14.
42. Δ&Δ 93:19. Βλέπε, επίσης, Δ&Δ 66:2, 132:5-6.
43. Βλέπε Μπρους ΜακΚόνκι, *Mormon Doctrine*, 2η έκδ. (1966), 118.

Η διδασκαλία του ευαγγελίου--η πιο σημαντική μας κλήση

Ουίλιαμ Όσβαλντ
Δεύτερος Σύμβουλος στην Γενική Προεδρία του Σχολείου Κυριακής

Όταν μαθαίνουμε λίγες θεμελιώδεις αρχές σχετικώς με τη διδασκαλία και μας δείχνουν πώς να διδάσκουμε, όλοι μας μπορούμε να το κάνουμε.

Προσφάτως, η αδελφή Όσβαλντ κι εγώ αποφασίσαμε να διδάξουμε τις πεντάχρονες δίδυμες εγγονές μας πώς να πηδούν το σχοινάκι. Το σχοινάκι είναι ένα παιδικό παιγνίδι στο οποίο οι συμμετέχοντες πηδούν πάνω από ένα σχοινί, καθώς αυτό περνά πάνω από την κεφαλή τους και μετά κάτω από τα πόδια τους. Αφού έλαβαν ορισμένες απλές οδηγίες, και τα δύο κορίτσια προσπάθησαν, αλλά απέτυχαν σε πολλές προσπάθειες.
Καθώς ήμαστε έτοιμοι να εγκαταλείψουμε την προσπάθεια, δύο μεγαλύτερα παιδιά της γειτονιάς πέρασαν και ζητήσαμε τη βοήθειά τους. Και τα δύο κορίτσια της γειτονιάς είχαν εμπειρία στο σχοινάκι και ήταν εις θέσιν να δείξουν στις εγγονές μας πώς να το πηδούν. Καθώς πηδούσαν το σχοινάκι, παρατήρησα ότι τα κορίτσια της γειτονιάς τραγουδούσαν ένα τραγούδι που τα βοηθούσε να πηδούν στον ρυθμό του σχοινιού που ταλαντευόταν.

Μόλις κατάλαβαν οι εγγονές μας τις αρχές για το σχοινάκι και τους έδειξαν πώς να το πηδούν, το υπόλοιπο μέρος του μαθήματος ήταν εύκολο. Με λίγη πρακτική, και οι δύο δίδυμες ήταν σε καλό δρόμο για να κατέχουν τέλεια τα θεμελιώδη στο σχοινάκι.

Κατά τη διάρκεια του μαθήματος για το σχοινάκι, μία άλλη εγγονή, μόλις τριών ετών, καθόταν στο γρασίδι και παρατηρούσε ήρεμα. Όταν κάποιος την ερώτησε εάν ήθελε να προσπαθήσει να πηδήξει το σχοινάκι, έκανε νεύμα καταφατικώς, ήλθε εμπρός και στάθηκε δίπλα στο σχοινάκι. Καθώς γυρνούσαμε το σχοινάκι, προς μεγάλη μας έκπληξιν εκείνη πηδούσε όπως είχε δει να κάνουν οι αδελφές της. Πήδηξε μία φορά, κατόπιν δύο και κατόπιν πάλι και πάλι, επαναλαμβάνοντας δυνατά το ίδιο τραγούδι που είχαν τραγουδήσει τα μεγαλύτερα παιδιά.

Όλες οι τρεις εγγονές είχαν παρατηρήσει ότι ήθελε τέχνη το να πηδάς το σχοινάκι. Ήταν απλό πράγμα που όλες τους μπορούσαν να κάνουν, αφού μάθαιναν λίγες βασικές αρχές και τους έδειχναν πώς να το κάνουν. Έτσι είναι και με τη διδασκαλία του ευαγγελίου. Όταν μαθαίνουμε λίγες θεμελιώδεις αρχές σχετικώς με τη διδασκαλία και μας δείχνουν πώς να διδάσκουμε, όλοι μας μπορούμε να το κάνουμε.

Ο Πρόεδρος Μπόιντ Πάκερ συχνά μας υπενθυμίζει ότι «όλοι εμείς --ηγέτες, διδάσκαλοι, ιεραπόστολοι και γονείς-- έχουμε μια παρότρυνση ζωής από τον Κύριο, να διδάσκουμε και να μαθαίνουμε τις διδαχές του ευαγγελίου, όπως μας έχουν αποκαλυφθεί»1. Όπως δήλωσε κατά τρόπον απλό ο Πρεσβύτερος Τομ Πέρι: «Κάθε θέση στην Εκκλησία απαιτεί έναν αποτελεσματικό διδάσκαλο»2.

Εφόσον κάθε μέλος είναι διδάσκαλος και «η διδασκαλία είναι ο πυρήνας όλων όσων κάνουμε»3, όλοι έχουμε μία ιερά ευθύνη να μάθουμε ορισμένες βασικές αρχές διδασκαλίας. Υπάρχουν πολλές αρχές διδασκαλίας και μαθήσεως και δεν αρκεί απλώς να τις διαβάζουμε. Πρώτον, χρειάζεται να *καταλαβαίνουμε* αυτές τις βασικές αρχές και δεύτερον, χρειάζεται να μας *δείχνουν* επιτυχείς διδάσκαλοι πώς χρησιμοποιούνται. Αυτό μπορεί να γίνει με το να παρατηρούμε με προσοχή ικανούς διδασκάλους στον τομέα και τον κλάδο μας και να ανασκοπούμε την Παγκόσμια Συγκέντρωση Εκπαιδεύσεως Ηγεσίας

επί της διδασκαλίας και της μαθήσεως που ευρίσκεται στον ιστότοπο της Εκκλησίας ή τα περιοδικά της Εκκλησίας4.

Οι βασικές αρχές που εφαρμόζουν στη μάθηση και τη διδασκαλία του ευαγγελίου ευρίσκονται στις γραφές. Γίνεται λόγος περί αυτών σε ένα άριστο, αλλά συχνά παραμελημένο μέσον διδασκαλίας με τον τίτλο *Teaching, No Greater Call (Διδασκαλία, η μεγαλύτερη κλήση)*5.

Όταν αναζητούμε ένα πρότυπο του ιδανικού διδασκάλου, ο οποίος μπορεί να μας δείξει πώς να διδάσκουμε το ευαγγέλιο, πηγαίνουμε πάντοτε στον Ιησού από τη Ναζαρέτ. Οι μαθητές Του τον αποκαλούσαν Ραββουνί -- ήτοι, Διδάσκαλος, ή Δάσκαλος6. Ήταν και είναι ο Κύριος Διδάσκαλος.

Ο Ιησούς διέφερε από τους άλλους ηγέτες της εποχής Του σε όσα δίδασκε «ως έχοντας εξουσία»7. Αυτή η εξουσία να διδάσκει και να τελεί διακονία προήρχοντο από τον Επουράνιο Πατέρα Του, διότι «ο Θεός, τον Ιησού... τον έχρισε με Άγιο Πνεύμα και με δύναμη... επειδή ο Θεός ήταν μαζί του»8.

Ακολουθώντας αυτό το σχέδιο, ο Ιησούς διδάχθηκε από τον Επουράνιο Πατέρα του, όπως καταγράφεται από τον Ιωάννην. Ο Ιησούς είπε: «Δεν κάνω τίποτε, αλλά καθώς με δίδαξε ο Πατέρας μου»9. «Δεν μπορεί ο Υιός να κάνει τίποτε από μόνος του, αν δεν βλέπει τον Πατέρα να το κάνει αυτό. ...Επειδή, ο Πατέρας αγαπά τον Υιό, και του δείχνει όλα όσα αυτός κάνει»10.

Σε όλες τις γραφές μπορούμε να βρούμε επιπρόσθετα παραδείγματα επιτυχημένων διδασκάλων του ευαγγελίου, οι οποίοι άλλαξαν τη ζωή τους και έσωσαν την ψυχή όσων δίδαξαν. Από το Βιβλίο του Μόρμον, παραδείγματος χάριν, ο Νεφί11, ο Άλμα12 και οι υιοί του Μωσία13 έρχονται αμέσως στο νουν. Προσέξατε την προσωπική προετοιμασία των υιών του Μωσία, καθώς προετοιμάζοντο να διδάξουν το ευαγγέλιο:

«Είχαν γίνει ισχυροί στη γνώση της αλήθειας. Γιατί ήταν άνθρωποι με πλήρη νοημοσύνη και είχαν ερευνήσει τις γραφές με επιμέλεια, ώστε να μπορέσουν να γνωρίζουν το λόγο του Θεού».

«Όμως αυτό δεν είναι όλο. Είχαν αφοσιωθεί πολύ στην προσευχή και τη νηστεία. Γι' αυτό είχαν το πνεύμα της προφητείας, και το πνεύμα της αποκάλυψης, και όταν δίδασκαν, δίδασκαν με δύναμη και εξουσία Θεού»14.

Ένας άλλος δυνατός διδάσκαλος του ευαγγελίου ήταν ο Μορόνι, ο οποίος επελέγη ως «αγγελιαφόρος απεσταλμένος από την παρουσία του Θεού»15, για να διδάξει και να εκπαιδεύσει τον Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ. Ο Τζόζεφ μας έδωσε μία σύντομη, αλλά λεπτομερή περιγραφή όσων είπε και έκανε ο Μορόνι, όταν δίδασκε τον Τζόζεφ16.

Την πρώτη φορά που ενεφανίσθη ο Μορόνι στον Τζόζεφ Σμιθ, ο Τζόζεφ ήταν έφηβος 17 ετών με λίγη επίσημη μόρφωση. Ο Τζόζεφ περιέγραψε τον εαυτό του ως «άσημο αγόρι... χωρίς καμία σημασία στον κόσμο»17 και ένας φίλος αργότερα τον απεκάλεσε «ανεκπαίδευτο» και «αδίδακτο»18. Στα χέρια ενός υπομονετικού και στοργικού διδασκάλου, όπως του Μορόνι --και άλλων απεσταλμένων από τους ουρανούς αγγελιαφόρων, οι οποίοι τον δίδαξαν-- αυτός ο νεαρός άνδρας θα γινόταν η κεντρική μορφή σε αυτό που αναφερόταν ο Κύριος ως «έργο υπέροχο και θαυμαστό»19.

Ποιες είναι ορισμένες από τις αρχές διδασκαλίας και μαθήσεως που θα μπορούσαμε να προσδιορίσουμε παρατηρώντας τον τρόπο με τον οποίον ο Μορόνι δίδαξε τον Τζόζεφ Σμιθ; Υπάρχει ένας αριθμός

σημαντικών αρχών που θα μπορούσαμε να συζητήσουμε, αλλά επιτρέψατέ μου να εστιάσω σε τρεις βασικές αρχές ουσιώδεις για την καλή διδασκαλία.

Πρώτη αρχή: Δείξτε αγάπη σε όσους διδάσκετε και καλείτε τους με το όνομά τους

Ο Τζόζεφ Σμιθ είπε ότι, όταν ο άγγελος Μορόνι ενεφανίσθη για πρώτη φορά σε εκείνον, ο Τζόζεφ «φοβήθηκ[ε]. Όμως σύντομα ο φόβος [τον] άφησε». Τι ήταν αυτό που έκανε ο Μορόνι για βοηθήσει να διαλυθεί ο φόβος αυτός; Ο Τζόζεφ είπε: «Με κάλεσε με το όνομά μου»20. Οι διδάσκαλοι, οι οποίοι αγαπούν τους μαθητές τους και τους καλούν με το όνομά τους, ακολουθούν το επουράνιο πρότυπο21.

Σε μία πρόσφατη συγκέντρωση με τον Πρόεδρο Τόμας Μόνσον, παρατήρησα ότι χαιρέτισε τον καθέναν από εμάς με το όνομά του. Μας ομίλησε σχετικώς με τη δασκάλα του Σχολείου Κυριακής της παιδικής του ηλικίας, την Λούση Γκερτς, σημειώνοντας ότι ήταν μία δασκάλα, η οποία εγνώριζε το όνομα κάθε μαθητού στην τάξη της. Ο Πρόεδρος Μόνσον έχει πει για εκείνη: «Δεν παρέλειπε να ψάξει εκείνους που έχαναν κάποιο μάθημα Κυριακής ή που απλώς δεν παρευρίσκοντο. Γνωρίζαμε ότι νοιαζόταν για εμάς. Κανένας μας δεν ξέχασε ποτέ την ίδια ή τα μαθήματα που δίδασκε»22.

Δευτέρα αρχή: Διδάξτε από τις γραφές

Μία άλλη αρχή διδασκαλίας, την οποία εφήρμοζε ο Μορόνι, είναι ότι εγνώριζε τις γραφές και δίδασκε από αυτές.

Ο Τζόζεφ Σμιθ είπε ότι κατά την πρώτη τους συνάντηση, ο Μορόνι «άρχισε να λέει παραπομπές από προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης. ...Είπε και πολλές άλλες περικοπές γραφών, και έδωσε πολλές ερμηνείες»23. Από τις πολλές γραφές που παρέθεσε ο Μορόνι, ο Τζόζεφ έμαθε σχετικώς με τον προφητικό ρόλο του στην εμφάνιση του Βιβλίου του Μόρμον και στην Αποκατάσταση του αληθινού ευαγγελίου εκ νέου στη γη24.

Τρίτη αρχή: Παροτρύνετε τον συλλογισμό των ευαγγελικών αληθειών

Μία τρίτη αρχή, την οποία χρησιμοποίησε ο Μορόνι στη διδασκαλία του Τζόζεφ Σμιθ, ήταν να τον κάνει να συλλογίζεται όσα είχε διδαχθεί. Ο Τζόζεφ δηλώνει ότι ύστερα από την τρίτη του συνάντηση με τον Μορόνι «αφέθηκ[ε] πάλι να συλλογίζ[εται]... όσων [του] είχαν συμβεί»25. Αποτελεσματικοί διδάσκαλοι θα θέλουν να ακολουθούν το πρότυπο του ανεστημένου Χριστού ανάμεσα στους Νεφίτες, όταν ζήτησε από το πλήθος να επιστρέψει στο «σπίτι [του], και [να] συλλογιστεί όλα αυτά» που του είχε διδάξει, ούτως ώστε να «καταλάβ[ουν]»26.

Ο Νεφί μάς υπενθυμίζει ότι η πράξη του συλλογισμού ενέχει τη χρήση όχι μόνον της κεφαλής μας, αλλά και της καρδιάς μας. Είπε: «Και η καρδιά μου συλλογίζεται διαρκώς αυτά που είδα και άκουσα»27. Η πράξη του συλλογισμού των γραφών και των πραγμάτων που έχουμε δει και ακούσει προσκαλεί την προσωπική αποκάλυψη να έλθει στη ζωή μας.

Καταθέτω μαρτυρία ότι το ευαγγέλιο είναι ιερά και αγία κλήση. Όταν αγαπάτε τους μαθητές σας και τους καλείτε με το όνομά τους, όταν ανοίγετε τις γραφές και διδάσκετε από αυτές, και όταν παροτρύνετε τους μαθητές σας να συλλογίζονται τις αλήθειες του αποκατεστημένου ευαγγελίου και να τις εφαρμόζουν, τότε η επιρροή σας για το καλό θα μεγαλυνθεί και η ζωή των μαθητών σας θα ευλογηθεί με περισσότερη

αφθονία. Σε αυτήν την ένδοξο ημέρα, θα σας πουν, σαν να το έλεγε ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ: «Ξέρουμε ότι ήλθες διδάσκαλος από τον Θεό»28. Εις το όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Μπόιντ Πάκερ και Τομ Πέρι, "Principles of Teaching and Learning," *Παγκόσμια Συγκέντρωση Εκπαιδεύσεως Ηγεσίας*, Φεβρ. 2007, στο *Liahona*, Ιούνιος 2007, 50.
2. *Ensign*, Ιούνιος 2007, 52. Βλέπε, επίσης, Προς Κορινθίους Α΄ 12:28, Προς Εφεσίους 4:11-14.
3. Boyd K. Packer, *Liahona*, Ιούνιος 2007, 54.
4. Βλέπε *Παγκόσμια συγκέντρωση εκπαιδεύσεως ηγεσίας*, Φεβρ. 2007, στο *Liahona*, Ιούνιος 2007, 49-80. Τα τεκταινόμενα αυτής της παγκόσμιας συγκεντρώσεως εκπαιδεύσεως είναι επίσης διαθέσιμα στο www.lds.org.
5. *Teaching, No Greater Call* (1999). Αριθμός στοιχείου 36123.
6. Κατά Ιωάννην 20:16.
7. Κατά Ματθαίον 7:29. Βλέπε, επίσης, Κατά Μάρκον 1:22.
8. Πράξεις 10:38.
9. Κατά Ιωάννην 8:28.
10. Κατά Ιωάννην 5:19-20.
11. Βλέπε Νεφί Β΄ 33:1-13.
12. Βλέπε Μωσία 27:32-37, Άλμα 17:1-12.
13. Βλέπε Άλμα 17:1-12.
14. Άλμα 17:2-3.
15. Τζόζεφ Σμιθ--Ιστορία 1:33.
16. Βλέπε Τζόζεφ Σμιθ--Ιστορία 1:27-54.
17. Τζόζεφ Σμιθ--Ιστορία 1:22.
18. Orson Pratt, "Discourse," *Deseret News*, 21 Ιουλίου 1880, 386.
19. Ησαΐας 29:14, 2 Νεφί Β΄ 25:17, 27:26. Βλέπε, επίσης, Νεφί Γ΄ 21:9-10.
20. Τζόζεφ Σμιθ--Ιστορία 1:32-33. Βλέπε, επίσης, εδάφιο 49.
21. Βλέπε Κατά Ματθαίον 3:17, Νεφί Γ΄ 11:17, Μορόνι 2:1-2, Τζόζεφ Σμιθ--Ιστορία 1:17.
22. Τόμας Μόνσον, "Examples of Great Teachers," *Liahona*, Ιούνιος 2007, 77.
23. Τζόζεφ Σμιθ--Ιστορία 1:36, 41.
24. Βλέπε Τζόζεφ Σμιθ--Ιστορία 1:33-54. Βλέπε, επίσης, Δ&Δ 20:9.
25. Τζόζεφ Σμιθ--Ιστορία 1:47.
26. Νεφί Γ΄ 17:3. Βλέπε, επίσης, Δ&Δ 138:1, 6, 11, 29.
27. Νεφί Β΄ 4:16. Βλέπε, επίσης, Μορόνι 10:3.
28. Κατά Ιωάννην 3:2.

Επιστροφή στο σπίτι

Πρεσβύτερος Εντουάρντο Γκαβαρέτ
Των Εβδομήκοντα

Τι μεγάλη επιρροή μπορούμε να είμαστε στις ζωές τόσων πολλών... όταν αποδεχόμεθα την πρόσκληση του Σωτήρος να ποιμένουμε τα πρόβατά Του.

Έχει πολύ κρύο κατά τη διάρκεια του χειμώνα στην πόλη που ευρίσκεται το σπίτι μου, στο Μίνας της Ουρουγουάη. Κατά τη δύση του ήλιου, η μητέρα μου συνήθιζε να τοποθετεί κούτσουρα στο τζάκι για να διατηρεί την τραπεζαρία ζεστή και ένας--ένας, οι γονείς μου, οι αδελφές μου κι εγώ συγκεντρωνόμασταν, όταν τελείωναν οι καθημερινές μας δραστηριότητες. Αυτή η ευχάριστη ατμόσφαιρα του δωματίου, η οποία δημιουργούταν από τη ζεστασιά του τζακιού σε συνδυασμό με την παρουσία του κάθε μέλους της οικογένειάς μου, δημιουργούσαν συναισθήματα μέσα μου, που θα φυλάω σαν θησαυρό για πάντα.

Αργότερα, αφού η σύζυγός μου κι εγώ δημιουργήσαμε τη δική μας οικογένεια, όπου κι αν ζούσαμε, συγκεντρωνόμασταν κι εμείς συχνά, είτε γύρω από το τζάκι είτε απλά μέσα στη ζεστή ατμόσφαιρα που πάντα αισθανόμαστε όποτε ξαναβρισκόμαστε με τα παιδιά μας.

Τι υπέροχο συναίσθημα! Τι υπέροχο μέρος είναι το σπίτι μας, το σπιτικό μας, το καταφύγιό μας.

Στη διάρκεια των ετών, η οικογένειά μας έχει ζήσει σε διαφορετικές χώρες, και σε καθεμία από αυτές είχαμε την ευκαιρία να βρίσκουμε μέσα στην Εκκλησία, τα ίδια συναισθήματα ζεστασιάς από τα μέλη σε κάθε τομέα που παρευρισκόμασταν.

Κάθε μέλος της εκκλησίας πρέπει να έχει την ευκαιρία να αισθανθεί τόσο ευχάριστα συναισθήματα, και μπορούν να αισθανθούν αυτά τα συναισθήματα μέσω των προσπαθειών μας για να ξαναγίνουν ενεργοί και του ιεραποστολικού έργου.

Επιτρέψατέ μου να σας πω κάτι που γίνεται σε μερικούς πασσάλους και περιοχές στο Περού και γι' αυτό, θα αναφέρω μερικά ονόματα οικογενειών: την οικογένεια Κάουσο, την οικογένεια Μπάντα, την οικογένεια Βάργκας και ο κατάλογος συνεχίζεται... Περιέχει περισσότερα από χίλια επτακόσια ονόματα μελών, οι οποίοι έχουν έρθει στο σπίτι. Είναι μέλη από διαφορετικούς τομείς, κλάδους, πασσάλους και περιοχές από όλη την χώρα του Περού, που προσκλήθηκαν από προέδρους πασσάλων, επισκόπους και ηγέτες των απαρτίων και των βοηθητικών οργανώσεων να επιστρέψουν στο σπίτι. Δέχτηκαν την πρόσκληση από κατέχοντες της ιεροσύνης, τους ιεραπόστολους και τα άλλα μέλη που πήραν την ευθύνη να τους βοηθήσουν να επιστρέψουν στην εκκλησία και να έλθουν προς τον Χριστό. Προς τον καθέναν λέγουμε: «Καλωσόρισες. Καλωσόρισες, σπίτι!»

Πώς μπόρεσαν αυτοί οι άνθρωποι να επιστρέψουν στο σπίτι; Ήταν η συνδυασμένη προσπάθεια των 14 πασσάλων και 4 περιοχών σε μια ιεραποστολή, όπου εργάστηκαν για ένα χρόνο για να γίνει η επιστροφή αυτών των ανθρώπων μέσω της ενεργοποίησης και των διατάξεων της βαπτίσεως και της επικυρώσεως.

Αυτή η προσπάθεια ήταν εμπνευσμένη από τα λόγια του Σωτήρος: «Με αγαπάς; ...Ποίμαινε τα πρόβατά μου» (Κατά Ιωάννην 21:16) και από τις διδασκαλίες του Προέδρου Τόμας Μόνσον, ο οποίος είπε: «Κατά την διάρκεια των ετών, έχουμε κάνει έκκληση σχετικά με το θέμα των λιγότερο ενεργών μελών, αυτούς που

έχουν θιγεί, τους επικριτικούς, τους παραβάτες--να ξαναεπιστρέψουν. 'Γυρίστε και απολαύστε την πανδαισία στο τραπέζι του Κυρίου, και γευτείτε πάλι τους γλυκούς, που προσφέρουν ικανοποίηση, καρπούς της συντροφικότητας με τους Αγίους'». ("Looking Back and Moving Forward," *Liahona*, Μάιος 2008, 89).

Ο Άλμα, ο οποίος αισθανόταν πολύ πόνο για τις ψυχές των αδελφών του, προσευχήθηκε στον Κύριο, λέγοντας:

«Ω Κύριε, χάρισέ μας να έχουμε επιτυχία στο να τους φέρουμε πάλι προς εσένα με το Χριστό.

»Ιδές, ω Κύριε, οι ψυχές τους είναι πολύτιμες, και πολλοί από αυτούς είναι αδελφοί μας. Γι' αυτό, χάρισέ μας, Κύριε, δύναμη και σοφία για να μπορέσουμε να φέρουμε αυτούς, τους αδελφούς μας, πάλι προς εσένα» (Άλμα 31:34-35).

Ο Πρόεδρος Άνχελ Αλαρκόν από τον πάσσαλο Πουέντε Πιέδρα στη Λίμα του Περού, μοιράστηκε μαζί μου την ακόλουθη εμπειρία: «Κάθε Σάββατο, οι ιεραπόστολοι, ο επίσκοπος, μερικοί ηγέτες από τις βοηθητικές οργανώσεις κι εγώ επισκεπτόμασταί λιγότερο ενεργά μέλη, μερικά μη μέλη και νεοφώτιστους από τις 8:30 π.μ. έως το μεσημέρι».

Σε αυτό το σημείο της ιστορίας, τα λόγια ενός ύμνου ήρθαν στο μυαλό μου:

Αγαπητά στην καρδιά του Βοσκού,
αγαπητά είναι τα αρνιά του κοπαδιού Του.
Μερικά από το λιβάδι παραστρατούν,
πεινασμένα και αβοήθητα και κρύα.
Βλέπετε τον Βοσκό να ψάχνει,
να ψάχνει τα αρνιά που χάθηκαν,
να τα φέρνει πίσω με αγαλλίαση,
να τα σώζει, με τέτοιο αιώνιο κόστος.
("Dear to the Heart of the Shepherd," *Hymns*, αρ. 221)

Ο αδελφός Βάγκας, του οποίου το σπίτι ήταν σε μια περιοχή μη προσβάσιμη, έλαβε ένα τηλεφώνημα το Σάββατο το πρωί. Ήταν ο Πρόεδρος Αλαρκόν, καλώντας από το κινητό τηλέφωνό του, ανακοινώνοντας την άφιξή του. Ο αδελφός Βάργκας μετά είπε: «Είμαι έκπληκτος· είναι πολύ δύσκολο να φτάσεις στο σπίτι μου».

Σε αυτό ήρθε η απάντηση: «Λοιπόν, είμαι στην πόρτα σου αυτή τη στιγμή και επιθυμώ να σου μιλήσω. Σε χρειαζόμαστε και σε προσκαλούμε αύριο να έρθεις στις συγκεντρώσεις της εκκλησίας μας».

Ύστερα ο άνδρας που είχε σταματήσει να έρχεται στην εκκλησία για πολλά χρόνια, απάντησε: «Θα είμαι εκεί». Έτσι, άρχισε το ταξίδι επιστροφής στο σπίτι.

«Επειδή, πείνασα, και μου δώσατε να φάω· δίψασα και μου δώσατε να πιω· ξένος ήμουν και με φιλοξενήσατε·

»γυμνός ήμουν, και με ντύσατε· ασθένησα, και με επισκεφθήκατε· σε φυλακή ήμουν, και ήρθατε σε μένα.

»Καθόσον αυτό το κάνατε σε έναν από τούτους τους ελάχιστους αδελφούς μου, το κάνατε σε μένα» (Κατά Ματθαίον 25:35-36, 40).

Καθώς έλαβα μέρος στις συγκεντρώσεις της Κυριακής δύο εβδομάδες πριν, είχα την ευκαιρία να συναντήσω έναν αδελφό, ο οποίος παρευρισκόταν στην εκκλησία για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια που είχε απομακρυνθεί. Συνοδευόταν από την σύζυγό του, η οποία δεν ήταν μέλος της Εκκλησίας.

Όταν τον ερώτησα γιατί είχε αποφασίσει να επιστρέψει, απάντησε: «Ο φίλος μου, ο Φερνάντο και ο καλός επίσκοπός του με προσκάλεσαν να έρθω, και το έκανα. Βρήκα την Εκκλησία πολλά χρόνια πριν και έχω μια μικρή φλόγα που καίει ακόμα μέσα στην καρδιά μου. Μπορεί να μην είναι δυνατή, αλλά υπάρχει». Συμπέρανα: «Λοιπόν, αφού είμαστε αδελφοί σου, θα φυσήξουμε αυτή τη φλόγα για να την κρατήσουμε ζωντανή». Μετά αγκαλιάσαμε ο ένας τον άλλον.

Το ενδιαφέρον, η προσοχή και η φροντίδα προς τους αδελφούς μας είναι μια βαθιά εκδήλωση της αγάπης για τον Επουράνιο Πατέρα μας. Μάλιστα, εκφράζουμε την αγάπη μας για τον Θεό όταν υπηρετούμε και όταν αυτή η υπηρέτηση είναι εστιασμένη στην ευημερία του πλησίον μας.

Ο βασιλιάς Βενιαμίν δίδαξε γι' αυτό: «Ιδέστε λοιπόν, σας τα λέω αυτά για να μάθετε σοφία. Για να μάθετε ότι όταν είστε στην υπηρεσία των συνανθρώπων σας είστε απλός στην υπηρεσία του Θεού σας» (Μωσία 2:17).

Τι μεγάλη επιρροή μπορούμε να είμαστε στις ζωές τόσων οικογενειών λιγότερο ενεργών μελών, και αυτών που δεν είναι μέλη της εκκλησίας όταν αποδεχόμεθα την πρόσκληση του Σωτήρος να «βόσκουμε τα αρνιά Του» και να βοηθήσουμε όλους να έλθουν στον Χριστό!

Αυτές οι εμπειρίες είναι μερικά από αυτά που κάνουν σιωπηλά χιλιάδες αδελφοί: δέχονται την πρόσκληση του Κυρίου να ποιμαίνουν τα πρόβατά Του. Ας Θυμόμαστε ότι η Αγάπη και η Υπηρεσία είναι σαν δίδυμα που αναζητούν την συντροφιά το ένα του άλλου.

Μακάρι ο καθένας από εμάς να δεχόταν, ως υπέροχη ένδειξη της αγάπης μας για τον Επουράνιο Πατέρα μας, την ευθύνη που έχουμε ως μέλη αυτής της εκκλησίας να αναζητούμε αυτούς που δεν είναι μαζί μας! Αν μέσω αυτής της προσπάθειας φέρουμε μόνο μια ψυχή στην εκκλησία και αν το κάνουμε στόχο ζωής, πόση ευτυχία θα φέρουμε επάνω μας και πάνω σε αυτούς που θα βοηθήσουμε να επιστρέψουν στο Χριστό!

Άκου! Εκείνος επίμονα καλεί,
τρυφερά καλεί σήμερα:
«Δεν Θα αναζητήσετε αυτούς που χάθηκαν,
από το καταφύγιό μου;»
(*Hymns* αρ. 221)

Καταθέτω ότι είμαστε γιοι και κόρες ενός Επουράνιου Πατέρα ο οποίος μας αγαπάει και γνωρίζει τον καθένα από εμάς με το όνομα μας.

Καταθέτω τη μαρτυρία μου για την αγάπη του Πατέρα και Σωτήρα μας. Μας αγαπάει και έδωσε τον Υιό Του, ώστε, μέσω Αυτού, να έχουμε την δυνατότητα να επιστρέψουμε στο σπίτι. Εκφράζω την αγάπη μου για Εκείνον, τον Σωτήρα μου, τον Κύριό μου, τον Λυτρωτή μου, στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

Η μαρτυρία ως μία διαδικασία

Πρεσβύτερος Κάρλος Γκοντόι
Των Εβδομήκοντα

Το να λάβουμε τη μαρτυρία της «σιγαλής σαν αύρα φωνής», μπορεί μερικές φορές να έχει ισχυρότερο αντίκτυπο στις μαρτυρίες μας από την επίσκεψη ενός αγγέλου.

Πριν από μερικά χρόνια, ενώ υπηρετούσα ως Μέλος Ευρύτερης Περιοχής-Μέλος των Εβδομήκοντα στη Βραζιλία, η οικογένειά μου κι εγώ κάναμε διακοπές στην όμορφη πόλη Φλοριανόπολη. Την Κυριακή, ως συνήθως, πηγαίναμε στην πλησιέστερη εκκλησία που μπορούσαμε να βρούμε. Η σύζυγός μου κι εγώ, μαζί με τη μεγαλύτερη κόρη μας, παρευρισκόμασταν στο μάθημα του Σχολείου Κυριακής, όπου συζητούσαν την προσωπική μαρτυρία μας για το ευαγγέλιο.

Σε κάποιο σημείο του μαθήματος, η δασκάλα ρώτησε τα μέλη της τάξης αν ήθελαν να μιλήσουν για μια δυνατή ή πνευματική εμπειρία που είχαν, ενώ ανέπτυσσαν τη μαρτυρία τους για την Εκκλησία. Ενόσω κάποιοι αδελφοί και αδελφές αφηγούνταν τις ιστορίες τους, έφερα στο νου τις δικές μου εμπειρίες ως νεοφώτιστος, σχετικά με κάτι που θα μπορούσα να τους αναφέρω, όμως δεν μπορούσα να σκεφθώ τίποτα ιδιαίτερα ξεχωριστό στη διαδικασία για να αποκτήσω μια μαρτυρία.

Ενώ σκεφτόμουν και άκουγα για τις εμπειρίες των άλλων, κατάλαβα ότι η δασκάλα περίμενε να συμμετάσχω κι εγώ. Η δασκάλα άκουγε προσεκτικά τα άλλα μέλη και μου έδωσε να καταλάβω ότι περίμενε να πω κάτι από τη δική μου μεγάλη εμπειρία. Στο κάτω-κάτω ήμουν Μέλος Ευρύτερης Περιοχής-Μέλος των Εβδομήκοντα και θα είχα κάτι εντυπωσιακό να πω. Νιώθοντας ότι ο χρόνος περνούσε και περίμενε να μιλήσω, προσπάθησα ακόμα πιο πολύ να βρω κάτι που θα ταίριαζε στην κατηγορία αυτή του δυνατού συμβάντος, όμως δεν κατόρθωσα να σκεφθώ τίποτα, προς μεγάλη απογοήτευση της δασκάλας. Μολονότι ήθελα να βοηθήσω, δεν κάλυψα τις προσδοκίες της.

Ευτυχώς ήταν η Κυριακή νηστείας και κατά τη συγκέντρωση μετάληψης, βρήκα την ευκαιρία να εκφράσω τη μαρτυρία μου στο εκκλησίασμα και ειδικά σε εκείνη την αδελφή και στην τάξη της του Σχολείου Κυριακής. Δεν ήταν κάποια σημαντική εμπειρία που είχα να αναφέρω, αλλά μία ειλικρινής μαρτυρία που έχω για τις αλήθειες του αποκατεστημένου ευαγγελίου.

Μερικές φορές πιστεύουμε ότι για να έχουμε μια μαρτυρία για την Εκκλησία, χρειαζόμαστε κάποια σπουδαία, δυνατή εμπειρία ή κάποιο μοναδικό συμβάν, το οποίο θα διέλυε κάθε αμφιβολία ότι έχουμε λάβει μια απάντηση ή μια επικύρωση.

Ο Πρόεδρος Μπόιντ Πάκερ δίδαξε: «Η φωνή του Πνεύματος περιγράφεται στις γραφές ως ούτε 'δυνατή' ούτε 'σκληρή'. Δεν είναι 'φωνή κεραυνού, ούτε... φωνή μεγάλου θυελλώδους θορύβου'. Αλλά είναι 'μια σιγαλή φωνή τέλειας απαλότητας, σαν να ήταν ψίθυρος', και μπορεί να 'δια[περάσει] ακόμα και ως την ίδια την ψυχή' και να '[κάνει] τις καρδιές... να φλέγονται'. (Νεφί Γ΄ 11:3, Ήλαμαν 5:30, Δ&Δ 85:6-7). Θυμηθείτε, ο Ηλίας ο Θεσβίτης είδε ότι η φωνή του Κυρίου δεν ήταν μέσα στον άνεμο, ούτε μέσα στο σεισμό ούτε μέσα στη φωτιά, αλλά ήταν 'ήχος λεπτού αέρα'» (Βασιλέων Α΄ 19:12).

Ο Πρόεδρος Μπόιντ Πάκερ εξακολουθεί: «Το Πνεύμα δεν τραβά την προσοχή μας κραυγάζοντας ή σείοντάς μας με βαρύ χέρι. Αλλά μάλλον ψιθυρίζει. Χαϊδεύει τα αφτιά τόσο απαλά, ώστε αν είμαστε απασχολημένοι, ίσως να μην το αισθανθούμε καθόλου. Κάποιες φορές θα είναι πιο επίμονη, τόσο, ώστε να δώσουμε προσοχή. Αλλά τις περισσότερες φορές, αν δεν προσέξουμε το απαλό συναίσθημα, το Πνεύμα θα αποσυρθεί και θα περιμένει έως ότου επανέλθουμε επιζητώντας και αφουγκραζόμενοι και λέγοντας με τον τρόπο μας, όπως ο Σαμουήλ της αρχαίας εποχής: 'Μίλησε, (Κύριε), επειδή ο δούλος σου ακούει' (Σαμουήλ Α΄ 3:10)». ("The Candle of the Lord," *Ensign*, Ιαν. 1983, 53).

Τα σπουδαία γεγονότα δεν αποτελούν εγγύηση ότι η μαρτυρία μας θα είναι ισχυρή. Ο Λάμαν και ο Λεμουήλ είναι καλά παραδείγματα γι' αυτό. Τους επισκέφθηκαν άγγελοι και ακόμα και τότε, το επόμενο σχεδόν λεπτό, αμφισβητούσαν το θέλημα του Κυρίου. Ορισμένοι μεγάλοι ηγέτες αυτών των τελευταίων ημερών, μπορούν να μας διδάξουν, επίσης, σχετικά με την αρχή αυτή. Είχαν διδαχθεί από τα ύψη, κατά την εποχή της αποκατάστασης και, παρ' όλα αυτά, δεν ήταν αρκετά δυνατοί ώστε να υπομείνουν μέχρι τέλους. Οι εμπειρίες αυτές μας δείχνουν ότι το να λάβουμε τη μαρτυρία της «σιγαλής σαν αύρα φωνής», μπορεί μερικές φορές να έχει ισχυρότερο αντίκτυπο στις μαρτυρίες μας από την επίσκεψη ενός αγγέλου.

Ως νέος άνδρας στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας, μαθαίνοντας για την Εκκλησία από δύο αδελφές ιεραποστόλους, θυμάμαι να αναζητώ μια απάντηση στις προσευχές μου, με κάτι μεγάλο και αναμφισβήτητο. Δε συνέβη ποτέ. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν ανέπτυξα αρκετή βεβαιότητα ώστε να προσχωρήσω στην Αποκατεστημένη Εκκλησία.

Ο Άλμα διδάσκει αυτή τη διαδικασία για τη γαλούχηση μιας μαρτυρίας: «Όμως ιδέστε, αν θέλετε να ξυπνήσετε και να διεγείρετε τις δυνάμεις σας, έστω σαν ένα πείραμα προς τα λόγια μου, και να ασκήσετε ελάχιστη πίστη, μάλιστα, έστω κι αν δεν μπορείτε τίποτα περισσότερο από το να επιθυμείτε να πιστέψετε, αφήστε αυτήν την επιθυμία να δουλέψει μέσα σας, έστω μέχρι να πιστέψετε με τέτοιον τρόπο ώστε να μπορέσετε να κάνετε χώρο για ένα τμήμα των λόγων μου» (Άλμα 32:27).

Από τις ημέρες εκείνες, ως ερευνητής για την Εκκλησία και αργότερα ως ιεραπόστολος, και κατόπιν ως πατέρας και ηγέτης, όλες αυτές οι εμπειρίες δημιούργησαν μια ομάδα εμπειριών και συναισθημάτων, μικρών ως επί το πλείστον, τα οποία δεν αφήνουν καμία αμφιβολία ότι «ο σπόρος είναι καλός» (Άλμα 32:30).

Ο Άλμα εξακολουθεί τη διδασκαλία του για μία μαρτυρία: «Τώρα θα παρομοιάσουμε το λόγο με ένα σπόρο. Λοιπόν, αν κάνετε χώρο ώστε ένας σπόρος να φυτευτεί στην καρδιά σας, ιδέστε, αν είναι αληθινός σπόρος, δηλαδή καλός σπόρος, αν δεν τον διώξετε με την απιστία σας, ώστε να αντισταθείτε στο Πνεύμα του Κυρίου, ιδέστε, θα αρχίσει να διογκώνεται μέσα στο στήθος σας. Και όταν αισθανθείτε αυτήν την διογκωτική κίνηση, θα αρχίσετε να λέτε μέσα σας: Θα πρέπει να είναι καλός σπόρος, δηλαδή ο λόγος είναι καλός, γιατί αρχίζει να μεγαλώνει την ψυχή μου. Μάλιστα, αρχίζει να φωτίζει τη νοημοσύνη μου, μάλιστα, αρχίζει να μου είναι ευχάριστο» (Άλμα 32:28).

Μια μαρτυρία, λοιπόν, για ορισμένους ανθρώπους μπορεί να έρθει μέσω ενός μοναδικού και αναμφισβήτητου γεγονότος, όμως για άλλους μπορεί να έρθει μέσω μιας διαδικασίας εμπειριών, ίσως όχι τόσο αξιοσημείωτων, αλλά όταν συνδυαστούν, μαρτυρούν με αδιαμφισβήτητο τρόπο ότι αυτά που έχουμε μάθει και ζήσει είναι αληθινά.

Σήμερα, μετά από πολλά χρόνια ως μέλος της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, ίσως να μην είμαι εις θέσιν να θυμηθώ τις περισσότερες από όλες τις εμπειρίες που διαμόρφωσαν τη μαρτυρία μου. Παρ' όλα αυτά, όλες αυτές οι εμπειρίες άφησαν το σημάδι τους και συνεισέφεραν στη μαρτυρία μου για την Αποκατεστημένη Εκκλησία. Σήμερα, έχω απόλυτη βεβαιότητα για τις αλήθειες του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού.

Θα ήθελα να κλείσω, εκφράζοντας αυτήν τη μαρτυρία, όχι μόνο για εκείνη την αδελφή που δίδασκε στην τάξη του Σχολείου Κυριακής, αλλά και για όλους σας. Ξέρω ότι ο Επουράνιος Πατέρας μας ζει. Ξέρω ότι μας αγαπά. Είμαστε τα παιδιά Του. Ακούει τις προσευχές μας. Ξέρω ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Σωτήρας μας. Πέθανε, αναστήθηκε και εξιλεώθηκε για τις αμαρτίες μας. Η Εξιλέωσή Του, με ευλόγησε κάθε ημέρα της ζωής μου.

Δίδω μαρτυρία ότι η Εκκλησία του Ιησού Χριστού αποκαταστάθηκε ετούτες τις τελευταίες ημέρες από τον Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ. Ήταν ένας προφήτης του Θεού. Ξέρω ότι καθοδηγούμαστε σήμερα από έναν ζωντανό προφήτη, τον Πρόεδρο Τόμας Μόνσον. Ξέρω ότι είναι ένας προφήτης της εποχής μας, όπως ο Μωυσής, ο Αβραάμ και ο Ησαΐας ήταν για την εποχή τους.

Το Βιβλίο του Μόρμον είναι ο λόγος του Θεού καθώς και η Βίβλος και είναι άλλη μια μαρτυρία για τον Σωτήρα. Ξέρω ότι η δύναμη της ιεροσύνης αποκαταστάθηκε και ευλογεί πολλούς Αγίους σε όλο τον κόσμο. Δίδω μαρτυρία για αυτό, στο ιερό όνομα του Ιησού Χριστού. Αμήν.

«Ελπίζω να καταλαβαίνεις, ήταν πολύ δύσκολο»

Πρεσβύτερος Κουεντίν Κουκ
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Γνωρίζουμε από τις γραφές ότι ορισμένες δοκιμασίες είναι για το καλό μας και είναι κατάλληλες για τη δική μας προσωπική ανάπτυξη.

Τον περασμένο χειμώνα, η θυγατέρα μου είχε μία τρομακτική εμπειρία οδηγώντας σε μία σφοδρή χιονοθύελλα. Μου υπενθύμισε μία παρόμοια κατάσταση που είχα με τους δύο υιούς μου πριν από πολλά χρόνια. Ο μικρότερος υιός μου, ο Τζο, ήταν τριών ετών και ο υιός μου, ο Λάρρυ, ήταν έξι ετών. Ταξιδεύαμε με αυτοκίνητο από το Σαν Φρανσίσκο στη Γιούτα τον Ιούνιο. Ο καιρός ήταν πολύ καλός.

Καθώς αρχίσαμε την άνοδό μας στην ακρώρεια Ντόνερ Πας, των Ορέων Σιέρρα, αιφνιδίως και χωρίς προειδοποίηση, μας κτύπησε μία τεράστια χιονοθύελλα. Κανείς εκ των οδηγών δεν ήταν προετοιμασμένος. Ένα ημιφορτηγό εμπρός από εμάς είχε αναδιπλωθεί και είχε απλωθεί στις δύο λωρίδες. Άλλα φορτηγά και αυτοκίνητα είχαν ξεφύγει από τον αυτοκινητόδρομο. Μία λωρίδα ήταν ανοικτή και πολλά οχήματα, συμπεριλαμβανομένου του δικού μας, προσπαθούσαν απεγνωσμένα να έχουν κράτηση, προκειμένου να αποφύγουν τα άλλα οχήματα. Όλη η οδική κυκλοφορία τότε ακινητοποιήθηκε.

Δεν ήμαστε προετοιμασμένοι για αυτήν τη χιονοθύελλα τον Ιούνιο. Δεν είχαμε ζεστά ρούχα και τα καύσιμά μας ήταν σχετικώς σε χαμηλά επίπεδα. Στριμωχτήκαμε με τα δύο αγόρια, σε μία προσπάθεια να μείνουμε ζεστοί. Μετά από ώρες, οχήματα ασφαλείας, εκχιονιστικά μηχανήματα και γερανοί άρχισαν να απομακρύνουν την τεράστια παρεμπόδιση της κυκλοφορίας.

Τελικώς, ένας γερανός μάς πήγε σε ένα βενζινοπωλείο, στην άλλη πλευρά του περάσματος. Τηλεφώνησα στη σύζυγό μου, γνωρίζοντας ότι θα ανησυχούσε, διότι περίμενε ένα τηλεφώνημα το προηγούμενο βράδυ. Με ερώτησε εάν θα μπορούσε να μιλήσει στα δύο αγόρια. Όταν ήταν η σειρά του τρίχρονου, με τρεμάμενη φωνή είπε: «Ελπίζω να καταλαβαίνεις, ήταν πολύ δύσκολο!»

Θα μπορούσα να πω ότι, καθώς ο τρίχρονος υιός μας μιλούσε με τη μητέρα του και της έλεγε για τη δυσκολία, πήρε παρηγοριά και κατόπιν καθησύχασε. Έτσι είναι οι προσευχές μας, όταν προστρέχουμε στον Πατέρα μας στους Ουρανούς. Γνωρίζουμε ότι ενδιαφέρεται για εμάς σε ώρα ανάγκης.

Ο καθείς εξ ημών θα αντιμετωπίσει δοκιμασίες και δυσχέρειες σε αυτήν τη ζωή.

Το συμβάν που μόλις αφηγήθηκα, ενώ ήταν ένα δύσκολο ταξίδι, ήταν σύντομο και δεν υπήρχαν μακροχρόνιες συνέπειες. Εντούτοις, πολλές από τις δυσκολίες και δυσχέρειες που αντιμετωπίζουμε στη ζωή είναι σφοδρές και φαίνεται ότι έχουν μακροχρόνιες συνέπειες. Καθείς εξ ημών θα βιώσει ορισμένες εξ αυτών κατά τη διάρκεια των διακυμάνσεων της ζωής. Πολλοί που ακούν αυτήν τη συνέλευση βιώνουν καταστάσεις σοβαρότατης φύσεως αυτή τη στιγμή.

Είμαστε σε αρμονία με την παράκληση του προφήτου Τζόζεφ, αφού είχε κατηγορηθεί ψευδώς και είχε φυλακισθεί στη φυλακή Λίμπερτυ για μήνες. «Ω Θεέ, πού είσαι; Και πού είναι η σκέπη που καλύπτει τον κρυψώνα σου;»
Η καθησυχαστική απάντηση του Κυρίου:

«Γιε μου, ειρήνη ας είναι στην ψυχή σου. Η δυστυχία σου και τα βάσανά σου δεν θα είναι παρά για μία μικρή στιγμή.

»Και ύστερα, αν το υπομείνεις σωστά, ο Θεός θα σε υπερυψώσει στα ύψη»1.

Μία εκ των ουσιωδών διδαχών που διευκρινίσθηκαν από την αποκατάσταση είναι ότι πρέπει να υπάρχει αντίθεση στα πάντα, για να μπορέσει να υπάρξει δικαιοσύνη2. Αυτή η ζωή δεν είναι πάντοτε εύκολη, ούτε προορίζετο να είναι εύκολη· είναι μία περίοδος δοκιμασίας. Καθώς διαβάζουμε στο Αβραάμ: «Και να τους δοκιμάσουμε με αυτό, για να δούμε αν θα κάνουν όλα όσα ο Κύριος ο Θεός τους τούς προστάξει»3 Ο Πρεσβύτερος Χάρολντ Λη δίδαξε: «Ενίοτε, τα πράγματα που είναι τα καλύτερα για εμάς και τα πράγματα που φέρνουν αιώνιες ανταμοιβές φαίνονται προς το παρόν ότι είναι τα πιο πικρά, και τα απαγορευμένα είναι συχνά εκείνα που φαίνονται να είναι τα πιο επιθυμητά»4.

Το μυθιστόρημα, *Ιστορία δύο πόλεων,* αρχίζει με τον συχνά παρατεθέντα στίχο: «Ήταν η καλύτερη εποχή· ήταν η χειρότερη εποχή»5. Οι γραφές διευκρινίζουν ότι κάθε γενεά έχει τη δική της εκδοχή για την καλύτερη και χειρότερη εποχή. Όλοι εμείς υποκείμεθα στην αντίθεση μεταξύ καλού και κακού6, στην αντίθεση μεταξύ φωτός και σκότους, ελπίδος και απογνώσεως. Όπως εξήγησε ο Πρεσβύτερος Νιλ Μάξουελ: «Η έντονη, πλάι με πλάι αντίθεση του γλυκού και του πικρού είναι απαραίτητη μέχρι το τέλος αυτής της σύντομης, θνητής υπάρξεως»7. Γνωρίζουμε από τις διδαχές μας ότι το καλό θα υπερνικήσει το κακό8 και σε όσους μετανοούν και εξαγνίζονται, θα δοθεί αιωνία ζωή9.

Κοντά στην εποχή που ο Ντίκενς έγραφε αυτό το μυθιστόρημα, επισυνέβαιναν οι ηρωικές προσπάθειες των πρώτων αγίων, οι οποίο εγκαθίσταντο στην ενδότερη ορεινή Δύση.

Ακόμη και με την κοινή πίστη τους, οι άγιοι είχαν βιώσει πολλές δυσχέρειες και είχαν πλησιάσει στην εκκένωση της Ναβού με πολλές διαφορετικές προσδοκίες. Ορισμένοι προσέβλεπαν με αισιοδοξία· άλλοι με ανησυχία. Δύο άριστα παραδείγματα παρουσιάζονται από την Έλεν Μαρ Ουίτνυ και την Μαθσίμπα Σμιθ. Αμφότερες άφησαν συναρπαστικές καταγραφές των συναισθημάτων τους.

Η αδελφή Ουίτνυ κατέγραψε τις προσδοκίες της κατά τη φυγή από τη Ναβού: «Θα πακετάρω όλες τις μικρές μου κορδέλες, τα κολάρα και τα κορδόνια, κ.ο.κ., διότι πηγαίνουμε εκεί όπου δεν μπορούμε να τα αγοράσουμε. Φεύγουμε από τον κόσμο, για να ζήσουμε πέραν των Βραχωδών Ορέων, όπου κανείς άλλος δεν επιθυμεί να πάει... Δεν θα υπάρχουν ούτε πλούσιοι ούτε πτωχοί ανάμεσά μας και δεν θα έχουμε παρά μόνον τους έντιμους και τους ενάρετους...»10 Τα λόγια της αδελφής Ουίτνυ αντηχούν από ιδεαλιστική αισιοδοξία.

Τα καταγεγραμμένα λόγια της αδελφής Μπαθσίμπα Σμιθ είναι επίσης γεμάτα πίστη, αλλά μαρτυρούν κάποιον τρόμο. Είχε δει τον όχλο να παρατάσσεται εναντίον των αγίων στο Μισούρι και ήταν παρούσα κατά τον θάνατο του αποστόλου Ντέιβιντ Πάτεν. Καθώς αντιμετώπιζε την εκκένωση της Ναβού, έγραφε:

«Η τελευταία μου πράξη σε αυτό το πολύτιμο μέρος ήταν να συγυρίσω τα δωμάτια, να σκουπίσω το πάτωμα και να θέσω τη σκούπα στη συνηθισμένη της θέση πίσω από την πόρτα. Κατόπιν, με συναισθήματα στην καρδιά μου... έκλεισα απαλά την πόρτα και ήλθα αντιμέτωπη με ένα άγνωστο μέλλον... το αντιμετώπισα με πίστη στον Θεό και με την ίδια αυτοπεποίθηση ότι το ευαγγέλιο θα εδραιωνόταν στη Δύση και ότι οι αρχές του είναι αληθινές και αιώνιες, που αισθανόμουν κατά τη διάρκεια των δύσκολων στιγμών στο Μισούρι»11.

Αμφότερες αυτές οι πρωτοπόρες γυναίκες Αγίων των Τελευταίων Ημερών παρέμειναν δυνατές στο ευαγγέλιο καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους και προσέφεραν υπέροχη υπηρέτηση στην οικοδόμηση της Σιών, αλλά αντιμετώπισαν πολλές επιπλέον δοκιμασίες και δυσχέρειες, τις οποίες αμφότερες υπέμειναν με πίστη12. Παρά την αισιοδοξία της αδελφής Ουίτνυ, τα τρία πρώτα παιδιά της απεβίωσαν κατά τη γέννα ή κοντά σε αυτήν -- δύο εξ αυτών κατά τη διάρκεια της εκτεταμένης εξόδου από τη Ναβού προς τη Σωλτ Λέηκ13. Η αδελφή Ουίτνυ μάς έχει ευλογήσει με τα όσα έγραψε, υπερασπιζόμενη της πίστεώς μας και ήταν η μητέρα του αποστόλου Όρσον Ουίτνυ.

Η αδελφή Σμιθ κατέγραψε τη φτώχια, την ασθένεια και τη στέρηση που υπέμειναν οι άγιοι, καθώς κινούντο προς δυσμάς14. Τον Μάρτιο του 1847, η μητέρα της απεβίωσε και τον επόμενο μήνα ο δεύτερος υιός της, ο Τζων, γεννήθηκε. Η καταγραφή της για αυτό είναι σύντομη: «Ήταν το τελευταίο μου παιδί και έζησε μόνον τέσσερις ώρες»15. Αργότερα, στη ζωή της, ήταν η διευθύνουσα αδελφή του Ναού της Σωλτ Λέηκ και η τέταρτη πρόεδρος της Γενικής Ανακουφιστικής Εταιρείας.

Συγκινούμαστε βαθύτατα από τις δυσχέρειες τις οποίες υπέμειναν οι πρώτοι άγιοι. Ο Μπρίγκαμ Γιανγκ εξέφρασε αυτές τις δυσχέρειες κάπως με εύθυμη διάθεση τον Φεβρουάριο του 1856, όταν δήλωσε:

«Θα ήθελα να πω κάτι αναφορικώς προς τις δύσκολες στιγμές. Γνωρίζετε ότι σας έχω πει ότι, εάν κάποιος φοβόταν να πεθάνει της πείνας, αφήστε τον να φύγει και να πάει εκεί όπου υπάρχει πολύ φαγητό. Δεν νομίζω ότι εμείς θα πεινάσουμε, διότι μέχρι να φάμε τον τελευταίο ημίονο, από το άκρο του αφτιού μέχρι το τέλος της ουράς, δεν φοβάμαι ότι θα πεθάνουμε της πείνας».

Συνέχισε να λέγει: «Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, οι οποίοι δεν μπορούν τώρα να βρουν εργασία, αλλά η άνοιξη πρόκειται να φέρει ευκαιρίες εργασίας και δεν θα υποφέρουμε πλέον παρά για αυτό που είναι για το καλό μας»16.

Οι δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε σήμερα είναι με τον τρόπο τους συγκρίσιμες με τις δυσκολίες του παρελθόντος. Η πρόσφατη οικονομική κρίση έχει προκαλέσει σημαντική ανησυχία σε όλον τον κόσμο. Τα εργασιακά και τα οικονομικά προβλήματα δεν είναι ασυνήθη. Πολλοί άνθρωποι έχουν σωματικές και διανοητικές δυσκολίες υγείας. Άλλοι είναι αντιμέτωποι με συζυγικά προβλήματα ή άστατα παιδιά. Ορισμένοι έχουν χάσει αγαπημένα άτομα. Εθισμοί και ανάρμοστες ή επιβλαβείς τάσεις προκαλούν ψυχικό άλγος. Όποια κι αν είναι η πηγή των δοκιμασιών, προκαλούν σημαντικό πόνο και δεινά στα άτομα και σε όσους τα αγαπούν.

Γνωρίζουμε από τις γραφές ότι ορισμένες δοκιμασίες είναι για το καλό μας και είναι κατάλληλες για τη δική μας προσωπική ανάπτυξη17. Γνωρίζουμε επίσης, ότι η βροχή πέφτει στους δίκαιους και τους άδικους18. Επίσης, είναι αλήθεια ότι κάθε σύννεφο που βλέπουμε δεν καταλήγει στο να δώσει βροχή. Ασχέτως των προκλήσεων, δοκιμασιών και των δυσχερειών που υπομένουμε, η καθησυχαστική διδαχή της Εξιλεώσεως, η οποία κατηργάσθη από τον Ιησού Χριστό, συμπεριλαμβάνει τη διδασκαλία του Άλμα ότι ο Σωτήρας θα έπαιρνε επάνω Του τις ατέλειές μας και θα «...περι[έθαλπε] το λαό του σύμφωνα με τις ατέλειές του»19.

Οι γραφές και οι σύγχρονοι προφήτες έχουν καταστήσει σαφές ότι θα υπάρξουν χρόνια πείνας και χρόνια μεγάλης αφθονίας20. Ο Κύριος αναμένει από εμάς να είμαστε προετοιμασμένοι για τις πολλές δυσκολίες που θα έλθουν. Διακηρύσσει: «αν είστε έτοιμοι, δεν πρέπει να φοβάστε»21. Μέρος του ψυχικού τραύματος που βίωσα, καθώς διέσχιζα τα Όρη Σιέρρα σε εκείνη τη χιονοθύελλα, πριν από πολλά χρόνια, συνέβη, διότι δεν ήμουν προετοιμασμένος για αυτό το ξαφνικό και απροσδόκητο γεγονός. Μία εκ

των σπουδαίων ευλογιών των γραφών είναι ότι μας προειδοποιούν για τις δυσκολίες που είναι απροσδόκητες, αλλά συχνά συμβαίνουν. Θα κάναμε καλά να προετοιμαζόμασταν για αυτές. Ένα είδος προετοιμασίας είναι να τηρούμε τις εντολές.

Σε πολυάριθμα μέρη στο Βιβλίο του Μόρμον, ο λαός ελάμβανε την υπόσχεση ότι θα ευημερούσε στη γη, «εφόσον τηρ[ούσαν] τις εντολές»22. Αυτή η υπόσχεση συχνά συνοδεύεται από την προειδοποίηση ότι, εάν δεν τηρούν τις εντολές του Θεού, θα αποκοπούν από την παρουσία Του23. Ευκρινώς, το να έχουμε τις ευλογίες του Πνεύματος, η διακονία του Αγίου Πνεύματος αποτελεί ουσιώδες στοιχείο για την αληθινή ευημερία στη γη και για να είμαστε προετοιμασμένοι.

Ασχέτως των δοκιμασιών μας, με την αφθονία που έχουμε σήμερα, θα ήμαστε αγνώμονες, εάν δεν εκτιμούσαμε τις ευλογίες μας. Παρά την προφανή φύση των δυσχερειών, τις οποίες βίωσαν οι πρωτοπόροι, ο Πρόεδρος Μπρίγκαμ Γιανγκ έκανε λόγο περί σημαντικότητος της ευγνωμοσύνης. Δήλωσε: «Δεν γνωρίζω καμία, εκτός από την ασυγχώρητη αμαρτία, η οποία να είναι μεγαλύτερη από την αμαρτία της αγνωμοσύνης»24.

Ευγνωμοσύνη για τον Σωτήρα και την Εξιλέωσή Του.

Η πρωτίστη ευγνωμοσύνη μας θα πρέπει να είναι για τον Σωτήρα και την Εξιλέωσή Του. Γνωρίζουμε ότι πολλοί, οι οποίοι ακούν αυτήν τη συνέλευση, βιώνουν δοκιμασίες και δυσχέρειες τέτοιας εντάσεως που το υφέρπον συναίσθημα στην καρδιά τους, καθώς πλησιάζουν τον Πατέρα μας στους Ουρανούς με προσευχή είναι, 'Ελπίζω να καταλαβαίνεις, ήταν πολύ δύσκολο'.

Επιτρέψατέ μου να σας πω την αληθινή ιστορία μίας αδελφής, της Έλεν Γέιτς από την Γκράντσβιλ της Γιούτα. Αρχές Οκτωβρίου, πριν από δέκα χρόνια, αποχαιρέτισε τον σύζυγό της, Λίον, με ένα φιλί, καθώς εκείνος έφευγε να πάει να εργασθεί στη Σωλτ Λέηκ. Αυτή θα ήταν η τελευταία φορά που θα έβλεπε ζωντανό τον Λίον. Είχε μία μετωπική σύγκρουση με έναν νεαρό 20 ετών, ο οποίος είχε αργήσει για την πρώτη του δουλειά και είχε προσπαθήσει να προσπεράσει ένα πιο αργό όχημα κι αυτό είχε ως αποτέλεσμα τη μετωπική σύγκρουση, η οποία σκότωσε και τους δύο ακαριαία. Η αδελφή Γέιτς είπε, αφού δύο συμπονετικοί αστυφύλακες περιπόλων τις είπαν τα νέα, βυθίσθηκε σε σοκ και θλίψη.

Καταγράφει: «Καθώς προσπαθούσα να κοιτάξω προς το μέλλον της ζωής, το μόνο που έβλεπα ήταν σκότος και πόνος». Απεδείχθη ότι ο καλύτερος φίλος του συζύγου της ήταν ο επίσκοπος του νεαρού άνδρα στον τομέα του. Ο επίσκοπος κάλεσε την αδελφή Γέιτς και της είπε ότι η μητέρα του νεαρού ανδρός, Τζολέιν Γουίλμορ, ήθελε να της μιλήσει. Θυμάται: «Ήμουν τόσο σοκαρισμένη, διότι είχα επικεντρωθεί τόσο πολύ στη θλίψη και τον πόνο μου, που δεν είχα καν σκεφθεί τον νεαρό άνδρα και την οικογένειά του. Συνειδητοποίησα αιφνιδίως ότι υπήρχε μία μητέρα, η οποία πονούσε τόσο ή περισσότερο από εμένα. Έδωσα γρήγορα την άδεια μου για μία επίσκεψη».

Όταν ο αδελφός και η αδελφή Γουίλμορ έφθασαν, εξέφρασαν τη μεγάλη τους λύπη που ο υιός τους ήταν υπεύθυνος για τον θάνατο του Λίον και της έφερε μία απεικόνιση του Σωτήρος να κρατά ένα κοριτσάκι στην αγκάλη Του. Η αδελφή Γέιτς λέγει: «Όταν οι στιγμές είναι πολύ δύσκολες για να τις αντέξω, κοιτάζω αυτήν την απεικόνιση και θυμάμαι ότι ο Χριστός με γνωρίζει προσωπικώς. Γνωρίζει τη μοναξιά και τις δοκιμασίες μου». Μία γραφή που παρηγορεί την αδελφή Γέιτς είναι: «Γι' αυτό, να έχετε θάρρος και μη φοβάστε, γιατί εγώ ο Κύριος είμαι μαζί σας, και θα σταθώ στο πλευρό σας»25.

Κάθε Οκτώβριο, η αδελφή Γέιτς και η αδελφή Γουίλμορ (αμφότερες είναι εδώ μαζί στο Κέντρο Συνελεύσεων σήμερα) πηγαίνουν στο ναό μαζί και προσφέρουν ευχαριστίες στον Χριστό για την Εξιλέωσή Του, για το σχέδιο σωτηρίας, για τις αιώνιες οικογένειες και τις διαθήκες που δένουν μαζί συζύγους και οικογένειες και στις δύο πλευρές του πέπλου. Η αδελφή Γέιτς ολοκληρώνει: «Μέσα από αυτήν τη δοκιμασία ένοιωσα την αγάπη του Πατρός μου στους Ουρανούς και του Σωτήρος μου σε μεγαλύτερη αφθονία απ' ό,τι είχα νοιώσει ποτέ πριν». Καταθέτει μαρτυρία ότι «δεν υπάρχει καμία θλίψη, κανένας πόνος, καμία ασθένεια τόσο μεγάλη που η Εξιλέωση του Χριστού και η αγάπη του Χριστού να μην μπορούν να θεραπεύσουν»26. Τι υπέροχο παράδειγμα αγάπης και συγχωρήσεως επέδειξαν αυτές οι δύο αδελφές. Επέτρεψε στην Εξιλέωση του Ιησού Χριστού να έχει αποτέλεσμα στη ζωή τους.

Σκεφθείτε τον Σωτήρα στον Κήπο της Γεθσημανή, κατά τη διαδικασία της Εξιλεώσεως, να υπομένει αγωνία τόσο μεγάλη που αιμορραγούσε από κάθε πόρο27. Η αναφώνησή Του προς τον Πατέρα Του συμπεριέλαβε την λέξη *Αββά*28. Αυτό θα μπορούσε να ερμηνευθεί ως η αναφώνηση ενός υιού, ο οποίος είναι σε θλίψη, προς τον πατέρα του: «Πατέρα μου, αν είναι δυνατόν, ας παρέλθει από μένα αυτό το ποτήρι· όμως, όχι όπως εγώ θέλω, αλλ' όπως εσύ»[29]. Καταθέτω μαρτυρία ότι η Εξιλέωση του Ιησού Χριστού καλύπτει όλες τις δοκιμασίες και τις δυσχέρειες που θα αντιμετωπίσει ο καθείς εξ ημών στη ζωή του. Ενίοτε, όταν θέλουμε να πούμε: «Ελπίζω να καταλαβαίνεις, ήταν πολύ δύσκολο», μπορούμε να λάβουμε τη διαβεβαίωση ότι Εκείνος είναι εκεί και ότι είμαστε ασφαλείς στη στοργική Του αγκάλη.

Όταν ο αγαπημένος μας προφήτης, ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον, ερωτήθηκε στα γενέθλιά του, αυτόν τον περασμένο Αύγουστο, ποιο θα ήταν το ιδανικό δώρο που θα μπορούσαν να του δώσουν τα μέλη ανά τον κόσμο, είπε, χωρίς να διστάσει ούτε στιγμή: «...Βρείτε κάποιον που περνά δύσκολα... και κάνετε κάτι για εκείνον»30.

Εγώ, μαζί με εσάς, είμαι αιωνίως ευγνώμων στον Ιησού Χριστό, τον διασώστη της ανθρωπότητος. Καταθέτω μαρτυρία ότι Εκείνος είναι ο Σωτήρας και Λυτρωτής του κόσμου. Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Δ&Δ 121:1, 7-8.
2. Βλέπε Νεφί Β΄ 2:11.
3. Αβραάμ 3:25.
4. Lee, Harold B, *The Fall of Man*, (δοθείσα διάλεξη προς διδασκάλους Σεμιναρίου και Ινστιτούτου, 23 Ιουνίου 1954).
5. Ντίκενς, Κάρολος, *Η ιστορία δύο πόλεων* (Signet Classic, 1997), 13.
6. Βλέπε Νεφί Β΄ 2:15-16.
7. Neal A. Maxwell, "Enduring Well," *Liahona*, Απρ. 1999, 12.
8. Βλέπε Δ&Δ 19:2-3, 133:64.
9. Βλέπε Δ&Δ 133:62, 14:7. Κατά Ιωάννην 17:3.
10. *A Woman's View: Helen Mar Whitney's Reminiscences of Early Church History*, επιμέλεια υπό Jeni Broberg Holzapfel και Richard Neitzel Holzapfel (1997), 329-30.
11. Bathsheba W. Smith, *Autobiography*, επιμέλεια υπό Alice Merrill Horne, χειρόγραφο, 15, όπως παρετέθη στο Maurine Jensen Proctor and Scot Facer Proctor, photo essay, "Joseph, Joseph, Joseph: The Temple Has Returned to Nauvoo, Part 4, 'Lift Up Thine Eyes,'" *Meridian Magazine*, 2002, http://www.meridianmagazine.com/photoessay/020522nauvoo/020522nauvoo3.html.
12. Βλέπε Εθέρ 12:6.
13. Βλέπε Whitney, 491.
14. Βλέπε Heidi Swinton, "I Gently Closed the Door," στο *Heroines of the Restoration*, επιμέλεια υπό Barbara B. Smith και Blythe Darlyn Thatcher, (1997), 134.
15. Bathsheba W. Smith, στο *Heroines of the Restoration*, 134.

16. *Teachings of the Presidents of the Church: Brigham Young* (Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 1997), 177.
17. Βλέπε Δ&Δ 122:7.
18. Βλέπε Κατά Ματθαίον 5:45.
19. Άλμα 7:12.
20. Βλέπε Γένεση 41:29-31. Gordon B. Hinckley, "To the Boys and to the Men," *Liahona*, Ιαν. 1999, 65.
21. Δ&Δ 38:30.
22. Βλέπε Νεφί Β΄ 4:4.
23. Βλέπε Άλμα 36:30.
24. *Teachings: Brigham Young*, 177.
25. Δ&Δ 68:6.
26. Ellen Yeates, προσωπική αφήγηση εκφωνηθείσα στη Συνέλευση Πασσάλου Γκράντσβιλ, Συγκέντρωση απογεύματος Σαββάτου, 16 Φεβρουαρίου 2008.
27. Βλέπε Δ&Δ 19:18.
28. Κατά Μάρκον 14:36.
29. Κατά Ματθαίον 26:39.
30. Τόμας Μάνσον, παρετέθη στο Gerry Avant, "Prophet's Birthday: Milestone of 81," *Church News*, 23 Αυγ. 2008, 4.

Μέχρι να συναντηθούμε ξανά

Πρόεδρος Τόμας Μόνσον

Είθε να είμαστε καλοί πολίτες των κρατών, όπου ζούμε και καλοί γείτονες στις κοινότητές μας, προσεγγίζοντας τόσο αυτούς από άλλα πιστεύω, όσο και αυτούς με τα δικά μας πιστεύω.

Αδελφοί και αδελφές, ξέρω ότι θα συμφωνήσετε μαζί μου ότι αυτή ήταν μια Συνέλευση με έμπνευση. Σε αυτές τις δύο μέρες αισθανθήκαμε το Πνεύμα του Κυρίου σε μεγάλη αφθονία, καθώς οι καρδιές μας αγγίχτηκαν και οι μαρτυρίες μας γι' αυτό το θεϊκό έργο ενδυναμώθηκαν. Είμαι σίγουρος ότι αντιπροσωπεύω το σύνολο των μελών της εκκλησίας παντού καθώς εκφράζω την εκτίμησή μου προς τους αδελφούς και τις αδελφές, οι οποίοι μας μίλησαν. Μου θυμίζει τα λόγια του Μορόνι που βρίσκονται στο Βιβλίο του Μόρμον: «Και οι συγκεντρώσεις τους διευθύνονταν από την εκκλησία κατά τον τρόπο των ενεργειών του Πνεύματος, και με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Γιατί όπως τους καθοδηγούσε η δύναμη του Αγίου Πνεύματος, είτε να κηρύξουν είτε να παροτρύνουν ή να προσευχηθούν ή να ικετεύσουν ή να τραγουδήσουν, ακριβώς έτσι γινόταν»1.

Είθε να θυμόμαστε για πολύ αυτά που ακούσαμε σε αυτήν την Γενική Συνέλευση. Καθένα από τα μηνύματα που δόθηκαν θα τυπωθούν τον επόμενο μήνα στα περιοδικά *Ensign* και *Λιαχόνα*. Σας προσκαλώ να μελετήσετε και να συλλογιστείτε τις διδασκαλίες τους.

Σε εσάς, αδελφοί, οι οποίοι έχετε απαλλαχθεί από την κλήση σας σε αυτήν την Συνέλευση, εκφράζουμε την βαθιά μας εκτίμηση για τα πολλά χρόνια αφιερωμένης υπηρέτησης. Όλα τα μέλη της Εκκλησίας έχουν ωφεληθεί από τις αναρίθμητες συμβουλές σας.

Σας διαβεβαιώ ότι ο Επουράνιος Πατέρας μας γνωρίζει τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε στον κόσμο σήμερα. Αγαπάει τον καθένα από εμάς και θα μας ευλογήσει καθώς πασχίζουμε να τηρούμε τις εντολές Του και Τον αναζητάμε μέσω προσευχής.

Είμαστε μια παγκόσμια Εκκλησία, αδελφοί και αδελφές. Μέλη μας βρίσκονται σε όλον τον κόσμο. Είθε να είμαστε καλοί πολίτες των κρατών, όπου ζούμε και καλοί γείτονες στις κοινότητές μας, προσεγγίζοντας τόσο αυτούς από άλλα πιστεύω, όσο και αυτούς με τα δικά μας πιστεύω. Είθε να είμαστε άνδρες και γυναίκες ειλικρίνειας και ακεραιότητας σε όλα όσα κάνουμε.

Υπάρχουν σε όλον τον κόσμο εκείνοι που πεινούν· υπάρχουν εκείνοι που είναι άποροι. Δουλεύοντας μαζί, μπορούμε να ανακουφίσουμε τον πόνο και να παρέχουμε σε εκείνους που έχουν ανάγκη. Επιπρόσθετα στην υπηρεσία που δίνετε καθώς νοιάζεστε ο ένας για τον άλλον, οι γενναιόδωρες συνεισφορές σας στο ταμείο της Εκκλησίας, μας κάνει ικανούς να έχουμε άμεση ανταπόκριση όταν συμβαίνουν καταστροφές σε όλη τη γη. Είμαστε σχεδόν πάντα ανάμεσα στους πρώτους που φθάνουν όπου χρειαστεί, για να παρέχουμε οποιαδήποτε υπηρεσία μπορούμε. Σας ευχαριστούμε για τις συνεισφορές σας και ξέρουμε ότι θα συνεχίσετε να βοηθάτε όσο μπορείτε. Σας ευχαριστούμε για τη γενναιοδωρία.

Υπάρχουν άλλες δυσκολίες στις ζωές πολλών. Μερικοί, ιδίως ανάμεσα στη νεολαία, είναι τραγικά αναμεμιγμένοι με τέτοια πράγματα όπως τα ναρκωτικά, η ανηθικότητα, οι συμμορίες και όλα τα σοβαρά προβλήματα που τις συνοδεύουν. Επιπρόσθετα, υπάρχουν αυτοί που είναι μόνοι, συμπεριλαμβανομένων

ανδρών και γυναικών σε χηρεία, που θέλουν την συντροφιά και το ενδιαφέρον των άλλων. Είθε να σκεφτόμαστε τις ανάγκες αυτών που είναι γύρω μας και να είμαστε έτοιμοι να δώσουμε μια χείρα βοηθείας και μια καρδιά που αγαπά.

Αδελφοί και αδελφές, πόσο ευλογημένοι είμαστε επειδή οι ουρανοί είναι πράγματι ανοιχτοί, η αποκατεστημένη Εκκλησία του Ιησού Χριστού είναι επάνω στη γη σήμερα και η Εκκλησία έχει θεμελιωθεί επάνω στον βράχο της αποκάλυψης. Γνωρίζουμε ότι η συνεχής αποκάλυψη είναι ζωτικής σημασίας για το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού.

Είθε ο καθένας από εμάς να πάει με ασφάλεια στο σπίτι του. Είθε να ζούμε μαζί με ειρήνη και αρμονία και αγάπη. Είθε να πασχίζουμε κάθε μέρα να ακολουθούμε το παράδειγμα του Σωτήρος.

Ο Θεός να σας ευλογεί, αδελφοί και αδελφές μου. Σας ευχαριστώ για τις προσευχές σας για εμένα και για όλα τα μέλη της Γενικής Εξουσίας. Είμαστε πολύ ευγνώμονες για σας.

Σε ένα από τα έργα του Κρίστοφερ Μάρλοου, *Η τραγική ιστορία του δόκτορος Φάουστους,* σκιαγραφείται κάποιος, ο δόκτορας Φάουστους, που διάλεξε να αγνοήσει τον Θεό και να ακολουθήσει τους δρόμους του Σατανά. Στο τέλος της άνομης ζωής του, και αντιμετωπίζοντας την απογοήτευση των χαμένων ευκαιριών και την επερχόμενη βέβαιη τιμωρία, θρήνησε: «[Υπάρχει] περισσότερη επώδυνη αγωνία από τις φωτιές της κολάσεως -- η αιωνία εξορία από τον Θεό»12.

Αδελφοί και αδελφές μου, όπως η αιώνια εξορία από το Θεό είναι το πιο επώδυνο, έτσι η αιώνια ζωή στην παρουσία του Θεού είναι ο πιο επιθυμητός στόχος μας.

Με όλη την καρδιά και την ψυχή μου προσεύχομαι ώστε να συνεχίσουμε να διατηρούμε την επιδίωξη του πιο πολύτιμου επάθλου.

Καταθέτω μαρτυρία σε σας ότι αυτό το έργο είναι αληθινό, ότι ο Σωτήρας ζει και ότι καθοδηγεί την Εκκλησία Του εδώ στη γη. Σας αποχαιρετώ, αγαπητοί αδελφοί και αδελφές μου, μέχρι να ξανασυναντηθούμε σε έξι μήνες. Στο όνομα του Ιησού της Ναζαρέτ, του Σωτήρος μας, του Λυτρωτή μας τον οποίο υπηρετούμε, Αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Μορόνι 6:9.
2. Βλέπε "Deviled Marlowe," *Time,* 16 Οκτ. 1964, 77.

Εκπληρώνοντας τον σκοπό της Ανακουφιστικής Εταιρείας

Τζούλυ Μπεκ
Γενική Πρόεδρος Ανακουφιστικής Εταιρείας

Η Ανακουφιστική Εταιρεία εδραιώθηκε από τον Κύριο προς οργάνωση, διδασκαλία και έμπνευση των θυγατέρων Του για την προετοιμασία των ευλογιών της αιώνιας ζωής.

Αγαπητές αδελφές, τι όμορφο θέαμα παρουσιάζετε και πόσο ευγνώμονες είμαστε που βρισκόμαστε μαζί σας. Η αγάπη και η εκτίμησή μας για σας είναι βαθιά.

Ως γενική προεδρία της Ανακουφιστικής Εταιρείας, είχαμε την ευκαιρία την περασμένη χρονιά να σας επισκεφθούμε σε όλο τον κόσμο. Συζητήσαμε μαζί σας στη Γερμανία, τη Δανία, την Αυστραλία και την Γκάνα. Προσευχηθήκαμε μαζί σας στη Σινγκαπούρη, το Χονγκ Κονγκ, την Ινδία και τη Σρι Λάνκα. Εξυψωθήκαμε πνευματικώς μαζί σας, στη Βραζιλία, τη Χιλή, το Πουέρτο Ρίκο, τον Καναδά και τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Αγαλλιάζουμε στη γνώση ότι «περν[άτε] ευεργετώντας», όπως έκανε ο Σωτήρας. Κάνετε ένα θαυμάσιο έργο. Ωστόσο, αισθανόμαστε ότι υπάρχουν περισσότερα που θα πρέπει να γίνουν. Επιζητήσαμε έμπνευση από τον Κύριο, ώστε να γνωρίζουμε πώς να βοηθήσουμε την Ιεροσύνη στην οικοδόμηση του βασιλείου του Θεού στη γη. Είναι καιρός για την Ανακουφιστική Εταιρεία να εκπληρώσει όσο ποτέ άλλοτε το σκοπό της. Για να προχωρήσουμε και να πετύχουμε αυτό που επιθυμεί ο Κύριος, πρέπει να καταλάβουμε ξεκάθαρα τον σκοπό της Ανακουφιστικής Εταιρείας.

Θα ξεκινήσω επανεξετάζοντας ένα μέρος της ιστορίας της Ανακουφιστικής Εταιρείας, ώστε να εξηγήσω γιατί ιδρύθηκε η Ανακουφιστική Εταιρεία. Κατόπιν θα περιγράψω τρεις ευθύνες που μοιράζεται κάθε αδελφή της Ανακουφιστικής Εταιρείας. Τελικά, θα εξηγήσω πώς περιμένει από εμάς ο Κύριος να εκπληρώσουμε την ουράνια επιφόρτιση που έχουμε αναλάβει, τόσο σε ατομικό επίπεδο, όσο και σε επίπεδο οργάνωσης.

1. Γιατί ιδρύθηκε η Ανακουφιστική Εταιρεία

Είναι αδύνατον να καταλάβουμε γιατί έχουμε μία οργάνωση για γυναίκες στην Εκκλησία, αν δεν κατανοήσουμε την αποκατάσταση του ευαγγελίου του Ιησού Χριστού. Ο Κύριος, γνωρίζοντας για τις συμφορές που θα επισυνέβαιναν αυτές τις τελευταίες ημέρες, μίλησε στον υπηρέτη Του, Τζόζεφ Σμιθ, το νεότερο «και του έδωσ[ε] εντολές...

»ώστε η πίστη να μπορέσει να αυξηθεί στη γη.

»Ώστε η αιώνια διαθήκη [Τ]ου να μπορέσει να εδραιωθεί.

»Ώστε η πληρότητα του ευαγγελίου [Τ]ου να μπορέσει να προκηρυχτεί, μέσω των αδύναμων και των απλών, στα πέρατα του κόσμου»1.

Το έργο του Κυρίου επιτελείται και το ευαγγέλιό Του «να κηρυχτεί σε κάθε έθνος και φυλή και γλώσσα και λαό»2 και η παντοτινή διαθήκη Του να εδραιωθεί μέσω των διατάξεων του ναού.

Όπως ακριβώς ο Σωτήρας προσκάλεσε τη Μαρία και τη Μάρθα της εποχής της Καινής Διαθήκης3, να συμμετάσχουν στο έργο Του, οι γυναίκες αυτής της θεϊκής νομής έχουν μία επίσημη εντολή να συμμετάσχουν στο έργο του Κυρίου. Από τις πρώτες ημέρες της Αποκατάστασης, οι γυναίκες βοηθούσαν ενεργά στην οικοδόμηση της Εκκλησίας, στηρίζοντας τις προσπάθειες του ιεραπόστολου, συνεισφέροντας στην κατασκευή των ναών και ιδρύοντας κοινότητες, όπου μπορούσαν οι Άγιοι να λατρεύουν όλοι μαζί. Η οργάνωση της Ανακουφιστικής Εταιρείας το 1842, κινητοποίησε τη συλλογική δύναμη των γυναικών και τις ειδικές αναθέσεις τους να οικοδομήσουν το βασίλειο του Κυρίου, όπως ακριβώς η οργάνωση των απαρτιών της ιεροσύνης έδωσε στους άνδρες ειδικά καθήκοντα.

Από την οργάνωσή της, η Ανακουφιστική Εταιρεία εξαπλώθηκε σε όλο τον κόσμο και απεκλήθη «η μεγαλύτερη και, από κάθε άποψη, η μεγαλύτερη γυναικεία οργάνωση στη γη»4. Ξέρουμε μέσω του Προφήτη Τζόζεφ Σμιθ ότι η Ανακουφιστική Εταιρεία αποτελούσε επίσημο τμήμα της Αποκατάστασης και πως μία παρόμοια οργάνωση για γυναίκες υπήρχε στην Εκκλησία την αρχαία εποχή5. Ο Προφήτης Τζόζεφ δίδαξε ότι η Ανακουφιστική Εταιρεία ήταν «ουράνια φτιαγμένη, ουράνια εξουσιοδοτημένη, ουράνια θεσπισμένη, ουράνια ορισμένη από τον Θεό»6, «σύμφωνα με το νόμο των ουρανών»7, για να βοηθήσει τον Κύριο να «πραγματοποιήσει την... αιώνια ζωή του ανθρώπου»8.

Μέσω της Ανακουφιστικής Εταιρείας, οι γυναίκες έχουν ένα επίσημο ρόλο στην Εκκλησία, με σπουδαία καθήκοντα, «συμπεριλαμβανομένου να εργάζονται στο ναό και να διδάσκουν το ευαγγέλιο»9. Περαιτέρω, η Ανακουφιστική Εταιρεία είναι για να βοηθά τις γυναίκες «να εμφυτεύουν και να κάνουν να αυξάνει... μια μαρτυρία για τον [Ιησού Χριστό] και το ευαγγέλιο»10, «να ενδυναμώνουν την οικογένεια και το σπιτικό»11 και να «ανταποκρίνονται σε όλα τα οικογενειακά καθήκοντα»12. Έχει το καθήκον να φροντίζει για τις «ανάγκες του φτωχού, του άρρωστου και του έχοντος ανάγκη», όμως ο Πρόεδρος Τζόζεφ Φ. Σμιθ είπε ότι το μεγαλύτερο μέρος του έργου της «είναι να φροντίζει για την πνευματική ευημερία και σωτηρία... όλων των γυναικών της Εκκλησίας»13.

Για να συνοψίσω, ο σκοπός της Ανακουφιστικής Εταιρείας όπως εδραιώθηκε από τον Κύριο, είναι να οργανώνει, διδάσκει και εμπνέει τις θυγατέρες Του να προετοιμαστούν για τις ευλογίες της αιώνιας ζωής. Θα ήθελα να το ξαναπώ αυτό. Ο σκοπός της Ανακουφιστικής Εταιρείας όπως εδραιώθηκε από τον Κύριο, είναι να οργανώνει, να διδάσκει και να εμπνέει τις θυγατέρες Του να προετοιμαστούν για τις ευλογίες της αιώνιας ζωής.

II. Τα καθήκοντά μας

Προς εκπλήρωση του σκοπού της Ανακουφιστικής Εταιρείας, ο Κύριος εξουσιοδότησε κάθε αδελφή της Ανακουφιστικής Εταιρείας και την οργάνωση ως σύνολο να:

1. Αυξάνει σε πίστη και προσωπική χρηστότητα.

2. Ενδυναμώνει οικογένειες

3. Υπηρετεί τον Κύριο και τα τέκνα Του.

Το καθένα από αυτά τα καθήκοντα στηρίζει και ενισχύει τα άλλα δύο. Όταν αυξάνουμε την πίστη μας, το αποτέλεσμα αυτής της προσπάθειας ενδυναμώνει την οικογένειά μας. Όταν υπηρετούμε τον Κύριο και τα τέκνα Του, η πίστη και η ικανότητα για χρηστότητα αυξάνει κι αυτή. Τα τρία καθήκοντα είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα. Ας ξεκινήσουμε με το πρώτο καθήκον.

1. Να αυξάνει σε πίστη και προσωπική χρηστότητα. Για να επιτελέσουμε το μέρος που μας αναλογεί κάτω από το σχέδιο του Κυρίου, θα πρέπει να αυξήσουμε την πίστη μας και την προσωπική χρηστότητα. Η ιδιότητα του μέλους στην Εκκλησία απαιτεί πίστη, την οποία γαλουχούμε σε όλη τη ζωή μας με μεγάλη «επιμέλεια...και υπομονή... και ανεκτικότητα»14. Στην κοινή κληρονομιά που μοιραζόμαστε, έχουμε αξιοπρόσεκτα παραδείγματα πίστης στις πρώτες γυναίκες της Εκκλησίας. Οι πρωτοπόρες γυναίκες οδηγήθηκαν έξω από τα σπίτια τους και καταδιώχθηκαν εξαιτίας της πίστης τους. Άλλες επέζησαν από φωτιές και πλημμύρες. Διέσχισαν ωκεανούς και περπάτησαν χιλιάδες μίλια, υπομένοντας δίψα, αρρώστιες και λιμοκτονία σχεδόν, για να βοηθήσουν στην οικοδόμηση του βασιλείου του Κυρίου στη γη. Πολλές από αυτές έθαψαν συζύγους, παιδιά, γονείς και αδέλφια στη διάρκεια του ταξιδιού. Γιατί το έκαναν αυτό; Το έκαναν επειδή η φωτιά της πίστης τους έκαιγε στις ψυχές τους. Αυτές οι αξιόλογες γυναίκες δεν επιζητούσαν τα ακριβά ρούχα, τη μεγαλύτερη ανάπαυση, τις μεγάλες κατοικίες στη γη ή περισσότερα αποκτήματα. Όπως κι εσείς, είχαν μια πεποίθηση και μια μαρτυρία ότι το αποκατεστημένο ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού ήταν αληθινό και ότι ο Κύριος τις χρειαζόταν να εκπληρώσουν το μέρος τους στην εδραίωση του βασιλείου Του στη γη. Η επιδίωξη της προσωπικής χρηστότητας από μέρους τους, ήταν μία καθημερινή προσπάθεια να γίνουν περισσότερο σαν τον Σωτήρα, μέσω της μετάνοιας, της μελέτης των γραφών, της προσευχής, της υπακοής στις εντολές και μέσω της επιζήτησης οιουδήποτε ήταν «ενάρετο, ωραίο, είτε καλής φήμης είτε αξιέπαινο»15.

2. Να ενδυναμώνει οικογένειες. Το δεύτερο καθήκον μας είναι να ενδυναμώνουμε οικογένειες. Σε όλο τον κόσμο οι οικογένειες δέχονται επίθεση και αποδυναμώνονται από διεφθαρμένες πρακτικές και ψευδείς διδασκαλίες. Γι' αυτό, είτε είμαστε παντρεμένες ή ανύπαντρες, ηλικιωμένες ή νέες, έχουμε ένα καθήκον να υπερασπιζόμαστε και να ασκούμε στην πράξη τις αλήθειες που βρίσκουμε στο «Η οικογένεια: Μία επίσημη διακήρυξη προς όλο τον κόσμο».

Η Πρώτη Προεδρία έχει συμβουλέψει: «Όσο άξιες και αρμόζουσες πιθανόν να είναι άλλες απαιτήσεις ή δραστηριότητες, δε θα πρέπει να επιτραπεί να παραγκωνίσουν τα ουράνια θεσπισμένα καθήκοντα τα οποία μόνον οι γονείς και οι οικογένειες μπορούν επαρκώς να επιτελέσουν»16. Τα παιδιά που γεννιούνται τώρα, μεγαλώνουν σε έναν αυξανόμενα αμαρτωλό κόσμο. Τα σπιτικά μας θα πρέπει να είναι το καταφύγιό τους από τις καθημερινές συναντήσεις που έχουν με το κακό.

Η Ανακουφιστική Εταιρεία πρέπει να οργανωθεί, να ευθυγραμμιστεί και να κινητοποιηθεί για να ενδυναμώσει οικογένειες. Αυτό το έμαθα πριν από χρόνια, όταν ήμουν νιόπαντρη. Οι γονείς μου, που ήταν γείτονές μου, ανακοίνωσαν ότι θα μετακόμιζαν σε κάποιο άλλο μέρος του κόσμου. Είχα βασιστεί στο παράδειγμα της μητέρας μου, που γαλουχούσε, ενθάρρυνε και ήταν συνετή. Τώρα θα έλειπε για μεγάλο διάστημα. Αυτό ήταν πριν από το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, τα κινητά τηλέφωνα και τις κάμερες μέσω Διαδικτύου και το ταχυδρομείο ήταν περιβόητο για την αργοπορία του. Μια ημέρα προτού φύγει, κάθισα κλαίγοντας κοντά της και ρώτησα: «Ποια θα είναι η μητέρα μου;» Η μητέρα σκέφθηκε καλά και με το Πνεύμα και τη δύναμη αποκάλυψης που έρχεται σε γυναίκες όπως εκείνη, μου είπε: «Εάν δε γυρίσω ποτέ, αν δε με ξαναδείς, αν δεν μπορέσω πια να σε διδάξω κάτι, προσκολλήσου στην Ανακουφιστική Εταιρεία. Η Ανακουφιστική Εταιρεία θα είναι η μητέρα σου».

Η μητέρα ήξερε πως αν αρρώσταινα, οι αδελφές θα με φρόντιζαν και όταν θα είχα τα μωρά, θα με βοηθούσαν. Όμως η μεγαλύτερη ελπίδα της μητέρας μου ήταν ότι οι αδελφές στην Ανακουφιστική Εταιρεία, θα ήταν δυνατές, πνευματικές ηγέτιδες για εμένα. Από τότε άρχισα να μαθαίνω πλουσιοπάροχα από γυναίκες με ανάστημα και πίστη.

Τρεις διαφορετικές γυναίκες είχαν την κλήση της προέδρου της Ανακουφιστικής Εταιρείας στους τομείς μου, κατά τη διάρκεια των ετών που οι γονείς μου έλειπαν μακριά. Η Άλτα Τσάμπερλεϊν με προσκάλεσε να διδάξω διαχείριση χρόνου και οργάνωση σπιτιού στις άλλες αδελφές, ίσως επειδή είδε ότι χρειαζόμουν βελτίωση σ' αυτούς τους τομείς. Η Ζαν Χορν με ενθάρρυνε να ολοκληρώσω την πρώτη του σοβαρή προσωπική μελέτη του Βιβλίου του Μόρμον. Η Νόρμα Χίλυ μου έδωσε τις πρώτες αναθέσεις μου στο κονσερβοποιείο και με δίδαξε για την υπηρέτηση. Αυτές οι υπέροχες γυναίκες καταλάβαιναν το σκοπό της Ανακουφιστικής Εταιρείας.

3. Να υπηρετεί τον Κύριο και τα τέκνα Του. Ένα τρίτο καθήκον όλων των γυναικών της Εκκλησίας είναι να υπηρετούν τον Κύριο και τα τέκνα Του. Είναι ενδιαφέρον ότι στη διάρκεια των ετών που έλειπε η μητέρα μου, υπηρέτησα ως πρόεδρος τομέα Προκαταρκτικής και αργότερα ως πρόεδρος τομέα Νέων Γυναικών. Ήμουν μέλος του συμβουλίου τομέα και εργαζόμουν υπό την καθοδήγηση της επισκοπικής ηγεσίας. Ο Πρόεδρος Μπόιντ Πάκερ, μας δίδαξε ότι «όπως ακριβώς [η υπηρέτηση των πολλών αδελφών στην Ααρωνική ιεροσύνη] ενδυναμώνει την Ανώτερη Ιεροσύνη, το να προσφέρουμε ανιδιοτελώς αυτή την υπηρέτηση [στις Νέες Γυναίκες και την Προκαταρκτική] δείχνει αφοσίωση στην Ανακουφιστική Εταιρεία»17. Όταν υπηρετούμε σε μια άλλη βοηθητική οργάνωση, δεν απαλλασσόμαστε από την αδελφότητα της Ανακουφιστικής Εταιρείας. Επειδή δεν μπαίνουμε ή βγαίνουμε από την Ανακουφιστική Εταιρεία, είμαστε πάντοτε συνδεδεμένες με το σκοπό και τα καθήκοντα της Ανακουφιστικής Εταιρείας και ευλογούμαστε από όλες τις ευκαιρίες να είμαστε παραδείγματα και γεμάτες πίστη ποιμένες για τα τέκνα του Πατέρα μας.

Η Ανακουφιστική Εταιρεία έχει, στο πλαίσιο όσων είναι επιφορτισμένη, μερικές από τις σημαντικότερες ευκαιρίες υπηρέτησης στη γη, οι οποίες είναι διαθέσιμες σε *όλες* τις αδελφές. Στα ταξίδια μου σε όλο τον κόσμο, είδα ότι οι χιλιάδες από εσάς που δεν έχετε τώρα σύζυγο ή παιδιά, είστε ένα απίστευτο απόθεμα πίστης, ταλέντου και αφοσίωσης. Καμία δε βρίσκεται σε καλύτερη θέση από τη δική σας, για να εργαστεί σε ναούς, να υπηρετήσει ιεραποστολές, να διδάξει την ανερχόμενη γενιά και να βοηθήσει τους καταπιεσμένους. Η Ανακουφιστική Εταιρεία σας *χρειάζεται.*

Θαυμάζω, επίσης, τη νιότη και το σφρίγος σε εσάς που μόλις φθάσατε στην Ανακουφιστική Εταιρεία από το πρόγραμμα Νέων Γυναικών. Έχω δει πόσο οι καρδιές σας λαχταρούν να δημιουργήσουν κάτι το διαφορετικό ως προς το καλό στον κόσμο. Συχνά φαντάζομαι πόσα καλά μπορούν να συμβούν με το έργο οικογενειακής ιστορίας, για παράδειγμα, αν μοιραστείτε τις τεχνικές ικανότητές σας με μεγαλύτερες αδελφές (όπως εγώ!). Απλώς δεν έχουμε την πολυτέλεια να σπαταλούμε τη νεανική και σφριγηλή δυναμικότητά σας, προτείνοντάς σας να κάθεστε και να παρακολουθείτε τις μεγαλύτερες και εμπειρότερες γυναίκες να κάνουν όλο το σχεδιασμό, οργάνωση και το έργο της Ανακουφιστικής Εταιρείας.

III. Να εκπληρώνουμε τον σκοπό

Μπορούμε να κάνουμε το έργο του Κυρίου με τον δικό Του τρόπο, όταν επιζητούμε, λαμβάνουμε και ενεργούμε βάσει προσωπικής αποκάλυψης. Χωρίς προσωπική αποκάλυψη δεν μπορούμε να επιτύχουμε. Εάν λαμβάνουμε υπόψη την προσωπική αποκάλυψη δε θα αποτύχουμε. Ο προφήτης Νεφί μας διδάσκει ότι το Άγιο Πνεύμα θα μας δείξει «όλα όσα πρέπει να κάνετε»18. Έχει προφητευθεί ότι κατά τις τελευταίες

ημέρες ο Κύριος θα εκχύσει το Πνεύμα Του επάνω στις δούλες Του19. Αυτό θα συμβεί καθώς αφήνουμε τον εαυτό μας να παραμείνει αρκετά ήρεμος και ήσυχος, ώστε να αφουγκράζεται τη φωνή του Πνεύματος. Ο Πρεσβύτερος Νιλ Μάξγουελ, μας δίδαξε ότι η λήψη αποκάλυψης για την κλήση μας και στην προσωπική ζωή μας «απαιτεί σοβαρή πνευματική προσπάθεια από μέρους μας. ...Η αποκάλυψη δεν είναι ένα ζήτημα όπου θα πατήσουμε κάποιο κουμπί, αλλά ώθησης του εαυτού μας, συχνά υποβοηθούμενοι από νηστεία, μελέτη των γραφών και προσωπική βαθιά σκέψη.

»Περισσότερο από όλα, η αποκάλυψη απαιτεί από εμάς να διαθέτουμε σε έναν επαρκή βαθμό προσωπική χρηστότητα, ώστε κατά καιρούς η αποκάλυψη μπορεί να έρθει στον ενάρετο, αυτόκλητη»20.

IV. Συμπέρασμα

Ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ δήλωσε πριν από χρόνια ότι «υπάρχει μία δύναμη σ' αυτή την οργάνωση, η οποία δεν έχει ακόμα πλήρως ασκηθεί για την ενδυνάμωση των σπιτικών της Σιών και την οικοδόμηση της Βασιλείας του Θεού – ούτε θα ασκηθεί μέχρις ότου τόσο οι αδελφές, όσο και η ιεροσύνη αποκτήσουν το όραμα της Ανακουφιστικής Εταιρείας»21. Η Ανακουφιστική Εταιρεία εδραιώθηκε από τον Κύριο προς οργάνωση, διδασκαλία και έμπνευση των θυγατέρων Του για την προετοιμασία των ευλογιών της αιώνιας ζωής. Στόχος μας είναι να στηρίξουμε τις γυναίκες της Εκκλησίας στα ατομικά καθήκοντά τους, διασφαλίζοντας ότι κάθε συγκέντρωση, κάθε μάθημα και κάθε δραστηριότητα που αναλαμβάνουμε, τις βοηθά να αυξηθούν σε πίστη και προσωπική χρηστότητα, να ενδυναμώνουν τις οικογένειές τους και να υπηρετούν τον Κύριο και τα τέκνα Του.

Ο μόνος τρόπος για την επίτευξη αυτού είναι επιζητώντας, λαμβάνοντας και ενεργώντας βάσει προσωπικής αποκάλυψης. Η πραγματική δύναμη σε αυτήν τη μεγάλη παγκόσμια αδελφότητα βρίσκεται μέσα σε κάθε γυναίκα. Αν και μπορεί να βλέπουμε τον εαυτό μας αδύναμο και απλοϊκό, όλες μοιραζόμαστε μία ευγενή κληρονομιά και μπορούμε να αναπτύξουμε μια πίστη η οποία είναι εφάμιλλη εκείνης των σπουδαίων, πιστών γυναικών που έφυγαν πριν από εμάς. Έχουμε ένα ζωτικό ρόλο να παίξουμε βοηθώντας στην οικοδόμηση του βασιλείου του Θεού και στην προετοιμασία για την έλευση του Κυρίου. Στην πραγματικότητα, ο Κύριος δεν μπορεί να επιτελέσει το έργο Του χωρίς τη βοήθεια των θυγατέρων Του. Εξαιτίας αυτού, ο Κύριος αναμένει από εμάς να αυξήσουμε την προσφορά μας. Αναμένει να εκπληρώσουμε το σκοπό της Ανακουφιστικής Εταιρείας όσο ποτέ άλλοτε. Είμαι ευγνώμων να καταθέσω μαρτυρία για την αλήθεια του αποκατεστημένου ευαγγελίου του Ιησού Χριστού και για τον ζώντα προφήτη σήμερα, ο οποίος οδηγεί το έργο Του. Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
1. Δ&Δ 1:17, 21-23.
2. Δ&Δ 133:37.
3. Βλέπε Κατά Λουκάν 10:38-42.
4. Μπόιντ Πάκερ, "The Circle of Sisters", *Ensign*, Νοέμβρ. 1980, 109.
5. Βλέπε Ιλάιζα Σνόου, "Female Relief Society," *Deseret Evening News*, 22 Απριλίου 1868, 1.
6. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 1998), 184.
7. Δ&Δ 102:4.
8. Μωυσή 1:39.
9. Ντάλιν Όουκς, The Priesthood and the Auxiliaries," *Παγκόσμια συγκέντρωση εκπαιδεύσεως ηγεσίας*, 10 Ιανουαρίου 2004, 17.
10. Η Πρώτη Προεδρία, "Memorandum of Suggestions," 29 Μαρτίου1940, 2.
11. Παγκόσμια συγκέντρωση εκπαιδεύσεως ηγεσίας, 10 Ιανουαρίου 2004, 17.

12. Δ&Δ 20:47. Βλέπε, επίσης, εδάφιο 51.
13. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), 185.
14. Άλμα 32:43.
15. Άρθρα της Πίστεως 1:13.
16. Επιστολή Πρώτης Προεδρίας, 11 Φεβρουαρίου 1999.
17. *Ensign*, Νοέμβρ. 1980, 110.
18. Νεφί Β΄ 32:5.
19. Βλέπε Ιωήλ 2:29.
20. Νιλ Μάξγουελ, "Revelation," *Παγκόσμια συγκέντρωση εκπαιδεύσεως ηγεσίας*, 11 Ιανουαρίου 2003, 5.
21. Σπένσερ Κίμπαλ, "Relief Society---Its Promise and Potential," *Ensign*, Μάρτ. 1976, 4.

Άγιοι ναοί, ιερές διαθήκες

Σίλβια Όλρεντ
Πρώτη Σύμβουλος στη Γενική Προεδρία της Ανακουφιστικής Εταιρείας

Οι ναοί είναι άγιοι, ιεροί τόποι. Είναι μία πηγή πνευματικής δυνάμεως και ενδυναμώσεως. Είναι ένας τόπος αποκαλύψεως.

Η καρδιά μου είναι γεμάτη χαρά και ευγνωμοσύνη καθώς συλλογίζομαι αυτή τη μοναδική συγκέντρωση των γυναικών σε όλο τον κόσμο. Τι προνόμιο να αποτελούμε μέρος αυτής της μεγάλης αδελφότητας, ενωμένες στην επιθυμία μας να ενδυναμώσουμε την πίστη μας στον Κύριο Ιησού Χριστό και να οικοδομήσουμε το Βασίλειό Του. Προσεύχομαι ώστε να μπορέσω να καθοδηγηθώ από το Πνεύμα καθώς σας μιλώ για το πολύ ιερό θέμα της λατρείας στο ναό.

Οι ιερότεροι τόποι επάνω στη γη είναι οι ναοί. Στο ναό, άξια μέλη της Εκκλησίας λαμβάνουν τις μεγαλύτερες ευλογίες που μπορεί κανείς να επιθυμήσει, καθώς συνάπτουμε ιερές διαθήκες με τον Θεό. Επίσης, βοηθάμε να γίνουν οι ίδιες ευλογίες διαθέσιμες στους προγόνους μας που πέθαναν χωρίς να λάβουν τις απαραίτητες διατάξεις σωτηρίας.

Θα μιλήσω για τη βαθιά σπουδαιότητα της οικοδόμησης ναών, γιατί οι διατάξεις που τελούνται στους ναούς είναι απαραίτητες για τη σωτηρία μας και πώς να ετοιμαστούμε για να εισέλθουμε στο ναό.

Υπήρξα μάρτυς και εντυπωσιάστηκα ιδιαίτερα από τις θυσίες που υπομένουν πολλά μέλη για να πάνε στο ναό. Θα ήθελα να σας διηγηθώ μια τέτοια ιστορία.

Το 1976, όταν ζούσαμε στην Κόστα Ρίκα, ο πρόεδρος ιεραποστολής ζήτησε από το σύζυγό μου να βοηθήσει στην οργάνωση του πρώτου ταξιδιού από την ιεραποστολή σε ένα ναό. Η Ιεραποστολή Κεντρικής Αμερικής περιελάμβανε την Κόστα Ρίκα, τον Παναμά, τη Νικαράγουα και την Ονδούρα. Ο πλησιέστερος ναός τότε ήταν ο Ναός στη Μέσα της Αριζόνα. Χρειαζόταν να ταξιδέψουμε πέντε ημέρες για να πάμε μόνο, διασχίζοντας έξι συνοριακές γραμμές. Η οικονομική θυσία για τους περισσότερους από τους συμμετάσχοντες ήταν μεγάλη. Έπρεπε να πουλήσουν τις τηλεοράσεις τους, τα ποδήλατα, τα πατίνια και οτιδήποτε άλλο μπορούσαν να πουλήσουν. Ταξιδέψαμε με δύο λιγότερο από άνετα λεωφορεία, ημέρα και νύκτα. Μερικά από τα μέλη είχαν ξοδέψει όλα τα χρήματά τους για να πληρώσουν το εισιτήριο του λεωφορείου και είχαν πάρει μόνο κράκερ και μαργαρίνη για το δρόμο.

Γιατί τα μέλη της Εκκλησίας, με τόση προθυμία και χαρά κάνουν τόσο μεγάλες θυσίες για να πάνε στο ναό;

Ποτέ δεν ξέχασα τη μεγάλη έκχυση του Πνεύματος που βιώσαμε στη διάρκεια των τριών ημερών που περάσαμε στο ναό στη Μέσα. Ήμουν βαθιά συγκινημένη καθώς παρακολουθούσα μέλη της οικογένειας να αγκαλιάζουν ο ένας τον άλλο με δάκρυα να κυλούν στα πρόσωπά τους, αφού επισφραγίστηκαν για την αιωνιότητα.

Είκοσι τέσσερα χρόνια αργότερα, αφιερώθηκε ο ναός στο Σαν Χοσέ της Κόστα Ρίκα. Ανάμεσα στους παρόντες στη συγκέντρωση όπου παρευρέθηκα ήταν πολλοί από τις οικογένειες που είχαν συμμετάσχει σε εκείνο το πρώτο ταξίδι στο ναό. Περίμεναν με πίστη και άξια για την ιερή αυτή στιγμή. Τώρα μπορούν

όλοι να παρευρίσκονται συχνά στο ναό, διότι πρόσφατα αφιερώθηκε ένας ναός στον Παναμά και έχει αναγγελθεί ένας ναός στην Ονδούρα.

Ο Κύριος ζητούσε πάντοτε από το λαό Του να οικοδομούν ναούς. Ο Κύριος πρόσταξε τον Μωυσή: «Και ας κάνουν σε μένα ένα αγιαστήριο, για να κατοικώ μεταξύ τους»1. Το φορητό σκήνωμα που έφτιαξαν, χρησίμευσε ως ο κεντρικός τόπος λατρείας του Ισραήλ κατά το προσκύνημά τους στη Γη της Επαγγελίας. Το σχέδιο και η δομή του απεκαλύφθησαν από τον Κύριο στον Μωυσή. Θα γινόταν ο άγιος οίκος του Κυρίου.

Αργότερα, ο βασιλιάς Σολομών οικοδόμησε το ναό στην Ιερουσαλήμ, χρησιμοποιώντας τα καλύτερα διαθέσιμα οικοδομήσιμα υλικά2.

Κατά τη διάρκεια της γήινης διακονίας Του, ο Κύριος θεώρησε το ναό ως ένα ιερό τόπο και δίδαξε ευλάβεια για αυτόν.

Επίσης οι Νεφίτες οικοδόμησαν ναούς στον Κύριο στην Αμερική. Ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από το ναό όταν εμφανίστηκε σε αυτούς ο Χριστός μετά την Ανάστασή Του3.

Λίγο αφότου η Εκκλησία αποκαταστάθηκε σε αυτή τη θεϊκή νομή, ο Κύριος πρόσταξε τους Αγίους να οικοδομήσουν σε Αυτόν ένα ναό: «Μπείτε σε τάξη. Ετοιμάστε καθετί που είναι χρήσιμο. Και εδραιώστε έναν οίκο, έναν οίκο προσευχής, έναν οίκο νηστείας, έναν οίκο πίστης, έναν οίκο μάθησης, έναν οίκο δόξας, έναν οίκο τάξης, έναν οίκο του Θεού»4.

Ανταποκρινόμενοι, οι Άγιοι οικοδόμησαν το Ναό του Κίρτλαντ με σημαντικές θυσίες. Σ' αυτόν τον άγιο ναό, αποκαστάθηκαν σημαντικά κλειδιά της ιεροσύνης και ενεφανίσθη ο Ίδιος ο Σωτήρας5.

Τώρα υπάρχουν 128 ναοί εν λειτουργία σε όλο τον κόσμο και πολλοί περισσότεροι χτίζονται.

Μας έδωσαν οδηγία να οικοδομήσουμε ναούς, ώστε να μπορούν να τελεστούν οι άγιες διατάξεις τόσο για τους ζώντες, όσο και τους νεκρούς. Οι διατάξεις αυτές περιλαμβάνουν αρχικές διατάξεις, ενδαώματα, γάμους, επισφραγίσεις, βαπτίσεις για τους νεκρούς και χειροτονήσεις.

Οι αρχικές διατάξεις μας δίνουν συγκεκριμένες άμεσες και μελλοντικές ευλογίες.

Το ενδάωμα ενσωματώνει ιερές διαθήκες. Περιλαμβάνει να λαμβάνουμε οδηγίες, δύναμη από τα ύψη και την υπόσχεση ευλογιών αναλόγως με την πίστη μας προς τις διαθήκες που συνάπτουμε.

Ο Πρόεδρος Μπρίγκαμ Γιανγκ όρισε το ενδάωμα με τον ακόλουθο τρόπο:

«Το ενδάωμά σας είναι να λαμβάνετε όλες εκείνες τις διατάξεις στον Οίκο του Κυρίου, οι οποίες είναι απαραίτητες για σας, αφού αναχωρήσετε από αυτή τη ζωή, ώστε να μπορέσετε να προχωρήσετε ξανά στην παρουσία του Πατέρα... και να κερδίσετε την παντοτινή υπερύψωσή σας»6.

Οι διατάξεις επισφράγισης, όπως ο γάμος στο ναό, δένουν τις οικογένειες παντοτινά.

Οι διαθήκες που συνάπτουμε, με τις συνδεόμενες διατάξεις που λαμβάνουμε στο ναό γίνονται τα διαπιστευτήριά μας για είσοδο στην παρουσία του Θεού. Οι διατάξεις αυτές μας ανεβάζουν πάνω από τα

όρια της δικής μας δύναμης και προοπτικής. Συνάπτουμε διαθήκες για να δείξουμε την αφοσίωσή μας στην οικοδόμηση του βασιλείου. Γινόμαστε λαός της διαθήκης καθώς τοποθετούμαστε κάτω από διαθήκες με τον Θεό. Όλες οι υπεσχημένες ευλογίες είναι δικές μας μέσω της πίστης μας στις διαθήκες αυτές.

Ο ναός είναι ένας οίκος μάθησης. Μεγάλο μέρος της διδασκαλίας που δίνεται στο ναό είναι συμβολική και μαθαίνεται με το Πνεύμα. Αυτό σημαίνει ότι διδασκόμεθα από τα ύψη. Οι διαθήκες και διατάξεις του ναού είναι ένα δυνατό σύμβολο του Χριστού και της εξιλέωσής Του. Όλοι λαμβάνουμε την ίδια διδασκαλία, όμως η κατανόησή μας της σημασίας των διατάξεων και των διαθηκών θα αυξηθεί καθώς επιστρέφουμε στο ναό συχνά, με διάθεση μάθησης και συλλογισμού των αιώνιων αληθειών που διδάχθηκαν.

Η λατρεία στο ναό παρέχει ευκαιρίες να υπηρετήσουμε τους νεκρούς, τελώντας διατάξεις εξ υποκαταστάσεως γι' αυτούς. Η έρευνα οικογενειακής ιστορίας μπορεί να γίνει από οποιονδήποτε εκτός ναού, όμως οι ιερές διατάξεις που χρειάζονται οι νεκροί πρόγονοί μας για την υπερύψωσή τους μπορούν να χορηγηθούν μόνο στο ναό.

Ο ναός είναι ο Οίκος του Κυρίου. Εκείνος κατευθύνει τις συνθήκες κάτω από τις οποίες μπορεί να χρησιμοποιηθεί, τις διατάξεις που πρέπει να χορηγηθούν και τα πρότυπα που μας καθιστούν άξιους να εισέλθουμε και να συμμετάσχουμε στη λατρεία του ναού.

Ο Κύριος είπε στον Μωυσή: «Λύσε τα υποδήματά σου από τα πόδια σου· επειδή, ο τόπος επάνω στον οποίο στέκεσαι, είναι άγια γη»7. Στους Ψαλμούς διαβάζουμε: «Ποιος θα ανέβει στο βουνό του Κυρίου;

»Και ποιος θα σταθεί στον άγιο τόπο του; Ο αθώος στα χέρια, και ο καθαρός στην καρδιά· εκείνος που δεν έδωσε την ψυχή του σε ματαιότητα, και δεν ορκίστηκε με δολιότητα»8. Ο οίκος Του είναι άγιος και τίποτα ακάθαρτο δεν μπορεί να εισέλθει εκεί9.

Ο Κύριος υπέδειξε τον επίσκοπο και τον πρόεδρο πασσάλου να είναι υπεύθυνοι για τον προσδιορισμό της αξιοσύνης των ατόμων για να λάβουν ένα εγκριτικό ναού ώστε να εισέλθουν στον άγιο οίκο Του. Θα πρέπει να είμαστε απόλυτα ειλικρινείς με τον επίσκοπό μας και τον πρόεδρο πασσάλου όταν μας παίρνουν συνέντευξη προτού εκδώσουν ένα εγκριτικό ναού. Η δωρεά που φέρνουμε στο βωμό είναι μια αγνή καρδιά και ένα μεταμελημένο πνεύμα. Η προσωπική αξία είναι απαραίτητο απαιτούμενο για να απολαύσουμε τις ευλογίες του ναού.

Προετοιμαζόμαστε υπακούοντας τις εντολές και επιζητώντας να πράττουμε το θέλημα του Θεού. Όσες από εσάς δεν είχατε την ευκαιρία να πάτε στο ναό, αρχίστε να προετοιμάζεστε τώρα, ώστε όταν εμφανιστεί η ευκαιρία, να είστε έτοιμες και άξιες.

Όταν πηγαίνουμε στο ναό, καθαρίζουμε το νου και την καρδιά μας από σκέψεις και συναισθήματα, τα οποία ίσως να μην εναρμονίζονται με τις ιερές εμπειρίες του ναού. Επίσης, ντυνόμαστε με σεμνό, καθωσπρέπει και αξιοπρεπή τρόπο. Το ντύσιμο και η περιποιημένη εμφάνισή μας για αυτή την ιερή περίσταση, είναι σημεία ευλάβειας και σεβασμού για τον Κύριο και τον άγιο οίκο Του. Όταν βρεθούμε στο ναό, αλλάζουμε και φορούμε λευκά ενδύματα, τα οποία συμβολίζουν καθαρότητα και αγνότητα. Τότε είμαστε έτοιμες να συμμετάσχουμε στην ήρεμη ευλάβεια της λατρείας ναού. Αυτή η παντοτινή ευλογία είναι διαθέσιμη σε όλες όσες είναι άξιες να την λάβουν.

Τι μπορούν να κάνουν οι γυναίκες της Εκκλησίας για να διεκδικήσουν τις ευλογίες του ναού;

Μέσω των προφητών Του, ο Κύριος προσκαλεί εκείνους που δεν έχουν ακόμα λάβει τις ευλογίες του ναού, να κάνουν οτιδήποτε αναγκαίο ώστε να είναι άξιοι να τις λάβουν. Προσκαλεί εκείνους που ήδη έχουν λάβει αυτές τις ευλογίες, να επιστρέφουν όσο το δυνατόν συχνότερα, ώστε να απολαύσουν ξανά την εμπειρία και να αυξήσουν τη διορατικότητα και την κατανόησή τους για το αιώνιο σχέδιό Του.

Ας είμαστε άξιες ώστε να έχουμε ένα ισχύον εγκριτικό ναού. Ας πάμε στο ναό για να επισφραγίσουμε τις οικογένειές μας παντοτινά. Ας επιστρέφουμε στο ναό όσο συχνά θα μας επιτρέπουν οι περιστάσεις μας. Ας δώσουμε στους νεκρούς συγγενείς μας την ευκαιρία να λάβουν τις διατάξεις της υπερύψωσης. Ας απολαύσουμε την πνευματική δύναμη και την αποκάλυψη που λαμβάνουμε καθώς παρευρισκόμαστε τακτικά στο ναό. Ας είμαστε πιστές και ας συνάπτουμε και ας τηρούμε διαθήκες του ναού, για να λάβουμε τις πλήρεις ευλογίες της εξιλεώσεως.

Δίδω μαρτυρία σε εσάς ότι οι ναοί είναι άγιοι, ιεροί τόποι. Είναι μία πηγή πνευματικής δυνάμεως και ενδυναμώσεως. Είναι ένας τόπος αποκαλύψεως. Είναι ο οίκος του Κυρίου. Στο ιερό όνομα του Σωτήρος και Λυτρωτή μας, Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Έξοδος 25:8.
2. Βλέπε Βασιλέων Α΄ 5:5-18, 6.
3. Βλέπε Νεφί Γ΄ 11:1.
4. Δ&Δ 88:119.
5. Βλέπε Δ&Δ 110.
6. *Discourses of Brigham Young*, επιλογή υπό Τζων Γουίντσοου (1971), 416.
7. Έξοδος 3:5.
8. Ψαλμοί 24:3-4.
9. Βλέπε Δ&Δ 109:20.

Λοιπόν ας χαρούμε

Μπάρμπαρα Τόμπσον
Δεύτερη σύμβουλος στην Γενική Προεδρία της Ανακουφιστικής Εταιρείας

Η συμμετοχή στην Ανακουφιστική Εταιρεία είναι μέρος της ενδόξου κληρονομίας και ευλογίας μας ως γυναίκες στην Εκκλησία του Κυρίου.

Αγαπητές μου αδελφές, πόσο ευλογημένες είμαστε! Δεν είμαστε μόνον μέλη της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών, αλλά είμαστε επίσης μέλη της Ανακουφιστικής Εταιρείας -- «η οργάνωση του Κυρίου για τις γυναίκες»1. Η Ανακουφιστική Εταιρεία αποτελεί απόδειξη της αγάπης του Θεού για τις θυγατέρες Του.

Δεν συγκλονίζεται η καρδιά σας, καθώς ενθυμείσθε την ιστορία της Ανακουφιστικής Εταιρείας και θυμάστε την πολύ συναρπαστική απαρχή μας; Στις 17 Μαρτίου 1842, κατά την πρώτη συγκέντρωση της Ανακουφιστικής Εταιρείας ο προφήτης Τζόζεφ Σμιθ διεκήρυξε ότι η «οργάνωση της Εκκλησίας του Χριστού δεν ήταν ποτέ τέλεια μέχρι που οργανώθηκαν οι γυναίκες»2. Κατόπιν οργάνωσε τις αδελφές «υπό την ιεροσύνη, σύμφωνα με το πρότυπο της ιεροσύνης»4. Η μικρή, ποικιλόμορφη ομάδα γυναικών που συναθροίσθηκε κατά την πρώτη συγκέντρωση της Ανακουφιστικής Εταιρείας ήταν από αφοσιωμένες γυναίκες, παρόμοιες με τα μέλη της Ανακουφιστικής Εταιρείας σήμερα. Ήταν νέες γυναίκες και μεγαλύτερες γυναίκες, γυναίκες οι οποίες ήταν επισήμως μορφωμένες και γυναίκες που δεν είχαν επίσημη μόρφωση. Ήταν γυναίκες παντρεμένες, μητέρες και ανύπανδρες γυναίκες. Ήταν πλούσιες γυναίκες και ορισμένες που ήταν πολύ πτωχές. Η κάθε μία είχε αγάπη για την άλλη, αγάπη για τον Κύριο και την επιθυμία να υπηρετούν. Ενθυμούμενες όσα έκαναν οι αδελφές της Ανακουφιστικής Εταιρείας κατά το παρελθόν, μπορούμε να κατανοήσουμε καλύτερα και να καθοδηγηθούμε σήμερα.

Κατά την πρώτη συγκέντρωση της Ανακουφιστικής Εταιρείας, ο Τζόζεφ Σμιθ ζήτησε από τις αδελφές να βοηθήσουν τους Αδελφούς «στην αναζήτηση των αναγκών των πτωχών -- επιζητώντας άτομα που χρήζουν αγαθοεργίας και εκπληρώνοντας τις ανάγκες τους»4. Νουθέτησε περαιτέρω τις αδελφές να ενεργούν «σύμφωνα με την φιλάνθρωπο φύση τους, την οποία έχει εμφυτεύσει ο Θεός στην καρδιά σας»5.

Οι αδελφές απεδέχθησαν αυτήν την οδηγία με μεγάλη δέσμευση και έγιναν μία εταιρεία αφοσιωμένη στην υπηρέτηση των πτωχών και των εχόντων ανάγκη. Η αδελφή Έμμα Σμιθ είπε: «Πρόκειται να κάνουμε κάτι εξαιρετικό. Όταν μία βάρκα έχει κολλήσει σε σημείο ορμητικής ροής ποταμού, με επιβάτες ένα πλήθος Μορμόνων, θα το θεωρήσουμε ηχηρή κλήση για ανακούφιση -- αναμένουμε εξαιρετικές περιστάσεις και επείγουσες κλήσεις»6.

Κατά τις πρώτες ημέρες της Εκκλησίας, οι αδελφές παρείχαν ανακούφιση καθώς πήγαιναν από σπίτι σε σπίτι. Κάνοντας αυτό που τώρα εμείς αποκαλούμε πρόγραμμα επισκεπτριών διδασκαλισσών, οι αδελφές καταγίνονταν με την τέλεση διακονίας προς τους πάντες, ενδιαφέρονταν και μεριμνούσαν για τις ανάγκες των άλλων και βεβαιώνονταν ότι οι άνθρωποι είχαν τροφή, ρουχισμό, στέγη και παρείχαν την ανακούφιση όπου υπήρχε ανάγκη. Εάν μία αδελφή είχε κάτι για να το μοιραστεί με τους άλλους, το συνεισέφερε στις επισκέπτριες αδελφές. Εάν χρειαζόταν κάτι, οι αδελφές τις έφερναν αυτό που χρειαζόταν7.

Ας αφοσιωθούμε στην Ανακουφιστική Εταιρεία, όπως μας συνεβούλευσε ο Πρόεδρος Μπόιντ Πάκερ: «Η υπηρέτηση στην Ανακουφιστική Εταιρεία μεγαλύνει και καθαγιάζει κάθε αδελφή ξεχωριστά... Όταν αφοσιώνεστε στην Ανακουφιστική Εταιρεία και την οργανώνετε και τη λειτουργείτε και συμμετέχετε σε αυτήν, υποστηρίζετε τον σκοπό, ο οποίος θα ευλογήσει κάθε γυναίκα που είναι υπό την επιρροή του»8.

Όπως ακριβώς η Έμμα περιέγραψε το πλοίο που κόλλησε στα σημεία ορμητικής ροής ποταμού και οι άνθρωποι έχρηζαν βοηθείας, μπορούμε να το παρομοιάσουμε με την εποχή μας, όπου βλέπουμε τέτοια πράγματα, όπως έναν γείτονα που είναι άρρωστος, ένα παιδί που χρειάζεται καθοδήγηση, έναν έφηβο που χρειάζεται έναν φίλο ή μία οικογένεια που έχασε το εισόδημά της και χρειάζεται βοήθεια για να σταθεί πάλι στα πόδια της. Ακούμε για συμφορές, καταιγίδες ή προσωπικές τραγωδίες στη ζωή των αδελφών μας παντού. Πρέπει να προστρέξουμε προσπαθώντας να βρούμε πράγματα να κάνουμε ή σκοπούς προς επίτευξιν.

Να θυμάστε, πολύ συχνά η βοήθεια που έχει κάποιος ανάγκη ευρίσκεται στο ίδιο μας το σπίτι, τη γειτονιά και την κοινότητά μας. Ένας καλός λόγος ενθαρρύνσεως, ένα ευχαριστήριο σημείωμα, ένα τηλεφώνημα, ένα στοργικό χαμόγελο, μία χρήσιμη πράξη και μία υπενθύμιση ότι ο Θεός μας αγαπά, είναι συχνά αυτό που χρειαζόμαστε περισσότερο. Μπορούμε να ανυψώσουμε πνευματικώς και να ευλογήσουμε τους άλλους με τόσους πολλούς τρόπους.

Η Ανακουφιστική Εταιρεία δεν είναι απλώς μία τάξη την Κυριακή. Δεν είναι απλώς ένα μέρος όπου πηγαίνουμε, εάν δεν διδάσκουμε στις οργανώσεις της Προκαταρκτικής ή των Νέων Γυναικών. Είναι η οργάνωση του Κυρίου για τις γυναίκες. Η συμμετοχή στην Ανακουφιστική Εταιρεία είναι μέρος της ενδόξου κληρονομίας και ευλογίας μας ως γυναίκες στην Εκκλησία του Κυρίου.

Σε αυτές τις πρώτες συγκεντρώσεις της Ανακουφιστικής Εταιρείας, ο Τζόζεφ Σμιθ συνεβούλευσε τις αδελφές να διδάσκουν η μία στην άλλη το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού. Είπε: «Η Εταιρεία δεν είναι μόνον προς ανακούφισιν των πτωχών, αλλά για να σωθούν ψυχές»9. Είπε περαιτέρω: «Τώρα σας δίδω το κλειδί, εις το όνομα του Θεού, και αυτή η εταιρεία θα αγαλλιεί και η γνώση και η διάνοια θα ρέουν εφεξής»10. Μου αρέσει αυτή η δήλωση. Μου θυμίζει να αγαλλιούμε στις ευλογίες που έχει ο Θεός για τις γυναίκες αυτής της Εκκλησίας.

Οι γυναίκες στην Ανακουφιστική Εταιρεία πάντοτε επιζητούσαν να μαθαίνουν και να μεγαλώνουν πνευματικώς. Γνωρίζουμε ότι «η δόξα του Θεού είναι η διάνοια»11.

Το 1830, σε μία δοθείσα αποκάλυψη μέσω του προφήτου Τζόζεφ Σμιθ προς τη σύζυγό του, Έμμα Σμιθ, ο Κύριος διεκήρυξε ότι θα έπρεπε να «εξηγείς γραφές και να παροτρύνεις το λαό της εκκλησίας, ανάλογα με το πώς θα σου δίνεται από το Πνεύμα μου»12. Αυτή η εντολή δεν εδόθη μόνον στην Έμμα, αλλά ο Τζόζεφ διευκρίνισε ότι όλες οι αδελφές θα έπρεπε να χρησιμοποιούν αυτήν τη δωρεά13. Οι γυναίκες δίδασκαν το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού και ακολουθούσαν τον Σωτήρα με λόγια και πράξεις. Οι αδελφές τροφοδοτούσαν η μία την άλλη με τον καλό λόγο του Θεού14.

Ορισμένες γυναίκες έχουν πει ότι είναι τρομακτικό να διδάσκεις σε μία τάξη ή να ομιλείς ενώπιον μίας ομάδος ατόμων. Μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι γνωρίζω από εμπειρία πως μπορεί να είναι αρκετά εκφοβιστικό. Ας θυμηθούμε αυτό που είπε η Ελάιζα Σνόου στην ανιψιά της, η οποία είχε κληθεί να ομιλήσει ενώπιον μίας ομάδος ατόμων. Όταν σηκώθηκε και προσπάθησε να ομιλήσει, δεν μπορούσε να πει τίποτε, διότι την κατέλαβε φόβος. Τελικώς κάθισε. Η Ελάιζα με καλοσύνη και ευγένεια τη

συνεβούλευσε: «Δεν πειράζει, αλλά όταν σου ζητηθεί να ομιλήσεις πάλι, προσπάθησε και να έχεις κάτι να πεις»15.

Θα έχουμε κάτι να πούμε, καθώς προετοιμαζόμαστε όπως έχει διδάξει ο Θεός. Εκείνος λέγει: «να κηρύπετε το ευαγγέλιό μου με το Πνεύμα» και όσοι κηρύπουν και όσοι λαμβάνουν «καταλαβαίνουν ο ένας τον άλλο, και εξυψώνονται πνευματικά και αγαλλιάζουν κι οι δυο μαζί»16. Καθώς προετοιμαζόμαστε ενθέρμως, χρησιμοποιώντας τις γραφές και το εγκεκριμένο υλικό της Εκκλησίας και ζητούμε βοήθεια από τον Κύριο, θα μας δώσει «την ανείπωτη δωρεά του Αγίου Πνεύματος»17 και θα έχουμε κάτι να πούμε καθώς προετοιμαζόμαστε όπως μας έχει διδάξει ο Κύριος.

Σε μία υπέροχη συγκέντρωση της Ανακουφιστικής Εταιρείας, η Ελάιζα Σνόου κατέγραφε στα πρακτικά «ότι σχεδόν όλες οι παρούσες σηκώθηκαν και ομίλησαν και το πνεύμα του Κυρίου σαν εξαγνιστικό ρεύμα ανανέωσε κάθε καρδιά»18. Ελπίζουμε ότι οι αδελφές μας σήμερα αισθάνονται γαλουχημένες και υψωμένες πνευματικώς κάθε φορά που παρευρίσκονται σε ένα μάθημα Κυριακής, πηγαίνουν για επίσκεψη διδασκαλισσών, συμμετέχουν σε μία δραστηριότητα ή επιτελούν οιανδήποτε πράξη υπηρετήσεως.

Τώρα, περισσότερο από ποτέ χρειαζόμαστε γυναίκες να αποδεχθούν τις ευθύνες τους και να είναι δυνατές. Χρειαζόμαστε γυναίκες που διακηρύσσουν την αλήθεια με ισχύ, πίστη και τόλμη. Χρειαζόμαστε γυναίκες που θα θέσουν ένα παράδειγμα χρηστότητος. Χρειαζόμαστε γυναίκες που απορροφούνται σε έναν αγαθό σκοπό19. Χρειάζεται να ζούμε κατ' αυτόν τον τρόπο ώστε η ζωή μας να καταθέτει μαρτυρία ότι αγαπούμε τον Επουράνιο Πατέρα μας και τον Σωτήρα Ιησού Χριστό και ότι θα κάνουμε ό,τι μας ζήτησαν να κάνουμε. Χρειάζεται να «σώσουμε όλα εκείνα τα ευγενή χαρακτηριστικά μέσα μας»20, ούτως ώστε ως θυγατέρες του Θεού να κάνουμε αυτό που μας αναλογεί, για να οικοδομήσουμε τη βασιλεία του Θεού. Θα έχουμε βοήθεια, για να το κάνουμε αυτό. Όπως διεκήρυξε ο Τζόζεφ Σμιθ: «Εάν ζείτε αξίως για να λαμβάνετε τα προνόμιά σας, οι άγγελοι δεν μπορούν να συγκρατηθούν από το να είναι σύντροφοί σας»21.

Ας σηκώνουμε τα βάρη η μία της άλλης, ας πενθούμε με εκείνους που πενθούν, ας ανακουφίζουμε εκείνους που έχουν ανάγκη ανακουφίσεως και κατ' αυτόν τον τρόπο να τηρούμε τις διαθήκες που συνήψαμε22.

Έχουμε ευλογηθεί στο έπακρο. Ο Σωτήρας ίσταται στην κεφαλή αυτής της Εκκλησίας. Οδηγούμεθα από ζώντες προφήτες, βλέποντες και αποκαλυπτές. Έχουμε να διαβάζουμε, να μελετούμε και να λαμβάνουμε απαντήσεις για την καθημερινή μας ζωή τις αγίες γραφές. Έχουμε ιερούς ναούς σε όλον τον κόσμο, όπου μπορούμε να αποκτήσουμε τις απαραίτητες εκείνες διατάξεις, για να μας βοηθήσουν να επιστρέψουμε στον Επουράνιο Πατέρα μας. *Και* έχουμε η μία την άλλη για βοήθεια.

Βλέπω τη μορφή του Θεού χαραγμένη επάνω στην όψη σας, καλές γυναίκες, καθώς ταξιδεύω σε πολλά μέρη του κόσμου23. Ακούω για τις καλές πράξεις και την αξιοσημείωτη αφοσίωσή σας. Βλέπω το φως του Χριστού να αντικαθρεπτίζει στα μάτια σας.

Γνωρίζω ότι, όπως προέτρεψε η Έμμα, μπορούμε να κάνουμε κάτι εξαιρετικό σήμερα. Μπορούμε να γίνουμε ένας ενάρετος στρατός γυναικών, οπλισμένος με αγάπη, συμπόνια, καλοσύνη, υπηρέτηση και πίστη. Μπορούμε να γίνουμε μία ισχυρή δύναμη για το καλό σε αυτόν τον κόσμο. Τότε, θα γίνουμε αυτό που περιγράφει ο Πρόεδρος Πάκερ είπε: «Η Ανακουφιστική Εταιρεία μπορεί να παρομοιασθεί με ένα καταφύγιο --το μέρος ασφαλείας και προστασίας-- το άσυλο των αρχαίων χρόνων. Θα είσθε ασφαλείς

εντός αυτού. Περιβάλλει κάθε αδελφή σαν ένα τείχος προστασίας»24. Πρέπει να έχουμε αυτό το μέρος ασφαλείας και προστασίας!

Δεν είσθε ενθουσιασμένες που ανήκετε στην Ανακουφιστική Εταιρεία; Καθώς θυμόμαστε όσα έκαναν αυτές οι ευγενείς γυναίκες στο παρελθόν, θα καθοδηγηθούμε σήμερα και στο μέλλον.

Καταθέτω μαρτυρία ότι ο Θεός, ο Επουράνιος Πατέρας μας και ο Υιός Του, Ιησούς Χριστός, ζουν και μας αγαπούν. Καταθέτω μαρτυρία ότι καθοδηγούμεθα από έναν προφήτη του Θεού. Καταθέτω μαρτυρία ότι, καθώς τηρούμε τις διαθήκες μας, θα ευλογηθούμε απειρομεγέθως. Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Σπένσερ Κίμπαλ, "Relief Society -- Its Promise and Potential," *Ensign*, Μαρ. 1976, 4.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (πρόγραμμα μελέτης Μελχισεδικής Ιεροσύνης και Ανακουφιστικής Εταιρείας, 2007), 451. Βλέπε, επίσης, Jill Mulvay Derr and others, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), υποσημείωση 61, 445-46.
3. Σάρα Κίμπαλ, "Auto-Biography," *Woman's Exponent*, 1η Σεπτ. 1883, 51.
4. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 452.
5. *History of the Church*, 4:605.
6. Emma Smith, παρετέθη στο Relief Society, Minute Book Μάρτιος 1842-Μάρτιος 1844, καταχώριση για 17 Μαρτίου 1842, 12, Αρχεία Εκκλησίας, Η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών.
7. Βλέπε *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, 32-33.
8. Μπόιντ Πάκερ, "The Circle of Sisters," *Ensign*, Νοέμβρ. 1980, 110.
9. *History of the Church*, 5:25
10. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 451.
11. Δ&Δ 93:36.
12. Δ&Δ 25:7.
13. Βλέπε *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 454. Βλέπε, επίσης, Δ&Δ 25:16.
14. Βλέπε Μορόνι 6:4.
15. Eliza R. Snow, παρετέθη στο Emily S. Richards, "General Conference: Relief Society," *Woman's Exponent*, Δεκ. 1901, 54.
16. Δ&Δ 50:14, 22.
17. Δ&Δ 121:26.
18. Eliza R. Snow, Minute Book, καταχώριση για 19 Απρ. 1842, 33.
19. Δ&Δ 58:27.
20. J. Reuben Clark, παρετέθη στο *Providing in the Lord's Way: A Leader's Guide to Welfare* (1990), σελίδα τίτλου.
21. *History of the Church*, 4:605.
22. Βλέπε Μωσία 18:8-9.
23. Άλμα 5:19.
24. Μπόιντ Πάκερ, "The Circle of Sisters," *Ensign*, Νοέμβρ. 1980, 110.

Η ευδαιμονία, η κληρονομιά σας

Πρόεδρος Ντίτερ Ούχτντορφ
Δεύτερος Σύμβουλος στην Πρώτη Προεδρία

Το φυσικό δικαίωμά μας --και ο σκοπός του μεγάλου μας ταξιδιού σε αυτήν τη γη-- είναι να αναζητήσουμε και να βιώσουμε αιωνία ευδαιμονία.

Αγαπητές αδελφές, είμαι ευγνώμων για αυτήν την πρώτη μου ευκαιρία να ομιλήσω στις γυναίκες της Εκκλησίας, οι οποίες είναι συγκεντρωμένες σε όλα τα μέρη του κόσμου. Μας τιμά απόψε η παρουσία του Προέδρου Μόνσον και του Προέδρου Άιρινγκ. Η χορωδία άγγιξε την καρδιά μας. Έχουμε εμπνευσθεί από τα μηνύματα της αδελφής Τόμπσον, της αδελφής Όλρεντ και της αδελφής Μπεκ.

Αφού έμαθα ότι θα ήμουν μαζί σας σήμερα, σκέφθηκα τις πολλές γυναίκες που διεμόρφωσαν τη ζωή μου: την υπέροχη σύζυγό μου, την Χάριετ, τη μητέρα μου, την πεθερά μου, την αδελφή μου, τη θυγατέρα μου, τη νύφη μου και τις πολλές φίλες. Όλη μου τη ζωή με περιέβαλλαν γυναίκες, οι οποίες με ενέπνεαν, με δίδασκαν και με ενεθάρρυναν. Είμαι αυτός που είμαι σήμερα σε μεγάλο βαθμό χάριν αυτών των μοναδικών γυναικών. Κάθε φορά που συναντώ τις αδελφές της Εκκλησίας, έχω την αίσθηση ότι είμαι εν τω μέσω παρόμοιων αξιόλογων ψυχών. Είμαι ευγνώμων που είμαι εδώ, ευγνώμων για τα ταλέντα, τη συμπόνια και την υπηρέτησή σας. Πάνω απ' όλα, είμαι ευγνώμων για αυτό που είσθε: πολύτιμες θυγατέρες του Επουράνιου Πατρός μας με άπειρη αξία.

Είμαι σίγουρος ότι δεν αποτελεί έκπληξη, αλλά οι διαφορές ανάμεσα στους άνδρες και τις γυναίκες μπορούν να είναι αρκετά εντυπωσιακές -- σωματικές, διανοητικές καθώς και συναισθηματικές. Ένας από τους καλύτερους τρόπους που μπορώ να σκεφθώ για να το δείξω αυτό, είναι στον τρόπο με τον οποίον η σύζυγός μου κι εγώ μαγειρεύουμε.

Όταν η Χάριετ προετοιμάζει ένα γεύμα, είναι αριστούργημα. Το μενού της είναι ευρείας ποικιλίας από διάφορες χώρες και συχνά προετοιμάζει πιάτα από χώρες που έχουμε επισκεφθεί. Η παρουσίαση του φαγητού είναι τρομερή. Στην πραγματικότητα, φαίνεται τόσο όμορφο που είναι έγκλημα να το φας. Αποτελεί τόσο ευωχία για τα μάτια, όσο είναι και για την αίσθηση της γεύσεως.

Όμως σίγουρα, άσχετα από το πόσο τέλειο είναι, φαίνεται και έχει ωραία γεύση κάτι, η Χάριετ ζητεί συγγνώμη για κάτι που νομίζει ότι είναι ατελές. «Φοβάμαι ότι έβαλα πολύ παραπάνω πιπερόριζα», λέγει ή «Την επόμενη φορά, νομίζω ότι θα είναι καλύτερα αν χρησιμοποιήσω λίγο περισσότερο κάρυ και ένα παραπάνω φύλλο δάφνης».

Επιτρέψατέ μου να το αντιπαραβάλλω με τον τρόπο που εγώ μαγειρεύω. Για τον σκοπό αυτής της ομιλίας, ζήτησα από την Χάριετ να μου πει τι μαγειρεύω καλύτερα.

Η απάντησή της: τηγανητά αβγά.

Τηγανισμένα από τη μία πλευρά μόνον.

Αλλά δεν είναι μόνον αυτό. Έχω μία σπεσιαλιτέ που ονομάζεται Knusperchen. Το όνομα μπορεί να ακούγεται σαν λιχουδιά που θα μπορούσατε να βρείτε σε ένα αποκλειστικό εστιατόριο. Επιτρέψατέ μου να σας πω πώς φτειάχνεται. Κόβετε γαλλικό ψωμί σε μικρές φέτες και τις φρυγανίζετε δύο φορές.

Αυτή είναι η συνταγή!

Επομένως, ανάμεσα στα τηγανητά αβγά --ακόμη κι όταν έχουν λίπος και το *Knusperchen*-- ακόμη κι όταν είναι καμένο -- όταν μαγειρεύω, αισθάνομαι σαν ήρωας.

Ίσως αυτή η αντίθεση ανάμεσα στη σύζυγό μου κι εμένα είναι μία πολύ μηδαμινή υπερβολή, αλλά δείχνει κάτι που μπορεί να προεκταθεί πέραν της προετοιμασίας γευμάτων.

Μου φαίνεται ότι οι υπέροχες αδελφές μας, ενίοτε υποτιμούν τις ικανότητές τους -- εστιάζουν την προσοχή τους σε αυτά που ελλείπουν ή σε αυτά που είναι ατελή, παρά σε ό,τι έχει επιτευχθεί και σε αυτό που είναι πραγματικά.

Ίσως αναγνωρίζετε αυτό το χαρακτηριστικό σε κάποια που γνωρίζετε πολύ καλά.

Τα καλά νέα είναι ότι αυτό τονίζει επίσης ένα αξιοθαύμαστο χαρακτηριστικό: την έμφυτη επιθυμία να ευχαριστείτε τον Κύριο κατά το μέγιστο των ικανοτήτων σας. Δυστυχώς, μπορεί επίσης να οδηγήσει στην πικρά απογοήτευση, την κόπωση και τη δυστυχία.

Προς όλες που είναι αποκαμωμένες

Σήμερα, θα ήθελα να ομιλήσω σε όσες έχουν κάποτε αισθανθεί ανεπαρκείς, αποθαρρυμένες ή αποκαμωμένες -- εν συντομία, θα ήθελα να ομιλήσω σε όλους εμάς.

Προσεύχομαι επίσης, ώστε το Άγιο Πνεύμα να ενισχύσει τα λόγια μου και να τους απονείμει επιπρόσθετο νόημα, εσώτερη γνώση και έμπνευση.

Γνωρίζουμε ότι ενίοτε μπορεί να είναι δύσκολο να κρατήσουμε το κεφάλι μας πάνω από το νερό. Στην πραγματικότητα, στον κόσμο των αλλαγών, των δυσκολιών και των λογαριασμών, ενίοτε μπορεί να φαίνεται σχεδόν αδύνατον να μην αισθανόμαστε κατακυριευμένοι από συναισθήματα δεινών και λύπης.

Δεν υπονοώ ότι μπορούμε απλώς να πατήσουμε έναν διακόπτη και να σταματήσουμε τα αρνητικά αισθήματα, τα οποία μας θλίβουν. Αυτά δεν είναι εμψυχωτικά λόγια ή μία προσπάθεια να ενθαρρύνω όσους βουλιάζουν σε κινούμενη άμμο, ότι αντιθέτως χαλαρώνουν σε μία παραλία. Αναγνωρίζω ότι σε όλη μας τη ζωή υπάρχουν πραγματικές ανησυχίες. Γνωρίζω ότι υπάρχουν καρδιές εδώ απόψε που τρέφουν βαθιά λύπη. Άλλες παλεύουν με φόβους, οι οποίοι βασανίζουν την ψυχή. Για ορισμένες, η μοναξιά είναι η μυστική τους δοκιμασία.

Αυτά τα πράγματα δεν είναι ασήμαντα.

Εντούτοις, θα ήθελα να ομιλήσω για δύο αρχές, οι οποίες ενδεχομένως σας βοηθούσαν να βρείτε ένα μονοπάτι γαλήνης, ελπίδος και αγαλλιάσεως -- ακόμη και κατά τη διάρκεια δοκιμασιών και θλίψεων. Θέλω να ομιλήσω σχετικώς με την ευδαιμονία του Θεού και πώς ο καθείς εξ ημών μπορεί να τη γευθεί, παρά τα φορτία που μας περιστοιχίζουν.

Η ευδαιμονία του Θεού

Επιτρέψατέ μου πρώτον να θέσω μία ερώτηση: «Ποιο υποθέτετε ότι είναι το μεγαλύτερο δυνατόν είδος ευδαιμονίας;» Για μένα, η απάντηση σε αυτήν την ερώτηση είναι: «Η ευδαιμονία του Θεού».

Αυτό οδηγεί σε άλλη μία ερώτηση: «Τι είναι η ευδαιμονία του Επουράνιου Πατρός μας;»

Αυτό ενδέχεται να είναι αδύνατον να απαντηθεί, διότι οι τρόποι Του δεν είναι δικοί μας τρόποι. «Αλλ' όσο ψηλοί είναι οι ουρανοί από τη γη, έτσι και οι δρόμοι [του Θεού] είναι ψηλότεροι από τους δρόμους [μας], και οι βουλές [Του] από τις δικές [μας] βουλές»1.

Αν και «δεν γνωρίζω τη σημασία όλων των πραγμάτων», όντως γνωρίζουμε ότι ο Θεός «αγαπάει τα τέκνα του»2, διότι έχει πει: «Γιατί ιδές, τούτο είναι το έργο μου και η δόξα μου -- να πραγματοποιήσω την αθανασία και αιώνια ζωή του ανθρώπου»3.

Ο Επουράνιος Πατέρας είναι εις θέσιν να επιτύχει τους δύο αυτούς σπουδαίους στόχους --την αθανασία και αιώνια ζωή του ανθρώπου-- διότι είναι Θεός δημιουργίας και συμπόνιας. Η δημιουργία και το να είναι συμπονετικός είναι δύο αντικειμενικοί στόχοι, οι οποίοι συμβάλλουν στην απόλυτο ευδαιμονία του Επουράνιου Πατρός μας. Η δημιουργία και το να είμαστε συμπονετικά είναι δύο δραστηριότητες που εμείς, ως παιδιά-πνεύματά Του, μπορούμε και θα πρέπει να μιμηθούμε.

Το έργο της δημιουργίας

Η επιθυμία της δημιουργίας αποτελεί έναν από τους βαθύτερους πόθους της ανθρώπινης ψυχής. Ασχέτως των ταλέντων, της μορφώσεως, του κοινωνικού υποβάθρου ή των ικανοτήτων μας, ο καθείς εξ ημών έχει μία έμφυτη επιθυμία να δημιουργήσει κάτι που δεν υπήρχε πριν.

Όλοι μπορούν να δημιουργούν. Δεν χρειάζεσθε χρήματα, θέση ή επιρροή, προκειμένου να δημιουργήσετε κάτι ουσιώδες ή όμορφο.

Η δημιουργία φέρνει βαθιά ικανοποίηση και εκπλήρωση στόχων. Αναπτυσσόμεθα εμείς και άλλοι, όταν παίρνουμε «ανόργανη ύλη» στα χέρια μας και τη διαμορφώνουμε σε κάτι όμορφο -- και *δεν* κάνω λόγο περί της διαδικασίας καθαρίσματος των δωματίων των εφήβων παιδιών σας.

Θα μπορούσατε να πείτε: «Δεν είμαι δημιουργικός τύπος. Όταν τραγουδώ, είμαι πάντοτε κατά ήμισυ τόνο πάνω ή κάτω από τη νότα. Δεν μπορώ να κάνω ούτε μία γραμμή χωρίς χάρακα. Και η μόνη πρακτική χρήση του σπιτικού ψωμιού μου είναι σαν βαρίδι ή σαν στοπ της πόρτας».

Εάν αισθάνεσθε κατ' αυτόν τον τρόπο, σκεφθείτε πάλι και θυμηθείτε ότι είσθε θυγατέρες-πνεύματα του πιο δημιουργικού Όντος στο σύμπαν. Δεν είναι αξιόλογο να σκέπτεστε ότι τα ίδια σας τα πνεύματα δημιουργήθηκαν από έναν ατελείωτα δημιουργικό και αιωνίως συμπονετικό Θεό; Σκεφθείτε το -- το πνευματικό σας σώμα είναι αριστούργημα, δημιουργημένο με ομορφιά, λειτουργικότητα και ικανότητα πέραν πάσης φαντασίας.

Αλλά μέχρι ποιο τέλος έχουμε δημιουργηθεί; Δημιουργηθήκαμε με τον σαφή σκοπό και τη δυνητικότητα να βιώσουμε μία πληρότητα αγαλλιάσεως4. Το φυσικό δικαίωμά μας --και ο σκοπός του μεγάλου μας ταξιδιού σε αυτήν τη γη-- είναι να αναζητήσουμε και να βιώσουμε αιωνία ευδαιμονία. Ένας από τους

τρόπους που μπορούμε να το βρούμε αυτό είναι με τη δημιουργία πραγμάτων. Εάν είσθε μητέρα, συμμετέχετε με τον Θεό στο έργο Του της δημιουργίας -- όχι μόνον προσφέροντας υλικά σώματα για τα παιδιά σας, αλλά επίσης διδάσκοντας και γαλουχώντας τα. Εάν δεν είσθε τώρα μητέρα, τα δημιουργικά ταλέντα που αναπτύσσετε, θα σας προετοιμάσουν για εκείνη την ημέρα, σε αυτήν ή την επομένη ζωή.

Μπορεί να σκέπτεσθε ότι δεν έχετε ταλέντα, αλλά αυτή είναι μία αναληθής υπόθεση, διότι όλοι μας έχουμε ταλέντα και χαρίσματα, ο καθείς εξ ημών5. Τα όρια της δημιουργικότητος εκτείνονται πέραν των ορίων του καμβά ή ενός φύλλου χαρτί και δεν απαιτούν βούρτσα, στυλό ή τα κλειδιά του πιάνου. Δημιουργία σημαίνει το να φέρουμε σε ύπαρξη κάτι που δεν υπήρχε πριν -- πολύχρωμους κήπους, αρμονικά σπιτικά, οικογενειακές αναμνήσεις, αβίαστο γέλιο.

Αυτό που δημιουργείτε δεν χρειάζεται να είναι τέλειο. Επομένως, και τι έγινε αν τα αβγά έχουν λίπος ή αν καίγεται η φρυγανιά; Μην αφήνετε τον φόβο ή την αποτυχία να σας αποθαρρύνουν. Μην αφήνετε τη φωνή των επικριτών να σας παραλύσει -- είτε αυτή η φωνή προέρχεται από τον εαυτό σας είτε από άλλους ανθρώπους.

Εάν ακόμη αισθάνεσθε ανίκανες να δημιουργήσετε, αρχίστε με τα μικρά πράγματα. Προσπαθήστε να δείτε πόσα χαμόγελα προκαλείτε, γράψτε ένα γράμμα εκτιμήσεως, μάθετε μία νέα επιδεξιότητα, καθορίστε έναν χώρο και καλλωπίστε τον.

Σχεδόν πριν από ενάμιση αιώνα, ο Πρόεδρος Μπρίγκαμ Γιανγκ ομίλησε στους Αγίους της εποχής του. «Υπάρχει σπουδαίο έργο για να κάνουν οι Άγιοι», είπε. «Προοδεύετε και βελτιωθείτε και καταστήστε όμορφα τα πάντα γύρω σας. Καλλιεργήστε τη γη και καλλιεργήστε το νου σας. Οικοδομήστε πόλεις, στολίστε οικισμούς, κάνετε κήπους, οπωρώνες και αμπελώνες και καταστήστε τη γη τόσο ευχάριστη, ούτως ώστε όταν κοιτάτε τους μόχθους σας, να μπορείτε να το κάνετε με ευχαρίστηση και ώστε οι άγγελοι να τέρπονται να έρχονται και να επισκέπτονται τις όμορφες τοποθεσίες σας. Εντωμεταξύ, επιζητείτε συνεχώς να στολίζετε το νου σας με όλες τις χάρες του Πνεύματος του Χριστού»6.

Όσο περισσότερο εμπιστεύεσθε και βασίζεσθε στο Πνεύμα, τόση μεγαλύτερη θα είναι η ικανότητά σας να δημιουργούμε. Αυτή είναι η ευκαιρία σας σε τούτη τη ζωή και ο προορισμός σας στην επομένη. Αδελφές, να εμπιστεύεσθε και να βασίζεσθε στο Πνεύμα. Καθώς δράπεσθε των κανονικών ευκαιριών της καθημερινής ζωής σας και δημιουργείτε κάτι όμορφο και χρήσιμο, βελτιώνετε όχι μόνον τον κόσμο γύρω σας, αλλά επίσης τον εσωτερικό σας κόσμο.

Να είσθε συμπονετικές

Το να είναι συμπονετικός είναι ένα άλλο σπουδαίο έργο του Επουράνιου Πατρός μας και ένα θεμελιώδες χαρακτηριστικό για το ποιος είμαστε ως λαός. Έχουμε προσταχθεί να «να περιθάλπ[ουμε] τους αδύναμους, να ενισχύ[ουμε] τα χέρια που κρέμονται κάτω, και να στερεώ[νουμε] τα γόνατα που έχουν παραλύσει»7. Οι μαθητές του Χριστού, σε όλους τους αιώνες του κόσμου, διακρίνονται για τη συμπόνια τους. Όσοι ακολουθούν τον Σωτήρα, «πενθού[ν] με εκείνους που πενθούν... και ανακουφίζου[ν] εκείνους που έχουν ανάγκη ανακουφίσης»8.

Όταν προσεγγίζουμε, για να ευλογήσουμε τη ζωή των άλλων, η ζωή μας ευλογείται εξίσου. Η υπηρέτηση και η θυσία ανοίγουν τους καταρράκτες των ουρανών, επιτρέποντας στις εκλεκτές ευλογίες να κατέλθουν επάνω μας. Ασφαλώς, ο αγαπημένος μας Επουράνιος Πατέρας χαμογελά σε όσους ενδιαφέρονται για τα ελάχιστα τέκνα Του.

Καθώς ανυψώνουμε τους άλλους, υψώνουμε κατά τι τον εαυτό μας. Ο Πρόεδρος Σπένσερ Κίμπαλ δίδαξε: «Όσο περισσότερο υπηρετούμε τους συνανθρώπους μας κατά τρόπους κατάλληλους, τόση περισσότερη ουσία υπάρχει στην ψυχή μας»9.

Ο Πρόεδρος Γκόρντον Χίνκλι πίστευε στη θεραπευτική δύναμη της υπηρετήσεως. Ύστερα από τον θάνατο της συζύγου του, απετέλεσε ένα σπουδαίο παράδειγμα για την Εκκλησία, στον τρόπο με τον οποίο ανεδύθη σε έργο και υπηρέτηση προς τους άλλους. Λέγεται ότι ο Πρόεδρος Χίνκλι επεσήμανε σε μία γυναίκα, η οποία είχε χάσει προσφάτως τον σύζυγό της: «Η εργασία θα θεραπεύσει την θλίψη σου. Υπηρέτησε τους άλλους».

Αυτά είναι βαθυστόχαστα λόγια. Καθώς χάνουμε τον εαυτό μας στην υπηρέτηση των άλλων, ανακαλύπτουμε τη δική μας ζωή και τη δική μας ευδαιμονία.

Ο Πρόεδρος Λορέντζο Σνόου εξέφρασε μία παρόμοια σκέψη: «Όταν βρεθείτε λίγο λυπημένοι, κοιτάξτε γύρω σας και βρείτε κάποιον που είναι σε χειρότερη κατάσταση από εσάς· πηγαίνετε σε εκείνον και ανακαλύψτε το πρόβλημα, κατόπιν προσπαθήστε να το επιλύσετε με τη σοφία που σας απονέμει ο Κύριος· και μονομιάς θα χαθεί η λύπη σας, θα αισθανθείτε το φως, το Πνεύμα του Κυρίου είναι επάνω σας και όλα φαίνονται διαφωτισμένα»10.

Στον σημερινό κόσμο της δημοφιλούς ψυχολογίας, των άχρηστων τηλεοπτικών προγραμμάτων και των εγχειριδίων που σας βοηθούν να νοιώσετε καλύτερα, αυτή η συμβουλή μπορεί να φανεί αντίθετη με όσα προτείνει η κοινή λογική. Ενίοτε μας λέγουν ότι η απάντηση στο κακό μας είναι να κοιτάξουμε εσωτερικώς, να δείξουμε ανεκτικότητα στον εαυτό μας, να ξοδεύουμε πρώτα και αργότερα να πληρώνουμε και να ικανοποιούμε τις επιθυμίες μας, ακόμη και εις βάρος των γύρω μας. Ενώ υπάρχουν στιγμές όπου είναι συνετό να κοιτάξουμε πρώτα τις ανάγκες μας, μακροπρόθεσμα αυτό δεν οδηγεί σε διαρκή ευδαιμονία.

Ένα όργανο στα χέρια του Κυρίου

Πιστεύω ότι οι γυναίκες της Εκκλησίας, ασχέτως ηλικίας ή οικογενειακής καταστάσεως, καταλαβαίνουν και εφαρμόζουν με τον καλύτερο τρόπο τα λόγια του Τζέιμς Μπάρι, συγγραφέως του *Πήτερ Παν*: «Όσοι φέρνουν λιακάδα στη ζωή των άλλων, δεν μπορούν να τη διατηρήσουν για τον εαυτό τους»11. Συχνά υπήρξα μάρτυς σιωπηλών πράξεων καλοσύνης και συμπόνιας από ευγενείς γυναίκες, οι οποίες επεδόθησαν σε ανιδιοτελή αγαθοεργία. Η καρδιά μου φουσκώνει, όταν ακούω ιστορίες για αδελφές της Εκκλησίας και το πώς «εφορμούν» προς βοήθεια όσων έχουν ανάγκη.

Υπάρχουν εκείνοι στην Εκκλησία --τόσο άνδρες και γυναίκες-- που διερωτώνται πώς μπορούν να συνεισφέρουν στη βασιλεία. Ενίοτε, οι γυναίκες που είναι μόνες, διαζευγμένες ή χήρες διερωτώνται εάν υπάρχει μέρος για εκείνες. Κάθε αδελφή στην Εκκλησία είναι ζωτικής σημασίας -- όχι μόνον για τον Επουράνιο Πατέρα μας, αλλά και για την οικοδόμηση της βασιλείας του Θεού επίσης. Υπάρχει σπουδαίο έργο προς επιτέλεσιν.

Πριν από έναν χρόνο σε αυτήν τη συγκέντρωση, ο Πρόεδρος Μόνσον δίδαξε ότι είσθε «περιτριγυρισμένοι από ευκαιρίες υπηρετήσεως... Συχνά μικρές πράξεις υπηρετήσεως είναι όλα όσα απαιτούνται για να υψώσουν και να ευλογήσουν κάποιον άλλον»12. Κοιτάξτε γύρω σας. Εκεί, στη συγκέντρωση μεταλήψεως, υπάρχει μία νεαρά μητέρα με πολλά παιδιά -- προσφερθείτε να καθίσετε μαζί της και να τη βοηθήσετε. Εκεί, στη γειτονιά σας, υπάρχει ένας νεαρός άνδρας που φαίνεται αποθαρρυμένος -- πείτε

του ότι σας αρέσει να είσθε μαζί του, ότι αισθάνεσθε την καλοσύνη του. Τα αληθινά λόγια ενθαρρύνσεως απαιτούν μόνον μία στοργική καρδιά, αλλά ενδέχεται να έχουν αιώνιο αντίκτυπο στη ζωή των γύρω σας.

Εσείς, υπέροχες αδελφές, προσφέρετε συμπονετική υπηρέτηση στους άλλους για τους λόγους που υπερβαίνουν των επιθυμιών για προσωπικά οφέλη. Κατ' αυτόν τον τρόπο, μιμείσθε τον Σωτήρα, ο οποίος, μολονότι βασιλεύς, δεν επιζητούσε θέσεις ούτε ανησυχούσε εάν οι άλλοι Τον παρατηρούσαν. Δεν έμπαινε στον κόπο να συναγωνισθεί άλλους. Οι σκέψεις του πάντοτε ήταν στραμμένες στο να βοηθά τους άλλους. Δίδασκε, θεράπευε, συζητούσε και άκουγε με προσοχή τους άλλους. Γνώριζε ότι η μεγαλειότης είχε λίγο να κάνει με τα εξωτερικά σημεία της ευημερίας ή της θέσεως. Δίδασκε και ζούσε σύμφωνα με αυτήν τη διδαχή: «Ο μεγαλύτερος από εσάς, θα είναι υπηρέτης σας»13.

Τελικώς, ο αριθμός των προσευχών που λέγουμε, ενδεχομένως συμβάλλει στην ευδαιμονία μας, αλλά ο αριθμός των προσευχών στις οποίες απαντούμε, ενδεχομένως είναι ακόμη μεγαλύτερης σημασίας. Ας ανοίξουμε τα μάτια μας κι ας δούμε τις βεβαρημένες καρδιές, ας παρατηρήσουμε τη μοναξιά και την απόγνωση· ας νοιώσουμε τις σιωπηλές προσευχές των άλλων γύρω μας και ας είμαστε όργανο στα χέρια του Θεού εις απάντησιν αυτών των προσευχών.

Συμπέρασμα

Αγαπητές αδελφές μου, έχω απλή πίστη. Πιστεύω ότι, καθώς είσθε πιστές και επιμελείς στην τήρηση των εντολών του Θεού, καθώς πλησιάζετε κοντύτερα σε Εκείνον με πίστη, ελπίδα και χριστιανική αγάπη, όλα θα συνεργασθούν για το καλό σας14. Πιστεύω ότι, καθώς αναδύεσθε στο έργο του Πατρός μας --καθώς ομορφαίνετε και είσθε συμπονετικές με τους άλλους-- ο Θεός θα σας τυλίξει στην αγκαλιά της αγάπης Του15. Η αποθάρρυνση, η ανεπάρκεια και η κόπωση θα δώσουν τη θέση τους σε μία ζωή με νόημα, χάριν και εκπλήρωση στόχων.

Ως παιδιά-θυγατέρες του Επουράνιου Πατρός μας, η ευδαιμονία είναι η κληρονομιά σας.

Είσθε εκλεκτές θυγατέρες του Επουράνιου Πατρός μας και μέσω όσων δημιουργείτε και της συμπονετικής σας υπηρετήσεως, αποτελείτε μεγάλη δύναμη για καλό. Θα κάνετε τον κόσμο καλύτερο μέρος. Περπατήστε με το κεφάλι ψηλά. Ο Θεός σας αγαπά. Σας αγαπούμε και σας θαυμάζουμε.

Δίδω μαρτυρία για αυτό, και σας αφήνω την ευλογία μου ως Απόστολος του Κυρίου, στο ιερό όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ησαΐας 55:9.
2. Νεφί Α΄ 11:17.
3. Μωυσή 1:39.
4. Βλέπε Νεφί Β΄ 2:25.
5. Βλέπε Δ&Δ 46:11-12.
6. Brigham Young, *Deseret News*, 8 Αυγ. 1860, 177.
7. Δ&Δ 81:5.
8. Μωσία 18:9.
9. Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, επιμέλεια υπό Edward L. Kimball (1982), 254.
10. Lorenzo Snow, στο Conference Report, 6 Απριλίου 1899, 2-3.
11. Barrie, J. M., *A Window in Thrums* (1917), 137.
12. Thomas S. Monson, "Three Goals to Guide You," *Ensign*, Νοέμβρ. 2007, 120.

13. Κατά Ματθαίον 23:11.
14. Βλέπε Δ&Δ 90:24.
15. Βλέπε Δ&Δ 6:20.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΩΝ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Greek 04568 133